

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

Дороти
Куисън

Когато бях
невидима

Дали си живяла
живота,
за който си
предопределена?

ДОРОТИ КУМСЪН КОГАТО БЯХ НЕВИДИМА

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Дали си живяла живота, за който си предопределена?

Силно завладяваща книга, в която са втъкани сложни житейски теми, която те кара да осъзнаеш колко е лесно да загубиш себе си.

New York Times

През 1988 г. две осемгодишни момичета с почти идентични имена и еднаква страст към балета се срещат за първи път. Те сякаш са родени да бъдат най-добри приятелки и да се превърнат в професионални танцьорки.

Години по-късно съдбата им нанася тежки удари и те са принудени да поемат в съвсем различни посоки — едната влиза в манастир, другата става не особено известна знаменитост. Дали наистина са били предназначени за тези „невидими“ животи и ще намерят ли истинския отговор, когато се съберат отново двадесет години по-късно?

ПРОЛОГ

Лондон, 1988 г.

— Деца, днес към нас ще се присъедини нова ученичка. — Всички бяха със сини училищни униформи и седяха на подредените в редици дървени чинове. Вероятно гледаха към мен, но аз гледах към учителката. Едното ѝ ухо беше по-голямо от другото (чудех се дали знае това) и косата ѝ стигаше чак до гърдите. — Моля, посрещнете Вероника Харпър.

Много деца ахнаха, други се провикнаха „Еха!“. Чак тогава ги погледнах. Защо реагираха така на името ми? Някои се бяха обърнали към момиче, което се взираше право в мен с широко отворени очи.

— Точно така — каза новата ми учителка, — това е втората ни Вероника Харпър в класа. Само че се изписва различно. Малкото име на нашата Вероника Харпър се пише с „к“, а името на новата Вероника Харпър се пише със „с“^[1] Интересно, нали? Двете имена се произнасят съвсем еднакво, но се пишат различно, както двете момичета са на осем години, имат едно и също име, но изглеждат съвсем различно.

Усмихнах се на Вероника Харпър с „к“. Реших, че тя е най-красивото момиче, което някога съм виждала.

— Но колкото и да е интересен този факт, скоро ще стане много объркващо — каза новата ми учителка. — Имаш ли някакво галено име, Вероника? — обърна се тя към мен.

Кимнах и отговорих съвсем тихо:

— Наричат ме Рони.

— Чудесно. А ние наричаме другата Вероника — Ника, значи всичко е наред. Е, искаш ли да седнеш до Ника, за да започнем часа? — Краката ми трепереха, докато вървах към другата Вероника Харпър и всички се взираха в мен. Ника, сигурно няма да имаш нищо против да покажеш на новата си съученичка училището? — попита учителката. Ника не успя да отговори или дори да кимне, преди

учителката да добави: — Добре, добре. — После стана и отиде до черната дъска.

— Радвам се да се запознаем, Вероника Харпър — прошепна ми Ника, когато седнах на свободния чин до нея.

— Двете Вероники! — сопна се учителката, без да се обръща от черната дъска. Сякаш имаше свръхестествен слух или нещо такова. — Надявам се, че не си говорите. Нали не искате да ви разделя още първия ден?

— Не, госпожице отвърна Ника.

— Не, госпожице — казах аз.

Така или иначе не беше възможно. Не беше възможно вече да ни раздели, защото ние щяхме да станем най-добри приятелки.

[1] На английски името има два варианта: Veronika и Veronica. — Бел.прев. ↑

1.

НИКА

Бирмингам, 2016 г.

Тук съм от часове.

Може и да не е минало *толкова* много време, но така го усещам. Като че ли седя на тази неудобна пластмасова пейка — с опряна на коленете глава, обгръщайки тялото си с ръце, сред шумовете на полицейския участък — толкова дълго, че усещам как животът ми изтича. Хора влизат и излизат, разговорът на полицаите зад бронираното стъкло на приемното гише е точно на границата на слуховия ми обхват и аз не мога да го разбера, нито да се вкопча в него. Всеки път, щом вратата се отваря, ме връхлита шум от външния свят, и той, като всичко останало, е напомняне, че вероятно не бива да правя това.

Вероятно фактът, че се налага да чакам, за да говоря с някого, е знак, че не бива да го правя. Може би трябва да вдигна глава, да стана и да изляза оттук. Да се плъзна отново в света навън и пак да изчезна — да стана така безлика и невидима като всички останали там.

Може би защото се налага да чакам — и съмнения, каквито не изпитвах, преди да дойда тук, се настаняват в ума ми като гълъби по покрив, — трябва да призная колко глупаво е всичко това. Може би трябва да съм доста по-реалистична относно последствията, как тази постъпка ще се отрази на живота на всички, които познавам. Може би трябва да спра да мисля за справедливост и да започна да мисля за истинския живот и за онова, което всъщност се случва с хора като мен.

Един глас вика името ми.

Вече е късно да бягаш, късно е да размислиш, казвам си. Вдигам бавно глава, спускам крака от пейката, опирам ги на пода, търся с поглед човека, който е извикал името ми.

Препъвам се леко, когато ставам, но успявам да запазя равновесие, свивам пръсти към дланите си в опит да скрия треперенето им. *Няма вече път назад. Трябва да приключи с това сега.*

— С какво да ви помогна? — пита ме полицаят. Цивилни дрехи, явно е детектив, както бях настояла. Идва до мен, но не твърде близо.

Не иска да се приближава толкова до такава като мен. Ако не се брои леко отегченото му, незаинтересовано изражение, думите му звучат неутрално и любезно: — Полицаят на приемното гише каза, че сте поискали да говорите с детектив, но не сте обяснили за какво става дума?

Приближавам се, за да скъся разстоянието между нас и да не ме чуе никой друг. В приемната е само полицаят зад гишето, но все пак трябва да съм внимателна. Тиха. *Не мога да го направя* — осъзнавам. — *Трябва, но не мога. Не мога да си отворя устата и да кажа и една дума.*

Изражението на детектива бързо се променя от, леко „отегчено“ и „незаинтересовано“ към „обезпокоено“ и на ръба на „подразнено“. Губя му времето и това не му харесва.

Поемам дълбоко дъх, за да видя дали ще мога да прогоня съмненията и да си върна увереността, която ме доведе тук.

— Аз... аз... — замлъквам. *Наистина не мога да го направя.*

Неканен, звукът, който чух преди седмица, се връзва в ума ми така внезапен, силен и ясен, както тогава. Той възпламенява с ужас всички мозъчни клетки на паметта ми и аз едва не запушвам уши, за да го спра.

Вече решена, стискам юмруци, изправям гръб, поглеждам детектива право в очите и казвам:

— Аз... аз трябва да съобщя за опит за убийство.

НИКА

Бирмингам, 2016 г.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — казва детектив-сержант Бренан.

Вдигам глава от масата. Сигурно съм задрямала. Всичко беше толкова тихо и неподвижно, цареше почти покой, докато седях в стаята за разпити и го чаках да се върне, че затворих клепачи само за няколко секунди, за да си починат изморените ми зачервени очи. Явно това се е превърнало в дрямка. Или — когато изпъвам гръб, усещам странен вкус в гърлото си, клепачите ми са натежали, крайниците също — в сън.

Примигвам няколко пъти, навлажнявам устни и се вглеждам в него, концентрирам се върху това, което ще ми каже.

Преди той да излезе от стаята, аз говорих много дълго, отговорих на малкото му въпроси, и после пак говорих. С всяка дума се чувствах по-лека и по-свободна. Да, съживявах всичко отново, но беше и освобождаващо. Когато той излезе, за да „провери някои неща“, най-после успях да се отпусна. Тялото ми почти се разтопи в стола.

Щом полицаят сяда отново срещу мен, забелязвам, че е различен. Беше излязъл от стаята с почти съчувствено изражение, леко обнадежден от факта, че съм готова да говоря за човек, когото явно наблюдават от много години. Сега се държи някак по-резервирано, небесносините му очи са малко по-студени, изражението му — малко по-строго. Не че преди беше особено дружелюбен — защо да бъде? Аз не съм средностатистически свидетел — но видях как омеква, докато говорех. Докато обяснявах какво се случи, какво съм видяла, защо реших да дойда тук, кого точно обвинявам, той като че ли стана по-сърдечен. Сега това вече го няма, заменено е от студената преграда на човек, който не обича да го лъжат.

— Коя сте вие? — пита ме той. Директно на въпроса. — Имам предвид коя сте всъщност? Защото не сте Грейс Картър.

Облягам се в стола, вирам се в масата, която ни разделя, докато той продължава да говори:

— Отидох да потвърдя вашата история и всичко е точно както казахте, до най-малката подробност, с изключение на името ви и вашата самоличност. Всъщност тя не съществува. Обадох се на няколко места и да, хората наистина ви познават като Грейс Картър, или просто като Ейс, но не мога да открия акт за раждане, който да отговаря на вашата възраст, отпечатъците ви също не са в системата и в нито един от нашите регистри не съществува човек с вашето описание и име Грейс Картър. На колко сте, на трийсет и пет или трийсет и шест години? И все пак нямате нито една кредитна карта, банкова сметка или банков превод на ваше име. Обзалагам се, че ако ви помоля да изпразните джобовете си, ще се окаже, че имате някакви пари в брой, но нито един документ с вашето име. Дори бих стигнал дотам да заявя, че вие всъщност не съществувате. Макар че очевидно съществувате и сте свидетел на много сериозно престъпление, извършено от много опасен човек. — Обляга лакти на масата, събира длани, сякаш в отчаяна молитва, и после опира брадичка върху тях. След няколко секунди мълчание казва: — Коя сте вие всъщност?

Името ми е Грейс Картър. Това е името ми повече от десет години. Наистина нямам банкова сметка; нямам кредитна карта, карта за библиотека или лична карта на мое име. Избягвам всичко, което изисква идентификация, и когато успея да си намеря работа, обикновено ми плащат на ръка. Или превеждат парите в сметката на приятел, който ги тегли и ми ги дава. Името ми е Грейс Картър. Преди ме наричаха с друго име, преди носех същото име като едно друго момиче, някогашната ми най-добра приятелка от училище и от балетната школа, но вече не. Тя вече не ми е приятелка и това вече не е моето име.

Аз съм Грейс Картър.

И не биваше да идвам тук, за да кажа истината. Да кажеш истината, да постъпиш правилно, това никога не ми се е получавало. Никога. Ето че и сега няма да се получи. Но онзи звук, онзи нечовешки звук, издаден от човек, когото отчаяно обичам... не можех да премълча за това.

Времето минава и аз приемам, че детективът е готов да чака. Все пак той разполага с цялото време на света. Аз не. Едва успявам да държа очите си отворени, камо ли да седя тук и да го чакам да заговори отново.

— Името ми и самоличността ми имат ли някакво отношение към онова, което ви казах? — питам накрая. Трябва да започна разговор, за да видя накъде ще ни отведе.

— За мен няма — отговаря той. — Както вече обясних, всичко, което казахте, че сте видели, досега се потвърждава, и като се има предвид за кого става дума, ще трябва да прехвърля случая на колегите, които се занимават с организираната престъпност. Така че вероятно няма да се срещнем отново.

Изправям гръб, принуждавам очите си да се отворят по-широко и мисля за паниката, която тези думи събудиха в мен. С него се говори лесно — не е мил или нещо подобно, просто с него се говори лесно.

Какво да сторя сега? Да стана и да си тръгна? Просто да стана и да изляза отгук? Той не ме е арестувал, нито е намекнал за подобно нещо. Не знае да съм извършила някакво престъпление, така че съм свободна жена, която може да идва и да си отива, когато пожелае.

Или да му кажа всичко? Да му обясня за името си, коя съм всъщност, коя съм била, защо се наложи да се откажа от предишното си име, Вероника Харпър, и да стана Грейс Картър? Потискам смеха, който ме напушва при тази мисъл. Да кажа истината? Цялата? Откъде изобщо бих могла да започна? И къде да спра?

Вероятно най-безопасният вариант за мен е да си тръгна, без да кажа и дума повече.

Той заговаря отново, точно когато си мисля, че възнамерява да ме измъчва с мълчание.

— Може би не трябва, но ще ви призная, че моите колеги ще са особено доволни, че не сте тази, за която се представяте. За тях това вероятно ще означава, че знаете много, много повече, отколкото възнамерявате да им кажете. Ако случаят е такъв, когато разберат коя сте — а те ще разберат, — ще го използват, за да ви убедят да свидетелствате.

— Опитвайте се да ме сплашите? — питам го. Значи отново се стига до това: някой използва страха, за да се увери, че ще правя каквото иска от мен.

Детектив-сержант Бренан разплита ръце от огромния юмрук, който ръцете му образуваха под брадичката, и се обляга назад. В очите му играе искрица срам.

— Не, не — казва той, клатейки глава. — Просто съм честен с вас. — И сега искам същото в замяна, добавя, без да го изрича.

Кимам, забила поглед в масата.

— Трябва да сте били много изплашена навремето, за да си смените името и да се откъснете така напълно от обществото — заявява той. — Какво стана? И можем ли да ви помогнем някак?

Продължавам да се вирам в масата и в музикалния плейър, който извадих от джоба си, преди да заспя. Смятах да си пусна някаква музика, докато чакам, но стигнах само до изваждането му от джоба. Взирам се в него, в тънките черни жици на слушалките, увити около тялото му, накрайниците приличат на точки, които бележат началото и края на съществуването му. Когато бях на единайсет, имах една фантазия. Когато бях на дванайсет, имах същата фантазия. Когато бях на тринайсет, тя продължи. Когато бях на четиринайсет и петнайсет, започнах да копнея по-отчаяно за нея. Когато бях на шестнайсет и половина, тя вече не ми беше нужна, но все още я исках. Фантазията. Моята фантазия. Сега тя описва пируети из ума ми: „спасение“. Това е думата, с която винаги съм описвала тези фантазии. Моите фантазии за спасение. Някой ще се появи и ще ме спаси. Всичко лошо ще бъде пометено от тези огромни мощни криле и някой ще ме вдигне, ще ме прегърне и ще ме обича. Винаги си фантазирах как ме спасяват и съм в безопасност. Бавно вдигам поглед към полица.

Той е малко по-голям от мен на години, но вероятно отвътре е доста по-стар. Сигурно е видял какво ли не на тази работа; вероятно е виждал всевъзможни престъпления. Вероятно е чувал и всички възможни оправдания за престъпления. Едва ли ще го шокирам или разстроя. Може би е той. Може би е спасителят, за когото копнея от толкова години. Вероятно ще ме изслуша, ще чуе всичко и после ще ми каже онези три думи, за които копнея, и ще потвърди, че е той, че може да ме спаси. Той ще се погрижи всичко да е наред.

Фокусирам се върху масата, върху моя плейър.

— Казвам се Грейс Картър. Тук съм, за да съобщя за опит за убийство. Ще говоря, с когото трябва, но аз съм тази, която съм, и за това съм дошла. — Спасителите не се случват на хора като мен. Все пак можеш да спасиш единствено хора, за които можеш да видиш, че са в беда. А ако сте като мен и сте невидим за всички, особено за

онези, които биха могли да ви спасят, тогава какъв шанс имате изобщо?

Детектив Бренан отпуска рамене, въздъхва тихо от разочарование и раздразнение, като клати глава. Изправя се внимателно.

— Както искате. Колегите, за които ви споменах, ще дойдат скоро да говорят с вас. — До вратата спира и казва с гръб към мен: — Желая ви късмет, Грейс Картър, която и да сте всъщност.

Аз свеждам още повече глава. Не мога да му позволя да види сълзите, които бликват от очите ми, не мога да покажа това гъсто като петмез чувство, което е запушило гърлото ми. Няма да има спасяване днес, нито доброта, нито грижа. Те са ми напълно чужди.

Лондон, 1999 г.

Стоях до контейнерите, възможно най-добре скрита от задната част на театъра, и бавно се наслаждавах на последната цигара в живота си. Имах кратка, но наситена връзка с тези малки бели дяволчета и се наслаждавах на всяка секунда с тях, но си обещах, че ще ги спра на премиерата на първата професионална пиеса, в която участвах като сценичен работник. Щях да изпуша само още една цигара и никога нямаше да запаля отново. Биваше ме да спазвам обещания пред себе си.

— О, другар в престъплението — каза някакви плавен глас.

Сърцето ми, сърцето ми. Сякаш някой го бе стиснал, пречеше му да бие и за миг тялото ми бе на ръба, нащрек, готово да посрещне неприятностите. Не погледнах веднага към лицето му, исках първо да го преценя като заплаха, да разбера с какво си имам работа. Все още стоях със сведена глава и го поглеждах само с крайчеца на окото си.

Висок, хубав, в добра форма. Скъпо облечен, изтупан. Напомняше ми на някого, на някаква знаменитост; той просто приличаше на някого и вероятно се възползваше от това, дори повечето хора, също като мен, да не можеха да се досетят на кого точно прилича. Не изглеждаше заплашителен, не се чувствах в някаква непосредствена опасност, но опасността може да се появи под всякаква форма, добре го знаех. Затова се обърнах към него, но не свалих гарда

и си казах, че само пет крачки ме делят от задната врата на театъра, която бях оставила леко открехната на излизане.

Усмивката му беше нехайна, когато го погледнах.

— В пиесата ли участваш, защото не те видях? — Движеше ръце, докато говореше, и стискаше незапалена цигара между показалеца и средния пръст на лявата си ръка. — А със сигурност щях да те забележа.

Не знаех какво да отговоря, затова му се усмихнах. Бях „избягала“ от дома преди две години, когато бях на седемнайсет, и оттогава никой не ми беше казал нищо толкова мило. Бяха ме опипвали в обществения транспорт, бях получавала грозни предложения, често подпирах със стол вратата на стаята си, защото съквартирантите ми обичаха да „ходят насън“ и да влизат в стаите на жените, но никой не ми беше казал нещо толкова мило.

— Съжалявам, нали не прозвуча странно? — попита той. — Сигурно постоянно чуваш такива неща.

— Не, всъщност никога не чувам такива неща. Аз съм от сценичните и не би трябвало да съм тук навън — трябва да съм вътре и да търча напред-назад заедно с останалите, — но исках да изпуша набързо една цигара.

— Наистина ли? — изуми се той. Колкото повече го гледах, толкова повече ми напомняше на някаква знаменитост, но не можех да се сетя коя. Името му беше на върха на езика ми, а някъде на ръба на паметта ми се спотайваше и с какво точно е известен, но и двете не искаха да си дойдат на местата, за да мога да го разпозная. — Наистина съм изненадан. Ти заслужаваш да го чуваш всеки ден до края на живота си. Ти си много, много забележителна.

Усмихнах се малко по-широко, после се усетих. Не знаех нищо за него и той можеше да говори така само за да се отпусна и да сваля гарда. Дори и най-милите хора могат да бъдат опасни.

— Благодаря — измърморих. Вгледах се за миг в цигарата си: беше изгоряла на две трети, но трябваше да спра сега. Да се върна в театъра и да се захвана с работата, за която толкова много бях мечтала.

— Харесва ми и че пушиш тайно — каза той, вдигайки цигарата си. — Всеки ден си обещавам, че ще ги спра, но всеки ден намирам причина да наруша това обещание. — Пак усмивка, този път

заговорническа, опитваше се да ме привлече в своя свят. — Мениджърът и треньорът ми ще ме убият, ако разберат.

— Ясно — отвърнах.

— Не говориш много, нали — отбеляза той.

— Не, не говоря — отвърнах.

— Аз съм Тод каза той. И ми подаде ръка.

Поколебах се. Какво точно щях да сторя, ако поема ръката му? Дали това щеше да е обещание, че ще остана още малко тук, ще се ангажирам малко повече с този мъж, вместо просто да вляза вътре и да се заема с работа? Дали така щях да си кажа, че съм готова за това и че мога да бъда някоя друга, освен Вероника, бегълката, чиято сестра ѝ препраща пощата, но с която никой от семейството ѝ не е говорил от две години?

— Аз съм Ника — казах аз.

— Ника, като Ники или Никол? — попита той.

— Не, съкратено от Вероника. Вероника с „к“.

— Аз мисля, че Ники ти отива повече. — Усмихна ми се така сладко, че ми се стори, че пламвам от смущение. — Отсега нататък ще те наричам Ники. Ако се съгласиш да се видим отново?

— Искаш да се видим отново? — попитах. Вероятно съм се смръщила. „Защо?“ Не бях облечена добре, няхах грим — защо, по дяволите, той ще се интересува от мен само след няколко минути разговор?

Той се засмя.

— А ти как мислиш? Бих искал да излезем заедно. Като на среща?

— О...

Той извади малка бяла картичка от джоба на самото си.

— Това е номерът на агента ми. Обади му се и му кажи коя си, и той ще ми предаде съобщението.

Взех картичката, без да я погледна.

— Хайде, Ники, рискувай и ми се обади — настоя той.

След последните няколко години, след всичко случило се, може би трябваше. Може би този мъж щеше да ми помогне да променя живота си. Да ме направи Ника, която исках да бъда. Все пак ме забеляза. След толкова години, в които повечето хора не ме забелязваха, този хубав мъж ме забеляза и ме хареса. Усмихнах се.

— Добре, ще ти се обадя.

РОНИ

Лондон, 1988 г.

В нашето малко градче югоизточно от Лондон отвориха нова школа по танци. Предлагаха безплатен урок за всички местни деца и тийнейджъри, които се интересуват от танци, и мама нямаше нужда от особено убеждаване, за да ме пусне. Закъснях, защото тя както винаги не бързаше, и накрая татко се ядоса и каза:

— Хайде, Вероника, аз ще те закарам. — Наложих се да тичаме към колата и аз почти влетях в огромната зала с огледала по стените и дълги дървени перила, които минаваха през средата им.

Много, много деца седяха там, но красивата учителка говореше така, че не можех да се огледам, за да видя дали познавам някого. Седях и я слушах. А след това вече знаех, че ще стана танцьорка.

Бях на осем години и щях да стана танцьорка. И то не каква да е танцьорка — а балерина.

Исках да съм като красивата дама пред мен. Обожавах трикото ѝ и реещата се пола, клинът и обувките ѝ. Обувките ѝ бяха най-хубавото нещо, което някога бях виждала. Тя беше в черно, но обувките ѝ бяха розови като захарен памук с лъскави панделки, вързани на глезените и нагоре — почти до коленете. Тя каза, че това са балетни обувки и че ще ги носим само на изпити или на представления. Беше ги сложила днес, за да ни покаже какво ще обущаме, ако решим да станем балерини.

Аз щях да стана балерина. Исках да изглеждам като нея, затова щях да си пусна косата дълга и да я завия на кок на темето си, и исках да мога да правя онова, което тя ни показа. Преди няколко минути застана на пръсти, а после на пръстите само на единия си крак — поант, така го нарече. После се завъртя, докато не се превърна във вихър, кракът ѝ все се вдигаше, нагоре, нагоре, нагоре. Беше невероятна. Невероятна. Исках да съм като нея. Щях да стана като нея.

— Някои от вас ще станат успешни балерини — каза тя, като ни се усмихваше. Можехме да се видим в огледалото зад нея, можехме да видим какво вижда тя. — Някои от вас са специални и аз... ние — тя

посочи високия мъж, който стоеше до пианото и държеше дълга черна пръчка, — ще открием това във вас, ще ви помогнем да станете балерини, които ще танцуват по целия свят и ще се появяват във филми и по телевизията. Други от вас няма да станат професионални танцьори и в това няма нищо лошо, защото можем да ви помогнем да танцувате и да развиете истинска любов към танца. Дори да не станете професионални танцьори, ще можете да танцувате много, много по-добре от повечето хора и което е най-важното — ще ви доставя удоволствие. — Усмихна ни се. Лицето ѝ сияеше, тя изглеждаше развълнувана да е там с нас и да ни говори. — Сега трябва да решите дали искате да станете балерини. И когато го решите, не казвайте на никого, не споделяйте мечтата си, нека това бъде вашата малка тайна. Ние ще знаем, разбира се, затова не е нужно да ни го казвате. Но е важно да разберете какво искате. После ние ще ви помогнем да го постигнете. — Тя пак ни се усмихна.

„Аз ще стана балерина казах си. — Най-много от всичко на света искам да стана балерина.“

Огледах се да разбера какво мислят другите. Ако някой бе взел същото решение, щях да имам с кого да го правя. И тогава я видях. И двете се погледнахме едновременно, имаше точно същото изражение като мен и седеше така изправена. Видях, че и тя е толкова щастлива от решението да стане балерина. Това беше другата Вероника — Ника.

Продължихме да се гледаме. Сякаш ставахме най-добри приятелки. Седяхме една до друга в училище, имахме едно и също име, а сега и двете щяхме да станем балерини. Внезапно тя ми се усмихна и изглеждаше толкова щастлива, че ме вижда и че е разбрала, че и аз ще стана балерина като нея. Аз също ѝ се усмигнах.

НИКА

Бирмингам, 2016 г.

Все още се вирам в плейъра си, чудя се дали мога да протегна ръце и да осъществя контакт с него, когато вратата отново се отваря. Двама полицаи влизат в стаята. Носят бележници, папки и имат еднакви изражения: „Не ни будалкай.“ Всеки би си помислил, че съм престъпница, която са довели да измъчват за информация, а не човек, който доброволно е дошъл с много важни сведения.

Детектив-сержант Бренан се опита да ме предупреди, че нещата ще загрубеят, когато той излезе от тази стая. Но, разбира се, нямаше представа за моя опит с „грубостта“ и онова, което обикновено идва с казването на истината.

— Така, „госпожице Картър“, разбрахме какво сте казали на нашия колега, но нека започнем пак отначало. — Другият полицай протяга ръка и натиска бутона на рекордера. Гледам лицата им, бавно местя поглед от единия към другия.

— Какво искате да знаете? — питам.

Лондон, 1999 г.

— Не искам да си отиваш — каза Тод. Хвана ме, преди да отворя вратата на апартамента му, и ме придърпа в прегръдките си.

Оказа се, че не прилича на знаменитост, а е знаменитост. Не чак като холивудските звезди, но в смисъл че получаваше много пари, за да играе футбол, и имаше прекрасен апартамент с модерни джаджи и невероятна гледка към Темза. И в смисъл че аз трябваше да се измъквам оттам посред нощ и да хващам такси зад ъгъла, за да не могат репортерите да го свържат с мен.

Правех това от четири месеца. Понякога, за да не забележи никой, че се срещам с него или пък с някой от другите мегабогати хора в сградата, той излизаше, а аз пристигах след представлението, влизах и сядах вътре в тъмното, за да си мислят хората, че той още е навън. После идваше поне след половин час, включваше светлините и

прекарвахме време заедно, докато не се измъквах по малките часове. Така и никога не излязохме на истинска среща, но на мен не ми пречеше.

Тод преобрази живота ми. Накара ме да кипя от вълнение. През цялото време ми казваше колко много ме иска, колко много му харесва да бъде с мен; дори ми даде мобилен телефон, за да не се налага да ми оставя съобщения в театъра, в кафенето, в което работех, или в квартирата, която делях с други хора. Сега ми каза, че не иска да си тръгвам. Вълнението жужеше в мен така силно, че едва дишах. Не бях предполагала, че е възможно да се чувствам така. Когато ме прегърнеше, веднага потръпвах, но паниката от тази близост изчезваше след секунди. Тод беше невероятен и смяташе и мен за невероятна.

— Как така? — попитах го. Нима искаше да остана цяла нощ? Стаих дъх и зачаках да каже, че някой ден, скоро, ще ми позволи да остана цяла нощ. Цяла нощ.

Той свали чантата от рамото ми и я пусна на пода пред вратата. После бавно смъкна от раменете ми коженото яке — още един подарък от него, който със седмици не успях да приема съвсем, и после ми трябваша още седмици, за да го облека. Приблужи се, усмихна се и притисна устни в моите.

— Искам да кажа. — Отново ме целуна. — Че искам — целувка — да — целувка — останеш — дълга целувка — завинаги.

Завинаги? Наистина ли ме искаше завинаги? Не само за една нощ — завинаги. Той, който можеше да има всяка, ме гледаше и ме искаше завинаги?

— Наистина ли? — попитах. Кипежът в мен се засилваше. Ако го мислеше наистина, можех да бъда с него, когато пожелае. Можехме да бъдем заедно. Можехме да си създадем дом заедно. Нямаше вече да се промъквам, нямаше даделя банята с още четирима души. (Апартаментът на Тод имаше три тоалетни и две бани) и вече нямаше да си надписвам храната в хладилника. С Тод щяхме да се излягаме на дивана и да гледаме телевизия. Да се излягаме. На. Дивана. Заедно. Дори самото излягане на дивана щеше да е новост за мен — откакто спрях да пуша, не виждах особена причина да напускам стаята си. Когато все пак влизах в общата всекидневна, сядах напрегната и се опитвах да разбера от разговорите кой на кого е сърдит, защото са му

извадили млякото от хладилника, или защото е оставил косми в банята за трети път тази седмица. Всичко това щеше да изчезне, ако Тод говореше сериозно.

Откакто го срещнах, откакто започна това между нас, не бях изпитала нито веднъж носталгия по дома. Не исках да се върна у дома, да оправя нещата с родителите си, да им кажа, че ще се държа по-добре, че оценявам всички жертви, които са направили за мен, стига да са готови да ме изслушат. Да ми повярват. Откакто Тод се появи, аз гледах единствено напред. Вече ми беше по-лесно да се отдалеча от миналото, не да бягам от него. Понякога, когато бях с Тод, изобщо не се чувствах като бегълка.

— От цяла вечност ми се иска да ти кажа, че можеш да задържиш ключа, който ти дадох. Мъри все повтаря, че не бива да прибързвам с теб, особено след като си много по-млада от мен и никой от пресата не знае за теб, а скоро предстои трансфер, затова трябва да не привличам вниманието и да наблегна на играта. Мъри смята, че имам шансове за Висшата лига, ако действам умно, и не бива да позволявам нищо да пречи на това.

Стомахът ми се преобърна — мислех си, че Мъри, агентът на Тод, ме харесва. Той беше много мил с мен всеки път, когато говорехме по телефона.

— Но пък след това ми казва да не те изпускам, защото, откакто си с мен, щастието ме кара да играя като демон. Никой не може да ме спре, и то, защото съм толкова щастлив с теб.

Не разбирах. Какво ми казваше — да остана или не? Аз щях да съм доволна така или иначе, но не знаех какво иска. Бях готова да оставя моята мечта за „изтягане на дивана пред телевизора заедно“ на изчакване, ако това означаваше, че пак ще съм с него.

— Не те разбирам — признах. Исках да ми обясни, да ми каже направо какво иска.

Тод пъхна пръсти под брадичката ми и вдигна лицето ми, за да го погледне.

— Обичам те, Ники Харпър. Моля те, ела да живееш при мен.

Коя е Ники? — зачудих се. После си спомних: аз, аз съм Ники за Тод.

— Въпреки че Мъри не одобрява?

— Мъри ще одобри. Мъри винаги одобрява онова, което ме прави щастлив. — Взираше се напрегнато в очите ми и аз за миг се изгубих в техните дълбини, колко зелени бяха, колко красиви бяха, когато се фокусираха върху мен. — Какво ще кажеш? Ще дойдеш ли? — Още една сънлива, секси усмивка. — Завинаги?

Гърдите ми се изпълниха от дъха ми. Бях така пълна в този момент. Сърцето ми, главата ми, всичко беше изпълнено е Тод, с мъжа, който ме обичаше и когото обичах. Преди гърдите ми бяха парализирани, неспособни да допуснат или излъчат любов; преди гърдите ми едва успяваха да поемат и да издишат въздуха.

Преди Тод животът ми изглеждаше плосък, едноизмерен; всичко в него беше равно и неразлично. А за четирите месеца, откакто бяхме заедно, всичко се промени. Пак имах с кого да споделям, да говоря, да искам да бъда. Когато не бяхме заедно, той ми се обаждаше и ме питаше кога ще се видим. Постоянно ми казваше колко му харесва да е с мен. Никога не бях получавала толкова внимание. Никога никой не се бе интересувал толкова от мен — никога. Харесваше ми. Обичах го. Под вълнението в мен се спотайваше знанието, че сърцето ми принадлежи на Тод.

— Да — казах аз. — Да, ще остана завинаги. — Още докато го изричах, знаех, че се приближавам още повече към прекрасния многоцветен свят, в който живеехме.

НИКА

Бирмингам, 2016 г.

Стоя в подножието на каменните стъпала пред полицейския участък. Обозначени и необозначени полицейски коли са паркирани от двете страни на входа и пред мен има ниска бетонна стена с голям отвор, през който да минават колите.

Докато стоя пред стълбите, бавно развивам слушалките на плейъра, внимателно пъхам двата малки накрайника в съответното „дясно“ и „ляво“ ухо.

Нощта е копринено черна, небето е посипано със звезди, късно зимният и ранно пролетен хлад се усеща във въздуха. Когато влязох в участъка, мракът се спускаше и небето ставаше индигово. Дойдох тук от болницата, като мислех за онова, което предстоеше, с всяка крачка си давах разрешение да не влизам, ако променя решението си, преди да съм стигнала до целта. Нуждаех се от времето, докато вървя насам, за да мисля, и с всяка крачка си напомнях какво ще означава това за моя живот, какви ще са последствията за „Грейс Картър“.

Прекарах толкова много часове в тази сграда, говорейки, отговаряйки и слушайки, после отново творейки. Предложиха ми кафе, предложиха ми храна, предложиха ми вода и аз отказах всичко. Отидох само до тоалетната, за да си дам малко почивка, да се съвзема и да си напомня как да бъда Грейс. Говорих толкова много, че започнах да намразвам звука на собствения си глас, да потръпвам от интонациите му и от странния, объркан акцент. Казах всичко, което знам, и сега е техен ред да проверят нещата, да свържат точките, да направят връзките на правилните места. И да разберат коя съм всъщност, естествено. Коя съм била преди Грейс „Ейс“ Картър, както ме познават всички в Бирмингам.

Съсредоточено се вирам в екрана на плейъра, докато превъртам песните, търся правилната. Тук е, зная го. Пръстите ми действат бързо; мозъкът ми работи бавно, докато мислено превърта песните, очаква правилните акорди, правилите думи, онова, което имам нужда да чуя точно сега. Ето го. „Парижки нощи/Нюйоркски утрини“, Корин Бейли

Рей. Палецът ми натиска бутона за старт и започва въведението. Тя пее в ушите ми как закусва в евтиния ресторант, още с грима от вечерта; шепне в ума ми как мечтае за отминалата нощ в Париж, в тази нюйоркиска сутрин, спомня си колко хубаво е било.

Гласът ѝ започва да заглажда острите ръбове от последните няколко часа. Колегите на детектив-сержант Бренан като че ли повярваха, че съм Грейс Картър. Никой не ме пита за това отново, макар да знаеха, че тя е родена едва преди десетина години и не е на трийсет и шест. Интересуваше ги само информацията ми, затова не разпитваха за мен. Не съм глупава. Сигурна съм, че ме оставиха да се отпусна, да говоря, с надеждата, че ще издам нещо и за себе си, докато им разказвам каквото знам.

Но нищо няма да се случи веднага, затова и стоя тук, със слушалките в ушите, и слушам Корин, позволявам си да повярвам, че бих могла да съм жената, за която пее тя. Че мога да тръгна към Ню стрийт, към „Бърнис“, евтино кафене, което работи през нощта, да седна там и да си представям, че съм жената от песента — че току-що съм преживяла невероятна нощ в един град, прекрасен ден в друг, и сега пия кафе и пуша цигара.

Сигурна съм, че Лу (който държи ресторанта) ще ми даде цигара, имам достатъчно пари за кафе и достатъчно сили, за да стигна дотам. Мога да си почина няколко часа, преди да допълзя до дома.

И докато слушам и преживявам моята фантазия, че съм жената от песента, наблюдавам детектив-сержант Бренан — гледа ме от мястото си зад волана в синьо волво. До него седи някой, вероятно друг полицаи, и не са откъснали очи от мен, откакто излязох от участъка. Сега той сваля прозореца и ми казва нещо, като подава глава навън.

Не махам слушалките веднага, защото не искам да знам какво казва. Хубаво ми е да съм жената от песента. Хубаво ми е да мога да забравя всичко за няколко скъпоценни секунди.

Той продължава да ми говори и аз различавам няколко думи по движението на устните му: „Откарам“, „чакам“. Присвивам очи — „дома“. „Дом“ ли каза?

Неохотно свалям слушалките и го чакам да повтори.

— Качвайте се, ще ви откараме до дома — казва детектив-сержант Бренан.

Клатя глава. Утре ще се върна пак. Вече тръгнах по този път и няма връщане назад, затова не е нужно да ме кара до дома, за да ми обяснява колко е важно да продължа.

— Не, благодаря. Няма нужда. Просто искам да се наспя. Утре пак ще дойда — казах, че ще дойда, и ще го направя.

Той отваря вратата на колата и слиза. После отваря задната врата и казва:

— Настояваме.

— Ясно — отвръщам тихо. — Естествено, че настоявате.

Лондон, 2000 г.

Пристигнах в апартамента на Тод от една техническа репетиция в театъра в Уест Енд, осветлението беше приглушено, на различни места в стаята блещукаха свещи. Щорите бяха вдигнати и сградите по отсрещния бряг на реката проблясваха. Чух как шампанското забълбука и се запени в чашата, преди той да ми я подаде. Това беше позната романтична сцена, Тод обичаше да я устройва, когато се връщах по-късно от работа, но този път беше различно.

И музиката беше различна. Веднага познах от кой балет е. Тиха и нежна, тя се изливаше в стаята, обгръщаше всичко, което той бе подготвил, като огромна панделка. Стоях неподвижно на прага. Знаех как трябва да се чувствам; знаех, че трябва да се усмихвам, да жужа отвътре и да копнея да се отпусна на дивана с него, да облегна глава на гърдите му, да слушам как ми разказва за деня си, за тренировката, за плановете на отбора.

Трябваше да се чувствам така, но всъщност бях изтръпнала. Бях скована от страх. Това бе сцена от един от моите повтарящи се кошмари, и не само това, но и всеки миг Тод щеше да се озове в миналото ми. Не го беше направил нарочно, той дори не знаеше какво всъщност прави, но точно това щеше да стори в мига, в който ме докоснеше. Усещах иглички във вените си, пробиви в живота, който си бях изградила далеч от Чизуик, града, в който израснах.

— Харесва ли ти, скъпа? — попита Тод и ми подаде чашата с пенливата течност. За изминалата година ме бе научил на много неща за изискания живот и аз вече познавах аромата на скъпо шампанско.

Пръстите ни се докоснаха, когато поех чашата, и игличките във вените ми и под кожата ми се възпламениха.

Усмихни се — казах си. — Усмихни се на мъжа, когото обичаш.

— Прекрасно е — излъгах. Опитвах се да не лъжа, но се налагаше, за да го защита. — Много ти благодаря.

Преди да отпия две глътки от шампанското, той го взе отново и ми се усмихна по онзи смутен и игрив начин, както при първата ни среща. Ръцете му ме обгърнаха, свалиха палтото ми, свалиха тениската и разкопчаха панталоните. Позволих му да го направи, харесваше му така. Тод обичаше да има пълен контрол в такива моменти и аз не знаех как да му кажа, че ненавиждам това. Да бъде контролирана, особено в такива моменти, бе един от кошмарите ми. Музиката като че ли се просмука по-дълбоко в кожата ми и разгоря пламъчетата на игличките.

Не мога да го направя, помислих си, когато той ме бутна леко към дивана. Не мога да направя това, на тази музика, по този начин.

— Не ми харесва да работиш и да се връщаш толкова късно — каза Тод, докато бавно си сваляше дрехите. Липсваш ми.

Опитах да се фокусирам върху нещо, да присъствам в настоящето, да не забелязвам как музиката се преобразява в „Танц на малките лебеди“, от „Лебедово езеро“. Преди обичах такава музика, тя ме изпълваше с вълнение, караше тялото ми да се движи, сякаш бе създадена за мен, носеше се из всяка моя клетка. Но постепенно тя спря да носи свобода и аз започнах да търся начини да се свия някъде сред нотите и да се скрия.

— Искам да си тук постоянно и да ме чакаш — каза Тод, когато накрая легна върху мен. — А не обратното.

Обичам го, обичам го, обичам го, обичам го, обичам го, обичамгообичамгообичамгообичамго. Думите се сливаха. Сливаха се в плътна ивица от решимост, за да понеса това. Бях го правила толкова пъти през последната година. Дори когато не ми се искаше съвсем, когато не ми беше съвсем хубаво, го правех, защото неговото изражение, болката в очите му, когато кажех „не“, бе твърде разстройваща. Обичамгообичамгообичамгообичамго.

Спомените, които музиката събуждаше, се пенеха и надигаха, опитвах се да излязат през гърлото ми, да се измъкнат от мен. Обичамгообичамгообичамгообичамго.

Обичамгообичамгообичамгообичамго.
Обичамгообичамгообичамгообичамго.

Ведрото весело начало на „Танц на Захарната фея“ от „Лешникотрошачката“ започна и аз не можех да се преструвам повече. Не можех да отида някъде другаде и да оставя тялото си да продължава, както правех обикновено.

— Спри — чух се да казвам. — Спри, моля те, спри.

— Не точно сега, скъпа — прошепна Тод със затворени очи и продължи, проникна в мен и започна да се движи. — Не точно сега.

— Моля те, спри — казах отново, малко по-високо.

— Шшт — рече той и запуши устата ми с целувка. Шшшшт. — Продължи да се движи, не бързаше, беше нежен, усилено се опитваше да не ме нарани, но аз исках да спре. Музиката беше така силна в ушите ми, така осезаема, кожата ми пламтеше, цялата изгарях отвътре.

— Тод — казах високо, макар че гърлото ми беше съвсем свито. — Моля те! Трябва да спреш. Трябва да спреш.

Той се надигна на ръце над мен. Бях затворила очи, сега ги отворих и се втренчих в него. Изглеждаше много разстроен. Винаги изглеждаше така, когато казвах, че не съм в настроение, и този поглед ми късаше сърцето. Чувствах се ужасно виновна и се преструвах, че съм в настроение, изтърпявах някак всичко, за да изчезне това изражение.

— Съжалявам, съжалявам — рече бързо той. Не осъзнах, че говориш сериозно. Съжалявам, съжалявам. — Слезе от тялото ми, седна и се вгледа в мен. — Обичам те, не искам да те наранявам. — Вече бях в прегръдките му, но този път само ме държеше, не искаше да прави секс с мен. — Скъпа, кажи ми какво става. Кажи ми и аз ще ти помогна.

Не можеш да ми помогнеш, едва не прошепнах.

— Просто трябва да ти кажа нещо. Нещо за мен и защо трябва да спираш, когато те помоля — признах.

— Какво е то? — попита той.

Вгледах се за секунда-две в очите му, после трябваше да извърна поглед. Не можех да му го кажа, докато го гледам. Не можех да гледам лицето му, докато разбивам илюзиите му за мен. Втренчих се в стъклената стена насреща, в нощния град зад нея, и казах на Тод толкова, колкото можах.

Не му разказах всичко, не успях да изрека дори половината, но поне нещо. Малка част. Достатъчна. Той ме слушаше и накрая ми благодари, че съм му оказала честта да му разкажа. Увери ме, че разбира всяка дума. И обеща никога вече да не пренебрегва желанията ми.

Бирмингам, 2016 г.

— Не е нужно да ме карате чак до вратата — казвам на детектив-сержант Бренан от задната седалка, когато приближаваме дома ми. Знам, че имат адреса ми и могат да се появят по всяко време, но трябва да съм внимателна. Да, може и да правя това нещо, но все пак не съм съвсем неразумна. Най-добре ме оставете през две улици... Някъде тук. Ще измина останалото пеша.

Детектив-сержант Бренан ме поглежда за миг в огледалото за задно виждане и намалява, сякаш ще спре. Но не спира. Продължава, мъчително бавно, този път нарочно, като че ли иска да се увери, че всеки на улицата ще ме види в полицейската кола. И ще започне да се пита дали не съм направила някоя глупост, особено след случилото се преди по-малко от седмица.

Свеждам очи към скута си, чудя се защо толкова много иска да ме убият.

Лондон, 2001 г.

— Скъпа, ще те помоля да направиш нещо за мен.

Блед и треперещ, Тод беше коленичил пред мен. След като прекара нощта навън (откриване на нощен клуб), под очите му имаше тъмни семки, кожата му бе на петна, които от време на време се зачервяваха, а косата му беше щръкнала там, където постоянно прокарваше пръсти. Обикновено сутрините след такава нощ беше намусен и сприхав, изнервен и блед, и аз се опитвах да не му се пречкам. Никога не беше коленичил пред мен и не ме бе молил за помощ.

Половината нощ крачи из дневната, държа ме будна с шума, който създаваше, ръмжеше ми да се връщам да спя, когато го питах какво има. Цялата сутрин говори по телефона, сигурно с Мъри, като ту

ръмжеше, ту крещеше, после плачеше и се молеше. Знаех, че накрая ще захвърли телефона и аз ще стана следващата мишена на раздразнението му.

Седях в крайчеца на новия му диван, четях си кротко (когато той беше в такова състояние дори четенето бе твърде шумно за него и го караше да ми крещи) и чаках да получа своя дял от гнева му.

Наистина не очаквах да коленичи пред мен треперещ и готов да се разплаче. Сигурно имаше нещо общо с начина, по който набързо ме изгони от клуба предната нощ. Както винаги, той обикаляше, говореше с важните хора — знаменитости или бизнесмени, — а на мен съскаше да продължавам да пия, вместо да стърча до него и да не казвам нищо. По някое време, обикновено когато вече бях твърде пияна, за да мога да направя нещо повече от това да седна сама в някое ъгълче, той изчезваше и се връщаше с пура, ухилен и със замаян поглед. Миналата нощ изчезна за по-малко от пет минути, преди да се върне през тълпата, буквално да ме грабне от мястото ми и на практика да ме извлече навън. Бях пияна, изморена, краката ме боляха от новите дизайнерски обувки, които ми беше купил за тази нощ, затова не разбрах съвсем какво става. Обикновено, когато се държеше така, ме обвиняваше, че съм флиртувала с някого, когато всъщност бях седяла съвсем сама и пиех двойната водка с кола. Излязох от клуба, препъвайки се с високите обувки, като стисках предмишницата му, за да не изгубя равновесие. Внезапното проблясване на светкавица ме заслепи за миг и аз пак залитнах и го ядосах още повече — ръката му стискаше моята болезнено, докато ме влачеше към черната кола, с която бяхме пристигнали, а после буквално ме блъсна на задната седалка.

По целия път до дома ми беше зле. Не само заради алкохола, но и защото щях да си имам неприятности, задето пих толкова много и го изложих пред репортерите. Но нищо не се случи. Влязохме в апартамента и вратата се затръшна силно зад нас, а той дори не погледна към мен. Аз чаках до вратата да каже нещо, да излее присмеха си заради моите грешки тази нощ, да реши в коя стая ще влезем, за да „обсъдим“ случилото се. Вместо това, без почти да ме погледне, натисна няколко бутона на телефона си и тръгна към банята. Аз стоях и чаках. Това беше нещо ново. И плашещо. Какво ще прави? Този път няма да ми обръща внимание? Ще ме накаже с мълчание?

Чаках ли чаках, чаках, докато стана ясно, че той няма да се върне. Слушах гласа му от банята, силен и гневен. Трябва да се е случило нещо ужасно, реших. Нещо толкова важно, че не иска да говори за него пред мен.

Сега явно щеше да ми каже какво се е случило и как мога да му помогна. Хвана ръцете ми и нежно поглади с палци вените по тях.

— Ники, сега имам огромна нужда от теб, каквато не съм имал никога през живота си — каза той. — Скъпа, снощи направих нещо много глупаво. За първи път се случва, но може да съсипе всичко. Можем да изгубим всичко това. — Той описа с поглед стаята. — Тъкмо щях да дръпна няколко писти снощи в клуба — продължи той, — но нали беше откриване, и имаше много репортери и фотографи. Преди да се усетя, някой ме е снимал как го вадя от джоба си. Скъпа, не мога да си позволя да ме хванат с подобно нещо.

— О, господи, това е ужасно! — казах аз. Но нямах представа какво иска да сторя.

— Скъпа, трябва да кажеш, че дрогата е била твоя — каза той, вирайки се право в очите ми, приковавайки ме с умоляващия си зелен поглед. — Знам, че нямам право да го искам от теб, но ако го изиграем добре, можем да кажем, че съм я взел от теб, сложил съм я в джоба си и съм забравил, че е там. И съм я извадил точно по време на снимката.

— Но дрогата не е моя — казах аз.

— Знам, знам, не е честно така, но ако ме разкрият... „Грийнбей Парк Рейнджърс“ имат клауза в договора за това и могат да го прекратят по всяко време. Ако разберат, че съм направил такава грешка дори веднъж, ще приключат с мен. Това ще е край на всичко, за което работих толкова усилено. Могат да си поискат и парите. Ще се наложи да се изнесем оттук, да продадем колата, няма да има повече лимузини и хубава пиячка.

Понечих да кажа „Няма значение“, че щом сме заедно, няма значение дали имаме пари и аз ще си намеря работа, за да помагам, но се спрях. Той не би се съгласил с това, никога. Вгледах се в него и видях страданието, изписано на лицето му. Той беше изплашен. Много изплашен. Аз познавах страха и не го пожелавах на никого, камо ли да позволя да тегне на плещите на човек, когото обичах толкова много.

— Но не мисля, че някой ще повярва на тази история — казах внимателно.

— Виж, щом разберат, че дрогата не е била моя, цялата работа ще утихне и никой няма да го спомене отново. Ще бъде вчерашна новина, честна дума, скъпа. Всичко ще е наред, никой няма да си спомни, че си внесла дрога в някакъв си клуб. Особено когато кажем, че ще започнеш лечение. Ще направим значително дарение на някоя фондация за борба с дрогата и тогава всички ще забравят и за теб, и за коката.

Звучеше сякаш и той бе забравил за мен и за коката — тоест, бе забравил, че е лъжа и всъщност не съм се забърквала с наркотици, никога, камо ли снощи, камо ли дотам, че да трябва приятелят ми да ги конфискува от мен. Но това беше глупаво, как би могъл да го забрави? Той ме обичаше и знаеше истината, аз знаех истината. Нищо не можеше да промени истината. Нищо не можете да промени реалността.

Бирмингам, 2016 г.

— Дай ни минутка — казва детектив-сержант Бренан на колегата си. Това е странно прибиране у дома, сякаш всички пътуваме сами, тъй като никой не е продумал и не е погледнал към останалите. Другият в колата дори не се озърта към мен, преди да откопчае колана, да слезе и да затвори вратата. Отдалечава се малко по улицата и спира, вади цигара, пали я. Пред дома ми се мотаят някакви момчета. Доста помлади са от мен, но не и тийнейджъри. Тази част на града никога не е съвсем спокойна; рядко се изпразва от хора, звуци и движение. Нощем ярките светлини създават островчета, около, които хората се събират, за да разговарят, защото не искат да излязат на светло. Това е част от цената, която плащаш, когато живееш някъде, където не ти искат лична карта, за да наемеш стая и да ползваш общата баня. Момчетата забелязват полия до уличната лампа, който пуши бавно и открито се вижда в тях, и решават да си тръгнат. Не искат неприятности, не искат да се окажат на точното място в точния момент, за да бъдат заподозрени в поредното престъпление. Двама от по-хитрите се застояват още малко, взират се в колата, за да видят кой е вътре, кой пее на полията, преди да се отдалечат, вероятно пресмятайки какво могат да получат за тази информация.

Прокарвам пръсти по очите си, чакам полицаят да ме пусне пак в джунглата. Той седи неподвижно на предната седалка и ме гледа в огледалото. Чудя се дали наистина ме вижда, или вече нямам значение сега, след като изпълни дълга си и се погрижи да не ми остави избор, освен да продължа да сътруднича, разкривайки ме пред всичките ми съседи.

— Ще ми кажеш ли коя си всъщност, Грейс Картър? — пита той, все още се вира в мен в огледалото.

Мълча. Какво очаква да направя? Да се оставя напълно на милостта му и да разкажа всичко?

Детектив-сержант Бренан въздъхва, когато не получава отговор.

— Добре, а ще продължиш ли да сътрудничиш, „Грейс Картър“? Ще свидетелстваш ли, ако се стигне до съда?

— Да — отговарям.

Поглеждам ръцете си. Треперят. Седя на задната седалка на тази синя кола, с полицай зад волана, и треперя. Изплашена съм от стореното, ужасена съм от това, което ще последва.

Лондон, 2001 г.

Може би трябва да се обадя на мама и татко. Мислех си всеки път, когато се виждах — едва стоя на краката си, с изцъклени очи, леко рошава — на първите страници на вестниците, списанията и в интернет. Мислех си го всеки път, когато се появяваше нова снимка на малкото бяло пакетче в чантата ми. (Странно, не помнех да съм оставяла чантата си за достатъчно дълго време, че някой да може да я снима, нито пък помнех някой да е слагал в нея такъв пакет.) Питам се дали има и снимки на Тод, който ме гледа намръщен и разстроен, сякаш моят навик да се друсам съсипва живота и репутацията му. Може би трябва да се обадя на мама и татко. Може би трябва да им се обадя и да им кажа истината. Да им кажа, че всичко това ще стане вчерашна новина, че не съм го направила нарочно — че не съм взимала дрога, за да се боря с демоните си, докато моят чист приятел е бил до мен и ме е подкрепял, за да привличам внимание. За да се озова в ситуация, в която хора, които не познавам, са станали анонимни информатори на пресата и са ме видели как смъркам кокаин и се карам заради това с моя благороден и чист приятел. Тод очевидно неведнъж е

заплашвал да ме зареже, ако не спра, и аз неведнъж съм обещавала, че ще го направя. След всяка от тези снимки, на които обикновено съм с тъмни очила (Тод беше решил, че така ще ме скрие по-добре), се питах дали не трябва да пиша на госпожа и господин Харпър, за да обясня, че никога не бих докоснала наркотици, че никога не съм докосвала наркотици и всичко това е лъжа. Но не можех да кажа истината, дори на родителите и близките си, защото, даже Тод да не се ядосаше ужасно, задето съм казала на някого и съм повишила риска истината да излезе наяве, и без това нямаше смисъл. Нямаше да промени нищо. Никога нямаше да ми повярват.

Стоях пред вестниците и списанията в будката на ъгъла, вирах се в жената, снимана преди толкова месеци — преди наркотиците и (предполагаемо) бурната връзка, която я бе направила интересна — с бели пликчета, изпъкващи върху тъмнокафявата кожа на краката ѝ, показани на пелия свят. Тя тъкмо ще слезе от управлявана от шофьор кола и се препъва, краката ѝ се отварят за част от секундата и точно тогава някой я е снимал. Вероятно не е възнамерявал да запази снимката, но сега тя е известна, и това е идеален пример колко е зле; това е пример как тази жена вероятно е била замаяна от наркотици и краката не са я държали още в началото на вечерта и колко е страдал нейният чист приятел.

Може би трябва да се обадя на мама и татко, мислех си. Дори не бях прочела като хората заглавието над снимката, само видях онази жена, която изглеждаше точно както бих изглеждала аз, ако не съм на себе си. Може би трябва да се обадя на мама и татко и да им разкажа всичко. Но какъв смисъл имаше да им се обаждам? Те никога нямаше да ми повярват.

Бирмингам, 2016 г.

— Знаеш ли какво си мисля, „Грейс Картър“? — пита ме детектив-сержант Бренан в тихата кола.

Не, не знам. Едва не го изричам. Но решавам да изчакам да ме просветли, тъй като треперя така силно и съм толкова, толкова изморена. Тази нощ ще мога да спя непробудно.

Той бавно се обръща в седалката, докато цялото му тяло се извъръща към мен, навежда се леко, изпълва пространството между

седалките и приятелят му вече не може да го види, онзи, който още пуши, а светлината на уличната лампа го кара да изглежда зъл и подразнен. (Не го виня: не е достатъчно топло, за да пушиш навън и да чакаш колегата си да приключи със сплашването на свидетел.)

Погледът ми се плъзва от полицая навън към онзи, който седи срещу мен.

— Аз мисля, „Грейс Картър“, че преди много време някой те е наранил много, много лошо, но никой не ти е повярвал. Затова си решила, че не можеш да сториш друго, освен да избягаш и да се превърнеш в друг човек. И аз мисля, че поради това сега рискуваш живота си, за да възтържествува справедливостта и някой да бъде наказан за престъплението си, вместо да му се размине. — Взира се пак в мен. — Ето какво мисля, „Грейс Картър“.

— Значи не смятате, че справедливостта трябва да възтържествува? Много странно схващане за полицаи.

— Напротив, смятам, че трябва да възтържествува, но не мисля, че човек, който е стигнал толкова далеч, за да скрие самоличността си, трябва да е част от това — отвърща той.

— Е, вече е късно нали, направих го и ще го довърша.

— Разбирам, че се чувстваш виновна...

— Не, недейте — прекъснах го аз. — Нямате никаква представа. Ако имахте, дори нямаше да водим този разговор. Щяхте да ме пуснете от тази кола и да ме оставите да вляза и да се наспя, за да мога да се върна утре в участъка и да отговарям на въпросите на колегите ви.

— Грейс — казва той тихо, сякаш най-после е повярвал, че това е истинското ми име. Опитва се да спечели доверието ми, да ме накара да го изслушам, и поради това Грейс вече започва да не ми звучи като моето име. Звучи ми някак непасващо, все едно обличаш свит след пране пуловер и едва успяваш да се навреш в него. Размърдвам се на мястото си, опитвам се да накарам името да ми пасне отново. — Грейс — повтаря той, за да привлече вниманието ми, — не го прави.

— Защо? Какво имам да губя? Вие току-що ме прекарахте бавно като охлюв през целия квартал, че всички да разберат какво съм направила. Защо да не стигна до края?

— За такъв живот ли мечтаеше, когато беше дете, Грейс? Когато те наричаха с истинското ти име, за такъв живот ли мечтаеше? — Той сочи през прозореца към сградата, в която живея. — В такова място ли

си представяше, че ще живееш? С такива дрехи ли искаше да се обличаш? Това ли е животът, който трябва да живееш?

Разбира се, че е това.

Определено не е това.

— Животът ми е такъв, какъвто е. И аз се справям.

Сега мълчи, сега с негов ред да осмисли думите ми. Знам достатъчно за човешкото поведение, за хора като него, за да се досетя, че се пита какво да каже, кое копче да натисне, за да ме накара да си променя решението.

Взира се в мен известно време, взира се и мисли, а после започва да говори. Докато говори, звукът, който ме накара да отида в полицията, отново ме разкъсва, и аз трябва да се стегна, да се овладеея, за да не започна да крещя, за да го заглуша. Слушам полицаия с прегърбени рамене и напрегнато лице. Чувам думите му, основанията му, какво според него ще се случи после и знам, че е прав: ако продължа докрай, всички, които познавам, те бъдат наранени, съсипани, хоспитализирани или дори по-лошо, за да бъде наказана да замълча. И накрая вероятно ще сторят същото и с мен. Треперенето внезапно става по-силно, може би не личи външно, но имам чувството, че всичките ми органи вибрират заради изречените думи, заради струните, които е дръпнал.

— Вече е твърде късно — казвам на полицаия, когато той млъква.

— Аз започнах това и трябва да го довърша.

— Не, не е твърде късно — казва той. — Просто си отиди.

— Какво имате предвид?

Той снишава глас, сякаш сега, след като е изприказвал толкова неща, смята, че някой може да го чуе и да провали кариерата и живота му.

— Ще дойда да те взема утре сутрин — шепне ми той. — А ти не бива да си тук.

— И къде трябва да бъда? — попитах объркана.

— Където и да е, само не тук. Съмнявам се, че ще успееш да напуснеш страната, но може да напуснеш града.

— Но вашите хора няма ли да ме търсят?

— Да, и вероятно аз ще те търся най-усилено, тъй като аз ще съм те изгървал, но точно заради това трябва да си тръгнеш и да не се

връщаш. Прекъсни всички връзки с този град и започни наново някъде другаде.

— Не мога просто...

— Не, можеш. Вече си го правила. Направи го отново.

— Но какво...

— Аз ще се погрижа за всичко. Аз ще се погрижа за всички и за всичко. Но ти трябва да си заминеш веднага.

— Добре — прошепвам, макар това да противоречи на всичко, в което вярвам. — Добре, ще замина.

Без да каже нищо повече, той слиза и ми отваря вратата като джентълмен на дама. Помня онзи период от живота ми, когато редовно ми отваряха вратите професионални шофьори със скъпи униформи, все учтиви хора, на които се плаща да не виждат какво става на задната седалка. Високите ми токчета стъпваха на червения килим, апаратите започваха да проблясват и щракат, гласове викаха името ми, за да привлекат вниманието ми. Аз не им обръщах внимание, опитах се да игнорирам и кипящото гадене в мен, защото мразех всяка секунда от това. Тод стискаше ръката ми с едната си ръка, а с другата махаше на почитателите си; той, Тод, се наслаждаваше на всяка милисекунда от времето си под прожекторите.

— Не забравяйте какво ви казах. „Грейс Картър“ — казва ми детектив-сержант Бренан, докато слизам от колата. — Ще дойдем да ви вземем в десет утре сутринта. Бъдете готова. — Гласът му, лицето му, цялото му поведение отново е на студения, безстрастен полицай, който ме гледа отгоре и вътрешно изстенва, когато му казвам, че искам да докладвам за опит за убийство. Толкова добър актьор ли е, или си играе с мен?

Дали иска да избягам, за да може да ме преследва и да се увери, че ще си платя за престъплението, което си мисли, че вероятно съм извършила? Или, кръвта ми за миг застива във вените, току-що бях изиграна по смайващо демонстративен начин?

Поглеждам към човека, който е изпусил три цигари една след друга, и носи сладникавия дъх на никотин, когато се приближава. Изобщо не го е грижа дали ще изчезна от лицето на земята. Връщам вниманието си към детектив-сержант Бренан. Той не издава нищо, просто ме гледа втренчено, със строго стиснати устни.

— Да, полицаи — измърморвам, после ровя в джобовете си за ключа за входната врата. Пръстите му напипват парче метал — голо, самотно, без ключодържател, който да издаде нещо за мен — в десния ми джоб.

Отдалечавам се от двамата мъже и знам, че каквито и да са мотивите на полицаия, той вече ме е запратил по този път. Пътят, на който следващата голяма спирка ще е онази, в която животът ми като Грейс Картър ще приключи и отново ще стана Вероника „Ника“ Харпър.

РОНИ

Ковънтри, 2016 г.

Най-шумно е нощем, когато започва Голямата тишина.

Всички се стараем да сме тихи през деня и в часовете, официалните молитви в църквата, аз се опитвам да изхвърля възможно най-много от шума в мен, покривам всяка произнесена дума със звука на хаоса, който живее в мен. Правя го, за да се подготвя за Голямата тишина, часовете между вечерните и сутрешните молитви, когато не се говори, не се шуми, не се издава никакъв ненужен звук.

Когато Голямата тишина започва, шумът в главата ми става непоносим. Гласовете, спомените, музиката, думите, проблясвайте от моя зле живян живот са там, пищят, за да бъдат чут, крещят да бъдат освободени. Често се налага да запушвам ушите си с ръце, за да заглуша тази врява.

Невинаги е било така. Когато дойдох първия път и след това втория, не беше така. Тогава можех да се вкопчвам в тишината, в главата ми цареше тишина, в сърцето ми — покой, за известно време бях свободна. Общността ме прие такава, каквато бях в онзи момент, не се интересуваха от жената, която беше влязла през тези порти, изпълнена със срам и вина. Те виждаха само човека, когото нарекоха Грейс, защото онази, която съм била, и онова, което бях сторила, беше от друг, отминал живот. Станах този човек и можех да се отдам на относителната тишина, която се възцари в съзнанието ми.

Сега съм най-изплашена по време на Голямата тишина. Когато пребивавам в тишината около мен, а шумът отвътре започва като шепот и бавно се засилва, разраства се, издува се, докато вече не мога да чувам, не мога да мисля, не мога дори да помисля за сън.

Утре вечер ще е различно. Ще съм в друго легло, в друг град. Ще съм в друг живот. И вече няма да трябва да се страхувам от Голямата тишина.

Страхът отново започва да пърха в мен. Това ли искаш? — питам се пак. — Наистина ли това искаш да направиш?

Не това искам да направя, това трябва да направя. Вече не мога да бъда част от Голямата тишина — спокойствието тук ме плаши, вместо да ми дава сили. Не мога да живея с целия този шум и хаос в мен, не и когато знам какво мога да сторя.

Другите, които си тръгнаха през последните години, които излязоха от стените на обителта, за да не се върнат повече, искаха съпруг, деца, живот, който да бъде под техния контрол. За мен това е невъзможно. Аз трябва да си тръгна, защото най-сетне признах, че съм като Юда. Сторих ужасно нещо и трябва да постъпя правилно.

Утре вече няма да съм сестра Грейс и отново ще стана Вероника „Рони“ Харпър.

Господи, прости ми, само за това мога да се моля тази нощ. Шумът в главата ми е твърде силен, за да измисля нещо друго, освен: Господи, прости ми.

2.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Къщата изглежда твърде малка. Но не е и никога не съм я усещала такава, когато живеех тук. Когато бях малка, тази къща ми изглеждаше огромна, тя беше огромна, тя е огромна. Но предполагам, че е същото като да се опитваш да облечеш дрехите от детството си — не ти стават вече, защото си ги надраснал. Не искам да кажа, че съм надраснала дома на родителите си. Не съм толкова груба.

— Стаята ти не е съвсем същата като преди — казва мама. Тя все така се усмихва и потрепва, без да ме поглежда в очите. Така се държеше, когато свещеникът идваше на чай, и вероятно така би се държала, ако кралицата се отбие някой ден. Искам да сложа ръце на раменете ѝ и да ѝ кажа да се успокои, да си спомни, че това съм просто аз.

Всяка стъпка през къщата, по стълбите, сваля по един пласт време, променя тапетите, килима, мебелите, самата атмосфера вероятно, и вече почти мога да видя как беше преди, мога да усетя как къщата пак става такава, каквото беше, когато живеех тук, когато я наричах свой дом.

— Тя всъщност вече не е моя стая — казвам внимателно.

— Е, да, но просто те предупреждавам, в случай че си очаквала всичко да си е като преди. Не е така.

— Благодаря ти, че ме предупреди — казвам накрая. Много мило от тяхна страна, че ме приемат, особено с толкова кратко предизвестие, затова не искам да я разстройвам още в първите минути от появата си.

Стълбите скърцат както преди и точно зад завоя килимът — дебел, мек и тъмносин — е различен, нищо чудно, тъй като предишният беше буквално протрит, когато за последен път слязох по тези стълби, за да отида на гарата. Поглеждам към всички врати на първия етаж, боядисани в искрящо бяло, с месингови дръжки, затворени, сякаш решени да опазят тайните си от чужди очи.

Моята стая беше в дъното на коридора, до банята. Пак съм на единайсет, внезапно. Тялото ми е дребно, с плоски гърди, коремът ми е

леко заоблен. Краката ми са здрави и силни, пръстите ми са изкривени и грозни от балетните пантофки, ръцете ми постоянно са готови да се вдигнат — в балетна позиция, в жест, че искам някой да ме извади от живота, който живея.

— Променихме обзавеждането — казва майка ми.

Навремето тук беше толкова претъпкано: мебели и дрехи, обувки и книги, грим и бижута, бележници и химикалки. Неща, имах толкова много неща. Оставям куфара си — същия червен куфар, с който заминах — на пода до мен и стоя наред стаята, която навремето беше моя. Завъртам се бавно. Леглото беше там, до стената, възглавницата ми бе до дървената табла, за да мога да гледам през прозореца към къщите отзад, вместо да гледам кой ще влезе в стаята ми, след като почука или без да почука. Гардеробът от тъмно дърво с месингови дръжки с формата на цветя беше там, до вратата. Паянтовото ми бяло бюро с неудобния бял стол беше до прозореца, под огромния плакат на Михаил Баришников и Грегъри Хайнс в „Бели нощи“. До прозореца виждам дългата до земята кадифена синя завеса, дръпната настрани, а бялата дантелена завеса стига до средата на прозореца, закачена за рамката с бели кукички за гвоздеи, и се появява леко от течението, което прониква през дограмата. Горната част на прозореца е непокрита и светлината влиза в стаята. Обръщам се към леглото ми отпреди толкова години: розовата покривка с по-тъмнорозовите точки, без да забравям възглавниците в същия цвят. Над леглото виси плакат на Силви Гийъм почти в естествен ръст, закрепен първо с кабарчета, а после и залепен с тиксо в ъгълчетата и точно в средата от двете страни, за да не падне и за да мога да го виждам от всяка част на стаята. На лицето ми се появява усмивка, докато гледам към плаката, изчезнал, разбира се, но все пак завинаги на стената. Аз щях да бъда Силви. Тя бе започнала в балета на Парижката опера на единайсет години — значи с три години по-голяма от мен, когато започнах да танцувам, — но беше всичко, което исках да бъда. Позата ѝ, тялото ѝ, почти съвършената права линия, която успяваше да постигне на палци.

Щях да танцувам в „Лебедово езеро“ и щях да стана известна, толкова известна, че Силви ще ме гледа. След това ще дойде при мен, ще отвори ръце за прегръдка и със сълзи в очите...

— Харесва ли ти? — пита мама и неволно ме откъсва от моето единайсетгодишно аз. Какво глупаво момиче съм, какво глупаво

момиче бях. Фантазии и глупост, ето това бях аз.

— Прекрасно е — казвам на майка си по повод розовите стени с техните малки розови фризове през средата и кремавите римски щори на прозорците, бледобежовия килим, кръглата розова черга, скринът в ъгъла, където навремето беше гардеробът. Сега има метално походно легло (вероятно свалено от тавана), и завивката е твърде голяма за малката рамка. — Личи си, че си положила големи грижи, за да я превърнеш в такава приятна стая.

— Не знаех колко дълго ще останеш при нас — казва тя. — Ако е повече от няколко седмици, може да помислим за по-подходящо легло. Макар че това е съвсем удобно за спане. Никой досега не се е оплаквал.

— Сигурна съм, че е прекрасно — казвам с усмивка.

Майка ми отвърща вероятно с огледално отражение на моята усмивка, без да ме поглежда. Все още много я бива в това: да насочва вниманието си към мен, без да осъществява зрителен контакт.

— Ще те оставя да се настаниш. Вечерята е в шест и половина. Ако няма проблем за теб?

— Идеално е.

Някаква кръстоска между усмивка и смръщване потрепва няколко пъти на лицето на мама, докато тя се застоява до вратата, дясната ѝ ръка посяга от дръжката към лявата ръка, не знае къде да спре — дали да отвори вратата, или да стисне своята другарка.

Попитай я, попитай я — вероятно си казва. — Попитай я колко дълго ще остане. Това е твоята къща, твойт дом, твоята стая за шев, в която се нанася тя, попитай я колко дълго ще трябва да се държиш добре и да премисляш всяка дума. Попитай я, просто я попитай.

Тя отваря уста и аз се приготвям.

— Радвам се да те видя пак — казва.

— Аз също — отвърщам и наистина го мисля. Хубаво е да я видя пак след толкова години. Видях я за последно, когато ме освободиха, за да присъствам на сватбата на най-големия си брат.

Тя кима, залепя усмивка на лицето си, излиза и затваря вратата.

Напрежението изскача от тялото ми с една тежка въздишка и аз падам тежко на леглото. То скърца заплашително под тежестта ми, обещава ми нощ на мъчения, която дори не мога да си представя, но се радвам, че има нещо що-годе солидно под мен.

Трябваше да се досетя, че няма да попита. Това би довело до суматоха, така че беше немислимо да наруши традицията си и да попита: Вероника, защо напусна манастира и реши да не бъдеш повече монахиня?

В момента не зная, мамо, честно не зная — бих отговорила аз. И нямаше да добавя: — Мисля, че е свързано с това, че трябва да намеря другата Вероника Харпър и да оправя нещата.

НИКА

Лондон, 2016 г.

По целия път дотук, между опитите ми да спя на кушетката в спалния вагон, с раницата ми за възглавница и палтото — за завивка, аз не спирах да превъртам думите на полицая. Не онова, че свидетелстването тяло да е опасно за всички, които познавам, а другите неща: нещата за живота, който трябвало да водя. Ето какво се върти в ума ми, откакто набързо си събрах нещата в раница и в малка платнена торба, която получих безплатно ма един панаир на книгата, и взех очукания калъф на китарата. Живеех ли живота, който трябваше да живея? Ясно ми е как стигнах до тази част от живота си, мога да погледна назад и да видя всеки завой, всяка стъпка, всяко решение, довели ме дотук. Но мислите, които са нанизани в ума ми като сложна и тревожна броеница, са мисли дали по този път е трябвало да поема. Имало ли е друга възможност за мен? И дали не съм вече твърде далеч по него, за да направя промяна и да заживея друг живот?

Лондон, 2002 г.

Знам, че някъде в ресторанта има фотографи, мислех си за пореден път.

Не можех да се отпусна напълно заради това, че някъде някой се крие зад обектив и чака да объркам нещо, за да натисне бутона и да запечата грешката ми с едно коварно щракване.

Те спряха да ни преследват, след като вече не ходех по клубове и дори рядко излизах от апартамента. Като нямаше какво ново да снимат, буквално се превърнах във вчерашна новина. Други хора се наместиха на първите страници, сега бяха по-интересни други скандали, други раздели, други повторни събирания.

И все пак още дебнеха фотографи. Усещах ги.

Тод продължаваше да излиза, но не припарваше до нищо незаконно на публично място. У дома, през седмица-две, когато искаше да се надруска като хората, канеше шепа доверени приятели. (А

бяха доверени, защото и те щяха да загубят много, ако някой разбере какво правят.) Пиеха шотове скъпо уиски, пушеха истински кубински пури и смъркаха кокаин. Понякога набираха скорост и гледаха като безумци, започваха да говорят и ставаха опасни — олюляваха се на ръба на балкона, опитваха номера с ножове, играеха канадска борба и често се биеха, когато загубят. Призори се стоварваха по диваните и изпушваха огромно количество трева, за да се успокоят. В края на нощта апартаментът смърдеше на трева, алкохол и пот; когато излизах от спалнята на сутринта, миришеше на застояло и граниво, а те бяха мрачни, пребледнели и груби.

Мразех тези купони. Не само заради наркотиците и безконтролното пиене, но и заради незачитането, което приятелите му показваха към мен... стомахът ми кипваше. Тод смяташе, че е забавно, когато някой от тях прокарваше ръка по задника ми, а друг опипваше гърдите ми, или пък ме „молеше“ да коленича, за да „да ме оправи набързо“. Той смяташе това за ужасно смешно — за комплимент, — мислеше, че приятелите му се държат така с мен, защото ме смятат за секси.

Миналата седмица Тод устрои такова парти и за да се реваншира за него (един от приятелите му стигна твърде далеч с опипването), ме доведе на вечеря в този хубав ресторант. Не можех да се отпусна, защото знаех, че някъде има фотограф.

— Изглеждаш невероятно — каза ми Тод. Звучеше приглушена музика, лампите бяха нагласени така, че да изглежда като осветено от свещи, черни кожени сепарета, които осигуряват уединение, кристални чаши, фин костен порцелан, тежки сребърни прибори. Всичко беше от класа.

— Благодаря ти — отвърнах. Взирах се в маникюра си, металносив, за да отива на дългата сребриста рокля, която той ми купи за случая. Всичко ми пърхаше отвътре — но не както преди, когато го видех и говорех с него. А заради фотографите, заради сервитьорите и защото се чудех какви части от разговора ни ще бъдат предадени, кои напълно непознати хора ще ме познаят и ще ме осъдят заради неща, които не съм направила.

Дори когато си бях у дома, пак се тревожех. Да, по-малко, но често спусках щорите, за да скрия гледката към реката и градския пейзаж, в случай че някой използва телеобектив, за да ме снима. Не

ставай глупава, каза ми Тод, когато му признах какво съм направила. — *Никой вече не се интересува дали взимаш наркотици. Не си чак толкова важна.*

Но аз никога не съм взимала наркотици, Тод. Никога, през целия си живот. Позволих ти да кажеш това на хората, за да те защитя.

Знаеш какво имам предвид — отвърщаше той с пренебрежение. Виждаше болката на лицето ми и ме прегръщаше. — *Съжалявам, скъпа, ти направи невероятно нещо за мен. Няма да позволя то да те превърне в някой от онези параноици, които си слагат шапка от метално фолио на главата, защото си мислят, че хората могат да им прочетат мислите. Ако ще използват телеобектив, за да те наблюдават, ще е само когато аз съм тук. За мен ти значиш страшно много, но на никой друг не му пука за теб. Просто си живеи живота, става ли?*

— Напоследък ми беше трудно — каза ми Тод. Наведе се напред, сниши глас до шепот — очевидно параноията не беше само мой проблем. — Ти наистина ми помогна и ме измъкна, когато имах най-голяма нужда от теб.

Усмигнах му се, но не вдигах поглед, за да не могат да ме снимат. В началото, когато Тод настоя, не исках да нося тъмни очила, но вече се чувствах гола и на показ без тях. Слушах го с половин ухо, защото вече знаех, от начина, по който сниши глас, че се притеснява да не изтече някак информация за нас.

— Ти си толкова красива и вярна, и аз не мога да си представя живота си без теб.

И аз не можех да си представя живота си без него. Имаше дни, в които сякаш той бе целият ми свят; имаше дни, в които бе единственият човек, когото виждах, защото не бях излизала от апартамента. Животът ми не трябваше да е такъв, знаех го, но все пак не беше лош и имах невероятен мъж. Колко двайсетинагодишни живеят в апартамент с изглед към Темза и имат приятел, който им купува всякакви неща, води ги на всякакви места и най-важното — знае част от най-неприятните им тайни и все пак ги обича? Моят живот се въртеше около Тод и в това нямаше нищо нередно.

Усетих, че се раздвижва, и вдигнах глава. Тръгвахме ли си? Тод подръпна леко десния си крачол и коленичи пред мен. Музиката притихна още повече, около масата се появиха сервитьори. Един от тях

държеше изпотена кофичка с бутилка шампанско в лед, друг — букет рози, а трети, с бяла кърпа на ръката, явно беше готов да налива. Погледнах към приятеля си, той бавно отвори ръка и ми показа розова кадифена кутийка.

Ахнах, вдигнах ръце към устните си и ахнах отново.

— Ники Харпър, ще се омъжиш ли за мен — каза Тод. Но не беше точно въпрос. Защо изобщо трябваше да пита? Разбира се, че щях да се омъжа за него. Щях да се омъжа за него и преди три години, когато се срещнахме, щях да се омъжа за него и предишния ден и на следващия. Той беше любовта на живота ми. Обичах го толкова много — мисълта, че той изпитва същото, че иска винаги да бъде с мен, беше невероятна. ТОЛКОВА НЕВЕРОЯТНА! Бях готова да скоча и да се разпищя! Да изкрещя на целия свят, че той е моят мъж и аз го обичам толкова много.

Кимнах, без да свалям пръсти от устните си.

— Ще трябва да ми отговориш както е редно — рече той през смях.

— Да! Разбира се, че да — казах. Скочих и го прегърнах през врата.

Едната му ръка ме прихвана през кръста и той ме притисна към себе си, смеейки се щастливо в косата ми. В ресторанта избухнаха одобрителни аплодисменти. И над щастието си, над смеха му и над силното ръкопляскане, аз пак чух познатото щрак-щрак-щрак на фотоапарата.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Някой чука на вратата на стаята ми. Тъкмо се вирам в куфара си и се опитвам да си спомня какво точно съм сложила в него. Нямам толкова много „неща“, затова се питам какво все пак сложих вътре, преди да затворя капака, защото наистина нямам никаква представа. Не искам просто да го отворя, това няма да е честно. Така ще призная, че съм отсъствала по време на опаковането, и ще призная пълното си поражение пред шума в главата ми. Това ще означава, че съм била толкова погълната от опитите си да открия миг тишина, че съвсем съм напуснала реалността. А не искам да признавам такива неща.

Мама е зад вратата. Носи сребърен поднос с каничка чай, една чаша и чинийка, каничка с мляко, захарница, голямо парче торта „Виктория“ и сребърна виличка в чинийката.

— Реших, че може да искаш чай — казва тя.

— Благодаря ти — отговарям и се опитвам да взема подноса от ръцете ѝ. Тя минава покрай мен, прекосява стаята и го оставя на масичката, вероятно на новата ѝ масичка за шев. Всъщност не е решила, че може да ми се пие чай — иска да поговори с мен, преди татко да се е прибрал от работа. Исква да разбере какви са плановете ми, колко дълго ще трябва да ме търпи.

Защото повече от всичко на света мама мрази „суматохата“. Тя смята, че трябва да се примиряваме с всичко, за да не става суматоха. Не знам откъде идва този ѝ страх от суматохите, или какво си мисли, че ще стане, ако се случи някоя такава, но с това израснахме аз и братята ми — Деймън (по-голям с пет години), Брайън (по-голям с три години): мама, която се отдръпва в мига, в който усети, че нещо може да причини безпокойство в света ѝ.

Лондон, 1988 г.

По време на лятната ваканция, когато бях на осем, нашият любим чичо, чичо Уорън, често идваше и извеждаше един от братята

ми или и двамата. Никога не взимаше и мен, защото не знаеше какво да прави с момиче, все така казваше. Но това нямаше значение, аз го обожавах. Видех ли го да се появява на алеята в градината, отлитах към вратата, готова да ме грабне и да започне да ме върти, докато ми се завие свят. Когато не извеждаше момчетата, сядаше да ми чете, да редим пъзели, или кротко ме гледаше как се преструвам на балерина.

Този ден беше много горещо и всичко изглеждаше някак неясно и сънливо. Аз лежах на пода в дневната и четях книга за прочути балерини, а после скочих, когато се почука силно по входната врата. Мама отвори и Деймън влезе с куцукане.

— Какво стана? — попита мама. Той продължи по коридора към стълбите, където стоях, като провлачваше десния си крак, като че ли той вече не му служеше. Чичо Уорън беше зад него и се опитваше да бутне колелото му. Рамката му беше огъната и усукана, сякаш някой много голям (може би великан) го беше взел и изкривил в съвсем нова форма.

Взирах се в рамката на колелото: големи парчета от синьо-червената боя бяха олющени и отдолу се виждаше сребрилата тръба. Мама зяпна ужасена, после запуши устата си с длан, когато видя велосипеда.

— Какво стана? — попита тя отново.

Чичо Уорън й подаде колелото и се засмя.

— Нашето момче се мисли за каскадьор. Претърпя малка злополука, нали приятел? — каза той. — Не знам как стана, но поднесе и падна, а колелото излетя под него и се озова под гумите на една кола.

Тръгнах към брат си, хванах го за ръка и му помогнах да изкуцука към стъпалата, за да седне. Мама беше по-ужасена от състоянието на колелото, отколкото от болката на Деймън. Десният крачол на джинсите му беше почти разкъсан на коляното и от раната течеше кръв. Десният му лакът и горната част на ръката му също бяха ожулени, покрити с много черни петна — парченца чакъл, които стърчаха от червени струпии под края на тениската му.

— Добре си, нали, приятел? — попита чичо Уорън.

Деймън кимна, но не отговори. Изглеждаше, сякаш е плакал, но са му казали да спре и да се държи като мъж, чичо Уорън винаги така казваше, когато някой от братята ми се удареше. Но бях забелязала, че го казва само когато татко не е наблизо. Бях едва на осем, но го

забелязах. Когато татко беше наблизно, чичо Уорън не казваше и половината от не особено приятните неща, които говореше.

— Той ще се оправи — рече чичо Уорън на мама. Тя се тревожеше за колелото. Дори не беше погледнала Деймън — прокарваше пръсти по ожулената рамка, все още отворила уста от изненада и ужас. Винаги когато се наранявахме, мама реагираше така — не спираше да се взира в онова, с което се бяхме наранили, сякаш то беше нейно дете, а не ние.

— Добре ли си? — прошепнах на Деймън. Не исках да му докарвам неприятности с чичо Уорън.

Той подсмръкна и прошепна:

— Много боли. Не мога да си стъпя на крака.

— Няма нищо счупено, нали, приятел? — извика чичо Уорън. — Ще се оправи. Просто го почистете и ще се оправи. Скорошно оздравяване и така нататък. — Погледна си часовника, който имаше огромен циферблат и се виждаше отдалече. — О, трябва да бягам. До скоро, Маргарет. Деймън, ти беше много смел, приятел, гордея се с теб. Доскоро, Рони, малкото ми динамо.

Взирах се в чичо Уорън. Не можех да повярвам, че това се е случило и той дори няма да изчака да види дали Деймън е добре. Дотогава беше любимият ми чичо, но вече не бях сигурна дали изобщо го харесвам. Понякога не се държеше много мило, но после винаги се извиняваше, а това бе най-немилото нещо, което бе правил. Щеше да ни остави просто така, а на мама щеше да ѝ отнеме цяла вечност, докато забележи, че Деймън има нужда от помощ и вероятно трябва да бъде заведен на лекар или дори в болницата. Татко щеше да се прибере от работа след часове.

— Но, чичо Уорън — казах аз. — Не можеш ли да останеш още малко, за да ни помогнеш да се погрижим за Деймън.

— Ще ми се да можех, сладкишче, но наистина трябва да вървя. Деймо, ще се оправиш, нали? Мама ще се погрижи за теб.

Погледнах към майка си, която още оглеждаше колелото — от нея нямаше да има никаква полза. Когато вратата се затвори след чичо Уорън, тя опря колелото на стената в коридора и се втренчи объркана и притеснена в него.

— Няма да може да се поправи, ще трябва да купим ново — каза тя. — Сигурно баща ти ще се ядоса.

— Мамо, Деймън го боли кракът казах аз.

— О, бедничкият — рече тя. — Както каза чичо Уорън, всичко ще се оправи. Просто потърпи. — И ни се усмихна.

— Мамо, трябва да направиш нещо — казах аз. Деймън не изглеждаше никак добре: беше блед, а очите му имаха странен отнесен поглед. После той опря глава на ръката си и се разплака. Отначало тихо, после все по-силно и по-силно.

Това като че ли извади мама от странното състояние, в което се намираще.

— Да, да, права си, разбира се, Вероника. Не знам какво ми става. Защо не идеш да му донесеш някакви панталони? После вземи от банята малко лейкопласт и дезинфектант.

Хукнах по стълбите, влязох в стаята на братята си и взех чисти панталони. После отидох в банята, отворих шкафчето с огледалото, взех дезинфектанта и цяла ролка лейкопласт. Взех и ножици, за да може мама да среже лейкопласта. През цялото време чувах как Деймън плаче, но нито дума от нея. Стоях на върха на стълбите, награбила всички неща, готова да сляза долу, но реших да не го правя веднага. Влязох в спалнята на родителите си. По принцип ми беше забранено да го правя, но там имаше телефон. Не ми позволяваха да го използвам, но татко ни беше научил, че трябва да наберем номера на бърза помощ при спешен случай. Този случай ми се струваше почти спешен. Оставих всичко на леглото, после вдигнах слушалката. Всеки бутон писукаше, когато го натисках.

След двацет минути татко се прибра у дома. Мама още се опитваше да спре кръвенето от коляното на Деймън, без да му сваля панталоните, и все ме караше да се качвам горе за кърпи и памук, и да нося топла вода в купа.

Тя много се изненада, когато го видя. Не ѝ бях казала, че съм му се обадила, защото реших, че случаят е почти спешен, а ми беше позволено да се обадя на бърза помощ само при истински спешен случай.

— Той е добре, Джефри, наистина — каза мама, когато татко взе брат ми на ръце и го понесе към вратата.

— Не е добре. Погледни го. Маргарет, той е почти в безсъзнание. Може да е получил сътресение на мозъка. Ако Вероника не ми се беше

обадила, щеше да оставиш сина си да се измъчва тук до шест часа, когато щях да се прибера.

— Честна дума, Джефри, създаваш суматоха за няма нищо — каза мама. — И ти, и Вероника. На мен постоянно ми се случват такива неща и се справям.

— Това не може да се случи отново, Маргарет — каза татко. Беше толкова ядосан, че виждах как мускулите на лицето му се издуват, защото се опитваше да не закрещи. — Това няма да се случи отново. Чу ли ме?

Щом вратата се затвори след тях, мама се обърна към мен и поклати глава.

— Ще се почувства много глупаво, когато лекарят му каже, че е само леко изкълчване. Днес много се трепери над децата, и най-малкото нещо се преувеличава. Нищо му няма.

Кимнах на мама, но ми се искаше татко да ме беше взел с него.

— Ела, Вероника, нека вечеряме, преди да са се върнали и Брайън да си дойде от дома на приятеля му.

Деймън се прибра с патерици, с тежко разтегнато сухожилие и пет шева на раните на коляното. Мама му се извини, че не е осъзнавала колко зле се чувства, и обеща на татко, че следващият път ще се отнася по-сериозно към подобни неща. Дори докато го изричаше, знаех, че не може да разбере за какво е цялата тази суматоха и се извинява само за да не би татко да вдигне още по-голяма суматоха, като ѝ се ядоса.

Лондон, 2016 г.

— Надявам се, че обичаш тази торта — казва мама. Премества нещата от подноса на масата, за да не трябва да ме погледне, докато започва този разговор. Ще се наложи да ѝ помогна, ако искам да разбера какво следва. Когато помолих да ме освободят от обета, си мислех, че ще отнеме няколко месеца, както бе станало с други сестри, но при мен се случи само след седмици. Това божествена намеса ли беше, или майката игуменка бе казала нещо, което е ускорило освобождаването ми? Нямах време да умувам над това или да измисля най-добрия, невключващ родители и Чизуик план. Това тук е планът; а какво ще последва — е пълна мистерия.

— Сигурна съм, че ще ми хареса. Обичам торта „Виктория“ — отвърнах аз.

— Е, Вероника — започва мама. Трака с чашката и чинийката и ги слага бързо на масата, преди да е счупила нещо.

— Да, мамо?

— Радвам се да те видя и прочие, но... — Гласът ѝ затихва.

— Да, мамо? — Нима ще наруши навика си и ще започне потенциално труден разговор, който може да доведе до някаква, макар и малка, възможност за скандал?

— Но не забравяй, че вечерята е в шест и половина — заявява тя.

— Няма проблем — казвам аз, разочарована от нея. Реших, че ще можеш да го направиш, мамо, наистина така си помислих.

— Ще имаме гост на вечеря — добавя тя. — Сигурна съм, че ще се радваш да го видиш.

— Брайън или Деймън? — питам аз.

Както винаги, тя се усмихва, без да ме поглежда.

— Почакай и ще видиш. Не оставяй чая да изстине.

— Няма — отвръщам. Тя тръгва към вратата и аз вече знам кой ще дойде на вечеря: чичо Уорън. Мама не би казала на Брайън или Деймън, че съм се върнала, и не би ги поканила на вечеря, защото не би рискувала те да ѝ отговорят, че не изгарят от такова силно желание да ме видят, че да се срещнат с нея. Единственият човек, освен татко, който все още не си е измил напълно ръцете от мама, е чичо Уорън.

О, ясно — мисля си, докато търся нещо хубаво в тази ситуация, — поне така по-бързо ще се приключи с всички подробности около завръщането ми в Чизуик.

НИКА

Лондон, 2016 г.

Не бях сигурна, че искам да видя това място отново. Никога не съм мислила, че ще се върна в Чизуик, камо ли в тази негова част, и на тази улица. Къщата, в която израснах, се намира близо до средата на улицата с еднотипни сгради и в моите очи изпъква, защото седемнайсет години съм влизала и излизала от нея. Вратата е със същия цвят — мрачно черно, — както когато я затръшнах след себе си преди осемнайсет години, когато бях на седемнайсет, но сега е с нова боя. Изобщо цялата къща е преобоядисвана няколко пъти и дори прозорците изглеждат нови, като че ли са подменени през последните десет години.

Планът ми, измислен набързо, докато напусках Бирмингам предишната нощ, е да оправя нещата с родителите си. Ще се появя, ще говоря с тях, ще бъда смирена, разкаяна, и ще видя дали ще можем да се помирим. Ще видя дали ще ми позволят да остана при тях няколко нощи, за да не трябва да спя по улиците. Техният адрес винаги е бил и мой постоянен адрес, защото не бях сигурна, че ще получавам пощата си, когато живеех със съквартиранти. Когато се преместих при Тод, сестра ми ми препращаше пощата на неговия адрес, макар че тя вече не живееше у дома. Родителите ми не говореха с мен, но явно бяха събирали пощата ми. Сестра ми, която все още им чистеше, ми я препращаше с краткото „как си?“, но нищо повече. Предполагам, че не е искала да се замесва в онова, което се случи. Така и не и обясних причините за заминаването си и тъй като никога не сме били близки — въпреки че споделяхме една стая, — не чувствах необходимост да я карам да вземе страна. Освен това предпочитам такава хладна връзка с нея, отколкото да не ми повярва, когато ѝ кажа една от тайните си.

Семейството ми имаше странна динамика: със Саша никога не сме си споделяли, нито сме си пазили гърбовете, но като че ли винаги водехме войни срещу наложените от родителите ни закони — като по-голямата, тя получаваше основните удари на техния контрол, а аз, като по-малка, получавях безразличието им, ако правех каквото пожелаят.

Брат ни, Марлон, беше златното дете: първороден, най-обичан, онзи, който показваше към тях най-голямо пренебрежение, но като че ли бе обожаван заради това.

Сега няма да мисля за това. Слязох от влака на гара „Виктория“ с план: ще оправя нещата с родителите си, доколкото мога, за да ми позволят да остана, и после ще си намеря работа, а след това ще си намеря и жилище. Докато си мисля това и стоя пред къщата, чак сега ми хрумва, че може би вече не живеят тук. Дори един от тях или и двамата може да не са живи. Не съм поддържала връзка от толкова много години, не знам какви фундаментални или микроскопични промени са се случили в домакинството на Харпър.

Разбира се, мислила съм за тях през годините, дори съм се питала дали да не изпратя картички за Коледа, рождени дни и така нататък, но не се реших. Не успях да се накарам, защото щеше да е фалшиво — фалшиви чувства от фалшива жена, която от много време вече не се подписва като Вероника, или дори като Ника. Всеки път, щом почувствах порив да се свържа със семейството си, си напомнях, че вече съм Грейс Картър, а Грейс Картър няма минало и семейство.

Вероника Харпър, от друга страна, вдига ръка и натиска звънеца, преди да промени решението си и да избяга, навличайки отново защитната броня на Грейс Картър.

Веднага усещам някакво движение зад вратата, някой става и се чува женски глас, който не прилича на гласа на майка ми, през матовото стъкло на вратата виждам как един силует приближава, но е твърде висок и строен, за да е на майка ми. Те вече не живеят тук. Може би и двамата са мъртви и ще трябва да се справям и с тази новина. Отстъпвам назад, готова да побягна, за да не чуя тази вест от непозната, но не успявам, защото вратата се отваря.

Жената на прага се смръщва и на челото ѝ се появяват дълбоки бръчки. Мръщи се още известно време, устата ѝ се отваря и очите ѝ внезапно се изпълват със сълзи.

— Кой е, Саша? — чува се гласът на баща ми някъде от къщата, звучи същият като преди. През отворената врата виждам огледалото с позлатена рамка на стената, кафявия килим на цветя, палтата, окачени до огледалото, спретнато подредените обувки под тях. Виждам и квадрата на прозореца в задната стая, който гледа към градината. В

тази стая говорих за последно с тях, мястото, където ги накарах да избират между мен и отрицанието. Отрицанието победи.

Сестра ми вдига ръка към устата си и примигва начесто.

— Саша? Кой е? — вика пак татко.

— Никой, татко. Някакъв търговец се опитва да продаде нещо. —

Тя клати глава към мен и притиска пръст към устните си, вдига ръка, за да ми покаже да мълча.

— Какво продава? — вика татко.

— Нищо, нищо. Ще се оправя. Няма за какво да се тревожиш. —

Тя излиза от къщата и идва право към мен. Тънките ѝ ръце с красиво оформени и лакирани нокти се вдигат към лицето ми, обгръщат го, сякаш не може да повярва, че съм истинска. Сълзите се събират в очите ѝ, тя ме прегръща, макар да не съм сигурна, че мириша особено приятно след цяла нощ в спалния вагон. — В парка — шепне ми. — След двайсет минути в парка, до люлките. Ще се видим там, става ли?

Кимам.

Тя покрива пак устата си с ръка и лицето ѝ се сгърчва от напирания плач.

— След двайсет минути — шепне ми. — Двайсет минути.

Пак кимам и чакам да затвори вратата, преди да се отдалеча. Ако съдя по реакцията ѝ, родителите ми все още са на страната на отрицанието.

Лондон, 2003 г.

Мракът се спускаше и въздухът захладняваше, сякаш температурата и светлината вървяха заедно и си отиваха хванати за ръка.

Седях на пейка в парка, облечена с коженото яке, което приятелят ми беше купил, когато започнахме да излизаме, и се вирах в гробището отсреща. Надгробните камъни и статуите, паметници и плочи променяха формата си, докато седях тук, неподвижна и скована. Родителите ми живееха недалеч, вероятно на около два километра, в Чизуик. Прекосих Лондон с метрото и после минах през парка, докато краката ми не решиха, че вече им е достатъчно. Мемъри Лейн беше мрачна, както и очаквах. Седнах на тази пейка и оттогава не бях помръдвала.

Исках да се прибера у дома. Исках да се видя с близките си и те да ме прегърнат, да ми кажат, че ме обичат и всичко вече е забравено. Че не е нужно да говорим за това, ако не искам, но ако реша, те ще ме изслушат, ще ме чуят и ще ми повярват. Исках да се сгуша в сигурността на прегръдката на майка си, да бъда успокоена от ръката на баща ми върху рамото ми, и да чуя, че не съм виновна аз. От разстояние — дори и толкова близо до тях — можех да си представя родителите, които исках, вместо да си спомня родителите, които всъщност имах.

Мислех за родителите си, защото най-сетне бях видяла истинския облик на Тод и той ме ужаси.

Когато излизах от душа, зърнах за миг синината — с формата на неговата ръка — на левия ми бицепс, цветът ѝ бе така наситен, че изпъкваше ясно на кожата ми, и аз спрях и се втренчих в нея. Втренчих се. И после пак. Докато случилото се, стореното от него преди три нощи, нахлуват в ума ми с кресчендо от тропот на копита. Шумът от спомена бе в главата ми и не можех да го прогоня. И докато споменът продължаваше жестокото си пътуване из ума ми, едно от тези копита закачи края на капаците, които носех на очите си, и те отлетяха.

След всичко, което му казах, след всичко, през което преминахме, Тод... закрих очите си с длани.

Очите ми бяха покрити, но внезапно пак можех да виждам. Бавно, бавно, бавно, той бе правил това с мен от години. Но не и така явно, както онази вечер. А бавно, бавно, бавно, без да спира, когато го моля, бельото, унизителните пози, желанието да снима, желанието да ни гледат, правеше го от години. Просто никога не бях признавала това, до онази нощ, когато казах твърдо не.

Бавно, бавно, бавно той разрушаваше съпротивата ми, убеждаваше ме да продължавам с неща, които не желаех да правя, все ме разпитваше защо отказвам, докато не спра да споря, и после продължаваше да прави секс с мен, за да ми докаже, че „ще ми хареса, щом започнем“. Бавно, бавно, бавно той се превърна в това чудовище, което видях едва когато най-сетне спря да се преструва, че изобщо се интересува от моите желания.

Обичах го. Той ме забелязваше, обръщаше ми внимание и вярвах, че наистина иска най-доброто за мен. Той ме обичаше и аз

винаги, винаги отчаяно се опитвах да му угодя.

Когато видях следата от ръката му по кожата си, с диво препускащите спомени в главата ми, успях да зърна Тод такъв, какъвто беше. Трябваше да призная какво прави от години и тогава сълзите потекоха. Не съм от ревливите, така че бе шокиращо да ги усетя как се стичат по бузите ми и падат от очите ми като прилив.

Не съм от ревливите и не плачех за себе си. Не плачех заради болката, заради гаденето, което бе заседнало в стомаха ми от събота вечерта, заради насинената кожа и натъртените мускули. Плачех заради факта, че го обичах толкова много. Обичах го толкова много. А сега виждах истинския му облик, истинската му форма, и вече не биваше да го обичам.

Съвзех се и успях да се облека, но когато той се върна след кроса си и аз го видях, отново се сринах, този път сълзите рiekнаха по-бързо и всеки дъх беше стон от мъка. Той дойде при мен, прегърна ме и започна да ме успокоява с любовта си.

— О, скъпа, спри да плачеш — прошепна. — Не съзнавах колко съм те разстроил. Спри да плачеш, моля те. — Той ми обеща, каза ми, че съм единствената за него, и не спираше да ме умолява да не плача. А аз продължавах. Опитвах се да спра: сдържах всеки дъх, опитвах се да сподавя всяко стенание, всяка сълза, но не ставаше. Не можех да спра.

Той продължаваше да ми говори правилните думи, утешаваше ме, обясняваше ми, умоляваше ме да разбера. И така, докато не изкрещя: „Престани!“. Изправи се, почти ме изблъска настрана, така отчаяно искаше да се отърве от мен. И изръмжа: „Караш ме да се чувствам като изнасилвач.“

— Извинявай — изскимтях аз.

— Просто престани. Престани да ме караш да се чувствам виновен.

— Не те карам — прошепнах. — Наистина.

— Тогава спри да плачеш. Спри да плачеш!

— Не мога — изхлипах. — Не мога.

Притиснах длани към очите си, но нищо, нищо не можеше да спре сълзите.

— Отивам да се изкъпя — изръмжа той. — А ти гледай да си престанала с тази глупост, когато изляза, или не те искам тук. — Всяка

дума беше като острие в самата ми сърцевина, всяка сричка беше меч, който посичаше друга част от мен и създаваше още много сълзи.

Той наистина не беше разбрал защо плача: плачех, защото той бе сторил това — не можех да се преструвам, че е друго — и то означаваше, че не ми е позволено да го обичам. А аз го обичах. Обичах го толкова много.

Когато чух, че водата в банята зашуртя, станах, грабнах си якето и излязох от апартамента. Без да знам къде отивам, тръгнах покрай реката, все още скрита зад огромните слънчеви очила, докато сълзите продължаваха да текат по лицето ми. Това беше безценен кадър, който фотографите много щяха да харесат: аз излизам от къщата разплакана, доказателство, че все още нещо в света на Тод и Ники не е съвсем наред. До реката свърнах към станцията на метрото, вървах бавно, със сведена глава. С всяка стъпка потокът на сълзите се забавяше, е отдалечаването ми от апартамента, от Тод, над мен се спускаше някакво спокойствие. Телефонът в джоба ми започна да звъни и аз знаех, че е Тод. Буквално нямаше кой друг да ми се обажда.

Когато стигнах до станцията на метрото, телефонът ми бе иззвънял поне двайсет пъти; всеки път го оставях на гласова поща. Обикновено щях да си изпатя много, задето не съм отговорила — щеше да ме разпитва, разпитва, разпитва, какво точно съм правила, че не съм могла да вдигна телефона; защо го пренебрегвам така; с кого съм била, как му е името, колко дълго ме е чукал... И чака до безкрай, щеше да продължава, докато не започна да треперя и да се чудя дали пък наистина не съм направила нещо, дали наистина не съм се държала неуважително към него. В пролуката между позвъняванията, докато стоях пред входа на метрото, извадих телефона от джоба си и го изключих, преди да сляза. Не го включих отново и наистина не ме беше грижа за последствията.

Когато пътуването ми към Мемъри Лейн спря до тази пейка в парка, се чувствах вече напълно спокойна. Напълно спокойна, напълно сама — просто някакво момиче седи на пейка, изглежда тъжно, защото се е скарало с годеника си. Затворих очи, опитах се да си спомня някоя песен, която да зазвучи в ума ми и да ме отнесе отук. Започна „Просто така“ на „Рън Ди Ем Си“. Тежкия ритъм ми подежда като балсам, успокои изпънатите ми нерви, помогна ми да мисля. Помогна ми да видя реалността на ситуацията: нямаше къде да отида.

Нямаше къде да ида и вече мръкваше. Накрая, когато мракът и студът се сляха, за да създадат нощ, аз станах и започнах дългото пътуване обратно.

В мига, в който вратата на апартамента се затвори след мен, той беше там, и аз се озовах в прегръдките му, притискаше ме така силно, че не можех да дишам.

— Не исках да си тръгваш, глупачето ми — каза той. — Къде беше, по дяволите? Нямах предвид наистина да си тръгваш — мислех си, че така ще спреш да плачеш. Не знаех, че ще го приемеш толкова буквално. Кога съм имал нещо такова предвид? Звънях ти. Така се притесних. Къде беше, по дяволите?

Тогаваш спря, монологът му свърши, и аз трябваше да подхващам крайчето му.

— Обикалях — казах тихо. Исках да се махне от мен, но не можех да го кажа. Нямаше къде да отида, не можех да се върна при родителите си, затова трябваше да приема всичко това, нали? Той нямаше да се промени, а аз нямаше никакъв друг вариант.

Най-сетне ме пусна, но ме хвана за ръката и ме поведе през дневната към дивана.

— Мислех си — каза ми, — че трябва да определим дата за сватбата.

Сватба? Сватба? След последните няколко дни, след днес, той все още мисли, че това е добра идея?

— Ники, напоследък се държах зле с теб. Под голямо напрежение съм в отбора и не се справям много добре с него. Не бива да си го изкарвам на теб, но го правя. Съжалявам. Наистина съжалявам. Ще се променя. Обичам те и искам да се променя. Не искам да се чувстваш зле отново, заради нищо. Ще се променя и много ще помогне, ако се фокусираме върху сватбата.

Усетих как сълзите отново се надигат. Но не бяха като предишните — това бяха сълзи от чисто облекчение. Потиснах ги обаче, попречих им да се излеят от очите ми, за да не ги разбере погрешно. Точно това исках. Исках да признае, да разбере какво прави, да признае, че си изкарва всичко на мен и да опита да се промени. Ако се променеше, ако пак станеше онзи прекрасен, съвършен мъж, когото срещнах преди години, всичко щеше да бъде наред. Можех да се

преструвам, че онази нощ не се е случила. Можех да забравя всичко, за което си мислех, и щяхме отново да бъдем щастливи.

— Какво каза? — попита Тод.

— Мисля, че ще е страхотно, ако го направиш — рекох тихо.

Той посегна да отметне един кичур от лицето ми и аз потръпнах. Срам се изписа по лицето му и в моите гърди се завихри вина — той се опитваше.

— Скъпа, обичам те — каза тихо. — И съжалявам, че стана така. Ще направя всичко по силите си да променя нещата, за да можем да се оженим и да започнем на чисто.

— Добре — отвърнах. — Би било чудесно.

Той ме придърпа в скута си и посегна покрай мен към дневника си, който стоеше отворен на масичката за кафе.

— Ще ми трябва доста помощ — добави. — Ще трябва да ми казваш кога не се държа добре. — Говореше разсеяно, защото прелистваше страниците, търсеше, вероятно, свободен месец. — И не бъди твърде строга към мен, ако невинаги съм на ниво. — Шуп, шуп, шуп. — Ще се опитам да не бъда вече толкова напрегнат. — Шуп, шуп, шуп. — И ще е чудесно, ако и ти не ме ядосваш толкова много. — Шуп, шуп, шуп. — Ще е чудесно, ако ме подкрепяш по-често и ми показваш колко добре се справям. — Шуп, шуп, шуп. — Какво ще кажеш?

Накрая спря да разлиста и ме погледна. Изглежда трябваше аз също да полагам усилия, дори повече от него, за да се промени.

— Добре, съгласна съм — казах. Какво друго да кажа, когато нямаше къде да отида и той бе обещал да се промени?

Тод се наведе да ме целуне и аз пак потръпнах. Този път като че ли не забеляза, не почувства срам или разкаяние. Беше продължил напред и аз му позволих да ме целуне със съзнанието, че и от мен се очаква да продължа напред.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

— Ако трябва да съм честен с теб. Вероника, мислех си, че ще си дойдеш още следващия уикенд, след като замина. Ще помолиш пак да се върнеш в стаята си и ще искаш да продължиш с ученето — разкрива баща ми. Той не е много по чувствата. Мълчалив е най-точното описание за него. Има нужда от време, за да обмисли нещата и да формулира какво точно чувства.

Но все пак знам, че се радва на завръщането ми. И неговият начин да ми го покаже, е да ме подразни леко. Бях на седемнайсет, когато казах на родителите си, че няма да отида в университета след зрелостните изпити, а съм решила да стана монахиня, което означаваше, че трябваше да говоря с много манастири и да ги посетя, да си уредя кратък престой и накрая да се преместя в някой от тях. И двамата бяха смаяни, толкова, че мама дори спря да шие, но пак, без да ме поглежда, толкова, че татко свали вестника си и ме попита откъде съм го измислила това.

— Мисля, че от една книга — отговорих. И заради тишината, която четенето на тази книга възцари във вечно шумното ми съзнание. — Една монахиня ми даде книга и когато я прочетох, реших да стана монахиня.

— Ами добре тогава — каза татко. Мама пак започна да шие.

За мен това беше голям въпрос. Очаквах да кажат нещо, когато им призная, че съм открила бог; че мисълта да съм близо до бог е като че ли единственият начин да намеря вътрешната тишина. Те обаче реагираха така. Те по принцип реагираха така на всичко: татко задаваше няколко въпроса, мама избягваше да ме поглежда в очите, а после всичко си ставаше нормално. Аз бях последното дете, останало у дома: братята ми Брайън и Деймън се записаха в университет и рядко се връщаха — дори за Коледа, Великден или през ваканциите.

Тази вечер на масата сме четирима и тя ми се струва някак твърде малка в трапезарията. Не, малка не е точната дума — може би по-скоро претъпкана, сякаш сме седнали един върху друг.

— Майка ти имаше голяма вяра в теб — казва чичо Уорън във връзка с отиването ми в манастир, който се намира на сто и петдесет километра от дома. — Разбрах, че вярва, че си отишла там завинаги, когато направи парти и събра двайсет от най-близките си приятелки, за да им разкаже какви планове има за стаята ти.

След като чичо Уорън си тръгна след инцидента с Деймън, аз започнах да забелязвам колко зъл може да бъде. През повечето време беше мил, но щом усетеше и най-малката уязвимост, веднага я превръщаше в рана с някой гаден коментар. Обаче този път в гадните му думи имаше доста истина. Един съвсем бегъл поглед към изчервената ми майка показва, че е вярно — след като с татко ми помахаха за сбогом през железните порти на манастира близо до Ковънтри, тя се е прибрала у дома и е вдигнала парти по случай свободата си.

— Много съм ти благодарна за това парти, мамо — казвам. — Благодаря, че си имала такава вяра в мен. Когато си тръгнах, макар че с години се подготвях да стана монахиня, не бях съвсем сигурна какво искам и дали ще мога да го направя, но вероятно на някакво ниво съм знаела, че няма къде да се върна, и това ми е помогнало да не губя вяра в целта си.

От другата страна на масата чичо като че ли се смуцава от думите ми, защото не отвърнах на злобата му със заяждане и не се разплаках.

— Надявам се, че не си мислила наистина така, Вероника? — казва татко. Челото му е смръщено, вилицата му е застинала по средата между чинията и устата му. — Това винаги ще е твой дом. Нали, Маргарет?

— Аха — отвърща мама.

Странно е да ме наричат Вероника отново. Бях сестра Грейс повече от осемнайсет години. И сега пак съм Вероника за тези хора. Когато се запознавам с някого, автоматично се представям като Грейс.

— Поне не изглеждаш като монахиня — казва чичо. — От онези пингвински раса, които носите, ме побиват тръпки.

Липсва ми вечернята. За първи път от седемнайсет години, още откакто бях послушница, ми липсва вечернята и това ме разстройва. Бях на последната си литургия тази сутрин, не пропуснах утринната молитва, макар че се наложи да тичам, за да хвана влака от Ковънтри,

но не съм изпълнила ума и сърцето си с красивите песнопения на вечернята и не се чувствам добре. Ето, това трябва да очаквам, зная го. Пред мен се простира дълъг живот без порядък, без успокояващите острови на молитвите, без съзерцание и литургии. Преди ми бяха почти неприятни, всички тези задължения, които трябваше да изпълнявам каквото и да става, където и да съм, но сега ми липсват като втора кожа. Липсват ми заради миговете, в които ме откъсваха оттук и ме пренасяха там. Макар че, ако трябва да съм честна, през последната година в молитвите ми се възцари смут, постоянна нужда да тръгна в друга посока.

— Какво става, да не би да се молиш или нещо такова? — пита чичо Уорън.

— Не — отвърщам.

— Казах, че поне не си облечена като някой откачен гигантски пингвин.

— Не съзнавах, че очакваш отговор на това — отвърнах.

— Просто се опитвам да водя разговор — отвърща той, отново смутен, че не е успял да ме разстрои.

— Разбирам.

— Така се прави, нали? Някой казва нещо, другият отговаря. Нарича се разговор.

Усмиввам се на чинията си.

— Често прекарвах голяма част от деня в мълчание и говорех само когато бе абсолютно наложително. Разговорите не се случваха често.

— Наистина ли? Ти наистина ли си живяла в мълчание? Винаги съм смятал, че това са измишльотини. — Мама и чичо Уорън са много различни. Тя е изискана жена от средната класа, която винаги държи хората да виждат колко е изискана и възпитана, той също е изискан и е от средната класа, но винаги се е преструвал на лошо момче от бедните квартали.

— Да — отговарям.

— Това би ме влудило — казва той. — Теб няма ли да те влуди, Маргарет?

— Вероятно — отвърща мама.

— Ами ти, Джефри, няма ли да изперкаш? — пита чичо Уорън, търсейки малко повече подкрепа от това уклончиво „вероятно“.

— Не, всъщност мисля, че е достойно за възхищение, че Вероника го е правила.

— Да, особено като се има предвид, че като малка просто не млъкваше — казва чичо Уорън.

Вероника. Вече съм Вероника, не Грейс. Второто име на другата Вероника беше Грейс и тя ми каза веднъж, че ако някога излезе на сцена като балерина, ще използва името Грейс, вместо Вероника или Ника, както я наричаха всички, защото това ще я превърне в съвсем друг човек. Така няма да бъде окована от всички очаквания, които вървят с рожденото ѝ име. Когато първата ми игуменка ме нарече Грейс (беше ми казала да си избира име, но аз помолих нея, и следователно бог, да намери най-подходящото за мен), разбрах, че постъпвам правилно. Това бе знак свише, че трябва да посветя живота си в служба на другите заради онова, което причиних на Вероника. Това име вечно щеше да ми напомня защо съм там. Трябваше да изкупя стореното, да направя всичко по силите си, за да изкупя предателството си.

— Казах: особено като се има предвид, че като малка просто не млъкваше — повтаря чичо Уорън. От мен се очаква да се засмея.

— Знам какво каза — отговарям.

Раздразнението вече се излъчва на вълни от него и въпреки че не откъсвам очи от храната, все пак го виждам как първо поглежда към майка ми вдясно, а после към баща ми, вляво, изненадан, че и те не се смеят. И двамата са извили леко устни в полуусмивки, но никой не се смее, нито пък започва да разказва смешни случки за моята приказливост в детството. Никой не знае такива, защото просто не е вярно.

— По-добре се пазете — обявява чичо Уорън. — Като нищо ще ви завлече на църква, ако не внимавате. Литургии всеки ден, изповеди всяка седмица, помнете ми думата.

— Никога не бих го направила — отвъръцам. — Всеки трябва сам да открие пътя си към бог, или собствения си път без бог. Никога не бих принудила никого да избира.

Моят чичо шегаджия си поглежда часовника, същия огромен, показан златен ролекс, който носеше още когато бях дете.

— Охо! Кой каза, че ще минат двацет минути, преди да стане дума за бог? Джефри? Маргарет? — Чичо Уорън отмята глава назад и

се смее, тънките му ръце удрят по масата — бум, бум, бум, — за да подчертаят колко е забавен.

— Аз ще започна с миенето на чиниите — казвам.

— О, не, не — обажда се мама.

— Не, наистина не е проблем. Щом ги измия, ще ви направя по чаша чай или кафе.

— Еха, все едно си имате прислужница — обажда се чичо Уорън.

— Да, вероятно — отвърщам аз.

Вълната от раздразнение се разраства до цунами и заплашва да го погълне. Навремето, дори след като спрях да го харесвам, щях да се старая да му угодя, щях да се ужася, ако го подразня по някакъв начин. Вече не се чувствам така. Може би защото съм на трийсет и шест. Вероятно заради дългото ми отсъствие. Или по-вероятно заради това, че мисля единствено за Вероника. Все си спомням първия път, когато я видях, и разбрах, че ще станем най-добри приятелки завинаги.

НИКА

Лондон, 2016 г.

Сестра ми тича през парка към мен. Седнала съм на пейка до люлките. Носи някаква кутия и тя подскача в ръцете ѝ, правата ѝ черна коса шиба лицето и, вятърът дърпа дългото ѝ черно палто. Ставам да я посрещна и тя буквално хвърля кутията на пейката, до раницата ми и калъфа с китарата, и ме връхлита, притиска ме към себе си.

Бавно я обгръщам с ръце. Не очаквах такова посрещане от нея. Никога не сме били близки и не подозирах, че ѝ липсвам.

— Ника, Ника — хлипа тя и ме притиска все по-силно. — Ника, Ника, Ника. Мислех те за мъртва. Наистина, наистина те мислех за мъртва. Мислех, че... — Думите ѝ се разпадат в хлипане, което изпълва миниатюрното пространство между нас. Мъката ѝ... изглежда огромна, изглежда неутешима. Тя ме притиска и плаче, сякаш е чакала с години да излее всичко това, години, за да приеме, че може би никога няма да ме види отново. А аз дори не подозирах. Не знаех, че ще липсвам на някого, ако умра.

Лондон, 2004 г.

Седях до мълчаливия мъж със скъп, добре скроен костюм, и гледах как влакът набира скорост в далечината. Обичах да правя това, когато излизах да пазарувам или на фризьор, или до фитнеса, който се намираще на двайсетина минути от апартамента. Обичах да се разхождам и да седна тук, до реката, на капака на тази черна кола, и да гледам как влаковете пристигат и заминават от гара „Виктория“.

— Според теб какво трябва да направя, Франк? — попитах го, след като свирката на влака заглъхна в далечината, и вече гледахме как друг пълзи към гарата.

Франк беше моят шофьор. Тод беше подписал голям договор за толкова много пари, че очите ми се насълзяваха само като си помислех за това, и в резултат можеше да си позволи малко прахосничество: да си купи нова и по-бърза кола, още дизайнерски дрехи, да плати

огромна част от ипотеката на апартамента. И освен това да уреди шофьор за мен, когато искам да отида някъде. Аз предпочитам да се науча да шофирам и му го казах, но Тод реши, че така ще е по-добре. Няма да е толкова опасно и стресиращо. Шофьорът можеше да ме води, където пожелае, да се грижи за мен и да пречи на фотографите да се приближават. Не че те вече се занимаваха с мен. Не и откакто обявихме годеща си. Сега тормозеха него, постоянно се появяваха снимки как си говори с разни жени и се тиражираха истории, които намекваха за изневери, но само намекваха.

Това с шофьорите се оказа хубаво, защото аз се сприятелявах с тях: често ме возеха на предната седалка и си говорехме за филми, музика и книги. Франк ми беше любимецът. Той ме караше редовно и харесвахме едни и същи книги и филми, освен това обичаше музиката. Много говорехме за музика. Той говореше за думите, за начина, по който са преплетени в нишките на музиката, как са подбрани и подредени. И двамата смятахме, че думите и звуците са като танц, дует, който трябва да се управлява внимателно, за да се въртят и движат заедно в съвършен синхрон. Когато го попитах, той призна, че песента, която не може да спре да слуша, е „Гордост“ на Ю2.

— За какво, госпожице Ники? — попита ме той. Беше висок, четирийсетгодишен, с навъсено изражение. Започнал да си бръсне главата още преди години, защото си мислел, че така ще изглежда по-корав. После, когато вече минал към по-прилична работа, се замислил дали да не си пусне коса, но винаги щом опитвал, му се струвало странно, сякаш искал да скрие истинската си същност.

— Името ми не е Ники — признах му аз.

— Съжалявам, госпожице, да не би през цялото време да съм ви наричал с грешно име? Ужасно съжалявам. — Той говореше много възпитано, макар че бе така мрачен, едър и с бръсната глава.

— Не, предполагам, че така съм се представила. Когато се запознах с Тод, му казах, че името ми е Ника, галено от Вероника, и той реши, че предпочита Ники, затова ме наричаше така. Никога не съм го молила да ме нарича с истинското ми име, защото не исках да го засегна. И това си остана. И пак, защото не исках да го засегна, си мълчах, когато нещо ме разстройваше или когато той ме нараняваше и ето докъде стигнахме. Сватбата е след четири седмици, а аз не знам

какво да правя. Ако не се омъжа за него, ще го нараня. Ако се омъжа за него...

Франк мълчеше, докато говорех, но ме слушаше. Знаех, че слуша и самите думи — как ги преплитам заедно, какво точно означават, как изтанцуват онова, което му казвам за живота си.

— Мислиш ли, че трябва да се омъжа за него, Франк?

— С цялото ми уважение, госпожице Ника, не знам нищо за отношенията ви, освен каквото съм видял, когато ви карам с колата, и това, което току-що ми казахте.

— Добре. Забрави какво казах току-що — мислиш ли, че трябва да се омъжа за него, ако съдиш по това, което си видял?

— С цялото ми уважение, госпожице Ника, но мисля, че хората трябва да се женят по любов или за пари, но не и за да не наранят някого или за да накарат някого, а не себе си, да се почувства по-добре.

Чух какво ми каза, без да го изрича, и чух как използва два пъти истинското ми име. Разговорът беше като песен: всички използвани думи танцуваха около онова, което исках да го попитам — какво трябва да сторя, как да кажа на Тод, че не мога да се омъжа за него.

Не мога да се омъжа за него. Приемането на този факт бе като внезапен взрив от облекчение в гърдите ми. Не мога да се омъжа за него.

Тод не се бе променил през последните шест месеца, не стана пак мъжа, в когото се влюбих, макар че трябваше да помисля три пъти, преди да кажа нещо, за да не го ядосам, макар че винаги му казвах къде съм била, с кого съм се видяла и за какво сме говорили. И той още го правеше. Още го правеше. През повечето време се преструвахме, че не е кой знае какво, защото аз вече не плачех и не се налагаше да ми крещи да не го карам да се чувства като изнасилвач.

Той се опитваше, знаех го, но просто не можеше да го преодолее. Беше такъв и нямаше да е честно да продължавам да очаквам да бъде друг. Той просто беше такъв. Трябваше да го приема и някак да му обясня, че трябва да си отида.

— Благодаря ти за разговора. Франк — казах му, когато той отвори вратата, за да слеза. Винаги спирахме зад ъгъла, за да седна отзад и да може пред апартамента да ми отвори вратата. Не исках да създавам проблеми на шофьорите, като се държа неподобаващо.

— Няма защо, госпожице Ника. Човек се жени само по любов или за пари.

— Ще запомня.

Той взе хартиените торби с дълги дръжки от канап, пълни с различни чифтове потенциални булчински обувки от два скъпи магазина, отнесе ги до входната врата на сградата и ги остави на металната изтривалка.

— Довиждане, госпожице Ника — каза той. — И късмет, каквото и да решите.

— Е, какво ще бъде? — попита Тод, докато вечеряхме.

Когато влязох, той беше отскочил по магазините за още продукти, и когато се върна, бях под душа. Реших да се изкъпя, за да помисля за думите на Франк. Не спирах да ги превъртам в главата си, сякаш обръщах монета в ръка. След душа отидох да го потърся, но той беше в кабинета си, с големи слушалки и слушаше музика, затова се върнах в спалнята, легнах и се вгледах замислено в тавана.

Не усетих как са изминали часове и как е пригответил невероятни неща: равиоли със спанак и рикота и вкусно рагу. Беше намалил осветлението и бе отворил бутилка скъпо вино. Тази седмица нямаше тренировки и беше свободен, което означаваше, че можеше да готви, да се храним заедно и да разговаряме.

— За какво? — попитах.

— Защо точно се жениш за мен, от любов или заради пари? Нали Франк така ти каза? — добави той, като изрече подигравателно името на шофьора. — Между другото е уволнен заради прекалено фамилиарничене. Вече им бях казал, че не искам да те вози повече, но пък той те нарича Ника, сякаш те познава добре, и осъзнах, че вероятно се е влюбил в теб. А не мога да позволя това.

— Извинявай, но не те разбирам. — Вдигнах поглед от храната, откъснах ума си от онова, което мислех, защото май ставаше дума за нещо важно, и насочих изцяло вниманието си към Тод. Сега превъртах чутото отново. Не можех да повярвам съвсем, че го е казал, и исках да поясни. — Как така е уволнен?

— Ами какво значи уволнен според теб?

— Но защо? И откъде знаеш... — Гласът ми затихна за миг, не знаех дали трябва да задам този въпрос: „Да не подслушваш колата?“ Никой не би направил наистина такова нещо, освен ако не участваш в телевизионно предаване. А ние нали не участвахме в телевизионно предаване. Макар че части от живота ни наистина изглеждаха нереални и ми беше странно да се виждам понякога по списанията, или да го гледам как играе за Англия, но ние не живеехме чак толкова нереален живот.

— Ти не се придържаш към нашето споразумение, нали? — каза той нехайно.

Тод се държеше така обикновено, така небрежно, че исках да стана и също толкова небрежно да обърна стъклената маса. Може би това щеше да го приеме по-сериозно.

— Какво? — попитах.

— Помолих те, на практика те умолявах да ми помогнеш. Да не ме ядосваш, да не ми създаваш грижи, да ме уверяваш, че се справям добре, а ти не правиш нищо подобно. Всъщност не ми даваш нищо, освен още тревоги, че ще ми изневериш. Заради това, заради твоето поведение, трябваше да знам какво става, когато не си с мен. И от това, което чух, явно съм бил прав да се притеснявам.

— Бил си прав да се притесняваш? Ти? Не снимат мен с различни жени всяка нощ. И с коментари от анонимни източници, че тези жени познават добре татуировките по тялото ти и родилни белези. Ако някой има право да се притеснява, това съм аз.

— Не се опитвай да извъртиш нещата. Ти си тази, която си гука с шофьорите.

— Просто говоря с хората. Това правят повечето нормални човешки същества. Говоря си с хората. И ти си накарал да уволнят някого заради това? Ти си болен. Не мога да повярвам, че си ме записвал. Кой прави така? — Спрях да говоря и застинах. Единствено очите ми се движеха, погледът ми се стрелкаше из стаята, опитваше се да ги открие, да види дали са тук. — И тук ли си сложил микрофони, за да ме слушаш през деня? Затова ли постоянно слушаш нещо на слушалките? Записваш ли ме? Ти си болен.

— Болно е това, че се налага да те слушам как говориш за музика и любовни песни с друг мъж. — С други думи, да — беше сложил микрофони и в апартамента. — С мен никога не говориш така.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Тод, никога не говоря с теб така, защото ти не искаш да говориш с мен. Аз се опитвам и ти винаги ме пренебрегваш или ми казваш, че ти изпържвам мозъка. Ти изобщо не се интересуваш от мен. И не искаш да имам приятели — някои от съпругите на приятелите ти се опитаха да се сблизат с мен, но ти вдигаш такива скандали, когато говоря с тях или си уредим среща, че се отказах. Не искаш да се обаждам на никого, пухтиш всеки път, щом говоря по телефона. Не искаш да пиша имейли — и все проверяваш на кого пиша съобщение и какво му казвам. Е, знаеш ли, когато ми се удаде шанс да говоря с нормални хора, го правя. — Поклатих глава. — Не мога да повярвам, че си успял да ги убедиш да сложат, микрофони в колата.

— Не се наложи да ги убеждавам. Собственикът на компанията разбра притесненията ми, като се има предвид миналото ти с наркотиците.

— НЕ СЪМ ВЗИМАЛА НИКАКВИ НАРКОТИЦИ! — изкрещях аз. Вече бях права и цялото ми тяло гореше от гняв. — Ти взимаш наркотици, ти ги използваш, аз никога не съм взимала наркотици през живота си!

Шокът, изписан на лицето му, беше съвсем истински. Отчасти защото никога не съм му крещяла така и отчасти защото той наистина бе забравил, че не аз взимах наркотици, че само му позволих да им каже така, за да спася репутацията и кариерата му.

— Виж, нека забравим за това, успокой се. — Той посочи към стола зад мен. — Седни. Да поговорим разумно. Стига, Ники, просто искам да мога да ти вярвам. Със сигурност разбираш това. Нещата ще се оправят, когато се оженим. Ще се чувствам по-спокоен. Щом станеш моя наистина, всичко ще бъде наред.

Тод си мислеше, че ме притежава. Или по-скоро, мислеше си, че отчасти ме притежава — когато се оженим, ще бъде пълноправен мой собственик и на челото ми ще има печат „продадено“.

— Няма да се омъжа за теб — отвърнах. — За нищо на света няма да се омъжа за теб.

Гневът му, който никога не го напускаше, а само кипеше и се вълнуваше под спокойната очарователна повърхност, изригна и той помете чиниите, чашите и приборите от масата.

— ЩЕ СЕ ОМЪЖИШ, МАМКА МУ! — изрева насреща ми. — Всичко е планирано, гостите отговориха на поканите, ще дойдат важни хора! Ще правиш каквото ти се казва!

Този миг, тази последна експлозия, имаше странен ефект върху мен. Вместо да се изплаша или отчаяно да се опитам да го успокоя, като търся някакви извинения, на които ще повярва, аз останах спокойна. Аз бях спокойна. Взирах се в яростната същност на годеника си и чувствах единствено увереност, вече знаех какво да направя. Бавно свалих пръстена с диамант от ръката си и го сложих на масата между нас.

Целият му гняв изчезна и той се втрени шокиран в пръстена. Не беше очаквал това, наистина не го беше очаквал.

— Ники... — започна.

— Казвам се Ника, или Вероника. Не се казвам Ники.

— Ники ти отива повече.

— Но не е моето име. Защо не можеш да го разбереш? Защо не можеш да го изречеш? Казах на Франк името си само веднъж и той започна да го използва. Сигурна съм, че и всички останали ще го направят. Защо ти не можеш?

— Заради това ли е всичко? Заради Франк? Щом е толкова важен за теб, ще го върна на работа. Но ще трябва да ми е много благодарен.

— Да ти е благодарен, че му връщаш работата, която изобщо не е трябвало да губи? — Прокарах пръсти по главата си, пригладих къдриците, оформени преди три дни. — Не съзнаваш ли колко откачено звучи това?

— Виж, чакай, можем да се разберем. Можем да продължим да работим по отношенията си, да се опитаме по-усилено.

— Не — отвърнах. — Не искам. Вече не. Свърши се, Тод.

Той се усмихна, после се изсмя на себе си, а след това и с пълно гърло. Не вярваше, разбира се.

Не е свършило. Не може да е свършило. Няма да го позволя. Не можем да скъсаме.

Нищо не казах. Бях сигурна, че е нужен само един, за да се прекъсне връзка, но Тод не искаше да го приеме. Щеше да спори, да възразява на всяка моя дума, щеше да се опита да ме накара да обяснявам защо искам да се разделим. И знаех, защото го беше правил толкова много пъти за други неща — предимно заради секс, — че

каквото и да кажа, няма да го убедя, че имам право сама да взимам решения, включително и да приключа всичко това.

— Ти си нищо без мен. Осъзнаваш ли го, осъзнаваш ли го? — каза той. — Дрехите на гърба ти, обувките на краката ти, бижутата, грима, прическата, всичко е от мен. Ти си нищо, аз те създадох. И нещо повече, телефонът ти, компютърът ти, парите в банковата ти сметка, кредитните ти карти — всичко това е мое. Мое. Без мен си нищо.

— Знам — отвърнах. — Прав си. — И точно затова трябва да си тръгна. Може би без теб отново ще бъда аз, а не тази Ники, която ти създаде — добавих наум.

— Ще се върнеш — каза той, когато тръгнах към вратата. — Когато осъзнаеш какъв е животът в истинския свят, ще се върнеш.

Няма, знаеш го — казах наум. Нямах да се върна. Знаех, че каквото и да става, няма да се върна.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

— Аз само се пошегувах — информира ме чичо Уорън. Той благоволи да дойде в кухнята и да ми помогне с чиниите. Стои в другия край на стаята, скръстил ръце на гърдите си, облегнат на хладилника. Това беше любимата му стая в къщата навремето. Често ме водеше тук, за да ми показва това или онова.

— Знам — отвърщам. Тиганът, в който мама е стотвила ориза, се мие трудно. Вероятно трябва да го накисна, но си спомням колко много мама мрази да вижда нещо накиснато в мивката: Кухнята заприличва на кочина, казва тя. И трябва да го измия сега.

— Щом знаеш, тогава защо не се засмя? — пита чичо Уорън.

— А нужно ли ти беше да се засмея?

— Стига, Рони, това бяха само закачки.

— Разбирам.

— Наистина ми лазиш по нервите с тези твои преструвки на светица — ръмжи той. Говори тихо, за да не го чуят родителите ми, макар че и без това са в дневната в предната част на къщата, и внезапно осъзнавам, че се е приближил до мен.

— Съжалявам да го чуя.

— Ако някой се шегува, трябва да се засмееш. Така е възпитано. Очаквах точно ти да го знаеш.

— Аз ли?

— Да, нали си монахиня.

Гумените ръкавици ми стигат до лактите и съм сигурна, че по-скоро затрудняват процеса по изстъргването на ориза от тигана на мама. Зрънцата са станали твърди като камък. Пускам гъбата и започвам да ги чопля с пръсти, макар че ръкавиците ми пречат.

— Вече не съм монахиня. — Свалям едната ръкавица и пак се заемам с ориза. Концентрирам се върху това, докато не го чувам, че излиза от стаята.

Щом оставам сама, спирам трескавата си дейност.

— И вече не съм седемгодишното дете, което те обожава —
добавям под нос.

НИКА

Лондон, 2016 г.

— Съжалявам за тази потайност казва Саша. Остаряла е през осемнайсетте години, откакто не съм я виждала. Лицето ѝ е понапълняло, а очите ѝ — големи, кафяви и красиви — са обрамчени от бръчици, които издават недоспиване. Челото ѝ е доста гладко и кожата ѝ е свежа и чиста благодарение на експертно положения грим, но изглежда, сякаш е преживяла тежко всяка секунда от тези осемнайсет години. И все пак изглежда по-млада от мен, вероятно защото не е водила толкова изпълнен със събития живот.

— Мама и татко още мислят, че съм истински демон, нали? — Смехът ме задавя. Ако те не ми позволят да остана поне за малко, никой няма да ме приеме, защото днес това е невъзможно без документ за самоличност. А ако Грейс няма такъв, Вероника също няма.

— Не, не, изобщо. Става дума за бившия ти — обяснява Саша.

— Бившият ми ли? Вини? — Не съм имала нищо общо с Вини повече от пет години, а и той ме познаваше само като Грейс, или Ейс. Тогава си спомних: другият ми бивш, онзи, който започна всичко това. — Имаш предвид Тод?

— Да, Тод. Голямата клечка.

— А той какво общо има?

— Понякога идва тук. Всъщност тези дни ще дойде пак.

— Какво? — питам отчаяна. — Но ние скъсахме преди повече от десет години. И той още се навърта наоколо? — Знаех си, че няма да ме остави на мира. Знаех си.

— Не, не, не е точно така. Сложно е. Месец-два, след като писаха във вестниците, че сте скъсали и ти просто си изчезнала, той дойде при мама и татко. Предизвика голямо вълнение на улицата с лъскавата си кола и всичко останало. Хората идваха да вземат автограф и тем подобни. Мама ми се обади и аз дойдох с Ралф. Той беше донесъл нещата ти, каза, че си избягала и много се тревожел, защото не знаел каква е причината. Каза и че винаги е искал да се запознае с тях, но ти много си се старала да не се случи. Искал само да ти помогне, особено

за проблема ти с наркотиците. Мама и татко гълтаха всичко това като шоколад. Ние с Ралф си казахме: „Да бе, Ника и наркотици, едва ли.“. Но нали ги знаеш какви са, винаги слушат онзи, който звучи най-убедително, особено след всички статии по вестниците. Както и да е, той им каза да му се обадят, ако те видят, за да дойде и да те вразуми.

— Да, но оттогава минаха десет години.

— Да, започна се преди десет години, но известно време той идваше веднъж месечно, в неделя на обяд, и Ралф ми каза след няколко месеца, че го видял да се навърта от другата страна на улицата и да наблюдава къщата. Сега ние се нанесохме пак у дома и от време на време ми се струва, че го виждам. С различни коли, но съм сигурна, че е той. А след няколко дни се появява със скъпа бутилка за татко и букет за мама, казва, че просто решил да намине и че чувствал, че трябвало те да са му родители, а не неговите собствени. — Сестра ми клати глава, ониксовата ѝ коса блести на светлината. — Честно да ти кажа, по някое време си мислех, че те е убил и се опитва да разбере какво знаем, защото толкова усилено се старае да изглежда мил. И след като ти не се обади да ми кажеш къде да ти изпращам пощата... аз продължих да си мисля... е, най-лошото.

Прокарвам ръце по главата си, притеснена, разстроена, силно подразнена, че след толкова време той все още не иска да ме остави на мира.

— Наистина мислех, че се е отказал досега. Особено след като се ожени два пъти и пак се сгоди. — Дали защото аз бях избягала? С останалите имаше много зрелищни раздели, с мятане на кал и в двете посоки. Така и не получи шанса да стори това с мен и сигурно това го кара да продължава. Повече от всичко Тод мрази да губи: ако му дадеш избор между това да спечели нещо и да бъде вечно щастлив, няма дори да се замисли, винаги ще избира победата.

— Знаеш всичко това за него? — пита тя.

— Да, винаги се опитвах да разбера къде точно се намира.

— А къде беше ти толкова време?

Взирам се в сестра си и внезапно се чувствам направо древна в сравнение с нея. Чувствам се като някакво древно същество с много повече знания и мъдрост, които трябва да сподели с неохотен ученик. Тя всъщност не иска да знае — иска да чуе някоя хубава приятна история за това как и къде съм живяла.

— Предимно в Бирмингам — казах. — А вие защо се преместихте при мама и татко? Да не би някой от тях да е болен?

— Не, не... Ралф си загуби работата преди време. Опитавме да се справим, но накрая се наложи да се откажем от къщата и да обявим фалит. Затова преди година всички се нанесохме при мама и татко. Наистина е много щедро от тяхна страна, че ни позволиха да останем толкова дълго. Вече почти сме спестили достатъчно, за да се изнесем отново.

— Явно наистина е било трудно. Много съжалявам да го чуя.

— Беше трудно. Ралф беше толкова потиснат, едва не го загубих... Но, нали знаеш как е, всичко е на приливи и отливи.

— Как така всички сте се преместили тук? Да не би и Марлон да се е върнал?

— Не... О, господи! — Саша изправя гръб на пейката, стиска ръце. — Ти не знаеш, нали? Имам дъщеря! Ти си леля!

Като че ли целият свят се забавя, хората, въздухът, всичко едва се движи. Аз съм леля. Пропуснала съм да бъда леля.

— Това е невероятно! — викам и я прегръщам, сякаш току-що ми е казала, че е бременна. Предполагам, че точно това ми каза — че е била бременна, че е родила и че от няколко години се грижи за детето си. Това са няколко късчета прекрасни новини, събрани в едно — заслужават си да изкрещиш от радост. — На колко е?

— На шест и се казва Трейси-Ди. И е най-хубавото нещо в живота ми.

— Къде е?

— Мама я заведе на някаква сбирка в библиотеката. Нали я знаеш мама — обича бебета и малки деца, но не може да се оправи с човек над осем години. Тя обожаваше Трейси-Ди.

Саша вади от джоба на самото си мобилен телефон и след като натиска няколко бутона, ми показва снимка на най-прекрасното малко момиченце, което някога съм виждала: косата ѝ е разделена на три плитки, вързани с големи жълти панделки. Усмивва се пред обектива, в очите ѝ има дяволито пламъче.

— Красива е, прекрасна — казвам аз. — Обичам я още преди да съм я видяла.

— А ти имаш ли...? — пита внимателно Саша.

— Аз ли? О, господи, не.

След малко тишина, след като ме гледа как се взирам в дъщеря й, сестра ми заговаря отново. Този път пита по-решително:

— Къде беше, Ника?

— Нали ти казах, в Бирмингам. — Насочвам вниманието си към кутията, която е донесла. Не е голяма, но е неудобна за носене. Капачетата отгоре са подпъхнати на кръст. — Каква е тази кутия?

— Писмата ти и други неща, които бившият ти донесе. Паспортът ти е тук, актът за раждане, осигурителната карта, мисля. Стари фишове за заплата. Надявам се, нямаш нищо против, но още преди да се преместим, унищожих повечето извлечения от банките, защото се бяха натрупали, а мама и татко нямаше да направят нищо. Мисля, че напоследък са ти издали нова банкова карта, трябва да е тук, има и пин.

Банкова карта, пин. Това означава, че мога да тегля пари от старата си банкова сметка. Да, Тод вероятно я държи под око, но ако изтегля всички пари от Лондон, ще мога да я закрия и да открия нова там, където отида. Възнамерявах да остана тук, но щом Тод е още наблизко, вероятно ще е най-добре да съм далече. Но това е спасително въже — имам самоличност. Да, под формата на изтекъл паспорт, но имам карти, а хората рядко поставят под въпрос кредитни карти. Имам пари и няма нужда да моля родителите си за прошка или да мисля как ще спя по улиците.

— Къде беше, Ника? — пита пак Саша. Вдига ръка. — И не ми казвай „в Бирмингам“. Питам те къде всъщност беше?

Клатя глава, опитвам се да намеря думи, които ще успеят да придадат някакъв смисъл на всичко. Когато и аз го разбера, ще мога да й обясня.

— Не мога да говоря за това, не и сега — признавам. — Ще приемеш ли думата ми, ако ти обещаая, че някой ден ще ти кажа?

— Предполагам, че нямам избор, нали?

Слагам ръка на рамото на сестра си. Смаяна съм, че мога да я докосна. След реакцията й, когато ме видя, се чудя защо не сме били близки и защо не съм й изпратила поне една картичка, за да знае, че съм още жива. Дали заради тайните, онези тайни, които споделих с другата Вероника Харпър, и не посмях да споделя с нея? Дали защото изглеждаше толкова щастлива, докато растяхме, че ми се струваше, че нямам значение за нея? Или защото родителите ни като че ли си бяха

направили чекмедженца, в които да ни подредят: Златното момче (което не може да сбърка); Доброто момиче (което понякога прави каквото му кажат); и другата (която им каза тайна, която те не искат да чуят) и тези чекмедженца означаваха, че трябва да играем ролите си и никога да не се опитаме да си сменяме местата. Сега, когато я докосвам, я усещам истинска, като човек, като някой, с когото бих могла да осъществя връзка, и ми се ще да се върна в миналото. До момента, в който тя ще е човекът, към когото да се обърна, с когото да споделя, когото да помоля за помощ. Ще ми се да бях осъзнала коя е всъщност сестра ми преди много години.

— Саша, моля те не ми се ядосвай, че не ти казвам. Не е толкова просто, отишла съм някъде, правила съм това и това и сега съм решила да се върна... Ще ти кажа всичко, някой ден, но не днес, не точно сега. — Все още съм нестабилна, след като се наложи да избягам от живот, в който не само полицията, но и много опасен престъпник ще се опитат да ме открият.

Сестра ми въздиша дълбоко и ме поглежда. Не се случва често хората да ме оглеждат така, дори да ме виждат наистина, и усещането е странно.

— Харесва ми косата ти — казва след малко.

— А аз харесвам твоята — отвръщам.

— Имаш ли къде да спиш довечера?

— В момента не, но ще намеря нещо.

— Виж, можем да се върнем, да изчакаме мама и аз ще им кажа да не се обаждат на бившия ти. Сигурна съм, че ще ти позволят да останеш няколко нощи.

— Благодаря ти, но няма нужда. Мислех си, че искам да ги видя, но сега, когато видях теб, осъзнах, че не е нужно. Ти си ми достатъчна. Ще се върна да ги видя друг път.

Изражението ѝ внезапно става яростно.

— Няма да изчезнеш отново, нали? — пита тя строго.

Клатя глава.

— Не, не, няма. Вероятно няма да остана в Лондон, особено като знам, че Тод още се навърта наоколо, но няма да изчезна отново. Обещавам ти.

Този път ще направя всичко различно. Полицаят пося в главата ми семето на мисълта за друг живот. Ще го направя. Ще започна

отново с документите от кашона, ще започна както трябва. И няма да изчезна отново.

Лондон, 2004 г.

Имах нужда от малко време, за да се съвзема от шока.

Седях на пейка на гара „Виктория“, светът фучеше около мен с главоломна скорост. Не знаех къде отивам, не знаех какво правя. Буквално нямах нищо, защото Тод бе прав: всичко беше негово. Той го беше купил. Бях изчезнала в ролята, която бе отредил за мен: бях се превърнала в Ники. Защото той беше мил с мен, защото не ми изглеждаше чак толкова лош като случилото се преди, и му бях позволила да ме превърне в човека, който той бе избрал.

Шокът отминаваше, аз треперех и не знаех какво да сторя. Когато избягах от дома, бях на седемнайсет и исках да се махна от живота, който водех почти две години. Имах раница и стар червен куфар, който намерих на тавана на родителите си, когато най-сетне си събрах багажа, за да не се върна отново. Преглеждах „Лут“ всеки ден, докато не открих къща със стаи под наем, където можех да отида със спестените си пари. Това бе само преди седем години, но сега усещах света различно. Сега аз бях различна. Не бях работила от много време, защото Тод не можеше да понесе да не съм у дома, когато се прибира. Сега ми трябваше работа, за да спечеля пари и да намеря някакво жилище.

Имах нужда от жилище.

Взирах се около себе си, в хората, които преминаваха, а всеки имаше къде да отиде, къде да бъде. Можех да съм на нейно място — жената със сивия костюм, със сведена глава с чанта на рамо, снове из тълпата, отчаяно иска да стигне донякъде. Тя имаше цел. Можех да съм на негово място — мъжът с бавната походка, с голяма раница на гърба и безгрижно лице, с качулка, за никъде не бърза, но все пак има къде да отиде. Можех и да съм онова малко дете, топурка наоколо, с опашчици на главата, опитва се да настигне възрастния, но се удивлява на забързания свят около себе си. Можех да съм на тяхно място: на мястото на всеки от тях, само че те бяха тук по някаква причина, преминаваха — а аз бях тук, защото нямаше къде другаде да ида.

Можех да се върна в апартамента, да грабна част от нещата си, но почти всичко там беше негово, беше платено от него. Ако се върнех, той нямаше да ме пусне.

Знаех какво прави в момента: набира мобилния ми, за да установи, че той звъни на нощното ми шкафче. После сяда и започва да го преглежда, търси нещо, някаква следа, която ще докаже, че съм му изневерявала, че съм се свързвала с хора без неговото разрешение. Когато не открие нищо, абсолютно нищо, ще се паникьоса. Ще се обади на Мъри, ще започне да крещи как съм го предала, как съм му забила нож в гърба и как трябва да ме намерят. „Мъри, човече, тя знае много, знае неща, които могат да ми навредят, на теб също. Трябва да я намерим“, ще крещи той. Защото знае какво може да стане, ако кажа на някого истината за него. Какво смърка и пуши, какво го възбужда. Знае и че няма да имам нужда от доказателства. Просто мога да намекна за скандал, да прошепна правилните думи в правилните уши и с него е свършено. Всички рекламодатели и спонсори, които му плащат огромни суми, защото е част от отбор във Висшата лига, и които имат клаузи за благоприличие в договорите си, ще го изоставят на мига.

Той е бил, осъзнах аз. През цялото време той е бил „анонимният източник“, който охраняваше пресата с истории за мен, който им е дал снимки на наркотици в чантата ми, той предизвикваше сцените, в които да го видят, че се кара с мен. Разбира се, че е бил той. Не ми беше хрумнало, че е способен на това, защото нали бяхме „заедно“, но пък никой друг не би си направил труда. За него имате много ползи, не само за да отклони подозренията от себе си, но и за да ме държи в изолация, да ме направи параноичка, зависима от него. Всеки път, когато ми се струваше, че някой говори за мен зад гърба ми, се вкопчвах още по-силно в него, защото това доказваше, че няма при кого друго да отида.

Той ще ме намери, помислих си. Той има парите и е достатъчно упорит.

В джобовете си носех само ключове и портмонето си. Нямаше нужда да го отварям, за да видя, че вътре има само сто паунда в брой, четири кредитни карти и две дебитни — една за моята сметка и една за сметката, която Тод бе открил на мое име и в която внасяше пари. Предпочиташе да използвам кредитните карти, защото така можеше да

следи за какво харча — парите в брой означаваха, че може да сторя нещо извън неговия контрол.

И тогава се изплаших. Всичко дойде на фокус, всички начини, големи и малки, по които ме е контролирал, предрешени като любов, боядисани като грижа, все начини да ме направи безпомощна и зависима. Нямах да стигна далече с толкова малко пари в брой. Ако използвах кредитните карти, той щеше да ме намери. Ако използвах дебитните карти, пак щеше да ме намери. Като накара фирмата да сложи микрофони в колата, ясно ми показа, че има средствата и решителността да постигне своето, на всяка цена.

Оглеждах хората, които вървяха из гарата, хората, като които можех да бъда и аз в някой друг живот, хора, които имаха цел и място, където да идат, и тогава осъзнах, че всички те са непознати. А аз бях в по-голяма безопасност сред непознати, отколкото на мястото, което наричах дом. Винаги са ни учили да се плашим от непознати: непознатата опасност, човек, който се спотайва в уличка, човек, който ти мисли злото. Ами познатите? Винаги са ме наранявали хора, които познавам. Дори Тод беше мил с мен, когато още бяхме непознати. А хората като Франк, горкият Франк, който донякъде също беше непознат, беше изгубил работата си, защото бе мил с мен.

Трябваше да се махна от този живот, живот, в който отново някой познат ме наранява. Огледах гарата, търсех банкомат. Забелязах един, точно отвъд тълпата, близо до изхода за влаковете, които отиваха на летище „Гетуик“ и крайбрежието. Тод ме беше водил няколко пъти в Брайтън: харесваше му да отсяда в големите изискани хотели и да посещава клубовете вечер. Брайтън беше по-малък град, но пък имаше по-малко фотографии и повече хора, които не биха ни разпознали или пък биха извърнали глава, когато той вади дрогата от джоба си. И на мен ми хареса там и понякога си мислех да ида отново, но сега не можех да го направя. Твърде голяма бе вероятността да са ме забелязали и запомнили.

Не, Брайтън не беше вариант. Щях да изтегля нари. Щях да изчакам до полунощ, после щях да изтегля още пари, до лимита и на двете сметки. Накрая щях да използвам кредитните карти, за да си купя някои неща, щях да ги изхвърля и да напусна Лондон. Лондон вече не беше безопасен. Вечно щях да се озъртам през рамо, вечно щях да се чудя кога ще се натъкна на някой познат на Тод. Той сигурно не

след дълго щеше да се откаже — месец-два, не повече. Щеше да осъзнае, че няма да кажа нищо на никого, ще намери някоя друга и всички щяха да забравят, че изобщо съм съществувала. Най-много три месеца, сигурна бях.

Подадох на шофьора кафявата си кожена раница, в която имаше три чифта джинси, пет пуловера, пет тениски, седем сутиена, седем пликчета, чорапи и още един чифт маратонки. Всичко, което успях да намеря в магазините около гара „Виктория“ по-рано сутринта. Очевидно на Тод не му беше хрумвало да дойде на гарата. Той щеше да обикаля домовете на приятелите си и да моли жените им да му кажат дали са ме виждали, защото сме се скарали и той много съжалява.

Обикалях улиците около гарата почти цялата нощ. Всяка от тях създаваше различно усещане. Някои от по-тъмните не бяха така заплашителни като по-осветените; на други цареше гробна тишина, която сякаш криеше хиляди опасни тайни. Докато вървах, внезапно започнах да ги виждам: хората, които живееха по улиците, онези като мен, които нямаше къде да идат. Те се свиваха във входовете, завити до брадичката с мръсни спални чували, с нахлупени над очите шапки и раници за възглавници. Знаех, че в града има хиляди бездомни хора, но никога не ги бях виждала така ясно. Сякаш преди са били невидими, но вече ги виждах. Съвсем ясно. Виждах ги и знаех, че скоро може да стана като тях.

Мразех се заради това. Задето не съм забелязвала тези хора, докато не се появи опасността и аз да живея така. Но ако напуснех Лондон, което трябваше да сторя, щях да отида в по-евтин град и може би парите щяха да ми стигнат за известно време, докато си намеря работа и вероятно си наема жилище в някоя къща или легло в хостел. Всичко друго, но не и да се върна при Тод. Всичко друго, но не и да се върна в света на мама и татко. Трябваше да продължа напред.

Не си направих труд да се огледам за последно, преди да се кача на влака. Какво да гледам? Град, който бях обичала и в който бях вярвала, и който ме бе разочаровал два пъти. Лондон бе единствената ми истинска любов, в него имаше толкова красиви места, но накрая всъщност ме предаде. Позволи да бъде наранена. И трябваше да го

напусна. Може би някой ден щях да се върна и да остана тук. Може би отново щяхме да се намерим и да бъдем щастливи заедно.

Междувременно вървах по тясното коридорче със сведена глава, без да поглеждам другите пътници, докато не открих място в края на вагона и се настаних до прозореца. Качих се в пътнически влак, за да мога да поспя няколко часа след безсънната нощ. Още преди да потеглим, свих колене до гърдите си, завих се с якето си и затворих очи. Точно преди да се унеса, пак си помислих за бедния Франк. Надявах се Тод да го върне на работа, вероятно с надеждата за полесно помирение с мен, ако се върна (в неговата глава сигурно беше *когато* се върна). Исках да помогна на Франк, исках да се застъпя за него пред работодателите му, може би дори да ги заплаша, защото ако се разчуеше, че подслушват клиенти, бизнесът им щеше да пострада, но не можех. Ако исках да се получи, ако исках да се отърва напълно от Тод и от живота с него, не биваше да се свързвам с никого от предишния си живот. Всъщност трябваше да изоставя и Ника Харпър и да стана съвсем друг човек, когато пристигна в Бирмингам.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Пак съм пред куфара си, опитвам се да отгатна какво има вътре, вместо просто да го отворя и да видя. Ами ако съм сторила нещо по време на този забравен период на събирането на багажа? Ами ако съм „взела назаем“ голямото разпятие без Христовото тяло от стената? Ами ако съм решила да си присвоя някой псалтир, за да мога да продължа с Хваленията. Вечерните и Утринните молитви? Ако съм опаковала навика си? Малко се страхувам, че стресът от заминаването, комбиниран с тревогата, че се връщам в Чизуик (и от това на кого мога да попадна), са ме превърнали в клептоманка, която иска да се вкопчи във важните части от своя манастирски живот.

Това е старият ми голям червен куфар, който взех, когато тръгнах за манастира. Бяха го прибрали и ми го връщаха при всяко местене през годините, а те бяха няколко. Той се оказа най-големият от куфарите на послушниците и аз се тревожех, че майката игуменка и другите сестри няма да одобрят това, ще решат, че съм твърде привързана към земните си притежания, за да ме приемат сериозно, макар че тогава още бях само кандидатка, за да разбера дали манастирският живот е за мен.

Но не им направи впечатление, особено след като се оказа, че е почти празен при пристигането ми. Сигурна съм обаче, че ще си помислят съвсем друго, ако знаеха, че съществува възможност да открадна нещо от обителта, когато си тръгвам, и да го скрия в дълбините на огромния си куфар. Не че съм откраднала нещо. Поне не мисля, че съм го направила. И наистина не си спомням събирането на багажа. Помня как си казвах да се държа, да не плача, да не се хвърля в краката на игуменката и да я моля да ме приеме обратно. Помня земетресението, което избухна в гърдите ми, когато бях откъсната от всичко, което познавах. Бях живяла в този манастир общо само около година, но точно в него отидох, когато напуснах дома. Сега се откъсвах не само от физическия си дом, но и от начина си на живот. Не спирах да плача на задната седалка, опитвах се да си повтарям думите, които

игуменката ми прошепна, когато ме прегърна за довиждане: „Изпий едно питие заради мен, сестро Грейс. Това ще е подобаващо сбогуване.“.

Ковънтри, 2015 г.

— Сестро Грейс, много се радвам да те видя.

Усмихнах се на майката игуменка. Имах чувството, че съм обикаляла света, бях събрала толкова преживявания, толкова конфликти, толкова страхове и толкова мигове на радост, все благодарение на нейното решение да не ми позволи да остана тук още през две хилядната, когато ме изпрати да се обучавам за учител. Бях й благодарна, макар че навремето, ако трябва да съм честна като на изповед, изпитвах негодувание, задето си мисли, че знае кое е най-доброто за мен. Когато този път пожелах да се върна, защото бях решила, че искам да преживея следващите няколко години в манастир, далеч от шума и хаоса на външния свят, тя с радост ме прие обратно.

Кабинетът ѝ не се беше променил след заминаването ми: беше уютен и топъл. Старо дърво, аромат на тамян и нещо друго, вече знаех какво е — уют и приемане. От усмивката ѝ разбрах, че знае защо съм тук.

— Майко, мислих много за Юда — започнах аз. — За неговото предателство. Мислите ли, искам да кажа, като познавате този свят, Светото писание и толкова сте се молили, че Юда е предал Исус само заради пари?

— А ти вярваш ли? — отвърна тя.

Под масата кракът ми започна да потрепва. Не беше правил така от години. Не знаех какво ще каже игуменката. Как ще приеме тези новини. Още по-малко знаех защо изобщо започнах този разговор. Опит да бъда честна?

— Понякога вярвам, че можеш да си мислиш, че вършиш нещо по една причина, но дълбоко в себе си всъщност да го вършиш по друга причина. Мисля, че за да предадеш някого, когото обичаш много, трябва да има някакво по-силно основание от парите. Може би е страх от това, което се иска от теб. Може би Юда не е успял да се помири с онзи, който Исус е искал от него да бъде, и вместо да се опита да бъде

този човек, като направи своята лична жертва, се е обърнал срещу нашия господ.

— Да не би да желаяш да бъдеш освободена от обетите си, сестро Грейс?

Това ли правех? Бях дошла тук, за да поискам да бъда освободена. Когато затворих кръга, когато пак заживях тук с пълната тишина извън главата ми, си спомних откъде дойдох. Животът, който водех преди, ме навестяваше в тихите часове. В мигове на покой и молитва усещах порива да бъда някъде другаде. Затварях очи и се опитвах да го прогоня. Тогава се появяваха мислите за Юда. Мислех за предателството на най-големия предател. Защо го беше направил? Юда. Името му беше синоним на предателство, на самия акт на предателство, на най-ужасното нещо, което можеш да сториш на човек, когото обичаш. Аз съм Юда. Аз съм предател. Тези мисли не напускаха ума ми. Трябваше да оправя нещата. Беше като привличане към този живот, болката и копнежът, които ме бяха довели на това място в търсене на тишината, ме караха да се върна. Може би завинаги, може би за месец-два. Може би беше това. Докато седях там, си мислех, че трябва да си ида завинаги, но вероятно имах нужда да си ида само за малко, да оправя нещата и после да се върна.

— Да, Майко. Само за малко. Може би колкото да обмисля всичко и после ще се върна.

Тя ми се усмихна, по нейния начин, който казваше, че знае какво става в сърцето ми, дори аз да не го знам.

— Сестро Грейс, ще подам молба за постоянното ти освобождаване.

— Не съм сигурна, че искам да бъда освободена за постоянно.

— Аз съм. Ти ме изненада. Мислех, че няма да останеш и няма да положиш последните обети. Зарадвах се, когато го направи, но бях изненадана. Ти работи по-усилено от всички, но дойде тук, за да избягаш, и вярвам, че си достатъчно силна да се изправиш пред онова, от което бягаш, така че е време да си отидеш.

— Не съм сигурна, че искам да си отида.

— Моли се. Моли се известно време и после се върни. Моята врата е винаги отворена.

— Мислите, че ви губя времето ли, Майко?

— Не, сестро Грейс. Благословена съм, че си сред нас. Имай повече вяра в себе си, сестро, и в способността ти да постъпиш правилно. Ще подам молбата след пет дни, ако дотогава не дойдеш при мен.

Лондон, 2016 г.

Още гледам куфара.

Надявам се да не съм откраднала нещо. Разбира се, че не съм. Ставам смешна. Защо ще тръгна срещу себе си и ще започна да крада?

Но не ми се иска да се преоблека. Всъщност искам да падна на скърцащото легло и да заспя с дрехите, за да няма нужда да припарвам до куфара. Той може да си стои там неотворен още малко. Свалям чорапите си с пръстите на другия крак и лягам. Изключвам лампиона и се връщам в предишната си стая в мрака. Лунната светлина хвърля сенки от дъба до стената на градината. Страховит и красив едновременно. Като самия живот.

Затварям очи. Когато се учех да се моля, лягах на леглото и затварях очи. Мислех за всичко, което исках да кажа на Ника — за всички случки, предизвикателства, победи в деня ми, — и ги споделях с господ. Опитвах се да прогоня част от шума в мен. Все едно да се опитваш да изпразниш морето с детска кофичка, но все пак опитвах. Просто говорех на бог, както преди говорех с Ника, и се надявах, че той няма нищо против.

Когато отговарям на почукването на вратата, чичо Уорън накланя глава и ми се усмихна със затворена уста. Сега е съвсем различен.

— Чудесно е, че те видях отново, Вероника — казва чичо. — Просто исках да ти пожелаая лека нощ. Скоро си тръгвам.

— Лека нощ — отвърщам.

— А за преди малко — добавя той, преди да отстъпя назад, за да затвора вратата. Извинявай, не беше много уместно. — Явно вижда скептицизма на лицето ми, защото добавя: — Е, да, добре де, никак не беше уместно. Понякога забравям, че никой не ме смята за забавен.

— Сигурна съм, че много хора те смятат за забавен — казвам в опит да бъда любезна. Животът на чичо ми не е особено богат. С напредването на вечерта стана ясно, че животът му е в застой: няма съпруга или приятелка, няма деца и ходи на почивка два или три пъти

годишно в Испания, сам. Има приятели, разказа ни за тях тази вечер, но всъщност се усещаше, че няма нищо, наистина нищо.

Той пак ми се усмихва, макар че аз все така гледам над лявото му рамо, както правя, откакто влезе в къщата.

— Ти си добро момиче — кима ми. — Винаги съм смятал, че си добро момиче. Като дъщерята, която никога не съм имал.

Точно това е „проблемът“ с чичо Уорън. Може да е зъл, думите му да съдържат истинска отрова, но после се извинява и е мил. И тогава е особено трудно да продължиш да му се сърдиш. След инцидента с брат ми той се появи няколко дни по-късно с истинска кожена футболна топка и пълен футболен екип, за да се извини за случилото се. Деймън така хареса топката, че забрави ужасната болка, която бе изпитал.

Винаги ми се е струвало нередно да се сърдя на чичо Уорън, но още по-нередно ми се струваше това, след като научих за прошката и изкуплението. Особено след като се отказах от обета си, за да се опитам да намеря Ника, да се опитам да изкупя стореното преди толкова години. Всеки заслужава втори шанс. Или поне се надявам да е така.

— Лека нощ — казвам му.

— Лека нощ, Рони — отвръща той.

Затварям вратата. Стаята отново се изпълва с металическо скърцане, когато тежестта ми пак се отпуска на леглото. Тъкмо си мисля, че тази нощ ще е по-тихо, без бремето на Голямата тишина, и шумът в главата ми се засилва. Защо реших, че мога да направя това? Нали уж разбирам смирението, защо тогава ми се струва, че идеята да намеря Ника и да оправя нещата е една от най-големите ми прояви на суета?

3.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Прокарвам пръсти по китарата, докато седя на пейка с изглед към морето, и наблюдавам как слънцето се издига от водата. Имам къде да остана, но по причини, които дори сама не разбирам съвсем, исках да седна някъде навън, с китарата, и да гледам как денят се пробужда.

Не съм толкова уморена, колкото би трябвало, след като поспях половин час във влака от Лондон до Брайтън. Регистрирах се в един хотел, но после тръгнах по крайбрежната с китарата и раницата си, защото имах нужда да бъда навън за малко. Щом седнах на тази пейка, започнах да мисля за Тод и как се забърках с него. След като спомените се извъртяха и бяха запратени обратно в рядко посещавана част от ума ми, започнах да мисля за Вероника Харпър. Рони. Тя беше най-добрата ми приятелка по времето, когато най-добрата приятелка означаваше всичко, целия живот. Еднаквите ни имена и абсолютно еднаквата ни любов към балета ни събраха много рано. Започнах да си спомням обичта между нас, приятелството, което определяше цялото ми детство, и тогава един голям знак СТОП изникна в главата ми. Нямах нужда да се връщам там отново. Станалото — станало. Наистина трябваше да го преодоля. Трябваше да го преодоля. Така и не разбрах защо тя направи това, което направи, и някои неща с най-добре да си останат в миналото, където им е мястото. Каква полза има да ги вадиш отново оттам?

Движа пръсти по опънатите струни, дървеното тяло на китарата лежи по гръб в скута ми. Звукът се издига и разтваря в ушите ми, акорди, приветстващи новия ден. Новият ми живот в Брайтън.

Продължих напред, нали? Махнах се от всичко. Всичко случило се е вече в моето минало и няма нужда да се връщам към него.

Дори ако Рони искаше да ме намери, дори да искаше да ми обясни, какво би могла да ми каже, за да оправи нещата? Не се сещам за нищо такова. Щом аз не се сещам как може да се пренапише миналото и да се поправи, какво може да стори тя?

Създавам нов акорд, гледам как слънцето се отърсва от морските капки, покрили тялото му, и ги превръща в оранжево, което озарява небето.

Аз съм в Брайтън и този нов ден е началото на нов живот за мен. Няма нужда да мисля за миналото. Трябва да гледам само напред и да се заема с бъдещето.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Пет сутринта е. Знам го, защото отварям очи точно в пет, където и да съм.

Тялото ми остава неподвижно, докато умът ми дращи наоколо, за да установи къде съм. Прозорецът, голям е и има щора. Стените са опасани през средата от ивица рози. Големият ми дървен кръст го няма. Тук е пълно с мебели. Къде съм?

У дома, разбира се, отговарям си. И си спомням... спомням си, че вече не съм у дома, вече аз съм дом. Дърпам завивката до брадичката си и лежа неподвижно, слушам, опитвам се да се издърпам навън, за да стана отново част от тази къща. Това е моят дом. Това не е моят дом.

Предишната нощ лежах в килията си, оглеждах всеки сантиметър от нея, от нейната простота, тя беше част от моя дом и знаех, че ще ми липсва. Опитах се да преживея всичко от нея: сенките, формите, миризмата, усещането. Опитах се да ги задържа, да ги съхраня в паметта си, за да не ги забравя. Макар че не беше редно: една монахиня няма притежания, тя е обвързана от обета за бедност и всичко свое споделя с другите. Чудех се какво ли ще кажат сестрите ми, ако знаеха, че едно от последните неща, които правя като монахиня, е да се опитам да открадна мисления образ на този начин на живот?

Пет сутринта. Будна съм. Готова съм да започна деня. Чувам последния звън на камбаните, нежната покана да започнеш деня. Затварям очи и се виждам. Виждам се в килията си, как отварям очи, вирам се в тавана, сядам, за да започна деня. Отмятам завивката, коленича и се моля. Моля се за добър ден, моля се господ да благослови близките ми, приятелите ми, сестрите ми (послушници или монахини). От леглото в къщата на родителите ми се виждам как се къпя, как се обличам, как се старая да поддържам навика си; всичко,

което правя, е в служба на бог и трябва да го правя правилно, внимателно.

Седем без двајсет. Бдение, първата молитва от деня, чета от Писанието, пасажи от Псалтира; те ме обливат, вливат се в мен; носят ми покой, приближават ме до тишината, която винаги съм търсила. Един стих от псалм днес ме докосва, кара сърцето ми да пропусне удар. Днес го разбирам. Никога не съм го разбирала. Преди чувах само повърхността му, слушах го и си мислех, че разбирам значението му. Днес виждам как пасва на моите преживявания.

Седем часът. Стоя в параклиса, пея Хваленията (утринната молитва) — гласовете на сестрите ми всяка сутрин събуждат сълзи в очите ми. Чистотата и невинността се издигат към нашия господ и аз се чувствам част от тях. Не е тишина, но съм благодарна.

Осем и петнайсет. Наблюдавам се от настоящето как слушам днешните четения от Писанието, докато закусваме. Днес работя в кухнята. Обичам да готвя. Обичам да се губя в тишината на работата заедно със сестрите ми, да приготвям храна, която ще напълни стомасите им и ще повдигне духа им.

Пет следобед. Работила съм цял ден и тишината, която е надвиснала над мен сега, е мъчителна. Винаги съм търсила тишина, но днес тя ми се струва мъчителна, струва ми се бreme, а не част от призванието ми. Знам, че трябва да се моля за това, трябва да разбере защо се измъчвам. Виждам се как влизам със сведена от срам глава за вечернята, химните на латински са красиви и затрогващи също като Хваленията на английски. Гледам се как пея вечерната молитва и знам, че съм тъжна заради моята борба.

Седем и половина вечерта. Не чета книгата си, сега е свободното ми време. Взирам се в страниците, но не виждам нищо, освен неразбираеми знаци, които днес не мога да дешифрирам. Няколкото думи, които успявам да прочета, пак изпадат от главата ми, не могат да се задържат там. В главата ми става много шумно. Ето защо се измъчвам. Шумът отвътре иска да излезе.

Осем и половина. Малко по-внимателна съм с последната молитва. Виждам се как произнасям всяка дума, избутвам шума от главата си, като се опитвам да покрия с него всяка дума, която пеem. Чувствам се по-добре, когато навлизам в Голямата тишина на нощта. Нямам чувството, че ще се взривя, защото в главата ми е останал малко шум и не ми е толкова трудно да остана спокойна и тиха до утринната молитва.

Виждам те, сестро Грейс — мисля си. — *Виждам те как лежиш в леглото си, четеш онази книга и този път виждаш думите. Виждам те, сестро Грейс, чакаш да изгасят светлината в единайсет, за да спиш до пет. Виждам те, сестро Грейс. Виждам те и виждам, че това, което е отвън, не е онова, което чувстваш отвътре.*

В къщата на родителите ми аз се обръщам, затварям пак очи, спирам виденията за сестра Грейс, за човека, който бях, и се опитвам да бъда Вероника Харпър. Рони. Момичето, което толкова често се чувстваше зле на сутринта заради алкохол и наркотици, и за което ставането в осем беше проблем, да не говорим за ставане в пет. Завивам се през глава, усещам металния стон на сгъваемото легло с всяка част на тялото си. Мога да спя докогато си искам. Мога да правя каквото си искам. Снощи пропуснах вечернята. Когато се прибрах в стаята си, чичо Уорън се погрижи Голямата тишина да не се случи, като почука на вратата ми. Вече не съм монахиня, вече не съм сестра. Аз съм Вероника Харпър и спя, както спи Вероника Харпър.

Изминава още една минута на преструвка, преди да отметна завивката, да коленича и да започна да се моля.

4.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

— Като че ли има дълги празни периоди в трудовата ви биография, госпожице Харпър — казва дипломатично госпожа Насър.

— Да, така е — отвърщам. Бях мислила за някакво благовидно обяснение. Не, не съм завършила колеж, започнах подготовителния курс, но не го довърших, три години бях сервитьорка и сценичен работник в един лондонски театър. И после зееха годините между тогава и сега, когато бях Ники Харпър, а после Грейс Картър. Моята трудова биография не прилича на швейцарско сирене, а по-скоро на осеяна с кратери луна — огромни дупки навсякъде. Бях измислила някакво обяснение, което да ѝ представя с остроумие и находчивост, но не мога да си го спомня. Не и когато седя пред нея и знам, че ще прозвучи като цял куп глупости. Трябва да излъжа. Да скрия истината, както когато бях Грейс Картър, мога да го направя — трябва да го направя, — но лъжите никога не са ми били силата.

— Можете ли да обясните защо? — пита госпожа Насър. Мисля, че очаква да започна с обясненията, но не го правя.

Изправям гръб, изпъвам рамене и прибирам кичур коса зад лявото си ухо, където му е мястото. Преди косата ми беше до средата на гърба, а вече е подстригана до ушите и изправена. Дори сега, три седмици по-късно, все още е шок за мен, когато не усещам успокояващата тежест на къдриците си, завити на кок на тила, или спускащи се по гърба и криещи лицето ми. (Фризьорката в Брайтън ме попита няколко пъти дали съм сигурна, че искам да се подстрижа толкова късо, и дали няма после да я съдя, когато осъзная какво съм сторила.) Но аз съм вече тази. Грейс Ейс Картър имаше дълги къдрици повече от десет години; Ника Харпър има къса права коса и носи правоъгълни очила с рогови рамки. Когато отидох на очен лекар, тя не искаше да ми изпише очила, защото отслабването на зрението ми е така незначително, че не си струваше труда ѝ. Аз настоях; това е чудесен начин да скрия лицето си, те ще ме отличават от всичките ми

други имена. Сега, когато излязох от апартамента, ги чувствах като част от лицето си.

Бавно бутам очилата по носа си, печеля време. Ника Харпър трябва много да обяснява и не съм сигурна как точно ще го направя. Щом не успях да кажа на полицаия дори половината от всичко, как ще го кажа на тази безупречна на вид жена, която има подредено бюро, идеален грим и носи хиджаб в точно същия цвят като костюма ѝ? Тя е красива, с чудесни обноски и е шеф на личен състав на голям хотел — няма да може да разбере в какво се състоят последните десет години от трудовата ми биография. Нито пък петте преди тях, когато бях с Тод.

— Работата е там, че... — започвам и срамът от всичко това, от живота ми, се надига в гърлото ми, задавя думите и внезапно млъквам, готова да се разплача. Освен това съм изплашена. Не знам защо, след като опасността е толкова далеч и трябва само да се представя добре на това интервю, за да си намеря работа и да продължа напред. Но внезапно ме хваща страх. Искam някой да дойде и да ме хване за ръка, да ме преведе през трудните моменти. Тогава се сещам за другата Вероника. Тя винаги искаше да ме хване за ръка, опитваше се да ни свърже чрез този допир.

— Разбирам — казва госпожа Насър, когато минутите се проточват отвъд допустимото време, в което мога да довърша започнатото изречение. Навежда се напред, сплита пръсти над документите на бюрото си. Въздиша тежко и ме гледа с големите си кленово кафяви очи. — За какво ви осъдиха и колко дълго лежахте?

Това ме изтръгва от безмълвието.

— Моля, извинете?

— При нас работят бивши затворници, но е най-добре да бъдете честна за тези неща и да ги посочите в трудовата си биография. Повечето хора ще ви дадат шанс, ако сте честна.

— Не, не — клатя глава аз. Къде ми е косата? — питам се няколко секунди, преди да заговоря отново: — Не бях в затвора. Никога не съм имала неприятности със закона. Можете да ме проверите, нищо няма да откриете. Не, просто имах трудни периоди и си намирах работа, където ми плащаха на ръка, предимно като чистачка. Харесва ми да чистя, да подреждам. Много ме бива в това; върша го добре и бързо. Дискретна съм, което сигурно е полезно качество в един хотел. Освен това мога да поемам толкова смени,

колкото има нужда, особено вечер, защото съм нова в града и не познавам много хора. Е, всъщност не познавам никого. — И млъквам.

Госпожа Насър ме слуша с леко объркано изражение — тя явно не знае какво да мисли за мен: дали съм малко откачена или просто странна? Когато млъквам, отваря уста да заговори и аз я прекъсвам с:

— Извинете, исках да добавя, че се уча бързо. Ако ми дадете възможност за една смяна, ако някой ми покаже какво да правя, ще ви докажа, че мога да върша работата, и то добре. Извинете, извинете, че ви прекъснах. Но реших, че е добре да го спомена, в случай че то ще повлияе някак на онова, което смятахте да кажете, на решението ви дали да ми дадете шанс.

Този път тя мълчи, не понечва да заговори; поглежда към оскъдната ми трудова биография от една страница. В нея няма дори курс по творческо писане. Изкуших се да използвам по-голям шрифт, за да позапълня малко страницата.

— Ника Харпър — мърмори тя, взирайки се в името ми, изписано с главни букви в началото на листа. Всъщност написах Вероника, но когато седнах тук, я помолих да ме нарича Ника. Вероятно беше грешка, тъй като е много близко до Ники Харпър, и сега тя рови в паметта си, опитва се да си спомни къде е чувала това име. Пита се дали ѝ казвам истината, че не съм била в затвора и не съм имала проблеми със закона. Мисли си, че дори това да е вярно, може да е чувала името ми по друг повод, и то не добър, тъй като, ако беше нещо хубаво, вероятно щях да съм го включила в моята жалка трудова биография.

Ако искам тази работа, а аз я искам, не мога да рискувам да ме свърже с онзи друг живот и онова време.

— Госпожо Насър? — казвам внимателно, за да я разсея от името на листа. — Ако решите да ми дадете шанс, мога да започна веднага. Мога дори да взема пробната смяна днес следобед, ако пожелаете?

— Хм? — Тя вдига очи към мен. Мръщи се. — Не, не, няма да е необходимо. Малко се колебаея, госпожице Харпър, ако трябва да съм честна. В този хотел не предлагаме работа на хора без опит или препоръки, или хора, които са работили — както сама признахте — срещу заплащане в брой.

Сърцето ми се свива. Дотук с честността и че хората щели да ми дадат шанс.

— Обаче, ако знам нещо за работата, при която се плаща в брой, е, че за нея има доста кандидати и ако не работиш усилено, няма да я получиш. Което ми говори, че сте усърден работник. Разбирате ли в какво се състои колебанието ми?

Кимам. Тя изглежда сваятна жена, не прекалено мила или готова да прави услуги, но не е и човек, който ще те отпрати с лека ръка.

— Предполагам, че най-доброто, което мога да сторя, е да съм откровена с главната камериерка, която отчаяно се нуждае от способни чистачки, а на вас да дам една седмица пробен период.

Ахвам неволно. Най-сетне нещо хубаво. Е, не е само то, все пак имах достатъчно пари в полупразната банкова сметка, за да си намеря временно жилище, да си подстрижа косата и да си купя светен костюм втора употреба за това интервю, както и очила. Но това е по-хубаво. Това може да промени всичко.

— Нека ви напомня, че е само пробен период. Ако главната камериерка реши, че не сте подходяща за позицията, ще се наложи да ви освободя. Е, справедливо ли ви се струва?

— Да — отговарям. Едва се удържам да не посегна през бюрото, да сграбча ръката ѝ и да я разтърся здравата. Слагам ръце на подлакътниците на стола, за да се възпра да не прескоча бюрото и да я прегърна. — Толкова е справедливо, че дори нямам думи.

— Много добре. Ако бъдете така любезна да изчакате отвън няколко минути, аз ще се свържа с главната камериерка, за да ѝ кажа да ви очаква, а после ще ви покажа хотела и ще ви запозная с нея. Тъй като споменахте, че можете да започнете веднага, имате ли нещо против да дойдете утре в шест сутринта?

— Не, не, идеално е. Не знам как да ви обясня колко... Благодаря ви. Просто ви благодаря.

— Това е вашият шанс да ни покажете що за човек сте, госпожице Харпър. Не ни разочаровайте.

— Няма да разочаровам нито вас, нито себе си — казвам. Обещавам.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Започвам от самото начало. И да, тези мисли отключват песента от онзи филм, който се върти в главата ми. Опитвам се да я прогоня, но тя е там. „Вероника Харпър“. Пиша името в търсачката на компютъра на родителите ми, натискам бутона и излизат страници. Има няколко снимки, част от тях с линкове към лъскави списания, и една жена, която носи името на Вероника, Вероника с „к“. Днес трябваше да си търся работа. Станах в пет сутринта, както винаги, и когато родителите ми излязоха, дойдох тук, за да започна да си търся работа. Вместо това се заех с търсенето на някогашната ми най-добра приятелка.

Утре ще си търся работа. Това е по-важно. Трябва да разбера къде е тя, какво става с нея. Тя си тръгна от дома на седемнайсет и доколкото знам, повече не се върна.

Лондон, 1989 г.

От трийсет и шестте деца, които се явиха на пробите в танцово студио „Дано“ преди година, останахме само пет и с Ника бяхме единствените, които ходехме на уроци всяка седмица.

Днес мосю Арманд ни помоли да останем след урока. Всички ни гледаха, сякаш сме направили нещо лошо, и Ника изглеждаше ужасена. Аз също. Седяхме с кръстосани крака на пода до огледалата, докато другите си вземаха раниците, палтата и обувките, оставени до другата стена, и после чакаха родителите си. Все още ни гледаха, съжаляваха ни, защото вероятно щяха да ни кажат, че трябва да напуснем балетната школа, и това щеше да е краят на мечтата ни да станем балерини.

В училище с Ника говорехме само за това. Обсъждахме начините, по които можем да минем от първа на трета позиция, пропускайки втора. Говорехме си в кои балети бихме искали да танцуваме. Понякога всички се взираха в нас в училищния двор, докато упражнявахме наученото предишната седмица. Обичах да

гледам как Ника танцува, тя имаше чудесна изправена стойка, приличаше на професионалистка, като мадам Бриджит — сякаш бе родена да танцува. Често ми казваше, че когато ме гледа как танцувам, не може да диша, защото съм била толкова красива, сякаш наистина съм Одет от „Лебедово езеро“.

Щом останахме сами с учителите, аз хванах ръката на Ника и усетих, че е потна и студена. Много беше изплашена. И аз бях много изплашена. Имаше и други балетни школи, разбира се, но ние обичахме мосю Арманд и мадам Бриджит. Той знаеше толкова много за балета — беше работил с прочути балерини, с *premiers danseurs*, както ги наричаше. Някои от тях бяха танцували по целия свят и той казваше, че е следил кариерата на Силви Гийъм много внимателно и някой ден ще ни я разкаже, ако се интересуваме. Мадам Бриджит беше най-красивата балерина, която бях виждала. Тя беше моята истинска Силви (ако не броим Ника) и исках да приличам на нея във всяко отношение. Знаех, че и Ника изпитва същото. От мисълта, че няма да ни позволят да продължим да идваме, ми приляваше. Знаех, че ако ни изгонят, сигурно ще повърна.

— Защо сте така притеснени? — каза мосю Арманд. Той имаше силен френски акцент, макар че живееше в Лондон от няколко години, както ни каза жена му.

Да, няма защо — обади се мадам Бриджит с голяма усмивка и много мил глас. Тя не беше францужойка. — Виждаме във вас истински талант, страст и желание. Повече от всеки друг и тази школа. И бихме искали да ви предложим да взимате и индивидуални уроци в понеделник вечер при мосю Арманд.

Еха, помислих си. Стаих дъх и не можех да повярвам какво ми казва, какво ни казва. Те смятаха, че имаме онова изключително нещо, за което говориха на първия урок. Обърнах се към Ника и видях, че ме гледа. Исках да го направя, толкова много исках да го направя.

— През първите три месеца тези уроци ще са безплатни каза мосю Арманд. — Така ще преценим дали индивидуалните занимания са ви от полза.

— Само за нас двете ли ще бъдат? — попита Ника. Радвах се, че го направи, тъй като не знаех дали уроците са индивидуални, защото ще ги води само той, или защото ще са само за нас.

— Не, не, ще бъдем само ние двамата, Вероник, и после ще бъдем с другата Вероник. — Винаги се разбираше за коя от нас говори, защото слагаше ударението на различно място. — Която се падне втора, ще чака отвън, докато първата приключи, така че ще можете да идвате заедно след училище и няма да се налага родителите ви да ви водят. Простичко, нали? Те сега са отвън, ние ще поговорим с тях и ще им дадем да подпишат един формуляр, но първо искахме да попитаме вас дали желаете това?

— Да! — извиках аз.

— Да! — извика едновременно с мен Ника.

— Добре.

— Това е чудесно! — усмивката на мадам Бриджит ме накара да се усмихна още по-широко. Щях да стана балерина. Наистина щях да стана балерина.

Лондон, 2016 г.

„Вероника Харпър“ не доведе до никакви резултати. Коя ще е следващата? „Ника Харпър“ или „Ники Харпър“? Сигурно „Ники Харпър“, защото това е името, с което е най-известна. Често се чудех, когато виждах името ѝ на кориците на списанията и в клюкарските колонки на вестниците, защо не използва името Грейс, както смяташе да направи. Пиша: Ники Харпър. Натискам ентър.

Лондон, 1991 г.

Исках да кажа на Ника. Знаех, че тя ще разбере. Щеше да ме хване за ръка и да ми каже, че всичко ще се оправи. Чаках пред балетното студио, защото Ника днес бе втора. Липсваше ми, когато не беше с мен. Мосю Арманд беше удължил уроците и за двете ни. Трябваше да пиша домашно, но не можех да се съсредоточа върху него, не можех да мисля за нищо. Чувствах се странно, физически. Мосю Арманд каза, че съм скована и се движа като слон, яхнал магаре, но аз се чувствах много странно. Исках да кажа на Ника за това. Мама каза на татко, че според нея се оплаквам от болки на растежа, че тялото ми расте твърде бързо и останалата част от мен не може да го догони.

Знаех, че не е така, но не казах на мама, защото щеше да си помисли, че искам да създавам суматоха, а не беше така.

Вратата на студиото се отвори и Ника излезе. Имаше странно изражение. Понякога мосю Арманд беше доста строг с нас. Казваше, че се ядосва, защото не се концентрираме, не сме толкова добри, колкото знае, че можем да бъдем. С Ника след това си разказвахме какво е казал за пируетите ни, за позициите, за скоковете. Понякога ни бе казал едни и същи неща, а друг път съвсем различни. Случваше се и да ни разплаче и се утешавахме взаимно. Много беше трудно, но и двете знаехме, че ако искаме да станем професионални балерини, се налага. Мадам Бриджит ни го обясни. Днес обаче Ника беше странна. Излезе, гушнала балетните пантофки и притиснала брадичка към гърдите си. Седна на пода до раницата си, сви колене и се втренчи пред себе си.

— Вероник? — попита мосю Арманд. — Защо не се върнеш за няколко минути, докато дойдат родителите ти?

— Да, господине — казах аз и веднага се изправих. Не откъсвах поглед от Ника, но тя не ме поглеждаше. Не искаше да вдигне очи от пода. Обикновено ме поглеждаше така, че да разбере в какво настроение е той, за да мога да се приготвя за мъмрене или за комплименти.

— Добре ли си? — попитах Ника.

— Добре е — отвърна вместо нея мосю Арманд. — Взехме нов материал и тя не е сигурна дали може да се справи. Знам, че ще се справи.

— Снощи попитах мама дали мога да се откажа от балета — каза ми Ника.

— Но ти обичаш балета — напомних ѝ аз.

— Да, така е — отговори ми тя тъжно. — Но не искам да го правя повече. И без това няма значение, защото мама каза, че не ми е позволено да се откажа. Тя каза на всичките си познати, че го правя, и те бяха толкова впечатлени, че само още едно момиче — ти — е поканено да взима частни уроци, затова не мога да се откажа просто така.

— Наистина ли искаш да се откажеш от балета? — попитах я.

— А ти не искаш ли? — попита ме тя.

Поклатих глава. Не исках да се отказвам от балета. Той беше единственото ми бягство. Чувствах се добре само когато танцувам. Не можех да се откажа от балета, дори да исках.

Лондон, 2016 г.

„Ники Харпър“ носи по-голяма реколта, но не достатъчно. Има няколко статии от времето, когато всички пишеха за нея, и още няколко, в които се споменава Тод Чеймбърс, мъжът, с когото беше тогава. В тях той обяснява за проблемите ѝ с дрогата, но всички завършват еднакво: тя просто изчезнала. Както си била с него, на следващия ден изчезнала и никой не я бил чувал оттогава.

Следва „Ника Харпър“.

Лондон, 1993 г.

Мосю Арманд ни призова за внимание, преди да започне урокът. Той винаги беше в черно — с поло и тесни панталони — и винаги носеше дълго черно бастунче с месингова дръжка. Не му трябваше за подпиране, използваше го, за да ни коригира, ако сме в неправилна позиция. Понякога, ако сбъркаш много пъти, го захвърляше на земята и крещеше. А тогава беше ужасно. Звукът минаваше право през теб. Винаги ми ставаше зле, защото личеше, че не му харесва да крещи. Но напоследък крещеше повече на Ника, не можех да го слушам, докато седях отвън и чаках.

— Дами, скоро ще започнат прослушванията за Коледното представление. Това е първото пи представление, но имам чувството, че много от вас са достатъчно способни и талантливи, за да се справят с това. Балетът ще е наша версия на „Лешникотрошачката“. Всички ще получат роля, но главната роля ще е на Захарната фея. Тя ще има най-дълго солово изпълнение и после па дьо дьо. Дует. Вече съм решил, че една от Верониките ще танцува в тази роля. Казвам ви, за да не сте разочаровани. Сигурен съм, че ще работите усърдно, каквато и да е ролята ви.

Сърцето ми затанцува в гърдите. Обожавах „Лешникотрошачката“. След „Лебедово езеро“ това бе най-най-

любимият ми балет. Татко ме заведе на постановка в центъра на Лондон предишната Коледа. Беше вълшебно и се влюбих в Захарната фея. Нейното соло накара всички да ахнат, да стоят дъх, а след това я аплодираха на крака по средата на представлението. Искях тази роля. Повече от всичко на света исках тази роля. Знаех, че и Ника ще я иска. Мосю Арманд се взираше в нея, а тя се взираше в пода.

— Добре, дами, да танцуваме. И помнете, отсега нататък ще ви наблюдавам и ще ви преценявам. Всяко ваше движение ще ми помогне да реша каква роля да ви дам. Танцувайте, танцувайте.

Наведох се към Ника.

— Много искам да бъда Захарната фея — прошепнах ѝ.

— Надявам се да бъдеш — прошепна тя.

— Ти не искаш ли ролята? — попитах.

— Не, не искам.

— Той...? — попита ме Ника. Каза само първата дума, но знаех какви ще са следващите. Често разбирахме какво ще каже другата, без да говорим изобщо. Бяхме вече на тринайсет и се разбирахме така, откакто станахме приятелки, на осем.

— Понякога — признах. — Не постоянно. Но се преструвам, че не се е случило, за да не се налага да се отказвам от балета.

Седяхме една до друга пред студиото и чакахме мосю Арманд да ни приеме. Сега имахме по още един урок на седмица, като подготовка за Коледното представление. Той все още не ни беше казал коя ще бъде Захарната фея. И двете с Ника бяхме разучили ролята. Която не я получеше, щеше да бъде дубльорка, което означаваше, че няма да танцува изобщо на представлението, освен ако другата не се разболе.

Ника въздъхна.

— И при мен така. — След това ме погледна право в очите и каза: — Понякога минават месеци... и почти забравям за това и мога да се концентрирам в танцуването.

Не беше чак толкова зле, колкото можеше да бъде. Знаех, че може да е много, много по-зле...

— Не знаех дали го прави и на теб. Когато те попитах дали искаш да се откажеш от балета и ти отвърна, че не искаш, си помислих, че съм само аз — каза Ника.

— Когато ме попита, той още не го правеше.

— Аз отидох онзи ден при мадам Бриджит и й казах. Казах й, че няма да кажа на никого и няма да спра да танцувам, ако така искат, но това трябва да спре.

Ника беше толкова смела. Аз никога не бих казала. Ако не ме беше попитала, никога нямаше да кажа.

— И тя какво каза? Разсърди ли ти се?

— Не. Едва не се разплака и каза, че ще говори с него и ще го накара да престане.

Стаих дъх за няколко секунди; в очите ми избиха сълзи. Това щеше да престане и ние вече бяхме свободни, в безопасност.

— Мислиш ли, че ще спре още сега? Още при този урок?

Кракът на Ника започна да потрепва, сякаш се опитваше да не се разплаче, като се разтърсва, както бях виждала да правят майките с бебетата, за да ги утешат.

— Вчера той дойде у дома. Каза на родителите ми, че е станало недоразумение, че ме е докосвал само за да оправи позата ми.

Призля ми заради нея. Беше отишъл в дома й да лъже.

— Казах, че е обяснил всичко на жена си, когато тя го попитала, и сега обяснява и на моите родители, за да знаят, че не бива да се тревожат заради онова, което съм им казала. И че вече всичките ми индивидуални уроци ще са безплатни като компенсация за това недоразумение. Миналата година казах всичко на мама и тя не ми повярва. Сега вече никога няма да ми повярват, защото го смятат за прекрасен.

Ника покри лицето си с ръце, прокара ги бавно по него и през косата си, която беше вързана на пухкава конска опашка.

— Съжалявам, Рони. Знам, че искаше да бъдеш Захарната фея, но снощи той каза, че ролята е моя и той... — Гласът й прекъсна, лицето й се сгърчи, сякаш щеше да се разплаче. После се съвзе и пак стана силна. — Съжалявам, че няма да бъдеш Захарната фея, Рони.

Посегнах към ръката й. Не ми пукаше за това. Исках само всичко между нас да бъде наред. Тя бе казала на родителите си и те не й бяха повярвали. А сега и мадам Бриджит вече не й вярваше.

— Не ми пука за това. Съжалявам, че не са ти повярвали — добавих.

— След представлението вече няма да танцувам. Ако кажеш на родителите си, те ще кажат на моите и тогава и двете ще можем да спрем с уроците, и той ще ни остави на мира — каза тя.

Кимнах.

— Добре.

— Разбрахме ли се? Ти казваш на родителите си и после приключваме с всичко това?

— Да, разбрахме се.

Вратата на студиото се отвори.

— Вероник и Вероник — каза мосю Арманд. — Каква прекрасна изненада. Вероник ще бъде Захарната фея, а Вероник, ти ще си нейна дубльорка. Следващия път ти ще си звездата, а тя ще е твоя дубльорка — каза той. — Вероник, ела. — Протегна ръка към нея. Тя бавно се изправи и тръгна още по-бавно към студиото. Не пое ръката му, не го погледна. Гледаше право напред, докато влизаше в огромната зала, където бяха започнали всичките ни мечти.

Минутите минаваха и от другата страна на вратата не се чуваше нищо. Внезапно започна музиката на Танца на Захарната фея. Силно. По-силно от когато и да било; толкова силно, че се изкривяваше на подългите тонове. Толкова силно, че изпълни главата ми с шум.

Притиснах длани към ушите си, опитвах се да не допускам шума в главата си, да спра тази музика, която се изливаше от студиото. Не стана. Все още можех да чуя болката на Ника от другата страна на вратата.

Лондон, 2016 г.

„Грейс Харпър“:

Последното име, с което ще опитам. Знаех, че няма да я открия лесно — дори нямам представа как изглежда сега, — затова опитвам всякакви възможни комбинации.

Лондон, 1993 г.

Тя беше невероятна. Не Силви, дори най-великата балерина на света не можеше да го направи по-добре от Ника. Всички бяха на крака в края на солото ѝ, както на онова представление в центъра на Лондон.

Тя не сбърка нито една стъпка, тялото ѝ беше силно и стабилно през цялото време. Гледах изумена зад кулисите. Мадам Бриджит ѝ беше направила розова рокля, покрита със звездички, която стигаше до бедрата ѝ, а не пачка. Косата ѝ беше опъната на висок кок и отгоре имаше диадема. Мадам Бриджит беше поръсила бузите ѝ със златен и розов брукат и ѝ бе сложила изкуствени мигли. Когато Ника излезе на сцената, тя беше кралицата, която приветстваше децата в кралството на сладкишите.

Ника се усмихваше през цялото време, сияеше чак до края на представлението, усмихна се дори когато журналистите от местната преса я снимаха с мосю Арманд. Виждах, че е някъде другаде, видях как се сви леко, когато той я прегърна. Бяхме се разбрали. След това щяхме да спрем. Щяхме да кажем на родителите си, че вече няма да танцуваме. Щяхме да им кажем и защо. Само така успяхме да издържим допълнителните репетиции — знаехме, че след последното представление, след три дни, всичко ще свърши. Ще свърши. Всичко.

Лондон, 2016 г.

Преди да изключа компютъра, опитах още едно търсене: Вероника Харпър, декември 1994 г. и Чизуик.

Снимката, явно една от многото, които някой е сканирал от местните вестници, излиза първа. На нея съм аз. Стоя до мосю Арманд, ръцете ми са пълни с цветя, облечена съм с костюм на бял лебед, имам красива диадема на главата. Заглавието гласи: „Одет/Одил, в ролята Вероника Харпър, с нейния ментор Арманд Дано“. А отзад виждам Ника. Стои заедно с ансамбъла, усмихва се като професионалистка, за пред камерите.

5.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

В такива ситуации обикновено щях да развия слушалките на плейъра, да ги сложа в ушите си и да намеря какво да слушам.

Много песни успяват да ме отнесат далеч, да ме накарат да се чувствам в безопасност, да ме скрият от миговете на несигурност и страх. Апартаментът, в който се намирам, е голям като апартамента на Тод и се намира на последния етаж в луксозен комплекс, само на две преки от крайбрежната.

Щом получих работата, наех малък апартамент с една спалня на пет етажа под този. Този сигурно е с панорамни гледки към Брайтън. Не че ще имаме шанс да ги видим. Собственикът, Себастиан, почука на вратата ми преди три дни да ме покани на среща на съседите и не спря да настоява, докато не се съгласих. Всекидневната е огромна — колкото целия ми апартамент, и е обзаведена от хора, които очевидно имат много пари: дебели килими на пода, скъпи тапети, тъмни дървени мебели, които приличат на антики. На дългата маса са сервирани хапки, червено и бяло вино, сок и газирана вода.

Избрах червено вино и се настаних до масата, за да виждам как хората пристигат и вероятно да намеря с кого да си говоря. От толкова време не съм пила червено вино, че почти съм забравила вкуса му. Когато отивам от пластмасовата чаша, която внимателно напълних до средата, се изненадвам. Толкова се изненадвам, че го поглеждам, прилича на кръв в пластмасовия съд, после поглеждам бутилката. Червено вино, дори от бутилка, и то от бутилка с красив етикет и луксозно на вид име, но има вкус на оцет. За да се уверя, пак отпивам. То облива устата ми и я оставя чиста и кисела. Всъщност това червено вино прилича повече на оцет, отколкото повечето видове оцет, с които поръсвам картофките си.

Оглеждам другите гости: стоят на малки групички, говорят си тихо; почти като на погребение. Като че ли всички се познават, свързани са един с друг. Тревогата покрива езика и устата ми също като драскащия послевкус на виното. Трябва да го направя. Трябва да

стоя тук и да бъда част от нещо. Трябва да се плъзна в този живот, ако искам да се скрия. Хората забелязват самотниците и тези, които все странят от другите, забелязват и говорят за онези, които не искат да са в компанията им. Ако се потопиш в тяхната среда, през повечето време няма да те виждат.

А ако искам да се получи, трябва да се държа нормално, да се присъединя достатъчно, да не привличам внимание към себе си като съм твърде приятелски настроена или пък дръпната.

— Впечатлена съм — казва женски глас вдясно от мен. Не съм видяла кога се е приближила, изобщо не съм я видяла, защото бях твърде заета да се оглеждам и да се опитвам да се впиша. Обръщам се към нея и усещам колко либерално се е отнесла с парфюма си, колко щедра е била с фондъотена и пудрата с прасковен цвят. Тя е малко по-висока от мен, облечена консервативно, с тъмен син костюм и бяла риза; косата ѝ виси на руси завеси от двете страни на лицето ѝ.

Усмиввам ѝ се. Тя отвърща на усмивката, очевидно иска да кажа нещо.

— Извинете, но какво ви впечатли? — попитах.

Тя се навежда към мен, парфюмът ѝ веднага изпълва пространството между нас, и казва тихо:

— Впечатлена съм, че пиете това. — Кима леко към чашата в ръката ми и прави физиономия. Навежда се още, снишава глас почти до шепот: — Астрид и Себастиан винаги купуват най-евтиното вино, което могат да намерят, за тези срещи. Толкова са стиснати, че се чудя защо си правят труда. Всички предлагат да донесат нещо, но те все настояват да осигурят „кетъринг“. Нищо против, но трябва да видите колко скъпа пиячка са натрупали в „килера“. Сякаш предполагат, че не оценяваме щедростта им да организират тези срещи в дома си, затова ни наказват с най-евтиното. Освен това явно държат да са на своя територия и да контролират нещата. — Усмивва се, става и пак прави физиономия. — О, това май беше клюкарстване, много се извинявам. — Протяга ръка и иска да я стисна. — Аз съм Елиза. Моля да забравите всичко, което казах, беше пристъп на лудост. Но вие сте още тук, говорите с мен и пиете виното, значи сте нова в сградата?

— Да, така е — отвърщам. Бутам очилата по носа си и поемам ръката ѝ. — Аз съм... Ника. — Почти забравих кое име смятах да използвам. — Току-що се нанесох.

— Собственик или наемател? — пита мъж, който се е присъединил към нас. По-висок е и от двете ни и има приятна усмивка, и от начина, по който Елиза леко, но видимо се премести към него, като към огънче, на което иска да се сгрее, предполагам, че е нейният мъж.

— Моля? — питам го.

— Не, не, аз се извинявам. Беше грубо от моя страна. Просто чух, че сте нова в сградата и се питах дали ще се застоите, с други думи, дали сте купили апартамента, или след шест месеца може да си отидете, защото сте под наем. А после осъзнах, че не ми влиза в работата. Аз съм Маршал, между другото. — Разбирам защо тези двамата са заедно. Питам се дали постоянно разговарят така, като все се отричат от думите си. Сигурно е изморително.

— Като при усилвателите, нали? — казвам на мъжа. — Започнете ли, винаги стигате до единайсет?

— Хм, не бях чувал този израз — казва той сериозно. — Никога.

— Вие наистина ли не сте чували най-популярния израз от „Спайнъл Тап“? — питам го.

— Само ако хората наистина очакват да извадят китарата и да завъртят усилвателя до единайсет — отвърща той. И аз разбирам — не се е обидил, само се шегува.

— За мен няма проблем, но пък всички си имаме своите ограничения.

Маршал понечва да заговори, а Елиза се прокашля, едно тихо хм, което ни напомня, че тя е тук и аз съм прекалено близо до границата на флирт с мъжа ѝ.

— Аз съм Ника, накратко от Вероника — казвам. Искам да включа Елиза в разговора, да спре да си мисли, че съм заплаха за нея. — Откога сте заедно?

И двамата веднага се споглеждат и по лицата им се изписва шок. Гледам ту единия, ту другия: той леко е разширил очи, а тя е изкривила устни — това не е шок. Истинският шок се появява само за миг, това прилича повече на унижение.

— Ние... ние не сме заедно — заеква тя и бузите ѝ се зачервяват така силно, че се вижда дори под грима. Ужасена е, че е толкова очевидно, дори за непозната, какво изпитва към него.

— Познаваме се от много време — добавя той. — Още от университета, всъщност, и пътищата ни все се пресичат, а накрая се оказва, че работим в една и съща сграда — за различни компании — и живеем тук, но в различни апартаменти. — Той е ужасен, защото не изпитва същото към нея, изобщо. Изглежда, сякаш иска земята да се отвори и да го погълне, и не се съмнявам, че никога не е имал други чувства към нея, освен платонични. Горката Елиза — мисля си. — Сигурно боли. Да виждаш обекта на любовта си всеки ден и да знаеш, че не те обича. Това трябва да е някакъв особен вид мъчение.

— Извинете — промърморвам и отливам голяма глътка от виното като наказание. — Извинете. Аз просто... предположих... извинете.

— Не, не — казва Елиза, — не се извинявайте. Всичко е наред. Нямаме нищо против хората да правят такива грешки, нали, Маршал? — Тя се смее и леко слага ръка на предмишницата му.

Той се усмихва малко по-напрегнато и внимателно отдръпва ръката си. Всъщност внимателно започна да се извъръща от нея. В черно-кафявите му очи личи болка. Значи е много по-лошо от тайна любов: по някое време Елиза е признала любовта си и той е трябвало да я отблъсне. Маршал внезапно прави голяма крачка встрани, уж за да вземе чаша сок. Ужас. Значи не само веднъж се е налагало да ѝ казва, че не я възприема по този начин.

Пресушавам чашата си — киселото вино ме задавя и усещам устата и езика си като току-що изстъргани. Господи, заслужи си го — мисля си. — Следващия път мисли, преди да говориш.

— Добър вечер на всички — казва домакинът ни. — Ако обичате, седнете, за да можем да започнем със срещата и да приключим възможно най-бързо, за да преминем към приятните разговори. — В думите му определено се усеща някакъв подтекст. Лъскавата му кестенява коса е разделена на свършен път малко встрани, има силен тен и усмивката му изглежда така бляскава и бяла, че сигурно се вижда и от космоса. Говори с приятен тон, но в думите му се усеща някаква заплаха, лек намек, че всеки, който му се противопостави в собствения му дом, ще получи много сурово отношение. Разбирам какво имаше предвид Елиза: среща в неговия дом, но с буквално негодно за пиене вино, посрещане, което прилича повече на заплаха, отколкото на жест към съседите — всичко говори за

човек със сериозни проблеми, който има доста странна представа за света.

— И последната точка от дневния ред, не че тази среща е толкова официална — казва Себастиан и се смее кухо, — е проблемът с „хората“, които се събират пред сградата. — Има доста особен маниер да вкарва „въздушни кавички“ в съвсем обикновени думи, като само вдига пръст.

— Честно да ви кажа — обажда се Маршал от другата страна на масата, — откакто отвориха хостела през няколко улици, те вече не са толкова много, както преди.

— Да, не са толкова много, но все още ги има, нали. Маршал? — казва Себастиан. — Ние искаме да сведем броя на хората, които се събират пред нашата сграда и около нея, до нула, нали. А? — Казва ни го, не ни пита. И точно затова продължава да говори, преди някой да е прегрешил като Маршал и да се е обадил. — Проучих методите, които като че ли са ефикасни за мирно и лишено от конфронтации справяне с тези „хора“. Изглежда, че повечето представителни сгради в Лондон, сгради, които не са много по-различни от нашата, трябва да добавя, са инсталирали такива възпиращи способности пред имотите си. — В този миг Астрид, съпругата на Себастиан, се активира. Донякъде ми заприлича на асистентка в телевизионна игра от седемдесетте, когато стана рязко от мястото си и започна да раздава листове А5 със снимка на нещо като уред за мъчение от седемнайсети век метална плоскост с шипове на равни разстояния, поставена на прага на сграда.

Стаята притихна от смущение, докато хората се взираха в снимката и усърдно избягваха да установят зрителен контакт с останалите.

— Възпиращи способности? — попита небрежно Маршал. Явно единствено той има смелост да каже нещо. — Това ли са така наречените шипове срещу бездомници, с които напоследък започнаха да се въоръжават в Лондон?

— Аз давам пари на вестникарите по улиците — заяви внезапно Себастиан. Бузите му се зачервиха, очите му се ококориха и тялото му се скова, готово да се защити срещу всякакви атаки. — Разбирам, че сигурно е трудно да си навън във всякакво време, когато си пиан или

пък си друсан и няма никаква надежда да се изчистиш, но нека бъдем честни, повечето от тези „хора“ не искат помощ. Те искат да живеят навън, искат да могат да пият, където си поискат, да се друсат, където си поискат — е, хубаво. Аз съм либерален човек. Мога да разбера нуждата им от свобода и живот без правила. Но защо трябва да го правят на моя праг? На нашия праг? — Той вдига своя лист и го размята пламенно. — Аз не се страхувам да кажа онова, което никой не смее да каже днес заради скъпата ни политическа коректност. Но нещо трябва да се направи. И тъй като полицията няма да ни помогне, трябва да се справим сами. Това е просто една идея. За онези от нас, които ги е грижа за дома им, които искат да защитят и запазят собствеността си. Просто идея, която да премислят и да преценят доколко правата на тези „хора“ да бъдат свободни натежават срещу нашите права да живеем в приятни домове.

— Човече, аз само попитах дали това са така наречените шипове срещу бездомници. Нищо повече — казва Маршал. Не е само това и той го знае. Всички го знаем, освен може би Себастиан, който току-що се простреля сам най-зрелищно. Въпросът на Маршал показва, че основният мотив на Себастиан е да утоли дълбоката си омраза към онази група от човечеството, която той слага в кавички.

Всъщност това, което Маршал стори, е да покаже на другите, че да, сигурно имат притеснения заради бездомните хора, които се събират около сградата — те се събират около повечето сгради, честно казано — и че са в правото си да са ядосани заради това и дори да извикат полиция, за да видят какво може да се направи, но да се съгласиш на подобни шипове би означавало да подложиш на съмнение способността си за състрадание и човечността си по принцип.

— Вижте, не е нужно да се реши сега — казва бързо Себастиан. Той е разстроен от липсата на подкрепа, никой не кима на думите му, никой не ги аплодира. Може и да са съгласни, но неговото дърдорене кара всички да си мълчат и да не показват и най-малкото съгласие. — Искам само да помислите за това и да ми кажете какво сте решили. Когато вземем решение, винаги можем да попитаме за цени, за да знаете какви са възможностите.

Оглеждам стаята, израженията по лицата. Питам се какво ли мислят, какво биха казали, ако сега стана и заявя: „През последните десет години живях като бездомна.“

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Наистина трябва да си отида у дома, но не мога да помръдна.

Повечето учителски стаи изглеждат така: кресла, които са виждали и по-добри дни, обикновено подредени в нещо като кръг, който винаги ми напомня за групова терапия. Стените са в неутрален цвят, таблото за бележки е покрито с различни по размер и цвят листчета, и учители често сноват из стаята с вид на хора, които имат нужда от една цигара и питие.

Сега е краят на деня, аз седя в моето кресло до хладилника и гледам влизащите и излизащи учители, които се опитват да си запазят работата, които познават и обичат децата, които са толкова вплетени в тъканта на училището, че целият им живот се върти около него. Всичко затихва и макар че съм само заместващ учител, не мога да се накарам да си тръгна оттук. Никога не съм мечтала да преподавам, макар че обикнах тази работа, след като я започнах.

Ковънтри, 2000 г.

— Послушнице Грейс, решихме, че животът в манастира не е за теб — каза ми игуменката. — Молихме се дълго време и разбрахме, че ти ще служиш по-добре другаде. Като учител. Ще те запишем в университета в Ливърпул, където ще учиш четири години, с една година педагогическо обучение. Ще живееш в метоха „Светлината на Девата“, към който има училище, и ще можеш да работиш там. Ще е трудно, защото ще учиш и за последния си обет, но аз знам, че ще се справиш. Нашите сестри от „Светлината на Девата“ с радост ще те приемат в своята обител.

Изобщо не очаквах това, когато седнах в кабинета ѝ. Очаквах да ми каже, че може би ще трябва да продължа още малко службата си, че това не е състезание и не е нужно постоянно да бързам. А ето че всъщност искаше да напусна.

— Но, Майко, аз харесвам живота тук.

— Сигурно, послушнице Грейс. Но ние виждаме и че ти е трудно да свикнеш с тишината на монашеския живот.

Не знаех какво има предвид. Господ беше в тишината. Винаги бях търсила тишина, за да заглуша и излича шума в главата си. Знаех, че тук, щом успея да открия тишината, която да потуши шума от случилото се, когато бях по-млада, ще открия бог.

Спазването на обета за мълчание и постоянни молитви беше шанс да се потопя в покоя на съзнанието, който идваше със следването на строгите правила на ежедневието в метоха. Не бях очаквала дългите периоди на покой, които изпитах, когато най-сетне ми позволиха да започна обучението си като послушница. А сега искаха да се отърват от мен.

— Не ми е трудно да мълча, Майко. Изобщо.

Тя ми се усмихна, спокойна и разбираща; винаги ми се усмихваше така, сякаш вижда дълбоко в сърцето ми и знае какво всъщност мисля. Това беше смущаващо, сякаш имаше дадена от бог сила да вижда истината.

— Тишината не е просто отсъствие на реч. Тишината е и време за размисъл, за молитва, време да се почувстваш по-близо до бог. Това ли е тишината за теб, послушнице Грейс? Или е начин за бягство?

— Чувствам се по-близо до бог в тишината — обясних й аз. — Усецам го, когато се моля, когато работя, когато изпълнявам задълженията си. Такъв живот избрах, това е животът за мен.

— Монашеският живот не е бягство, послушнице Грейс. Ето защо смятаме, че ти е трудно — не си тук само защото си се посветила на простия живот, ние мислим, че се опитваш да избягаш, да се скриеш — обясни ми тя. — Ти си усърдна, виждаме колко много си посветена на бог, на живота на молитви за света, и от теб ще стане отлична сестра, но не и монахиня. Не и докато се криеш.

— Не съм сигурна, че ще бъда добър учител — отговорих. — Не съм сигурна, че съм подходяща за това.

— Послушанието е едно от най-важните неща при избора да посветиш живота си на бог. Неведнъж съм ти го казвала, нали?

— Да, Майко.

— За послушниците е много трудно да разберат защо изискваме подчинение, но понякога на теб като че ли ти е особено трудно да го приемеш. Знаеш ли защо е така?

Взирах се в нея и се питах дали това е подвеждащ въпрос. Не ме биваше в правилните отговори, на всякакви въпроси. Често някак си пропусках най-важното в подобни разговори. Освен това подозирах, че тя се съмнява в моето желание да водя такъв живот, след като ми каза, че е наясно, че се опитвам да се скрия тук. Но тя знае и че не съм човек, който е гледал „Звукът на музиката“ безброй пъти (първо, не мога да понасям песните, а оттук и самия филм), защото работих усилено повече от две години, за да ме приемат. Аз бях отдадена на това, аз наистина исках да бъда тук и знаех, че ще свикна с тишината, че няма да търся бог в тишината — а в някакъв момент ще отида при него чрез нея.

— Страх — признах аз в отговор на нейния въпрос за подчинението. — Страх ме е просто да повярвам, че това, което ми се казва, е най-правилното.

Тя ми се усмихва.

— Това е забележителен миг на прозрение за теб. Знаеш ли защо се случи точно сега? — пита тя.

— Защото казах първото, което ми дойде на ум? — отвърнах. — Ако не се брой мимолетната мисъл за Мария от „Звукът на музиката“.

Гуменката пак се усмихна и устните ѝ разкриха съвършени бели зъби.

— Противно на това, което вероятно си мислиш, ти не искаш да потушиш естествената си жизненост, послушнице Грейс, а просто да я насочиш. Подчинението у една послушница, у всички нас, е свързано с доверие. А за да се довериш, трябва да вярваш. Аз вярвам, че ти ще намериш правилния път, който бог е избрал за теб. Той леко ще се отклонява от онзи, който си мислиш, че си поела, но ние вярваме, че следващият участък от него ще е правилният за теб.

— Да стана учител?

— Да станеш учител — потвърди тя.

Ами ако вече не знаеш как да се доверяваш? Ами ако способността ти да вярваш вече не работи? Трябва ли да тръгнеш срещу онова, което чувстваш просто за да се подчиниш и да вярваш, че ще се изпълни божията воля?

— Да — каза игуменката.

— На глас ли го казах? — попитах.

— Лицето ти го каза — рече тя. — Имаш много изразително лице — добре, че не играеш хазарт. Послушнице Грейс, отпусни се. Ще правиш грешки, всички правим грешки, но така растем. Дали от теб ще стане добра сестра? Абсолютно съм убедена. Дали ще успееш да продължиш, докато положиш последния си обет след седем години? Не съм сигурна. Но вярвам, че ще дадеш най-доброто от себе си. Ти си родена за сестра, макар и не за монахиня, и затова ще допринесеш много като учител. Подозирам също, че винаги ще намираш начин да се справяш с твоя донякъде либерален подход към послушанието.

— Да, Майко.

Когато станах да си вървя, не й казах колко съм ужасена, че напускам тишината на метоха и ще навляза отново в свят, в който всичко е шумно, хаотично и ще ми напомня откъде съм дошла.

Лондон, 2016 г.

Странно ми е да общувам с хора и да съм облечена като някой друг. Чувствам се някак гола и уязвима. Навремето, когато се обличах като сестра, с полата, блузата и воала, не се чувствах като в броня, като в защитна коруба, която спира нахлуването на външния свят. С тях някак изпъквах, но по невидим начин. Хората никога не ме забелязваха, виждаха воала, разпятието и нищо повече. Много сестри се обличат доста небрежно днес, някои дори не носят воали, но ма мен ми харесваше анонимността на воала, харесвах ми мрачните дрехи, начинът, по който хората ме поглеждаха и после гледаха сякаш през мен, защото бях незначителна.

Мъжът, който тъкмо се настани на креслото до мен, е с тъмносин пуловер за крикет с остро деколте и лого вдясно на гърдите. Черната му коса е пригладена назад и носи кафяви рипсени панталони. Вероятно е оставил сакото от туид с кръпки на лактите в шкафчето си. Повечето учители се обличат модерно и приличат на чиновници, докато този мъж изглежда върви срещу течението като любител на ретрото.

— Здравей, аз съм Клиф — казва той. Навежда се, за да ми подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Клиф — стискам ръката му. — Аз съм Вероника, или Рони, както ме наричат повечето хора.

— Как ти се струва тук? — пита ме той.

— Хубаво е. Ще остана само няколко дни, но ми харесва. Всъщност е страхотно. Колегите са много отзивчиви, а децата не са твърде уморителни. Ти какво преподаваш?

— Аз съм учител по математика и класен на десети клас.

— Математика? Ясно. Затова ли си облечен като учител? — питам го. Ако трябва да съм честна, аз пък съм облечена като сестра — пола, блуза и жилетка, — защото само такива дрехи имам. Макар че вече не слагам големия кръст върху дрехите си, не мога да се накарам да го сваля — той бе част от мен половината ми живот, ще съм гола и уязвима без него.

Приятно ми е, когато той се усмихва, после осъзнавам колко грубо са прозвучали думите ми. Като някоя забележка на чичо Уорън.

— Съжалявам, съжалявам — казвам аз. — Това беше грубо и ненужно. Просто забелязах, че не си облечен като останалите тук.

— Така е, не съм. Но няма проблем — смее се той. — Просто си приказваме.

— Не ми харесва много тази дума.

— Така ли? Защо?

— Ами защото това е просто начин на някого да му се размине заради грубостта му. А аз бях груба и дори не знам защо. Съжалявам.

— Ти си монахиня, нали?

— Вече не съм монахиня — отговарям. Вероятно още дълго ще се налага да казвам това.

— Това означава ли, че ако те поканя на питие, ще можеш да кажеш „да“?

Смръщвам се.

— Да не би да ме каниш на „среща“, както казват децата?

— Да — отговаря той развеселен и кима. — Когато решиш. Но по-добре да е по-скоро, ако няма да оставаш тук.

Не са ме канили на среща... никога, не, не са. Когато реших да стана монахиня, спрях да пия, спрях да взимам наркотици и спрях да ходя по клубове. Всъщност бях спряла с всичко това, преди да взема решението, но само защото Ника не говореше с мен и нямаше с кого да излизам. Опитвах да се извиня, но тя се държеше, все едно ме няма. Струваше ми се, че не съм способна да продължа всичко това без нея. Щом открих своя фокус, не забелязвах вече момчетата, мъжете и

прочие. Бях поела по своя път и нищо не можеше да отклони вниманието ми.

— Ами, с удоволствие. Но трябва да те предупредя, че не пия.

— Е, няма проблем. Кога би искала да излезем?

Лицето на мама се появява пред очите ми. Снощи самодоволно ми каза, че татко не харесвал овчарски пай и седя със стиснати устни, докато той го изяде целия; устата ѝ буквално беше хлътнала навътре, когато той поиска допълнително.

— Тази вечер?

— Отлично. Ако ми дадеш номера на мобилния си, ще ти пиша кога и къде.

— Нямам мобилен — отговарям.

— В манастира няма нужда от мобилни?

— Не, другите сестри имаха мобилни телефони, но на мен не ми трябваше. Видях едно заведение на главната улица, „Забранения плод“ или нещо подобно? Аз живея в Чизуик, затова ще е добре да се срещнем в осем, за да имам време да се прибера и да се преоблека.

— Е, това е прекрасно, значи всичко е ясно... Да не повярва човек, че преподавам математика, какви хубави рими правя, нали?

— Така е. По-добре да тръгвам, за да дойда навреме. Ще се видим в осем.

— Да, доскоро!

НИКА

Бирмингам, 2004 г.

Внимателно опаковам един сапун в малка найлонова торбичка и го прибирам в по-голяма найлонова торбичка на мивката в тоалетните на библиотеката в Бирмингам. След това внимателно увивам влажната си синя блуза в друга торбичка и я слагам до сапуна. Надявам се, че ще имам възможност да я изсуша по-късно, за да не мухляса, но засега трябва да я държа в тази торбичка, за да не намокри другите неща в чантата ми.

Чувствам се малко по-добре, след като си измих зъбите и тялото, смених си бельото и общо взето се „освежих“ след още една нощ по улиците. Когато слязох от влака, вървах с тълпата възможно най-дълго, като предположих, че се е насочила към центъра. Прекосих един канал и спрях да погледам как водата изчезва в далечината. Също като влаковете на гара „Виктория“, много обичах да гледам реки и канали, морета и океани. Харесваше ми мисълта, че носят хора и ги отнасят далече.

Продължих надолу, вървах бързо, за да се опитам да настигна хората, слезли от влака. Те намаляваха, разклоняваха се в различни посоки, насочваха се, накъдето трябваше да идат, за да видят хора, които искат да видят, да продължат по плана си, заради който са се качили на влака. Моят план се състоеше в това да се махна от Лондон, преди Тод да може да ме проследи, и толкова.

Когато избягах от дома, го бях планирала подробно и знаех къде ще отида. Бях спестявала усилено почти две години, всяко спечелено пени. Ходех пеша на училище, вместо да хващам автобуса, разнасях вестници сутрин, взимах много смени в кафенетата през уикенда, вечер работех в някой супермаркет, когато не бях в балетната школа или на индивидуални уроци. Бях много организирана, с единствената цел — да избягам.

Този път нямах план, нито представа къде съм. Бях избрала Бирмингам, защото е голям град и с Тод никога не бяхме ходили там. Брайтън, Ливърпул, Лийдс, Манчестър, Глазгоу, Абърдийн, Йорк, там

бяхме ходили, бяхме излизали с приятели. Но през Бирмингам само бяхме минавали, затова знаех, че трябва да отида там. Вероятността да познава някого тук беше малка, както и да се натъкна на човек, който ни познава. Поне така се надявах.

Щом стигнах до центъра на Бирмингам и всички хора от влака вече се бяха разпръснали, пообикалях малко, опитвах се да се ориентирам, да науча разположението му — кои улици са тесни и съмнителни, кои са павирани, на кои има красиви стари сгради, издигащи се към небесата като добри великани, бдящи над града. Нямах представа къде отивам, но вървах. И докато вървах, синьото на небето се превърна в черното на приближаващата нощ и аз започнах да виждам все повече от досега невидимите хора. Във входовете на сградите, на прага на магазините, до банкоматите или близо до парка. Вървах и гледах, знаех, че трябва да остана будна, да видя кое къде е, що за град е това, преди да намеря къде да отседна. Къде са жените? — питах се неведнъж, докато продължавах с пешеходното си бдение из центъра на Бирмингам. Защо не виждам никакви жени да спят по улиците? Може би е твърде опасно за тях тук? Или и те правят като мен: преценяват кое е по-смъртоносно — да спиш на улицата или в легло с мъжа, когото уж обичаш?

Част от мен знаеше, че е нелепо да мисля така за Тод; все пак какво можеше да направи. Да, бях ужасена от него, от това, което щеше да каже на хората. Знаех от опит, че дори най-близките ти хора не е задължително да ти повярват, когато ги помолиш за помощ, тогава защо полицаите да ми повярват? И наистина, какво щях да им кажа, какво ми е направил, че да имам нужда от тяхната защита? Че ми е купил дрехи и е искал да ги нося? Че е плащал на шофьор да ме води навсякъде? Че ме е подслушвал? Че можеше да контролира достъпа ми до парите му? Че ми пречеше да работя или да имам приятели? Единственото, което биха приели сериозно и което може би щеше да го покаже в лоша светлина, бе, че редовно правеше секс с мен, без значение дали го искам. Но знам, че дори за това щяха да обвинят мен. Няма да го кажат направо, но щяха да ми задават въпроси, от които щях да разбера, че обвиняват мен, че държат мен отговорна за стореното от него. Няма да го кажат направо, но ще има въпроси: Защо не си тръгнахте? Щом е било толкова ужасно, с парите, с дрехите, със скъпия фитнес, с шофьорите и отсядането в луксозни хотели, защо

просто не си тръгнахте? Той не може да чете мисли, защо не му казахте, че не искате да правите секс? Той не ви е затворил физически в къщата, нали? Тогава защо просто не си тръгнахте?

Как да обясниш на хора, за които нещата са или законни, или незаконни, хора, които нямат представа какво е да живееш с него и че не съм знаела как да си тръгна? Че съм била изплашена. Че той така ме убеди, че аз съм виновна за всичко, че все мислех как да се променя, за да не се отнася така с мен. В очите на закона той просто ми беше осигурявал хубав и лесен живот и естествено, редно е да получава нещо в замяна — дори и това нещо да е нежелан от мен секс, секс, който разкъсва душата ми на парченца всеки път.

Кой би разбрал това?

И кой би разбрал, ако му кажа, че през последната година и някъде дълбоко в съзнанието ми се е спотайвало едно смуцаващо, безформено предчувствие — че Тод ще ме убие. Ако го кажех обаче на полицията — на когото и да било, — те щяха да ми се изсмеят в лицето и да отвърнат, че говоря глупости. Но усилията му да ограничи до крайност живота ми, начинът, по който успяваше да превърне промяната, която той трябваше да направи, в промяна, която аз трябва да направя, начинът, по който успяваше да контролира всяко мое действие и да ме накара да разбера, дори без да ми креци или да ме удря, че ще ме унищожи, но няма да ме пусне да си ида. Това усещане за опасност се беше загнездило в ума ми като доволна котка, настанена на вълнена черга до бумтящ огън. То си беше там, предимно спеше и не помръдваше, но огънят постоянно се подклаждаше от действията на Тод, от тихите малки насилия над мен, и тогава котката ставаше, протягаше се и започваше да се разхожда, за да ми напомни в колко опасна ситуация се намирам.

След като се измих, седнах в главната зала на библиотеката пред един компютър. Опитвах се да намеря приют за бездомни, където да прекарам нощта, а после щях да потърся работа през деня. Бях толкова изморена, краката ме боляха от ходенето и нямах представа кос къде се намира, макар че си бях купила пътеводител и бях обикаляла през последните няколко часа.

В библиотеката беше топло, пълно с книги, които някак ми вдъхваха усещане за сигурност, а имаше и музикален отдел, където можех да послушам музика, когато приключех с това. Надявах се, че

ще мога да си намеря тихо ъгълче и вероятно да поспя за час. Никой нямаше да ме безпокои тук. А после щях намеря подслон за нощта, просто място, където да остана, без да плащам. Парите, които имах, нямаше да ми стигнат задълго — трябваше да съм много, много пестелива.

Имаше няколко приюта, но не и ясна информация как да постъпиш там, дали можеш просто да се появиш, дали са затворени през деня, дали имат душеве. Исках да се изкъпя: измиването в тоалетните ме освежи, но не достатъчно. Кой да предположи, че е трябвало да ценя всеки душ, особено онзи, при който можех да програмирам точната температура, защото не се знае кога ще е следващият? В бележника, който бях купила заедно със сапуна, блузата, пастата за зъби и химикалката, записах адресите на приютите. Ако успея да поспя тази нощ, дори за няколко часа, ще мога да стана рано сутринта, да купя местния вестник и да потърся някаква работа, както и да разбера дали ще мога да си позволя стая под наем.

Бях проверила в пансионите, цената само за една нощ щеше да ми коства голяма част от парите, с които разполагах. Под списъка с приютите записах и хостелите за младежи. И там се плащаше, но не толкова много, и щях да мога да си взема душ и да си почина. Може би дори да се сприятеля с някого. Тод много се стараяше да нямам приятели, затова вероятно се нуждаех от това. Преди бях недоверчива към хората; може би трябваше да започна да им се доверявам.

Щом приключих с компютъра, станах и тръгнах по огромната, покрита с червен килим пътека между масите, която водеше към горните етажи. Бях сигурна, че там ще си намеря спокойно местенце. Библиотеката бе така огромна, че никой нямаше да забележи, ако се позастоя малко.

— Скъпа, скъпа, време е да си ходиш. — Жената говореше мило, с напевен бирмингамски акцент, докато се опитваше да ме събуди. Седнах рязко, осъзнавайки, че съм заспала на обществено място. Проверих си чантата, което бях гушнала като бебе под мишницата си. Май нищо не липсваше. Парите ми бяха тук.

— Извинете — казах ѝ. Станах и се извисих над нея. Тя беше дребна, крехка жена — само овала на дружелюбното, но загрижено

лице се виждаше, защото носеше хиджаб. — Извинете — казах отново.

— Не, всичко е наред, скъпа — рече тя. — Съжалявам, че се наложи да те събудя. Библиотеката затваря, така че трябва да си вървиш.

— Благодаря ви, извинете. — Затваря? Явно не бях спала само час, както възнамерявах; вероятно вече бе твърде късно да търся хостел или приют.

— Имаш ли къде да отидеш? — попита ме тя. Гласът ѝ беше мил, внимателен, сякаш се опитваше да не ме изплаши.

Толкова ли е очевидно? Бях бездомна от два дни и само един от тях в този град — няма толкова бързо ми бе проличало, че нямам жилище? Или пък ме е издало заспиването в библиотеката? О... какъв ужас, няма мириша? Дали това, че не съм се къпала от два дни, доказва, че няма къде да отида? Бързо свалих ръце, за да затворя подмишниците си.

— Ами току-що пристигнах в града. — Казах, като погледнах към табелката ѝ, на нея пишеше „Ники Б“. Името, от което бяха. Първият човек, който ме забеляза в Бирмингам, беше Ники, но тази е истинска Ники.

— Знаеш ли, вероятно не е редно да го казвам, но има няколко дневни центъра недалеч. Можеш да отидеш там през деня, да получиш чай или кафе, няколко пъти седмично предлагат и топла храна и може да поседиш там и да поспиш, ако имаш нужда. Освен това помагат на хората да си намерят работа. Сигурно не ти е нужно такова място, но ако ти трябва, на долния стаж има листовки, можеш да си вземеш на излизане.

Усмихна ми се и ми се прииска да я прегърна. Да се разплача и да ѝ кажа колко съм ѝ благодарна, да хлипам и да ѝ обясня, че това, че ме е заговорила, че ме е забелязала, че е забелязала, че съм човешко същество, има огромно значение за мен сега. Бях изчезнала с Тод, трябваше да изчезна отново, за да се отърва от него, но това нямаше да е толкова трудно, ако такива добри хора ме забелязваха и говореха с мен.

— Благодаря — казах тихо.

— Можеш да се върнеш и тук, когато пожелаеш каза тя. — Библиотеката е за всички.

— Благодаря — казах отново. Всъщност го промърморих. Вероятно щях да се разплача, ако бях казала още нещо.

— Добре дошла си. Както вече казах, добре дошла си тук по всяко време.

На вратата, която тя отключи, за да изляза, ми пожела късмет и каза, че се надява да ме види отново. После ме попита за името ми.

— Името ми ли? — отвърнах. — Грейс. Грейс Картър.

— Съжалявам, но не мога да ви приема без личен документ — каза дамата на рецепцията на последния хостел, който посетих.

— Но аз нямам личен документ — умолявах я. — Загубих ги всичките.

Жената беше със зле накъдрена коса и изкривено във вечна подигравателна гримаса лице. Вероятно не беше така, на мен така ми се струваше. Исках просто една нощ, в която не е нужно да обикалям до безкрай. Имах вече пришки по краката, чорапите ми се бяха протрили от ръбчетата на ноктите. Просто исках да поспя една нощ. Щеше да ми коства част от парите ми, но не ми пукаше. Истинската Ники в библиотеката ми беше дала надежда. Когато говори с мен, когато ме забеля за, тя ме накара да осъзная, че може да опитам по нормалния начин и може би ще се справя. Тази мисъл обаче се оказа доста илюзорна, защото това бе третото място, където ме отпращаха, тъй като не можех да докажа коя съм.

— Ще платя предварително — казах аз. — Да оставя депозит?

— Съжалявам, не мога. Ще си загубя работата. Съжалявам.

Въздъгнах, цялото ми тяло внезапно натеза от умора. Умора. Бях използвала тази дума преди, но не знаех какво точно с чувството. Не и досега.

— Просто искам да поспя някъде тази нощ — казах си. Казах го на глас и ми прозвуча някак нелепо, толкова странно, сякаш дори не биваше да се надявам на подобно нещо.

— Зная. — Каза жената и цялото ѝ поведение леко омекна. — Обаче не мога да ви пусна без личен документ. Наистина ли нямате нищо? Дори дебитна карта?

Поклатих глава. Нямах нищо. Кредитните, дебитните карти и ключа от апартамента на Тод в скъпата дизайнерска чантичка

захвърлих в едно кошче на гара „Виктория“, преди да се кача на влака. Това обаче беше напомняне, че няма да стигна доникъде без документи. Едва ли щях да постигна нещо без доказателство, че вече съм Грейс Картър.

Малко хора знаеха истинското ми име, Вероника Харпър, но нямах представа кой може да ме търси, какви системи ще се задействат, ако използвам това име. Вероятно Тод щеше да се отегчи само след месеци и ще осъзнае, че няма да разкрия нищо за него, ще си намери друга и ще започне наново, но тези няколко месеца щяха да са доста трудни, ако се нуждаех от лични документи.

— Вижте, единственото, което мога да ви предложа, е да се върнете тук, когато се сдобияте с документ, става ли?

— Да, да, разбира се. Разбира се.

Можех да се наричам Грейс Картър, но ако не разполагах с документ като доказателство, това не означаваше нищо, нали?

Там така и не стана тихо. Беше тъмно, не чак пълен мрак, но достатъчно тъмно, за да спиш, достатъчно тъмно, за да чакаш очите ти да се настроят всеки път, когато ги отвориш, за да различиш кои форми са човешки и кои не. Беше тъмно, но не и тихо. Хората кашляха, сумтяха, хъркаха, въртяха се на скърцащи легла, бълнуваха. Въздухът бе натежат от дъха на двайсетина спящи хора, свити или изпружени на походните легла, наредени само през метър-два.

Мъжът, който ме прие в приюта за бездомни, не изгаряше от желание да го стори, каза ми, че тази нощ няма други жени и затова няма как да ме сложи до тях. Но в този момент бях така изморена, бях изтощена дотолкова, че исках само умората да изчезне.

— Няма значение — казах му. Разбира се, всъщност имах предвид, че не ми пука. Не бях дошла да завързвам приятелства, да намеря новото си най-добро приятелче; точно сега имах нужда просто да седна и да помисля, да легна и да поспя, и да не помръдна поне няколко часа.

Приютът беше в стара сграда недалеч от мястото, където бях спряла да гледам канала. Приличаше на бивша църква с големите цветни прозорци, но не и отвън. Двете съседни сгради бяха в ремонт,

покрити със скелета, които изглеждаха сложни и очебийни, като скоби на зъбите на тийнейджър.

В приюта не беше толкова зле. Всъщност си беше съвсем прилично. Чисто, никой не досаждаше на другите, това бе просто топло място, а и имах одеяло, с което да се завия. Бях си легнала с дрехите, завита с якето, отгоре с одеялото, и меката кожа на буцестата ми раница бе под главата ми вместо възглавница. Ако я изгубех, с мен беше свършено, затова трябваше да е на сигурно място.

Въпреки умората не можех да заспя. Сега лежах будна с отворени очи, слушах все ненастъпващата тишина и се опитвах да измисля какво да сторя после. Можех да проверя онези дневни центрове, за които ми каза библиотекарката Ники. Можех да изпия огромни количества кафе и да започна да си търся работа. Не бях особено квалифицирана: след като напуснах дома си, бях работила като сценичен работник в театър, като сервитьорка и после станах печално известната приятелка на мъж, който риташе топка по игрище. Не е кой знае каква трудова биография.

Но можех да се справя. Знаех, че мога. Просто имах нужда от шанс. Просто трябваше да срещна правилния човек, да чуя за правилната работа и щях да имам възможност да започна отначало. Това ми се полагаше, знаех го. Шансът да обърна нещата ми се полагаше. Затворих очи и ги задържах така.

Звуците около мен бавно се завъртяха като нишка на чекрък в мелодия, необичаен фон, но странно успокояващ, докато се унасях в сън...

Внезапно една ръка — мазолеста и твърда — затисна устата ми и ме задуши. Отворих рязко очи, гърдите ми се издуха в опит да поемат въздух, но нямаше смисъл. Друга ръка отметна одеялото и якето ми. После усетих тежест върху себе си, приковаваше ме към леглото. Не виждах лицето, не и в тъмното, то бе сведено, но другата ръка беше под дрехите ми, в джинсите ми, в бельото ми; груби пръсти, деряха ме нацърбени нокти. Борех се, но ръката на устата ми и тежестта на тялото правеха съпротивата невъзможна. Знаех какво ще стане. Шумът в стаята си беше същият, нормален, шумовете, които се очакват, когато много хора спят в едно помещение, и това щеше да се случи. Щеше да се случи, въпреки че бях сред толкова много хора.

Дишането му, силно и тежко, изпълваше ушите ми, но никой друг не можеше да го чуе, никой друг не можеше да чуе как той пъха пръсти в мен, нито шума от отчаяната ми борба, нито беззвучното ми „не“, което крещях под дланта му.

— Махай се от нея, копеле мръсно! — прозвуча глас в мрака и аз усетих как тежестта пада от мен, а после го чух да се стоварва на пода.

Скочих от леглото, преди нападателят ми да реагира. Грабнах си раницата и я притиснах към тялото си като щит, после грабнах и якето, и стиснах и него. Не виждах добре в тъмното; мъжът, който ме бе нападнал, още лежеше на пода като безформена грамада. Размърда се леко — може би се беше наранил при падането, макар че не бе от кой знае колко високо. Около нас хората като че ли се будеха.

— Ела, да се махаме оттук — каза моят спасител. — Изритах го в главата. Когато се свести, ще е бесен. — Преди да мога да възразя или да реагирам, той ме стисна за ръката и ме поведе към изхода, като криволичеше бързо между леглата. Без да погледнем назад, излязохме от сградата и хукнахме по улицата, докато не завихме зад ъгъла и изгубихме приюта от поглед, като се подслонихме под несъществуващия заслон на скелето на съседната сграда.

Притиснахме се към стената, опитвахме да се слеем със сенките, в случай че онзи е хукнал след нас. Беше нелепо, особено след като и двамата бяхме запъхтени и телата ни трепереха, вместо да са неподвижни, ако наистина щяхме да се сливаме с мрака. Когато нищо не стана, не се чува викове, нямаше тропот по улицата, ние спряхме да се притискаме към стената и се отпуснахме напред. Вятърът фучеше около нас, скелето се тресеше, зловец саундтрак на онова, което за малко не се случи. За малко не се случи.

Краката ми поддадоха при тази мисъл и аз се свлякох на земята, вкопчена в раницата и якето, треперех.

— Той щеше да... — не можех да изрека думата. Никога не бях успявала да я изрека. Всеки път, когато я видех, тя ме отвеждаше на друго място, в друго време, в друг ужас, който се опитвах да забравя. — Той щеше да ме... — Защо? Защо? Зарових лице в якето и раницата, когато целият ужас на думата се спусна над мен.

— Съжалявам — каза мъжът до мен. — Той е мръсник.

— Защо аз? — попитах на глас. Мъжът до мен не можеше да ми отговори. Всъщност дори не го познавах. Можеше да е също толкова

лош като онзи в приюта, дори повече. Може би действията заедно, за да отделят жената сама, далеч от всяка възможност за помощ. Надигнах се бързо и се отдалечих от него, като не спирах да се озъртам през рамо, за да не би да ме нападне в гръб. Не познавах добре мястото и не знаех накъде да бягам. Щях ли да съм достатъчно бърза? Можеха ли изморените ми крака да ме отнесат достатъчно далече и достатъчно бързо?

— Не, не, аз не съм с него — каза мъжът, когато видя какво правя. — Не бих направил такова нещо. Той е просто мръсник. Всеки път, когато дойде жена, се пробва. Опитвахме се да го изгоним, но казват, че нямало как, всеки можел да спи в приюта, а срещу него нямало повдигнати обвинения. Такива неща се случват постоянно. Затова някой от нас наглежда момичетата — тази нощ бях аз. — Той се взираше в мен с открито лице. — С удоволствие го изритах в главата.

Беше малко по-висок от мен, слаб и жилест, навлечен с няколко ката дрехи. Изглеждаше занемарен; не мръсен, но занемарен, дрехите му бяха посивели като града, в който живееше, обувките му бяха износени и изненадващо чистите му, покрити с жълти петна пръсти, надничаха от изрязаните ръкавици.

— Нова си тук, нали? — попита той. Не се опитваше да скъси разстоянието между нас, вероятно осъзнаваше, че не бива да го прави, и това ми хареса. Той показваше някаква почтеност и разбиране.

— Да — отвърнах.

— Искаш ли да те разведа? — попита той.

— Посред нощ е.

— Най-хубавите неща стават посред нощ — рече той. После спря. — Извинявай, нямах това предвид. — Не говореше с бирмингамски акцент, а по-скоро кокни, може би с малко от Южен Лондон. Трудно ми беше да разбере, защото акцентът му сякаш обикаляше цял Лондон.

— Не си виновен ти — казах. — Просто исках да поспя някъде. Да поспя една нощ, нищо повече.

— За момичетата е трудно на улицата, няма да те лъжа... Как се казваш?

— Грейс. — Този път беше по-лесно — изтъркаля се от езика ми, сякаш цял живот ме бяха наричали така. Грейс, второто ми име. Картър, моминското име на майка ми.

— Аз съм Рийс. Е, поне така се представям, не ми е истинското име. Никой не го знае, дори аз, струва ми се. Толкова пъти го променях, за да пасне на различните ситуации. Рийс съм от три години. Видях го в един филм. Хареса ми и го използвах. — Спря да си поеме дъх. — Какво казвах? А, да, за момичетата е трудно на улицата. Смесените приюти не са безопасни, а тук няма приюти само за жени. Най-добрият начин да поспиш, е да се скриеш някъде. Намери си скривалище и се наспи. Така правят всички момичета. Спят на улицата и се крият. Няма друг начин.

И тогава осъзнах, че ще се наложи да го направя. Щях да спя на улицата, на земята, докато не намеря начин да изкарам пари. Хората ходят по улиците с мръсните си обувки. Кучетата серат по улицата, пикаят по стените. Улиците, тротоарите, земята, която винаги съм смятала за мръсна и отвратителна, са единствената ми възможност — освен ако не искам да се върна при Тод или при родителите си.

— Не е чак толкова зле — каза Рийс. Вероятно се беше досетил какво си мисля. Как нуждата ще трябва да потисне отвращението. — Е, има и доста гадни копелета, но в общи линии се грижим един за друг колкото можем. — Кимна на себе си, преди да метне някога зеления си спален чувал на рамо. — Мога да те заведа до едно денонощно кафене, ако искаш? Собственикът е много свестен, не му пречи да стоим там, стига да не правим глупости, без дрога и така нататък.

— Звучи добре — казах аз.

— Ела тогава, Грейс. И утре, когато нормалните се събудят, ще се опитам да ти намеря някакъв документ. Шофьорска книжка ще свърши работа.

— Какво имаш предвид?

— Ще видиш, момиче, ще видиш.

Явно бях сгрешила, когато си помислих, че не отивам в приют, за да завързвам приятелства: това беше нощта, в която срещнах един от най-добрите си приятели.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Не знам как да се облека за срещата. Не че имам много дрехи, сред които да избирам. Ходих до местния благотворителен магазин и си открих няколко не особено износени рокли и равни обувки. Но доста се колебах. Не знаех дали си струват малкото пари, които трябваше да платя за тях, нито дали ще ми отиват. Мама толкова много ми липсваше в този момент. Майката, която имах, не беше майката от фантазиите ми. Майката от фантазиите ми щеше да дойде на пазар с мен, щеше да ми каже кое ми отива и кое просто да върна на рафта.

Стоях пред огледалото в коридора и се оглеждах. Бях избрала сако на тънко райе, една от обичайните ми блузи и джинси. Не бях сигурна дали приличам на монахиня с джинси. Верижката на кръста се виждаше на врата ми, но самият кръст бе под горното копче на бялата ми блуза. Единственото ми друго бижу беше позлатеният часовник, който родителите ми ми подариха за осемнайсетия ми рожден ден. Бях го оставила у дома, защото ни бе позволено да вземем само най-необходимото, когато влязох в манастира. Това беше едно от първите неща, които сложих, когато се прибрах у дома. Пак се вгледах в отражението си: кестенявата ми коса е малко невзрачна, но няма какво да се направи с прическа като моята. Не беше задължително да я подстригвам къса, но ми харесваше така, по-лесно се поддържаше. Може би ще я оставя да порасне.

— Тръгвам — казвам на мама, която седи в дневната с бродерията в скута си, дават една от любимите ѝ игри по телевизията. — Не мисля, че ще закъснея. Кажете довиждане на татко от мен.

Мама очевидно е ужасена: иглата ѝ стърчи нагоре от бродерията, очилата ѝ са смъкнати до края на носа. Това е нейната версия на смайване.

— Излизаш? Ами вечерята?

— Вероятно ще хапна нещо навън.

— Няма ли да готвиш тази вечер? — пита тя.

— Извинявай, но не знаех, че искаш да готвя. Не беше много доволна, когато готвех, затова реших, че няма да имаш нищо против.

— Просто не ми хареса особено бъркотията, която остави след себе си.

Не обичам да наричам майка си лъжкиня, но: Лъжкиня! Винаги си мия съдовете, когато готвя вече ми е станало втора природа да се грижа всичко да е възможно най-чисто и подредено.

— Е, значи няма да се налага да чистиш след мен тази нощ — казвам аз, за да потуша възмущението ѝ.

— Наистина трябваше да ми кажеш, че няма да правиш това, което сама обеща да вършиш. Щях да мога да реагирам. Не знаех, че са те учили да не спазваш обещанията си в този твой манастир. Честно да си призная, много съм разочарована. Много.

— Изглеждаш чудесно, скъпа — казва татко, идва по коридора зад мен. Отстъпвам, за да мине, и го гледам как се настанява в стаята. Столът му е по-близо до прозореца от този на мама и изобщо изглежда по-удобен.

— Благодаря, татко.

— Излизаш ли?

— Да. Съжалявам, че няма да приготвя вечерята. Не знаех, че това ще създаде толкова много проблеми. Работата е там, че нямам номера на човека, с когото ще се видя, и не мога да му се обадя и да отменя срещата.

— Да я отмениш? Не ставай смешна. Не сме очаквали вечеря, нали, Маргарет? — казва татко. Сяда тежко на креслото, взима вестника от подлакътника, отваря го и го разтърсва.

— Просто щеше да е добре Вероника да ни беше предупредила, че няма да е тук за вечеря и няма да сготви, както бе планирано.

— Ти да не откачи? — пита я татко. Сваля вестника, лицето му е сбръчкано от объркване. — И откога е планирано Вероника да готви? Беше много мило от нейна страна да го прави няколко седмици, но ти си тази, която обикновено не позволяваш на никого да ти влиза в кухнята. Дори да се опитам да сваря вода за спагети, веднага ме гониш. — Татко пак разтърсва вестника и гледа строго мама. — Върви, Вероника, приятна вечер.

— Благодаря, татко. Благодаря, мамо — казвам аз. Не бива да се смея, но когато излизам от къщата, не мога да потисна кикота си. — Ти

да не откачи? Не, не мога да спра да се смея.

„Забраненият плод“ е мрачна кръчма, светлината е „интимна“. Осъзнавам грешката си още щом влизам. Клиф ще си помисли какво ли не — казвам си.

Да си мисли каквото си иска — това не означава, че ще получи нещо от мен — отговарям си.

Идвам по-рано, защото кръчмата е близо до дома на родителите ми. Избирам маса до бара, после си казвам, че сепаре в дъното може би ще е по-добре. След това се питам какво би означавало това. Не искам Клиф да мисли, че е нещо повече от среща на питие. Никога не съм била на истинска среща и ако това му стане ясно, а вероятно ще му стане, не ми се ще да се възползва. Или да мисли как да се възползва. Да се наведе и да ме целуне без разрешение, би било точно нещо такова. И е много по-вероятно да се случи в сепаре. Ставам и се връщам пак на масата до бара. Тя малко се клати и изглежда паянтова, столовете без облегалки не са по-стабилни. Чувствам се на показ тук, сякаш казвам: ЗАБЕЛЕЖЕТЕ МЕ. Местя се на маса до тоалетните, но там се усеща дъх на препарат за почистване при всяко отваряне на вратата, освен това с твърде голяма за двама души. Отивам от другата страна на бара, близо до изхода към градината. Тук обаче се усеща димът от пушачите. Пак понечвам да се преместя, когато забелязвам, че Клиф влиза. Доста е красив извън училище. Не е много по-висок от мен, косата му е по-хубава, когато не е пригладена назад, носи очила, които сякаш са създадени, за да подчертават скулите му, и вече не е облечен като учител: джинси, бяла риза и сако на тънко райе. Не, не е облечен като учител — облечен е като мен. Какъв абсолютен ужас!

— Здравей — казва той и леко се изчервява; вероятно фактът, че сме облечени като близнаци, го ужасява не по-малко от мен.

— Здравей.

— Какво ще искаш за пиене? — пита ме. Когато бях по-млада и ходех по клубове, някой да ти вземе питие означаваше едноединствено нещо. Светът сигурно се е променил оттогава... макар че понякога не съм толкова сигурна. Ако му позволя да ми вземе питие, очакванията му може да нараснат...

— Портокалов сок и сода, моля. В една чаша — казвам.

— Имаш ли нещо против да си взема бира? — пита той.

— Не. Освен ако не очакваш да я платя, това може да промени малко нещата.

Той се смее тихо.

— Имам предвид... — Маха с ръце, сякаш трябва да говорят вместо него, но не го правят, не и ефективно. — Нали се сещаш, цялата...

— Цялата...?

— Цялата... история с бог. — Прошепва го. Сигурна съм, че бог ще го чуе и така, но той ми се струва достатъчно напрегнат, затова си мълча.

— Мислиш, че бог ще има нещо против да изпиеш една бира? Доколкото знам, Исус навремето е превърнал вода във вино. Е, не съм била там и не знам какъв цвят с било виното, дали е било червено или шампанско, тъй като е било на сватба, но така разбрах. От това съдя, че бог вероятно ще си затвори очите пред една-две халби бира.

— Ти не пиеш, затова реших, че може да не одобриш.

— Не пия, защото като тийнейджърка се напивах при всяка възможност. Не мисля, че бих могла да погълна още алкохол, дори да исках.

Напрежението напуска раменете му и смръщването на лицето му си отива, сега изглежда много по-спокоен.

Лондон, 1994 г.

— Защо не каза на родителите си, Рони? Нали обеща! — Ника не ми се сърдеше, беше тъжна. Беше тъжна, защото ако бях казала на родителите си, както обещах, те можеше да кажат на нейните и вероятно тогава щяха да й повярват. Все още не й вярвах и от мисълта, че това може да се случи и с мен, ми приляваше. Ника беше смела и силна. Тя можеше да говори и да каже истината, и го правеше дори когато никой не й вярваше.

Сигурно душата ѝ е умирала всеки път, когато я изпращаха обратно при него, и той вероятно ѝ казваше това, което често повтаряше и на мен: „Никой няма да ти повярва, ако кажеш, всички ще те помислят за мръсна малка лъжкиня.“

— Исках — отвърнах, — но бях много изплашена.

— Трябваше да дойда с теб.

— Не ми се сърди. Моля те. Просто бях много изплашена.

— Казах на родителите си, че няма да ходя на уроци по балет. Те ми казаха, че ако искам да живея в тяхната къща, трябва да правя каквото ми кажат.

— Едва ли са го мислили наистина, нали?

— Родителите ми винаги говорят сериозно.

Хванах я за ръката.

— Искаш ли да излезем в петък вечер? — попитах. Не бях казала на никого какво правя през уикендите. То беше моята малка тайна, моят шанс за бягство. Ника също имаше нужда да избяга, да се махне от шума и да открие тишината; тя можеше да го стори по същия начин.

— Къде ще ходиш?

— Ще видиш. Само кажи на вашите, че ще спиш у нас, и ще ти осигуря незабравима нощ. Честно.

Лондон, 2016 г.

С Клиф успяхме да проведем приятен незначителен разговор. Което означава, че засега срещите ми харесват. Ако са такива, с удоволствие ще ходя на срещи.

— А твоите началници в манастира имаха ли нещо против, че си водила толкова колоритен живот? — пита той. Онзи въпрос е изписан на лицето му, личи в очите му, олюлява се на върха на езика му. Предполагам, че това е неговият начин да стигне до него.

— Не казах, че съм имала колоритно минало, казах, че пиех много, когато бях тийнейджърка.

— А те нямаха ли нищо против?

— В манастира ли? Не особено. Не бях отишла там да се възстановявам в манастирска обстановка, освен това трябва да изповядаш всичко, преди да те приемат. А изповедта остава в пълна тайна и щом си кажеш молитвите и се разкаеш напълно, можеш да пристъпиш вече към изкупление на греховете си.

— Наистина ли вярваш в това?

— Питаш ме като бивша монахиня или като жена, с която седиш в кръчма?

— И двете.

— Защо не ми зададеш въпроса, който всъщност те вълнува, Клиф?

Той свежда глава, почесва леко ухото си, прокарва ръка през косата си.

— Не знам какво точно имаш предвид.

— Ами опитай. Но няма да ти отговоря, ако не ме попиташ направо. Няма да успееш да ме подведеш да го направя.

— Не бих го и помислил. Стига да знаех за какво говориш. Питие?

— Още един портокалов сок със сода, моля.

— Разбира се.

Лондон, 1994 г.

— Моля те, не го прави. Моля те — изкрещя ми Ника.

— Няма да се бавя — изкикотих се аз.

Ника не искаше да си сложи толкова много грим като мен, отказа да използва черния молив за очи или плътната спирала на миглите, както и червеното червило. Накрая й казах поне да сложи малко блясък на устните си и да обуе моите обувки с токчета, защото иначе нямаше да ни пуснат в нито един клуб.

Не беше изминал и час, откакто влязохме, когато той дойде при мен. Беше купил две напитки — едната беше за Ника, но тя отказа да я изпие. Разваляше купона. Той беше много по-стар и с шкембе, но ме харесваше, не спираше да опипва дупето ми и да ми казва колко съм секси. Когато ме попита дали искам да излезем, за да останем насаме, аз се съгласих. Той го искаше, така че вероятно и аз го исках. Ника попита къде отивам и аз посочих към изхода. Ръката ми бе изчезнала в неговата дебела ръка и той буквално ме влачеше навън. Ника беше точно зад нас.

— Ние се връщаме вътре — чух я да му казва, а той само изсумтя.

Месестата му ръка стисна по-здраво моята и малко ме заболя, когато ме повлече след себе си. С другата си ръка ме стисна силно за задника. Вероятно щеше да ми остане синина. Това ме разсмя. Как щях да го обясня на мама? Той също се засмя, после ме задърпа по улицата и ме завлече в пресечката до клуба.

Не мислех много, но реших, че сигурно ще ме целуне, след като ме притисна до стената. Бях изпила набързо много алкохол и едва си стоях на краката. Май това не беше добра идея. Месестите му ръце, потни и доста студени, внезапно вдигнаха полата ми и пръстите му се завряха в пликчетата ми.

Охо! — помислих си и пак се олюлях — Наистина не е добра идея.

— Не го прави — извика ми пак Ника. Ника. Моята прекрасна Ника. Обърнах глава към гласа ѝ и видях, че не ме е оставила сама. Стоеше там и ме чакаше, казваше ми да не го правя. Това беше нещо съвсем нормално в петък вечер. Нямаше никакво значение.

Той ѝ изръмжа и по изражението му разбрах, че вероятно ѝ казва да млъкне. Да се маха.

— Недей, моля те. Можем да си хванем автобуса за дома. — Беше толкова смела. Толкова силна. Тя нямаше нужда да пие, нямаше нужда от наркотици, тя нямаше нужда да прави това, за да спре шума в главата си.

Той ѝ изрева нещо и показа всичките си зъби, тя отстъпи назад, внезапно изплашена от него. Знаех какво ще направи той. Винаги беше едно и също, винаги.

— Всичко е наред — казах ѝ. Но думите ми прозвучаха завалено. — Това не означава нищо. Никога не означава нищо.

Ръцете му свалиха бикините ми, бедрата му разтвориха моите и той започна да прави нещо със себе си, дебелиите му пръсти се удряха в мен. Обърнах се да погледна пак към Ника, тя се беше извърнала настрана, не искаше да види какво ще се случи — колко грубо ще влезе той в мен, колко силно ще се движи. Гърленото му сумтене се смеси с музиката, която се изливаше от клуба и се вливаше в главата ми.

Тишина. Настъпи тишина.

Тишина.

Тишина.

Тишина.

Тишина.

Тишина.

Тишина.

— Наистина го искаше, нали? — Очите ми се фокусираха върху него. Кой беше той? Защо ми говореше? Защо казваше тези ужасни думи?

Стоях неподвижна, докато той не ме изблъска настрани и започна да се закопчава. Сумтеше: големият му червен нос сякаш сияеше в тъмната уличка. Малките му свински очички се извърнаха нагоре, а устните бяха изкривени в гадна, отвратителна присмехулна усмивка.

— Не бях виждал момиче да го иска толкова много. — Смахът му, гаден и гнусен, се присъедини към шума в замаяната ми глава. — Идваш ли вътре?

Поклатих глава.

— Хубаво. — Той си тръгна, след като хвърли гаден поглед на Ника.

Тя се извърна, докато си вдигах бикините, и после ме изчака да отида при нея на тротоара. Беше се обгърнала с ръце заради студа и имаше онова изражение. Както когато мосю Арманд ѝ каза, че ѝ е преподал нов материал и нови движения.

— Да се прибираме — рече тя.

— Не, не, искам да пийна още — отвърнах.

— Рони, не.

— Да, Ника. Просто искам да се позабавлявам.

— Това не ми прилича на забавление.

Не беше. Разбира се, че не беше. Но за миг настъпи тишина. Бях готова на всичко за още малко от тази тишина. Да открия малко почивка от шумотевицата, която не напускаше ума ми, която ме влудяваше.

— Ела, Ника, да се върнем да пийнем. Всичко става много по-хубаво, когато пийнеш.

Тя не се съгласи с мен, тя не пи с мен, но никога, никога не ме изостави.

Лондон, 2016 г.

— Може ли да те целуна? — пита Клиф, докато стоим на тротоара. Вечерта беше хубава. Щом разбра, че няма да отговоря на

въпроса му, ако не го зададе, той като че ли се отпусна още повече. Цялото напрежение и очакване как да подходи изчезнаха.

— Предпочитам да не го правим, ако нямаш нищо против — отвърщам. Той е мил, хубавец, а аз не съм се целувала сякаш от милион години. Но не съм сигурна, че искам да целуна точно него.

— Защото нямах куража да задам въпроса ли? — Разочарован е, но не особено. Със сигурност ще го преживее.

— Не, защото те срещнах само преди три часа и пет минути. Не искам да прибързвам с нищо.

— Това означава ли, че би излязла с мен отново?

— Да. Вероятно. Нека поговорим за това утре в училище и да дадем повод за клюки дали си успял да свалиш монахиня.

Той се смее, аз също.

— Ще се видим утре — казваме едновременно. Което ни напомня, че сме с еднакви дрехи.

— Да не говорим за това — казвам му, преди да тръгнем в различни посоки.

Когато приближавам края на главната улица, вратата на една винарна е отворена и оттам излизат с клатушкане двама души, кикотят се, сякаш да се надрусали. Постепенно спират да се кикотят, изправят се, той я придърпва към себе си и притиска устни към нейните. Опитвам се да не се вирам в тях, но е трудно. Трудно е, защото той е поне на четирийсет и пет, може би дори към петдесет, а тя е горе-долу на шестнайсет. Младостта ѝ е повече от очевидна за всеки, който иска да го забележи; явно мъжът, който е пил с нея, не иска да го забележи. Изненадана съм, че са ги пуснали в този бар и че изобщо са ѝ сервирали. Аз имам обувки, които са по-стари от нея, и младостта ѝ е очевидна. Опитвам се да не се вирам в тях, но това е като отворен прозорец към миналото ми и аз стоя там и наблюдавам собствената си история. Ето така съм изглеждала: издокарана, но очевидно все още дете, опипвана от някой три пъти по-възрастен от мен.

Извърщам се от този прозорец към миналото ми, засрамена колко често се случва това, прилява ми от тъга. Моята версия от 2016 година стои на улицата, засрамена и отвратена от онова, което съм била.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Елиза, Маршал и аз вървим бавно по коридора от апартамента на Себастиан и Астрид към асансьора.

След като Себастиан се разпени заради ужасните мръсни бездомни на прага ни, всякакво добро настроение или желание за общуване в стаята като че ли излетя като от спукана гума и на негово място се настани напрегната и неспокойна атмосфера. Неколцина станаха и без да кажат нищо, си тръгнаха още щом срещата свърши, почти всички зарязаха листовките там. Други се събраха на групички по четирима-петима, заговориха тихо и замълчаваха, за да се усмихнат на Себастиан и Астрид, като се примъкваха постепенно към вратата, сякаш бяха наблюдавани от въоръжени пазачи в кулите, които щяха да стрелят, ако хукнеха бързо към изхода. Елиза, Маршал и аз отидохме до масата с хапките, не искахме да сме твърде груби, особено след като именно Маршал беше вбесил Себастиан. Позастояхме се там, без да разговаряме, отпивахме от оцета и после си взехме довиждане с останалите.

— Е, старият Себи този път май доста прекали, нали? — казва тихо Елиза, когато стигаме до металната врата на асансьора. Малко ми е замаяно от силния мускусен аромат на парфюма и заради преживяното на срещата, почти се олюлявам на краката си.

— Аха — отвръщам.

— А ти — казва Елиза на Маршал, — луд ли си да го вбесяваш така?

— Аз дали съм луд? — нита той. — Сигурна ли си?

— Е, да, но нали знаеш колко е отмъстителен, когато някой — обикновено ти — го вбеси. Ще започне да издава заповеди, защото е на зубрил правилата за етажната собственост и ще ни забрани да слагаме растения пред вратите си и да гледаме домашни животни.

— О, да бе, затова трябва да седя, да слушам тези глупости и да си мълча? — Той се обръща към мен и снишава глас: — Ти какво

мислиш? Смяташ ли, че не съм наред, или мислиш, че някой трябва да спре Себастиан да говори такива гадости?

— Има ли значение какво мисля? Аз все пак съм само наемател.

— Според мен всеки е важен — казва Маршал развълнувано. Поглеждам към вратата, от която току-що излязохме, после към него. — Точно затова трябваше да кажа нещо за тези шипове. Това е почти равносилно да заявим, че бездомните не са хора, а аз не мога да го приема. Дори и да означава, че Себастиан ще ми отмъсти, като накара всички да изгоним домашните си любимци, да махнем растенията и да боядисаме всичко в бяло, не ми пука. Не може да се мълчи за такова нещо. Не е редно.

— Сигурно си прав — казва Елиза, омекнала.

Безстрастният поглед на Маршал се обръща към мен, след като спира на Елиза, предизвиква ме да не се съглася. Аз вдигам помирително ръце.

— Не ме гледай, аз просто чакам асансьора за седмия етаж, където ще вляза в апартамента си под наем и ще мисля за хубави неща.

— Извинявай, но хората като него просто ме вбесяват.

— Не се тревожи — казвам, — изобщо не ти личи. Много добре го прикриваш, като крещиш за това пред дома му — наистина не мисля, че някой забеляза.

Маршал се смее, лицето му се извъръща от мен за секунда и пак ми се усмихва. Аз също се усмихвам. В дъното на гърдите ми се завихря вълнение. Той е хубав. Не е красив или разкошен, по-скоро хубав. Достоен някак си. Харесва ми формата на лицето му, липсата на коса, която ти позволява да видиш формата на главата. Харесва ми топлият и дълбок цвят на тъмнокафявата му кожа. Той е хубав по начин, който не съм забелязвала у мъж от много време.

— Хм! — намесва се тихо Елиза. — Седми етаж ли каза, Ника? — Натиска бутона за надолу.

— Ами да, да — отвърщам и прекъсвам визуалната си връзка с Маршал. Отстъпвам крачка от него. Не искам да превръщам във враг жена, която знае къде живея. Освен това не искам да се пречкам на тези двамата, каквато и да е тяхната уж несъществуваща връзка.

— Май ще тръгна по стълбите — казвам. — Да се поразтъпча. — Тръгвам, преди някой да е решил да ме последва. — Ще се видим.

— О, да, ще се видим — казва Маршал.

— Чао тогава — отвърща рязко Елиза.

— Ника — вика Маршал точно когато изчезвам зад завоя на стълбището с извити перила.

— Да? — Спирам — сега виждат само главата ми, а от този ъгъл те изглеждат като великани.

— Радвам се, че се запознахме — казва той. Усмивкам му се, не мога да се сдържа. — Надявам се да се видим отново.

Кимам му. Зад него Елиза се взира в мен с каменно изражение, предадена. Съжалявам. Елиза, мисля си и разкарвам усмивката, свеждам глава и се преструвам, че не съм безкрайно поласкана от мисълта, че някой толкова хубав като Маршал би могъл да ме хареса.

6.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

— Благослови ме, отче, защото прегреших. Изминаха шест седмици от последната ми изповед.

Шест седмици, откакто не съм правила това, не съм се освобождавала от бремето си, като признавам пред свещеник какво се върти в ума ми. Прекосих почти на диагонал цял Лондон, за да намеря тази църква. Тя е голяма и се издига в центъра на площад от времето на Регентството, заобиколен от трева и дървета, после опасан от улица, а след това — от полукръг красиви къщи. Искях да направя това в анонимност. Свещеникът от детството ми още служи в църквата близо до дома на родителите ми и аз го опознах много добре през годините на молитви и съзерцание, преди да вляза в манастира. Не искам да се изповядам на него; не искам да го разочаровам с това, че вече няма да служи официално на бог.

— Как да ти помогна, дете мое? — Мъжът от другата страна на резбованата дървена преграда, чийто силует мога да различа, ако вдигна глава и се вгледам усилено, като че ли е мил човек. Има лек ирландски акцент и говори внимателно.

В тази дървена кутийка, зад затворената врата, животът ми изглежда съвсем прост. Сърцето ми е спокойно. Аз съм спокойна, пръсти от тишина пригладат острите ръбове на безпокойството ми. Ето това чувствах, когато за първи път влязох в манастира близо до Ковънтри. Шумът и хаосът на света останаха навън — можех да се престоря, че и шумът в мен затихва.

— Едно от нещата, които искам да изповядам, отче, е колко много време мина от последната ми изповед. Срамувам се от това.

— Защо, детето ми?

— Наскоро напуснах манастира си — казвам му. — И се чувствам много странно. Чувствам се зле, но знам, че трябваше да постъпя така. Първо си мислех, че ще продължа с молитвите, както когато бях монахиня, но не стана така. Срамувам се. Мина толкова малко време, а аз се отказах от всичко това.

Изповедникът мълчи, вероятно е малко шокиран, че бивша монахиня му признава подобно нещо.

— Да не преживяваш криза на вярата? — пита той.

— Не, не мисля, отче.

Ковънтри, 2000 г.

— Послушнице Грейс, ще се поразходиш ли с мен в градината? — попита ме послушница Мария Мери. Беше в началото на свободното време и най-изпълнената със звуци част от деня. Вечерята мина напрегнато, тишината между думите бе наситена с нещо повече от обичайните мисли. Бях забелязала, че послушница Мария Мери е неспокойна и постоянно се взира в отговорничката на послушниците, но не се замислих особено за това. Защото то би довело до клюкарски мисли, както биха ги нарекли сестрите. Клюкарството е лош навик, който подхранва злото в мислите и делата.

— Разбира се — отвърнах. Не се питах какво иска да обсъдим. Може би просто искаше да проверим как расте фасулът, който посадихме преди няколко седмици. С послушница Мария Мери прекарвахме много от свободното си време заедно и бяхме доста близки, макар че индивидуалната близост по принцип не се поощряваше.

Когато влязохме в подобната на лабиринт градина, нейните високи зелени стени ми подействаха успокояващо, но и някак потискащо (каквито ми се струваха и стените на манастира понякога). Послушница Мария Мери се отпусна. Цялото ѝ поведение сякаш се промени и тя ме хвана за ръка.

— Аз си тръгвам — прошепна ми. — Утре. Отговорничката на послушниците ми каза, че имам право да кажа само на един човек и този човек си ти.

— Не разбирам. — Наистина не разбирах. Бях сигурна, че именно тя ще успее да стигне до последните обети. Изглеждаше толкова подходяща за този начин на живот, отдадена сигурна. Ако някога ме обземеха съмнения, поглеждах към нея, взимах пример от нея и знаех, че ако съм като нея, ще издържа, ще открия тишината и ще намеря бог в нея. — Как така си тръгваш? Точно ти?

— Това не е животът за мен — каза ми тя. Покри с другата си длан ръката ми. — Мислех си, че е, искам го още от малка. Но не съм създадена за него. И аз съм на двайсет и една като теб и осъзнах, че искам съпруг, искам бебе. Бебета. Мисля, че ще мога да служа на бог много по-добре, ако стана съпруга и майка. А ти никога ли не си искала това, послушнице Грейс?

Въпросът ме стъписа. Никога не бях искала това. Никога не ми беше хрумвало, че е възможно. В ранните си тийнейджърски години живеех без задръжки и не ми беше хрумвало, че бих могла да съм с някого. След това започнах да търся тишината, а после реших да стана монахиня. Никога не бях помисляла за съпруг и деца.

— Не, не съм — казах ѝ честно.

Тя кимна и се усмихна.

— Ето защо знам, че от всички нас точно ти ще положиш последния обет — каза тя. — Ти никога не си искала друго. Аз винаги съм се колебала, но желанието ми да стана монахиня надделя за известно време. — Пристъпи напред и ме прегърна. — Ще ми липсваш. — Пусна ме и добави: — След утре няма да можеш вече да говориш за мен. Ако го направиш, ще е клюкарстване. Но се надявам да не ме забравиш. Споменавай ме в молитвите си.

— Разбира се — отвърнах. — Всеки ден, и не само в молитвите. Всеки ден.

Послушница Мария Мери си тръгна преди утринната литургия на следващия ден. Ние не говорехме за нея, но започнахме да се питаме коя ще е следващата. Нямаше да съм аз, знаех го. Бях дошла тук да открия тишината. Единствената причина, заради която можех да си тръгна, беше тя. Ника.

Лондон, 2016 г.

— Не си ли тръгна от манастира заради криза на вярата? — пита свещеникът.

— В ума ми всичко е съвсем просто, отче, но когато се опитам да го обясня, не се получава. Навремето разочаровах много, много лошо една приятелка. Така и не можах да си простя, отче.

— А изповядвала ли си го преди?

Мълча.

— Имам предвид дали си давала възможност на изповедник да ти помогне да се освободиш от бремето си?

— Искам да кажа да — отвърщам внимателно. — Искам да кажа, че съм изповядвала всичките си грехове през годините и наистина е така, с изключение на този. Не мога да го изрека на глас. Всеки път, щом си помисля за него, изпитвам отвращение от себе си, отче. Не мога да го изрека на глас.

— Не вярваш ли, че бог ще ти прости?

Въздъхвам и трябва да призная:

— Не съм сигурна, че искам прошка, отче. Докато не се изповядам пред нея, пред приятелката, която разочаровах, не виждам как ще си позволя да бъда опростена. Ще го усещам като прошка за нейна сметка, разбирате ли ме?

— Да, разбирам те.

— Не е толкова просто обаче. Не знам как да я открия. Може да е навсякъде; може дори да е мъртва. Искам да отида до дома на родителите ѝ и да ги попитам, но тя ги напусна преди двайсет години и се съмнявам, че някога ще се сдобрят. Може би смятам, че живях твърде удобно, че живях твърде добре като монахиня, без да го заслужавам. Дори не съм сигурна какво изповядвам, отче.

— Аз съм. Изповядваш, че си наказвала едно божие чедо двайсет години заради грешка, която е сторило, когато е било дете. Звучиш ми млада, въпреки че се наказваш от толкова време. Мога да ти дам изкупление, ти можеш да се разкаеш и аз мога да ти дам опрощение, но ти няма да повярваш в него. Не говоря само за онова, за което се чувстваш виновна, но и за греха, който си извършила, като си се наказвала толкова дълго.

— Не мога да не се наказвам, отче, докато не я видя и не оправя нещата.

— Зная.

— Сигурно ви изгубих времето.

— Не си. Да говориш, да търсиш съвет, когато нещо те измъчва, никога не е загуба на време.

— Благодаря ви. Но наистина имам да изповядам още неща. Освен че не съм се изповядвала от много време и не изпълнявам ежедневните тайнства, както мислех да правя, аз имам наистина, наистина много немилостиви мисли към майка си.

Свещеникът се усмихва леко — чувам го през стената.

— Кажи ми.

И за известно време мога да се освободя от бремето, свързано с все по-налудничавата ситуация, която се заражда у дома.

7.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Жената от стая 213 си крие вещите.

Не съм сигурна точно какво, но знам, че е така, заради нещата, които повечето гости на хотела, особено онези като нея, които са тук от седмица, почти винаги имат — четка за зъби, паста за зъби, гел за измиване на лице, грим — но тук ги няма. Няма ги и всички джаджи и устройства, чиито зарядни са включени в контактите. Сигурна съм, че крие всичко от „чистачките“. Може би си мисли, че ще използвам четката ѝ за зъби, за да изчистя тоалетната, вероятно смята, че през двайсетте минути, в които трябва да изчистя, ще се настаня в стаята ѝ и ще използвам нейния айпод или лаптопа ѝ, за да сърфирам в мрежата.

Странно, но забелязвам, че всеки ден тази седмица тя оставя малката синьо-бяла кутийка за контактни лещи на стъклената поставка в банята, до шишенце с почистваща течност. Питам се, както всеки ден тази седмица, защото е по-загрижена за зъбите си, отколкото за очите си. Ако ще използвам четката ѝ за зъби, за да изчистя тоалетната, защо да не излея белина в кутийката за контактните лещи? Всеки ден тя оставя следа от мръсна вода в бялата вана, червеникавокафяви пубисни косми по решетката на душа, и всеки ден кърпите ѝ са сложени в банята, за да получи чисти — явно не я е грижа за планетата. Измислих си история за нея, както измислям истории за почти всички гости, чиито стаи чистя. Мисля, че тя е корпоративен шпионин. Онази нощ видях предаване за хора, които са уличени като корпоративни шпиони, и си помислих, че начинът, по който тя излиза от стаята си, като си крие нещата и вероятно няма нужда от контактните си лещи, сочи именно към това.

Или пък не. Може да е обикновена бизнес дама, която изпитва огромно недоверие към чистачките и хотелския персонал, но забравя да скрие кутийката за контактните си лещи и всяка нощ си обещава да го направи, преди да излезе. След като пръскам ваната с препарат, коленича, за да изтъркам решетката на сифона, да изчистя засъхналата

пяна, пубисните косми и другите неща, залепнали за дупката. След това напръсквам и излъсквам стъклената кабина на душа. Почиствам мивката, измивам тоалетната с белина. Избърсвам белите плочки с форма на тухлички.

Докато чистя, в ушите ми Боби Браун пее за своите права.

Щастлива съм. Точно това е странното. Щастлива съм да съм чистачка, да имам малък апартамент, да живея в град, където малцина ме познават.

Щастлива съм. Почти бях забравила какво е да водиш нормален живот.

Бирмингам, 2004 г.

Рийс беше прав, така наистина беше по-добре, по-безопасно. Усецаше се воня на развалена храна, защото бях зад контейнерите на паркинга на един супермаркет, които вече бяха изпразнени, и вонята бе примесена с миризмата на влажна земя и на машинно масло, но все пак беше по-добре от приюта. Бях скрита, никой не знаеше, че съм тук, и можех да си легна, увита с новото одеяло, да закопчея новия си спален чувал и да положа глава на раницата си. Това, че бях скрита, означаваше, че можех да се преструвам, че съм в апартамента на Тод в Лондон, спя на вдигнати щори и мога да виждам светлините на града, мога да виждам пътуването на звездите. Защото Тод не ми позволяваше да го правя. Сега бях свободна, затова можех да го сторя. Можех да лежа по гръб и да заспя, след като съм гледала звездите.

Това бе една от нощите, в които небето беше ясно и тъмносиньо, а звездите бяха ярки и сякаш можех да ги достигна и да ги откъсна, да ги подържа в ръка. Обичах звездите, харесваше ми как стигат чак до началото на времето. Можех да вдигна очи и да видя целия път назад, до онази малка светлинка, в която започвах аз; в която е започнало да се създава бъдещето ми. Можех да погледна и да видя чак до края на времето, където моят край също беше отбелязан на безкрайната хронологична линия на живота.

Гледах звездите, всяка от тях вероятно съдържаше отговора на въпроса къде съм започнала и къде ще свърша. Знаех, че краят ми няма да е тук, на улицата. Знаех го. Не знам как, просто го знаех. Чувствах се в по-голяма безопасност тук, отколкото когато живях с Тод. Беше

плашещо как тези прозрения не спираха да ме спохождат. Колкото повече време минаваше, колкото повече пространство имах, толкова по-ясно усещах колко неспокойна съм била с него дори през деня. Ако преди съм била заслепена от любов, сега можех да видя, че съм живяла в постоянно състояние на тревога; че съм нямала шанс да спра за миг и да се запитам дали наистина искам да съм с него, след като той не искаше дори да използва истинското ми име. Той вечно беше там, ако не в главата ми, то по телефона, после в апартамента с мен. Ако ми бе дал възможност да помисля, ако ми бе дал малко пространство, щях по-рано да го видя такъв, какъвто е. Щях да видя какви абсурдни неща съм сторила, за да бъда с него: още не можех да повярвам, че понякога стоях по цяла нощ и го чаках да се прибере. (Сигурно е разбирал, че съм му в ръцете, защото бе абсурдно да искаш това от някого.) Ако още в началото бях имала възможност да помисля, може би щях да остана на работа, вместо да се отказвам от нея, защото вечер излизахме и не можех да стана рано. Сигурно щях да си намеря друга работа, вместо да го слушам, когато ми каза, че му харесва да го чакам у дома, и когато не спираше да ме разпитва дали наистина имам нужда от работа, след като той ще ме издържа финансово.

А тук бях свободна; имах цялото време и пространство на света, за да помисля. Придърпах шапката си надолу, за да покрия ушите си. Трябваше да направя нещо с косата си. Още не бях успяла да я измия и беше станала ужасна. Тод бе плащал толкова много пари, за да бъде каквато я харесва, но аз никога не я бях харесвала така. Пуснах я дълга, за да му угодя, изправях я на всеки осем седмици, задължително. Щом стигна под раменете, той поиска да я навивам, за да докосва раменете ми. Това означаваше, че трябва да ходя на фризьор всяка седмица, и когато се връщах, се поглеждах в огледалото и не можех да се позная. Това беше любимият стил на Тод, беше поискал просто да опитам и когато признах, че е хубаво — не че ми отива или че на мен ми харесва, но е хубаво, — някак така и не успях да се върна пак към прическата, която аз исках. Ако трябва да съм честна, дългата коса бе полезна, когато трябва да се скриеш от фотографите, но все пак не беше прическата, която аз бих избрала. Ако не се брой фактът, че и без това вече не можех да я поддържам, това беше шанс да се променя. Да реша сама как ще изглеждам, след като толкова години се подчинявах на представите на Тод за съвършенство.

Затворих очи, звуците на нощта, на града, който не заспиваше, продължаваха около мен. Бях близо до хората, но и скрита, на безопасно място, и можех да поспя.

Мога да го направя — казах си. — Мога да го направя.

Никога не бих избрала да живея на улицата, дори за малко, но нямах друг избор. Ако исках и най-незначителния шанс да бъда свободна, ако исках да оставя всичко зад себе си, трябваше да го направя. Трябваше да пристъпя напред, да преодоля тази частица от моята изписана в звездите история и да видя какво ме очаква след това.

Брайтън, 2016 г.

На малката червена изтривалка пред апартамента ми има бутилка вино със сложно завързана лъскава червена панделка на гърлото. Спирам за секунда в края на коридора, когато излизам от стълбището и я виждам. Оглеждам се, проверявам дали някой ме наблюдава, след като я е сложил там. Няма никого, доколкото виждам; вратите на асансьора са плътно затворени, както и вратите на всички апартаменти. Няма никого. Само аз съм тук и мистериозната бутилка с панделката. Това е нещо, което Тод би направил — пресилен, показан романтичен жест, за който преди не осъзнавах колко е зловещ и контролиращ.

Придърпвам якето около себе си, сякаш да се защитя, притискам чантата към тялото си. Не може да е Тод, нали? Сърцето ми замира, а после болезнено започва да бие отново. Нима другите хора, хората от Бирмингам, са ме открили? Това ли е? Те не знаят истинското ми име, но ако са те? Ами ако са ме намерили и искат да ме убият?

Стъпките ми сякаш отекуват силно по светлите мраморни плочи в коридора, докато приближавам вратата на апартамента си. За да укротя препускащите мисли, започвам да превъртам наум песните от музикалния си плейър. Трябва ми нещо успокояващо, но с позитивен ритъм. Гуен Гътри, „Нищо друго не върви, освен наема“, внезапно зазвучава в главата ми и жужи на устните ми. Заставам пред вратата, върховете на обувките ми докосват червената изтривалка, вирам се в бутилката. От супермаркет „Просеко“ е. Студена е, покрита е с влага, червената панделка крещи да бъде забелязана. Може да не е за мен, може някой да е объркал апартаментите и този „романтичен“ подарък

да не е за мен. Може би просто трябва да я оставя тук, за да може човекът да осъзнае грешката си. Може би...

— О, чудесно, върна се — казва Елиза точно до мен.

Подскачам, притиснала ръка до гърдите си, и преглъщам писъка, който напират да изскочи от устата ми.

— Какво правиш? — питам я и отстъпвам няколко крачки.

— По-спокойно, де — казва тя и провлачва думите като американска тийнейджърка. Трябваше да я усетя по парфюма, който днес е особено силен. Толкова по-силен от предишната вечер, че е буквално агресивен.

— Пак те питам какво правиш? — казвам.

— Дойдох да видя дали получи подаръка ми за добре дошла — казва тя. Лицето ѝ добавя: Какво друго може да правя тук?

— Тази бутилка от теб ли е?

— Да, разбира се. Ти от кого си помисли, че е?

— Нямам представа — няма картичка.

Тя се кикоти и явно не осъзнава колко насилена, фалшива и разстройваща е смехът ѝ.

— Извинявай, съвсем забравих да напиша картичка. — Пристъпва към мен и аз отстъпвам назад. Не мога да се сдържа такава е реакцията ми към нея. Тя спира и се мръщи леко. В отговор аз изнасям левия си крак назад и отстъпвам в полукръг, сякаш просто съм искала да заобиколя. — Реших, че ще имаш нужда от приятел, след като си нова тук. Маршал ми спомена, че трябва да излезем заедно, но исках първа да те поздравя подобаващо. Ето. — Взима бутилката и я държи, сякаш ще ми връчва награда. — Добре дошла в сградата, Ника Харпър.

Поемам виното неохотно. Тя сега ще се самопокани, ще използва виното като извинение да престъпи прага ми.

— Благодаря ти, много мило от твоя страна.

— Хайде тогава, вади чашите, нямам търпение да го опитам.

— О, Елиза, много съм изморена. Днес взех двойна смяна и нямам търпение да се изкъпя и да си почина.

— Напълно те разбирам — казва тя. — Няма да стоя дълго.

— Наистина, Елиза, не съм подходяща за компания в момента. Какво ще кажеш утре да излезем да пийнем нещо?

— О, никак не си забавна. — Тя се цупи и розовите ѝ устни щръкват странно от лицето ѝ.

— Напълно си права — смея се. — Утре става ли? Може да отидем в онзи бар на крайбрежната, на пътя за Брайтън. Какво ще кажеш да се видим там в осем? Може да хапнем нещо след това?

— Добре тогава — цупи се отново тя. — Но никакви извинения повече.

— Разбира се.

Вече доволна, тя се обръща да си тръгне.

— Искаш ли виното? — викам след нея.

— Не, не — отвръща през рамо. — Задръж го — може да го изпием, когато се върнем утре вечер. — Тя доволно върви към стълбището, като си тананика нещо, докато слиза надолу, силната диря на парфюма ѝ се застоява във въздуха.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Чук, чук, чук! — осем без петнайсет.

Отчаяно се надявах да се обади и да отмени срещата в последната минута. Всъщност се надявах да го направи още сутринта, а през целия ден се молах като по чудо да се е сдобила с телефонния ми номер и да се обади, че няма да може. Към седем, когато нищо такова не се случи, трябваше да се надигна от дивана и да се изкъпя. (Все още не мога да свикна с невероятния лукс да мога да оставя сапуна, гела за лице и кърпите в банята, за да ги използвам отново, като знам, че никой друг няма да ги докосне).

Докато вървя към вратата, взимам очилата и си ги слагам. Когато съм сама, не ги нося, нямам нужда: знам коя съм, как изглеждам и виждам отлично без тях. С всички останали трябва да крия лицето си. Вече съм облякла палтото си и преди да отворя, обувам обувките. Предполагам, че тя идва по-рано, за да има основателна причина — чака ме да се приготвя — да влезе в апартамента ми. Не ми се иска да допускам хора в личното си пространство, това е само мое убежище, за първи път имам нещо, което не е нужно да дяля с друг във всяко отношение, и не искам някой да нахлуе в него толкова скоро — особено такъв като Елиза, която има проблем със спазването на личното пространство на хората и не обръща внимание, когато ѝ казват „не“.

— Здравей — казвам ѝ, когато отварям вратата и я виждам там, праметнала палтото на ръката си, готова да влезе. — Готова съм да тръгваме и се радвам, че дойде малко по-рано.

Трябват ѝ секунда-две да скрие разочарованието си.

— О, чудесно — отвръща. Погледът ѝ се стрелва любопитно над рамото ми, преди да изляза и да затворя вратата. Тя няма да види нищо, защото няма кой знае какво за гледане.

Отвън е пролет. След две седмици ще превъртим часовниците напред и вечерите ще станат дори по-светли, дните по-топли и не така сурови с онези, които живеят по улиците.

— Как мина денят ти? — питам я, когато излизаме на тротоара пред сградата.

— Чудесно — мърмори тя. Още е нацупена. Цупи се, докато стигнахме до приземния етаж, защото провалих плана ѝ да проникне в апартамента ми. Днес парфюмът ѝ не е толкова силен и аз съм благодарна за това. — А твоят? — пита намусено.

— Добре, всъщност чудесно. — Дните ми вече са чудесни. Прекрасни дни, в които не се случва нищо необичайно, в които не е нужно да се тревожа къде ще спя, дали ще ям, дали ще открия някой от приятелите си в безсъзнание и ще се наложи да викам линейка. Мисля за Рийс и за другите всеки ден, те са там, не напускат ума ми, но и това, че не мога да сторя нищо, също е странно освобождаващо. Когато бях с тях, знаех, че не мога да сторя нищо, но все се опитвах. Беше лудост, от която не можех да се освободя: бях безпомощна да променя нещата, но отчаяно исках да го сторя.

Мъж с дълго вълнено палто и шапка, смъкната над ушите, върви към нас и до болка ми домъчнява за Рийс. Толкова силно ми липсва, че вътрешностите ми се свиват и искам да изпъшкам. Не го правя. Продължавам да вървя и се вирам в мъжа, чудя се каква е неговата история, къде е бил и къде отива.

— Добре ли сте? — питам го, когато случайно среща погледа ми.

Той се вира неразбиращо в мен, озърта се назад, да провери дали говоря на него, после пак ме поглежда. Виждам как рови в паметта си, пита се дали ме познава отнякъде, дали не съм позната от предишния му живот.

— Да, да — прошепва.

— Познаваш ли го? — казва тихо Елиза, когато отминаваме.

— Не. Попитах от любезност.

— Имаш ли някакви дребни, скъпа? — провиква се мъжът след нас, преди Елиза да заговори отново.

Спирам и се обръщам. Гледам го в очите, докато клатя глава.

— Съжалявам, но мога да отида до супермаркета по-надолу и да ви взема кафе или чай.

Той се смее, сиво-белите му зъби се появяват на мръсното лице. И все още усмихнат казва:

— Честно да си призная, предпочитам пари.

— Сигурна съм, но офертата не е такава — отвързвам с шега. —
Кафе, чай или горещ шоколад — само това мога да предложа.

— Е, благодаря, но няма нужда.

— Супер — отговарям. — Може би следващия път?

— Да, може би.

— Сигурна ли си, че не го познаваш? — пита ме Елиза, когато продължаваме към бара близо до центъра на Брайтън.

— Да, сигурна съм.

— Но говореше с него, сякаш го познаваш.

— И с теб говоря, сякаш те познавам.

— Да, така е — отвърща тя.

Не добавям, че знам кой от тях е по-честен в намеренията си към мен.

Бирмингам, 2004 г.

— Няма ли възможност да се прибереш у дома? — попита ме Рийс.

В кафето на Бърни сме, в един през нощта. Разбрахме се да се срещаме тук всяка трета нощ: ако някой не се появи, другият ще започне да го търси. Реших, че той измисли това, за да се грижи за мен, но призна, че ще е от полза и за него. — Всеки си има демони, Ейс — моят е хероинът. — Откровен е по този въпрос, толкова откровен, че отначало си помислих, че се шегува. Очите му не се откъсваха от моите, докато навиваше няколко ката ръкави, за да ми покаже. Цялата му предмишница беше осеяна с дупки и къси драскотини. Почти го видях как държи иглата, палецът му натиска буталото, изпълва вената му с течността, която ще го откъсне от този живот. Вероятно затова го прави, мисля си, когато дърпа надолу ръкавите и изглежда смутен, избягва погледа ми. Това беше просто предположение. Може би Рийс не се друсаше, за да избяга, може би имаше други причини. Каквито и да бяха те, той беше напълно честен с мен по този въпрос още в началото.

Прокашля се, отпи от кафето си и постояхме така известно време, в тишина. Усещах, че е разстроен след признанието; може би го беше наранило в онази част, която не бе готова да приеме какъв е.

— В момента съм добре — каза той, когато можа да ме погледне отново. — Нямам нужда, не ми липсва. — Отпи още една глътка кафе. — Няма да те лъжа обаче, не знам колко дълго ще продължи. Но когато пропадам, пропадам дълбоко и трудно излизам после. Ти ще ме наглеждаш, Ейс, и аз ще наглеждам теб. Така се пазим взаимно — закачаш се за някой, който те наглежда. Когато останах на улицата, защото вторият ми баща ме пребиваше всяка нощ, а мама се правеше, че не вижда, защото той ѝ носеше пиячка и цигари, имаше хора, които ме наглеждаха. Някои добри, други лоши, а трети много, много лоши.

— На колко години си? — попитах. Исках да разбера откога е на улицата. Дали е било уж за малко, а е станало постоянно. Дали е на улицата, за да избяга от света, в който е живял.

— На двасет и седем — отвърна той.

— Двасет и седем? — Беше с три години по-голям от мен. Говореше като човек, който е поне с десетина години по-голям, а изглеждаше още по-стар.

— Да, не съм много по-голям от теб. Просто изглеждам стар и съм на улицата от десетина години, вече съм забравил колко точно. От много време, Ейс. Мислех да те питам дали имаш нещо против да те наричам Ейс?

Поклатих глава. Нямах, защото той попита и вероятно нямаше да го прави, ако имах нещо против.

— Наричай ме Ейс, щом ти харесва.

— Няма ли шанс да се прибереш у дома? — Винаги ме питаше това. Обикновено поклацах глава и сменях темата. Но тази нощ той ми даде шофьорска книжка с новото ми лице и ново име на нея и аз усещах, че му дължа някакво обяснение, особено след като не ми поиска никакви пари за нея.

— Не — отвърнах. — Освен това не знам къде е моят дом. Наложил се да си тръгна и от двата си „дома“, така да се каже. Няма къде да се върна.

— Кой беше, баща, втори баща или чичо? — попита той.

— В какъв смисъл?

— Кой те торможеше? Повечето момичета се озовават на улицата заради това — някой ги е насилвал или биел. Ти не приличаш на бит човек, имаш съвсем друг тип реакции — затова предполагам, че е другото.

— Понякога си много деликатен, нали?

— Е, така е. Не беше много уместно. Но понякога забравям, защото като говоря с теб, все едно говоря със себе си. Такива неща казвам на себе си. Можех да се справя с побоите, поне с повечето, но когато той започна да ме опипва, трябваше да се махна оттам. Режех се, за да прогоня болката. После започнах да се друсам и трябваше да си тръгна, защото знаех какво ще стане: от дрогата понякога откачах. Не просто се отнасях; понякога се изпълвах с гняв. Знаех, че някой ден ще заколя копелето и ще прекарам живота си в затвора. На улицата е по-добре, отколкото в затвора, повярвай ми.

— Татко никога не би направил такова нещо — казах аз. Взирах се в снимката си, черно-бяла и леко размазана при отпечатването на розовата пластмасова карта с воден знак. Бях си отрязала косата до брадичката и щях да я оставя да стане на масури. По-лесно за поддръжка, по-естествено, и най-важното — така ми харесваше. — Аз нямам втори баща. Едва познавам чичовците си — казах му, докато се взирах в пластмасовата си снимка.

— Семейен приятел?

В главата ми зазвуча музиката от „Танца на Захарната фея“. Този надигащ се, надигащ се, надигащ се ритъм, балерината трябваше да наподобява движенията на механичната играчка, тялото ми така и не бе забравило този танц. Други танци и позиции не помнех добре, но всеки път щом чуех тази музика, се връщах там и си припомнях.

— Да оставим това, а, Рийс? Да го оставим.

— Извинявай. Понякога забравям какво им е на хората, които са преживели най-страшното.

— Откъде взе шофьорската книжка? — попитах го.

— Не задавай въпроси, за да не те излъжа — ухили се той и показа сивите си зъби, някои бяха нащърбени, други покафенели над сивото. — Не е открадната или нещо такова. И няма да издържи истинска проверка, но ще можеш да влизаш в хостели и вероятно да си намериш работа.

— Моля те, кажи ми колко ти дължа.

— Не, не, за нея аз плащам. Не ти искам парите. Просто ми е кофти, че не спрях онзи задник достатъчно бързо. — Той увеси глава и се вгледа в чистите си ръце с нащърбените нокти. — Не внимавах достатъчно. Трябваше да го изритам още когато започваше. Извинявай.

— Не си виновен ти — отвърнах. Внимателно, сякаш да не го изплаша, защото често беше много нервен, сложих ръка върху неговата. — Само той е виновен. Ти ме спаси от... е, знаеш. И това не означава, че не трябва да плащам за картата.

— Напротив. Слушай, Ейс, не приемай нищо друго от никого. Каквото и да ти предложат и колкото и хубаво да звучи. Дори от мен след това. Никога, разбра ли? Обещай ми.

— Обещавам — казах. Не бях човек, който приема неща, без да си плати. Точно затова исках да му платя за книжката. Иначе не ми се струваше редно.

— Говоря ти сериозно. На улицата има много лоши хора, те ще направят всичко възможно, за да захапеш въдицата, а после ще те наранят много лошо, за да се изплатиш. Не приемай нищо, никога. Дори от мен, защото след това вече не ти дължа нищо. Ако пак падна в дупка и ти вземеш нещо от мен, ще си го искам. Когато съм друсан, нямам приятели, нищо не дължа на никого и искам всичко да ми се върне. А има много, много лоши хора, които са способни на какво ли не. Просто внимавай, става ли?

— Да — отвърнах.

Трябваше и аз да му кажа да внимава. Не мислех обаче, че има нужда от този съвет. Аз бях новото момиче на улицата, нямах представа какво е. Нямах никаква представа.

Брайтън, 2016 г.

Маршал, Маршал, Маршал. Елиза не е спряла да говори за него, откакто седнахме. Сигурно не само ушите, но и цялото му тяло вече гореше. По нейно настояване седнахме в една кръчма на ъгъла на Уестърн Роуд, по пътя към центъра на Брайтън, вместо в заведението на крайбрежната, което бях споменала предишния ден. Реших, че ще е само за питие, но вече сме на четвъртото — за които аз плащам — и тя не показва никакъв признак, че смята да си тръгва, и не престава да говори за Маршал.

Спрях да слушам преди известно време, вече само я изучавам. Горедолу на моята възраст е, може би малко по-голяма, щом е на годините на Маршал. Нервна, с трескави движения, когато мести чашата си и оправя подложката, върти се в стола си, играе си с косата

си и със столчето на чашата. Не спира да говори за Маршал и за живота му, за работата му, за брака му, за развода му, за сина му. Имам чувството, че вече го познавам, получила съм панорамна картина на живота му, макар че съм го срещала само веднъж. Питам се какво ли е да си обект на нечия мания, когато дори не си спал с този човек? Аз поне спях с Тод, живеех с него, и вероятно това бе разпалило манията му. Но поведението на Елиза е много притеснително.

— А между вас имаше ли нещо? — питам я само за да потвърдя онова, за което вече се досетих: че вината е било платонично.

Елиза, която цяла вечер не е спряла да шава, внезапно замръзва, само очите ѝ се присвиват.

— Защо питаш? Да не се интересуваш от него?

— Просто съм любопитна. Познавате се от толкова време, още откакто е бил женен и преди това, и ми стана любопитно дали е станало нещо между вас преди или след това?

— В момента той не иска да излиза по срещи — казва тя. — Е, имаше момент, в който, нали се сецаш, мислех си, че... и предполагах, че и той го мисли... но моментът все не беше подходящ. Така и не се засякохме в този смисъл и нищо не се случи. Е, поне засега. Не се знае какво ще донесе бъдещето.

— Така е — отвърщам.

— Той е много специален за мен — казва тя. Говори свенливо, някак колебливо, макар че цялото ѝ поведение ми показва, че ще убие всеки, който застане между тях. — Не искам да гледам как някой си играе с него, който и да е той. Няма да съм особено мила с онзи, който го разстрои по някакъв начин.

Вратата на кръчмата се отваря и влиза група хора, смеят се, шегуват се, наслаждават се на петъчна вечер в Брайтън. Вечерите в петък и събота са много опасни за хората, които спят на улицата. Пияници търсят с кого да се сбият и често ни набелязваха като лесни жертви, понякога дори пикаеха върху бездомните, които спяха пред входовете. Хората, които влязоха в кръчмата, изглеждат щастливи, отпуснати; приятели, които се радват на компанията си, да се надяваме, че не са от хората, готови да се нахвърлят върху онези, които смятат за по-долни от себе си. Завиждам им. Навремето имах такова спокойно приятелство с Рийс и с още един-двама. Понякога седяхме, говорехме, смеехме се, бяхме приятели. Времето ни заедно не беше

празно и трудно, изпълнено с усилия да докопаш някакви пари, да се наядеш или да се уредиш да спиш някъде. Понякога просто приличахме на хората, които влязоха току-що, и тези времена ми липсват. Приятелите ми липсват, липсва ми възможността да се впиша някъде. Сигурно съм луда, щом се съгласих да изляза с Елиза само защото малка част от мен се надяваше, че у нея има нещо, с което бих могла да се свържа. Когато ме заговори на срещата на съседите, ми се стори мила. Помислих си, че вероятно има и нещо повече в нея, но не.

— За Маршал сигурно е много успокояващо да знае, че има човек, който се грижи за него — казах аз. И пресуших чашата с портокалов сок. Цяла вечер плащам напитките — вино за нея, портокалов сок за мен. Ставам и си обличам палтото. — Трябва да тръгвам.

— Какво? Мислех, че ще постоим още, ще хапнем нещо? Може да отидем у вас и да отворим бутилката вино?

— Елиза, знаеш ли какво прави Маршал тази нощ? — питам я.

— Ами, петък е, синът му няма да идва този уикенд и той сигурно е навън с приятели. Защо питаш?

— Просто проверявам. — Слагам чантата на рамото си. — Благодаря за компанията. Не бързай да допиваш чашата си заради мен. Когато излизам, ще кажа на Маршал, че си тук. Сигурна съм, че много ще се радва да те види.

Тя се извърта на стола си и се преструва на изненадана, когато го вижда до бара, току-що е влязъл с приятелите си. Горкият човек. Горкият, горкият човек. Без да ѝ кажа нищо повече, отивам до него и му казвам, че „приятелката“ му стои в ъгъла. Няма нужда да добавям, че най-безочливо ме е домъкнала тук, за да го шпионира в петък вечер.

Бирмингам, 2006 г.

Любимото ми място за миене и почивка през деня стана библиотеката. Имах нужда от дневния център и ходех там, но в библиотеката се чувствах нормален човек. Всяка сутрин звънях на трите агенции, в които се бях регистрирала, от един уличен телефон на Бирмингам Ню стрийт, за да разбера дали има някаква работа този ден. Ако не успеех да се хвана някъде като чистачка, отивах в библиотеката, влизах в тоалетните още щом отворят, и се миех. Хората рядко отиват в

тоалетната още щом влязат в библиотеката, затова разполагах с няколко минути насаме, за да се измия колкото мога и да се преоблека. После сядах да чета вестници и списания и да разбера какво се случва по света.

Четях местните вестници, търсех някаква подходяща работа, после си доставях удоволствие, като прочитях голяма част от книгата, която бях избрала. По обед звънях пак на агенциите, за да проверя за работа. Ако имаше, щях да спя в хостел през нощта, щях да мога да се изкъпя и да ида на работа чиста и навреме. Бях си определила дажби за храната и точно определени суми. Намалени сандвичи в супермаркетите, загнили плодове от пазара, бутилки с вода пълнех от чешмите по улиците.

Това бе странен начин на съществуване, но не по-странен от онзи, който бях водила преди, като се замисля. Поне сега нямаше кой да ми държи сметка в края на деня. Бях видяла на една будка с вестници новината, на която толкова се надявах: „Тод Чеймбърс ще се жени“.

Бяха минали две години. Две години му отне да излекува „разбитото си сърце“ и да премине към следващата, която му бе станала много близка приятелка след изчезването на Ники Харпър от живота му. Предполагах, че е спрял да ме търси след година. Беше дал няколко интервюта — никога не успявах да ги прочета целите, но в общи линии се намекуваше, че сме имали проблеми, че подозира, че съм се върнала към наркотиците, че е искал да ме подкрепя, но аз съм отказала всякаква помощ. Страхуваше се, че живея някъде в някой бордей с някого, с когото мога да се друсам. В едно от интервютата ясно се намекуваше, че единствената причина за раздялата е, че не съм успяла да го накарам да се друса.

Но всичко това не ме засягаше. Аз вече бях Грейс Картър. Дори не знаех коя е Ники Харпър, не и наистина. Жената, на която гащите се виждаха, със спусната над лицето коса, с големите черни очила, ми беше непозната. Трудно ми бе да си представя какво е да съм в нейната кожа, да виждам света през нейните очи.

Но, разбира се, Тод щеше да се хване с някоя друга, щеше да намери жена, която да запълни дупката, която бях оставила в съвършено изградения му живот. Не можех да съм сигурна, разбира се, че е спрял да ме търси, но това заглавие ми даде надежда. Той беше

съсипал репутацията ми и сега се женеше за друга. Вероятно вече можех да се върна в Лондон и към живота, който имах.

Често мислех за това, докато работех, тъй като тогава успявах да спя в хостели, а не на улицата. Дори спестявах пари и имах шкафче на Бирмингам Ню стрийт, където си държах нещата и бях прибрала парите си в кутия от тампони. Ако продължавах така, щях да събера достатъчно, за да платя поне за три месеца наем в някоя къща. Или поне за малка стаичка някъде. Още малко, и щях да мога да превърна Бирмингам в свой дом.

Седях в кафенето на Бърни и чаках Рийс. Закъсняваше. Беше един и половина сутринта и когато закъсняваше толкова, той винаги се държеше ужасно и ми крещеше да не му казвам какво да прави, когато тръгвах да го търся. Не можех да се справя с това днес. Най-сетне бях чула очакваната новина за Тод — макар да си мислех, че ще се случи много по-рано, и това ме беше разтърсило. Мислех за него, разстоянието ми помагаше да го видя по-ясно. Толкова много го бях обичала. Толкова много. Чувствах се празна, когато не беше до мен, и жива, когато беше. Сега осъзнавах, че бях останала толкова дълго, защото бях убедена, че знам какъв може да бъде и исках да си върна тази негова версия. Бях сигурна, че ако правя каквото ми казва, ако го накарам да разбере, че може да разчита на мен, той пак ще се превърне в мъжа, на когото можех да доверявам тайните си.

Още когато отвори вратата на кафенето, разбрах, че е друсан. Едва си стоеше на краката, очите му бяха притворени, а реакциите и движенията — забавени. Посегнах към джоба си, извадих слушалките и ги пхнах в ушите си. Не можех да се справя с това днес. Не можех да слушам неговия инфектиран от дрогата глас, който правеше всяка дума гадна и покрита с шипове от злоба. Обичах Рийс — той ме беше спасил през първите ноци и седмици тук, — но когато ставаше такъв, ми напомняше за най-лошите моменти от живота ми. Пак чувах „Танца на Захарната фея“ в главата си и всичко, свързано с него, нахлуваше в ума ми. Обичах Рийс, но в такива моменти беше невъзможно да си покрай него.

При първата ни среща ми каза, че когато падне в дупката, няма приятели и мрази всички. Не му повярвах, докато след шест месеца

наистина беше в дупката и се нахвърли срещу мен. Каза ми най-ужасните неща, опитваше се да ми измъкне пари, ругаеше ме, че трябва да се грижа за него. Когато паднеше в дупката на хероина, Рийс знаеше, че пътят обратно е много дълъг и никой не може да му помогне при изкачването.

— О, чакаш ме, какво добро момиче си — каза той, тътрейки се към масата. Джили, една жена, която работеше в дневния център и ми записваше песни на плейъра от нейната колекция с дискове, наскоро беше добавила нови, но не бях имала време да ги прослушам. Натиснах бутона и в ушите ми „Катрина енд дъ Уейвс“ запяха за разходка под слънчевите лъчи. Тази песен ме върна в дните, когато ходех и се връщах пеша от училище, и тя се промъкваше през отворените прозорци в началото на лятото, думите ме караха да се усмихвам, а ритъмът изпълваше тялото ми с радост.

Рийс се стовари на стола срещу мен и аз прокарах палец по бутона на плейъра, за да усиля звука и да не го чувам. Той обаче продължи, бледото му лице се кривеше грозно, докато изливаше горчилката си върху мен. Казваше ми това, което искаше да каже на себе си, изкарваше всичко, което бе съдържал — както все повтаряше, когато говореше с мен, понякога говореше на себе си. След няколко секунди аз се втренчих в кафето си, защото не исках да чувам думите и да виждам как ги оформят устните му.

В миговете между песните чувах гласа му, опитвах се да не обръщам внимание на думите, умът ми жадно посрещаше първите ноти на следващата песен, които щяха да удавят болката на най-добрия ми приятел. „Пристрастен към любовта“, първите акорди на китарата на Робърт Палмър започнаха. Ще си купя китара — реших. — Ще намеря пари, ще си купя китара и ще се науча да свиря. Това означаваше, че ще трябва да разнасям със себе си още нещо, но вероятно можех да я държа в шкафчето и да се уча да свиря.

Някакво движение до масата ме накара да вдигна лице. Един мъж, когото бях виждала няколко пъти тук и по улиците, как излиза от заведения и се вози в различни скъпи коли, сега стоеше до нашата маса. Беше плешив, едър, висок бял мъж, който се извисяваше над нас. Над Рийс. Сведох глава и зачаках: Рийс го забеляза, втренчи се в него за няколко секунди и внезапно си спомни кой е. Отблъсна стола си назад и скочи на крака.

Мъжът, който стоеше до нас, не беше като другите, с които живеех по улиците. Дрехите му бяха хубави, нови, чисти, вероятно дори изгладени от някого. А не прани на две седмици в обществена пералня и всяка седмица на мивката в някой хостел. Имаше много бижута, едри бижута, които трябваше да са красноречиви. Носеха се слухове, че в един от предните му зъби е инкрустиран рубин, за да изглежда като капка кръв и да знаят хората, че може и да хапе. Този мъж се хранеше добре, живееше добре — беше очевидно от всяко негово движение.

Под неговия поглед моят слаб, жилест приятел сведе очи и затвори уста. Усмихна ми се и аз видях тъгата му, предателството, което бе попарило живота и на двамата ни, да тегне на плещите му. Искях да посегна и да го прегърна, но той не го желаше сега. Искаше да бъде някой друг и този друг, бе човек, на когото не можех да помогна или да обичам.

Рийс излезе от кафенето и мъжът зае неговото място срещу мен. Палецът ми се плъзна над копчето за звука, но не го натисна. Ако не го слушах, ако музиката продължаваше да звучи и стоях със сведена глава, този мъж, казваше се Джъдж, щеше да ме остави на мира. Като повечето от много, много лошите хора, за които Рийс ме беше предупредил преди година-две, той не искаше да ме уговаря да отивам при тях, искаше сама да го направя. Ако не му обръщах внимание, щеше да си отиде, просто така, докато не открие друг, готов да се „включи“. На няколко пъти бях усещала, че ме забелязва, но никога не се беше приближавал към мен. Други много лоши хора го бяха правили и аз ги бях игнорирала, така щях да направя и сега.

Исках, понякога, само понякога, каквото искаше и Рийс: бягство. Ето защо невинаги се друсаше: нямаше нужда да го прави постоянно, само когато му дойде твърде много и има нужда да натисне бутона за бягство. Понякога исках да избягам. Когато спях на улицата и ми беше студено, когато бях мокра, когато приближаваше Коледа, когато приближаваше Нова година, когато приближаваше Денят на свети Валентин, когато приближаваше рожденият ден на Вероника Харпър, тогава исках да избягам. Понякога, само понякога, когато погледнех Рийс и как се е откъснал от реалността чрез дрогата, се питах какво ли е. Често, много, много често, когато спомените и безсънието бяха в разгара си, ми се щеше да съм като Рийс; копнеех за начин да се

изключа от света и да не трябва да се справям с реалността. Мъжът пред мен, сигурна бях, щеше да ми предложи бягство по един или друг начин, ако сега изключех музиката и му обърнех внимание.

Най-сетне бях оставила Тод зад гърба си — като че ли най-после се беше отказал от мен. Това всъщност не променяше нищо. Още бях същата, човекът, който бе станал негова жертва. Жената, която вече често спи сред вонята на някое скривалище. Миех се в обществените тоалетни, защото повече от всичко се нуждаех да се мия всеки ден. Ядях храна с изтекъл срок на годност. Ходех само пеша. Често не можех да говоря с най-добрия си приятел, защото той не беше на себе си заради дрогата. Бях самотна. Особено в дневния център, където виждах по-възрастни от мен хора и знаех, че това е бъдещето ми. Особено когато виждах жени като мен да вървят по улицата, с нормални дрехи, към нормалната си работа, и знаех, че спят в нормални легла. Виждах ги и исках да съм такава или да не ги забелязвам.

Ако изключех сега музиката и говорех с този човек на име Джъдж, това щеше да промени всичко. Може би щях да намеря начин за бягство като Рийс. Може би щях да открия своя предел и щях да бъда принудена да се върна към Лондон и старото си име. Или можех да продължа както досега. Може би този човек щеше да е причината животът ми да се промени отново.

Изключих музиката, свалих слушалките и видях как усмивката се разлива по лицето му, докато рубинът в зъба му, тази фалшива капка кръв, просветва.

Брайтън, 2016 г.

— Е, ако това не е моята предлагаща кафе приятелка — казва мъжът, когато се приближавам до него.

— Чай или кафе? — питам го. В ръката си държа две чаши.

— Ами ако искам и двете? — пита той с крива усмивка.

— Ще ги имаш.

— Тогава двете, уважаема сервитьорке. — Усмивка се и кашлица заглушава смеха му. Тя кънти в него и разтърсва силно кльощавото му тяло. Почти посягам да го задържа, нуждата да му помогна, е огромна. Искам да го поканя в апартамента си, да му предложи да си вземе

горещ душ, малко топла храна и да преспи тази нощ. Разбира се, че искам. Рийс би ми се скарал заради това. Би ми напомнил, че ми пука повече за хората, отколкото за мен самата, че това може да е опасно. Не знам нищо за този човек — защо ще го пускам в дома си само защото ми напомня за някого? Май ти се умира, а? — изсмя ми се Рийс последния път, когато го видях. Каза ми, че му е писнало от мен и не иска да се навъртам около него повече, защото явно ми се умира.

Опитах се да споря с него, но нямаше на какво да се опра — той беше прав. Наистина май ми се умираше. Откакто напуснах дома на родителите си, ми се умираше, всъщност исках да сложа край на живота си, а не да умра. Знаем, че не звучи логично, но общо взето това ми каза Рийс: исках да умра и това желание се проявяваше бавно, бавно, бавно и поставяше всички около мен в опасност.

Подах на мъжа двете чаши, прехапах език, за да не му предложи нещо повече.

— Благодаря — казва той. Извърща се бързо от мен и тръгва към крайбрежната. Дойдох тук пеша, а нощем бездомните се събират около предишните входове, които вече са магазини. Той върви бързо, защото ще се опита да ги продаде, докато са още топли. Виждаше съм Рийс да го прави много пъти. Този мъж ще ги продаде на някого, който не се нуждае така отчаяно от доза. Едно скъпо кафе може да ти донесе трийсет пенса.

Влизам в апартамента си, Рийс ми липсва и едновременно с това го мразя. Защо трябваше да го изрича така направо? Откакто ми го каза, причините за желанието ми да умра не спират да ме навестват нощем, будят ме с кошмари, нахлуват в мислите ми в най-неочакваните моменти. Няколко дни бях добре, щастлива и доволна; благословена, че имам такъв прост живот, после всичко пак ме връхлетя. Зарази думите на Рийс знам, че скоро нещо ще се случи и ще ме накара да се върна към онова, от което се крия.

8.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

— Госпожице? Госпожице? — Момчето в дъното на класната стая подскача на мястото си, червените му къдрици също подскачат.

Това беше моята класна стая. Преподавам в гимназията на Чизуик от две седмици след великденската ваканция и сега стоя в някогашната ни класна стая, моята и на Ника. Пътят ми дотук отнема двайсет минути — преди отнемаше часове, буквално, когато бях на годините на учениците си. С Ника вървахме към дома във вечерите, когато нямахме уроци по балет, и намирахме начин пътуването ни да включи „Топшоп“, „Уеърхаус“, „У. Х. Смит“, „Уотърстоун“, „Букс“ и така нататък по главната улица. После влизахме в кафенето до гарата, където собственикът ни правеше един горещ шоколад и го разделяше в две стиропорени чашки, добавяше и безплатни бисквитки. Това бяха най-хубавите дни да се прибереш у дома. Понякога чичо Уорън ме взимаше от училище с голямата си кола и Ника трябваше да се прибира сама пеша или с автобуса и аз никога не знаех какво ще направи.

Всяка част от училището ме връща в миналото. Няколко пъти спирах по коридорите, за да видя как Ника, висока, с черна коса, сплетена на няколко дълги плитки, стенала учебниците си, и Рони, малко по-ниска, с дълга кафява коса, вързана на конска опашка, също стиснала учебниците до гърдите си, минават покрай мен. Гледах ги как си говорят, понякога се смеят, винаги преструвайки се, че животът им извън училището не е труден, объркан и изпълнен с ужасяващи тайни. Много пъти днес исках да посегна към тях, към нея, към себе си, към нас, да сложа ръце на раменете им и да кажа: „Вярвам във вас. Обичам ви. Ще ви помогна.“

— Госпожице! Госпожице!

Изминаха цели петнайсет минути. Знам точно какво ще ме попита. Във всеки клас тази сутрин все се намира някой да попита. Тийнейджърите са любопитни като възрастните, но не така срамежливи.

Поглеждам към таблицата с разположението на децата пред мен.
— Да, Джереми. С какво да ти помогна?

Сега, вече привлякъл вниманието ми, той се смущава да зададе въпроса, който е прогарял върха на езика му само преди секунди. Стаята притихва за първи път, откакто разбраха, че аз ще съм заместник през следващите няколко дни.

— Ами... госпожице... — Гласът му прекъсва.

Разочарована съм. Мислех си, че той, че целият клас, са поголеми куражлии. Напомнят ми на хората от моя клас, но може би само защото са в същата стая. Това са съвсем различни деца, които растат в съвсем различен свят.

— Хайде. Джереми, кажи ми какво беше толкова спешно, че трябваше да се обърна от черната дъска.

Той определено се свива в себе си, ужасен, че е заговорил. Може би си мисли, че Всемогъщият ще го порази, ако попита.

— Той иска да знае дали сте била монахиня — казва друго момче, Рег. Джереми се извърща и го гледа кръвнишки, ядосан е, че му е отнел думата.

— Да, Рег — отвърщам. — Бях монахиня. А сега съм просто учител по заместване.

— Но, госпожице, госпожице? — Едно момиче започва да подскача на мястото си с вдигната ръка.

— Да, Ерин — казвам, знам какъв ще е въпросът. Винаги той е следващият въпрос.

— Госпожице, щом сте била монахиня, това означава ли, че сте още девствена?

Класът избухва в смях. Невероятно е, че на колкото и години да е човекът млад, на средна възраст или стар — умът му веднага се насочва към секса, когато разбере, че си била монахиня. Всичко останало няма значение и винаги се питат какво е мястото на секса в живота ми. Дали изобщо има място в живота ми. Точно това много искаше да ме попита мъжът от агенцията, когато търсех работа като заместник преди толкова седмици — но не го направи, заради поста си. Това искаше да ме попита и Клиф на първата ни — и последна — среща, но не събра кураж, когато разбра, че очаквам този въпрос и няма да се оставя да ме подведе някак, за да му отговоря. Аз съм

монахиня и следователно съм девствена? Много ми се ще да видя каква физиономия би направила Ника, когато някой ме пита това.

— Това означава, Ерин, че ще се моля за всички ви тази нощ, преди да заспя, за да се застъпя за вас пред бог, така да се каже.

Над стоновете и ахванията, че тази нощ ще се моля за тях, един глас от дъното казва:

— Да, но защо той ще ви послуша? Нали сте го зарязали и сте си тръгнали?

Нервно хихикане се надига от стаята, заедно с няколко резки ахвания.

Очите ми оглеждат таблицата на класа, за да видя кой го каза и направи такова смайващо прозрение относно моята ситуация. Гейл. Никой не ми е казвал такова нещо през последните няколко седмици на преподаване. Тя се с изтегнала в стола си, пръстите ѝ си играят със синя кристална химикалка и не вдига очи от чина.

— Господ слуша всички, обича всички, без значение какво са направили за него — казвам аз.

— Да бе — сумти тя и свежда още повече глава. Във всяка нейна дума кипи гняв. Тя иска да се скара с някого, иска да спечели срещу някого. Навремето, даже не много отдавна, аз също се чувствах така: гневът се надигаше в мен и трябваше да го излея върху някого, да го излея заради нещо. Но никога не го правех с учителите. Не бих посмяла.

— Мисля, че трябва да се върнем към онова, на което всъщност искам да ви науча — казвам аз. — Ако държите да обсъждате съществуването и предпочитанията на бог, винаги можете да останете след училище. Това е покана към всички, разбира се. С радост ще говоря за бог с всеки, който има желание за това. — Казвам го, за да получа желанието ефект — всички свеждат глави и внезапно учебниците им се струват далеч по-интересни от мен. — Е, знаете къде да ме намерите, ако си промените решението.

Разбира се, единственият човек, който вдига глава сега, е Гейл, в дъното. Поглежда ме и се усмихва. Победих, казва ми. Дъхът секва в гърдите ми и шокът от разпознаването вибрира в мен. Тя е момичето, което видях на улицата преди седмица, когато се връщах от срещата с Клиф, момичето, което се бе притиснало към мъж на годините на баща ѝ; тя беше шестнайсетгодишното момиче, което ми напомни каква бях

като тийнейджърка. И също като мен тогава, тя е всъщност едва на четиринайсет.

Лондон, 1995 г.

— Рони, хайде просто да си тръгваме. — Ника беше напрегната, както винаги. Тя никога не се включи напълно в купона, идваше с мен, но не пиеше, не опитваше нищо, дори и най-безобидната дрога, и дори когато имаше мъж, който се интересуваше от нея, тя и не помисляше да го целуне, камо ли да стори нещо друго. Преди си мислех, че и тя се нуждае от бягство като мен, но не беше така.

Бяхме се срещнали на автобусната спирка, където се чакахме всяка сутрин, за да отидем на училище. Аз я помолих да излезем, защото напоследък бе много мълчалива и не искаше да идва на клубове с мен. А ако тя не идваше, и аз не исках да ходя, защото не се чувствах в безопасност. Когато беше с мен, бях по-спокойна.

Пристигнах на спирката след нея. Тя седеше на една от съгваемите седалки и се взираше в тротоара, обгърнала тялото си с ръце. Когато се приготвих за излизане, не съзнавах колко е студено; студът проникваше през кожата ми яке, имаше мъгла, като ситен ръмеж, и аз внезапно осъзнах, че идеята е много лоша.

— Много ми е студено — казах ѝ.

— Ти искаше да се видим тук, за да поговорим.

— Знам, но ми е студено.

Една черна кола с тъмни прозорци, която видях да минава няколко пъти, спря пред автобусната спирка. Прозорецът се отвори, шофьорът се наведе към нас и ми помахна.

— Недей, Рони — предупреди ме Ника. — Вторник вечерта е. Просто недей.

— Само ще си поговоря с него — отвърнах. Изглеждаше сладък, по-млад от онези, с които обикновено се оказвах. Имаше много хубави сини очи, а русата му коса беше симпатична и небрежна. Каза ми, че имал добра дрога в апартамента си и че може да я сподели с нас, ако искаме. Освен това имал и пиячка. Пък и това беше шанс да се спася от студа. Обърнах се към Ника и ѝ кимнах. Тя поклати глава.

— Стига де, той каза, че има хубава дрога — казах ѝ, не че тя се интересуваше от дрога. Повече от всичко исках да се махна от студа.

— Не, Рони. Не.

Щеше да дойде с мен, ако аз отидех; знаех го. Тя нямаше да ме остави сама. Ръката ми посегна към дръжката на вратата, а мъжът се усмихна на Ника.

— Няма да се бавим — казах аз, вече почти в колата, — а и е по-добре, отколкото да седим на студа.

Тя стана, изглеждаше ядосана и безсилна, но се качи отзад до мен.

Бяхме в апартамента му от час и тя искаше да си тръгваме.

— Рони, нека просто си тръгнем — все повтаряше.

— Отпусни се, де. Ще си тръгнем скоро — отвърщах аз. Ника седеше в едно кресло встрани. Трима приятели на Големия Т, шофьорът, лежаха из стаята като боклуци по брега и пафкаха.

Големият Т се хилеше подигравателно на Ника, докато димът се виеше от цигарата, която стискаше здраво между палеца и показалеца си.

Подаде ми я. Аз я плъзнах между устните си, но преди да успея да дръпна, Ника внезапно се изправи. Извадих цигарата от устата си.

— Аз си тръгвам — каза тя. — Няма да седя тук и да търпя повече това, тръгвам. Идваш ли?

Големият Т рязко изправи гръб. Взираше се в нея, очите му бяха станали зли. Изглеждаше толкова отнесен само преди минута, но сега изражението му се бе променило и внезапно ми стана по-студено, отколкото на автобусната спирка. Тримата други мъже, които уж бяха почти в кома, вдигнаха глави и се втренчиха в Ника.

— Тръгвам — каза тя отново.

— Сядай — нареди Големият Т. — Казах, че ще ви закарам и ще го направя. Вие двечките само трябва да си го изработите, нищо повече.

И едва тогава се усетих. Може би го бях усещала и преди, но е било така мимолетно и бързо, че не съм го забелязвала — ужаса. Ужасът, който изпитвах всеки път, когато отивахме на урок по балет. Абсолютният страх, който сигурно я е разкъсвал всеки път, когато правех това. И после той си отиде, така внезапно, както се появи.

Въпреки моментната паника Ника не седна. Взираше се право в Големия Т.

— Не, нищо няма да си изработвам, тя също. Тръгваме.

Мъжете седнаха и се втрениха в нея. Аз не можех да дишам. Аз бях виновна за тази ситуация, която ставаше все по-ужасна, и двете щяхме да бъдем страшно наранени, може би дори щяхме да умрем.

— Много голяма уста имаш малката, а? — каза Големият Т.

— Тръгваме си. Дори само с пръст да ни докоснете, ще отида в полицията. И двете сме на петнайсет, както добре знаеш. Затова, ако си решил да стреляш по мен, по-добре ме убий. Освен това, нали се сещаш, на онази спирка има камера и е записано как се качваме в колата при теб, полицаите ще видят номера ти, ако се опиташ да ни сториш нещо.

Големият Т погледна към всеки от приятелите си, опитваше се да разбере дали те знаят за тази камера и дали полицията наистина ще може да ги открие. Всички свиха рамене, не знаеха дали си струваме риска.

Усетих ръката на Големия Т на рамото ми и той ме избута от дивана на пода.

— Просто се разкарайте. — Хвърли ми якето и аз едва не се стоварих по лице. — И без това не исках да те чукам. Смърдиш. И двете смърдите. — Аз се изправих и понечих да изляза. — Сигурно ще ми лепнете нещо. Махайте се. Махайте се, мамка ви, курви такива.

Ние се върнахме до автобусната спирка, без да продумаме. Бях се опитала да ѝ кажа колко съжалявам още на тротоара пред къщата му, но тя не спря да ме изслуша, просто вървеше.

— Не мога да го правя повече — каза ми, когато влязохме в светлината на автобусната спирка. Вдигнах глава и се огледах — нямаше никакви камери. Беше изиграла Големия Т и приятелите му, и вероятно ни спаси от смърт или побой.

— Много съжалявам — казах. — Не знаех, че ще стане така. Той изглеждаше свестен.

— НЕ, НЕ ИЗГЛЕЖДАШЕ! — изкрещя тя. — Изглеждаше ужасен. Всички изглеждаха ужасни. Те са ужасни. Знаеш ли колко пъти си правила това? С колко мъже си била? Колко пъти се налагаше да гледам и да слушам? — Тя посочи към главата си. — Не мога да прогоня звуците от главата си. Те, и всичко друго, ме влудяват. —

Отстъпи назад и пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Не мога да го правя повече, Рони. Не мога. Ще кажа на полицията за господин Дано.

— Какво? Не!

— Той е причината да правиш това с всички тези мъже: защото си мислиш, че само това заслужаваш, да си с ужасни мъже — каза ми тя. — И той е виновен, че аз вече не мога да изпитам нищо друго, освен отвращение. Мразя се толкова много — тялото си, косата си, отражението си в огледалото. Мразя всичко в себе си... не мога повече така. Трябва да отида в полицията. Трябва да сложа край. Ако ида в полицията, родителите ми ще трябва да ми повярват и ще го накарат да спре.

Не знаех, че се мрази, че и тя се чувства като мен, защото не се държеше като мен и не изглеждаше толкова съсипана. Винаги бях мислила, че е силна, че няма нужда от нищо и от никого, за да се почувства по-добре.

— Трябва да дойдеш с мен, Рони. Те ще ми повярват, ако сме двете.

Но това бе последното нещо, което исках да направя. Аз исках да се преструвам, че всичко е наред. Знаех, че не е, но ако не мислех за това, не се налагаше да се справям с него или пък като Ника — да искам да ходя в полицията.

— Добре — казах. — Ще дойда с теб.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Проблемът е там, че дори да не дадеш на някой съсед телефонния си номер, пак ще продължаваш да го срещаш.

Чук-чук по вратата в събота вечер ме вдига от дивана, където се вирах в телевизора. Не знаех какво дават, просто го зяпах, прокарах пръсти през косата си и си мислех къде да ида след това. Не, не физически, защото бях сключила договор да живея в тази сграда следващите осем месеца, но се опитвах да разбера дали се нуждая от помощ. Когато с години ходех в Бирмингамската библиотека, четях книги за причините, които водят до желанието да умреш. Четях ли, четях, проучвах теории, откривах основания, идентифицирах се с това поведение. Теорията обаче няма никакво значение в реалността.

Ако реша да потърся помощ, трябва първо да разбера дали искам да открехна малката кутийка в ума си и да ровя вътре. Вероятно ще се наложи да приема миналото си, за да се изправя пред бъдещето, но винаги когато помисля за това, една част от мен започва да се смее подигравателно. Присмивам си се, задето дори обмислям подобна идея. Защо да си причинявам цялата тази болка? Защо да разравям пак всичко, когато за първи път от много време се чувствам нормално? В безопасност съм, на топло, не е нужно да се тревожа за пари, имам си мое местенце.

Няма защо да се чудя дали Джъдж ще ме открие, или да се опитвам да оправям отношенията с родителите си. Няма нужда да си създавам още проблеми с мисли за разравяне на миналото.

Слагам очилата с рогови рамки и отварям вратата.

— Здравей — казва Маршал, усмихнат.

След срещата с Елиза миналата седмица много внимавам, когато влизам и излизам от сградата, за да не ги срещна. Това е бъркотия, в която не искам да участвам. Когато отидох и му казах, че оставям Елиза да стои на маса до бара, той ме изгледа изненадан. Мисля, че дори щеше да се усмихне, когато ме видя, но усмивката бе потушена от осъзнаването, че е принуден да прекара вечерта с Елиза.

Най-лошото е, че ми е мъчно за нея. Съжалявам я — тя има нужда от помощ, от приятел, от човек, който внимателно ще я изведе от този път, по който явно се спуска от много време. Но аз не мога да го направя. Няма да е честно към нея, защото щях да го направя заради себе си, за да утоля онази част от мен, която е пристрастена към това да помага на другите. Рийс ми каза, че тя ме превръща в ужасна отговорност. И вероятно беше прав.

— Здравей, Маршал казвам хладно.

— Надявах се да те срещна тази седмица, но ти като че ли си станала експерт в незабележимото влизане и излизане от сградата.

— Това е една от моите суперсили.

— А какви са другите? — пита той с усмивка.

— Какво обичаш, Маршал? — казвам. Не е нужно да съм чак толкова хладна, но не искам да ме накара да забравя, че има откачена приятелка, която ме е набелязала заради него.

Усмивката му изчезва и той свежда смутен глава.

— Съжалявам за Елиза. Тя може да е доста досадна. Има навика да се сприятелява с всяка жена, която си мисли, че харесвам.

Не мисля, че опитва да се сприятели с тях, ако трябва да съдя по онази вечер. По-скоро иска да ги предупреди. Очевидно в момента ти не си свободен за връзка.

— Господи! — Той прокарва ръка по очите си. — Не е за вярване, знам, но тя е добър човек. Има златно сърце, но понякога е твърде настоятелна. Прави такива неща и ме вбесява, но когато се стигне до момента, в който искам да ѝ кажа да се разкара, не мога. Изглежда твърде крехка.

— Крехка. Да, бе!

— Както и да е, дойдох да се извиня и да те попитам дали искаш да вечеряме някой път?

— Ами крехката Елиза? — питам. Вероятно съм излишно зла, но все пак говоря с човек, който е в плен на отрицанието.

— Какво за Елиза?

— Не се ли тревожиш как ще реагира?

— Не. Да. Не знам. Може ли да не говорим за това?

— Чудесно. Кога искаш да излезем на вечеря?

— Ти наистина ли искаш да излезеш с мен? — пита. Той е от мъжете, които явно нямат огледало. Какво да не му харесваш? Висок,

хубав, с морален компас, който сочи в правилната посока — което ясно пролича от думите му на срещата на съседите. Е, да, има си приятелка ротвайлер, готова да разкъса всеки, който припари до него, но това не може да отмени всичките му качества. — Повечето жени, които са си „поговорили“ с Елиза, не биха припарили до мен, камо ли да излязат с мен. Обикновено успявам само да се извиня и после отношенията ни стават неловки, като и двамата се преструваме, че изобщо не се харесваме.

— Аз обичам да живея опасно. Кога си свободен?

— Сега? — пита той с надежда.

— Сигурно се притесняваш да не размисля.

— Нещо такова.

— Е, сега става. Влез, докато изключи телевизора и се приготвя.

Няма да се бавя много.

Той влиза вътре, веднага оглежда мястото, търси някакви знаци за личността ми, какво съм показала, къде са поставени нещата. Ще се разочарова, тъй като все още не съм имала достатъчно умствено спокойствие, за да помисля какво и къде да сложа. И без това нямам много неща. Диван, който е на собствениците, телевизор, пак техен, масичка за кафе, също тяхна. Всъщност единствените мои неща тук са китарата, дрехите ми, обувките и тоалетните принадлежности. И музикалният плейър, разбира се. Мислех да си купя сиди плейър или лаптоп, но и двете струват много пари, а и сигурно ще ми липсват ако ги изгубя. Единствената ми вещ, която не е от първа необходимост, е китарата.

Маршал прокарва пръсти по струните и се появява на входа на дневната.

— Свириш ли? — пита ме, докато звукът отшумява.

— Малко — казвам. — Самоука съм, но още се уча.

Внезапен студ плъзва през тялото ми: пуснах го в апартамента си, без да се замисля. Просто го поканих, без да се замисля. Може да е всеки, той е всеки, а аз просто го поканих.

— Винаги се впечатлявам от хора, които могат да свирят на нещо. — Вдига ръце. — Аз съм собственик на две леви ръце.

Не казвам нищо, но бързо отивам до телевизора и го изключвам. Възнамерявах да се преоблека, да си сложа джинси, вместо тези панталонки до коленете, и друга блуза, вместо двете фланелки, но тъй

като го поканих, без да се замисля, най-добре да го изкарам възможно най-скоро оттук.

Грабвам жилетката си от дивана, навличам я и тръгвам към коридора, сърцето ми бумти в ушите. Не ме е страх от него — не усещам никаква заплаха, — но се страхувам от себе си. Страхувам се, че все още правя неща, които ме поставят в опасност, без да се замисля. Пъхам крака в ожулените бели маратонки и обличам якето.

— Видя ли, бързо се приготвих — казвам му.

— Наистина е впечатляващо — отвръща той със смях. Има хубав смях, топъл и искрен, като него. Изглежда приятен, но аз все още оставям пролука между нас, докато той излиза, за да ми даде възможност да затворя вратата под носа му, ако си променя решението. Няма нужда от това, разбира се, той с много приятен човек и ние излизахте на много приятна вечеря. Няма нужда да се притеснявам от него. От себе си трябва да се притеснявам. Наистина понякога съм бремене.

Глостър, 2006 г.

— Сигурна ли си, че нищо не ти трябва, Ейс? — попита ме Джъдж. — Това наистина ще улесни нещата.

Поклатих глава. Бавно отворих чантичката, за която той ми бе дал пари да купя, както и за златистата коктейлна рокля, с която бях облечена, и извадих музикалния плейър. Развих слушалките от черното му тяло, готова да ги пъкна в съответните уши.

— Сигурна ли си? — настоя той. Още три жени седяха с нас в скъпия, почти чисто нов микробус и също като мен бяха облечени с купени от него дрехи и готови да присъстват на неговите партита. Слушаха как ми говори. Когато отивахме на тези партита, той говореше с мен повече, отколкото с тях, по пътя към къщата в провинцията, която бе наел, защото те го познаваха, той ги познаваше, и те правеха каквото им каже, тъй като беше източникът им на пари и дрога. Аз бях просто притурка, за да увеличи бройката, и сигурно ме виждаше като слабо място. Разговорът винаги бе един и същ: „Мога аз да ти я инжектирам, ако това е проблемът?“ — казваше той. Гласът му беше гладък като коприна, някак те унася, успокоява те, кара те да се отпуснеш и да правиш това, което иска. Понякога забелязвах, когато

му отговарях както винаги: „Не, благодаря, няма нужда“ — как по врата му плъзваше розовина, пръстите му се сплитаха един в друг и изражението му показваше, че иска да ме привлече по-близо: аз бях предизвикателство за него през шестте месеца, откакто правех това, и нито веднъж не бях приела предложението му за нещо, „което ще улесни нещата“.

Седях на една от седалките, които гледаха назад. Той седеше в средата на отсрещната седалка, с широко разтворени крака, за да може блондинката вляво от него да седи с притиснати един в друг крака, а червенокосата от другата му страна да е завряна до стената на колата, лицето ѝ бе почти сплескано в прозореца. Брюнетката до мен седеше съвсем неподвижно и ме наблюдаваше с ъгълчето на околото си. Страхуваше се да извърти глава към мен, за да не би Джъдж да погледне към нея и тя да не отвърне на погледа му мигновено.

— Ще ми се да ти дам пейджър или дори мобилен — каза ми той. Тъмносиният му поглед не се откъсваше от мен. Знаеше как да изнервя хората. Беше специалист в това. — Ще е много по-лесно да се свързвам с теб, за да ти казвам за партитата. Не ми се ще да оставям съобщения при Барни — ами ако пропуснеш някое? Нека ти дам поне пейджър.

— Няма нужда. Добре съм си така — казах аз. Откакто седна срещу мен онази вечер при Барни, аз се забърках с него, но много внимавах да не му дължа нищо. Когато ми даваше пари за рокли и обувки, винаги отбивах цената им от парите, които ми плащаше в края на нощта. Винаги отказвах предложенията му за дрога, мобилни, пейджъри и дори подслон. Знаех, че е много опасно да дължиш нещо на Джъдж.

При първия ни разговор той ми разказа за неговите партита. Богати мъже плащаха много пари, за да се срещат с жени и да прекарват нощта в разговори с тях — „общуване“, така го наричаше Джъдж. Той просто организират най-нормални срещи, обясняваше на всеки, който мислеше, че е твърде близо до ръба на закона. Плащали му, за да представя хората един на друг, да видят дали ще си паснат. Ако някои от тях решат да се качат на горния етаж, за да се опознаят по-добре, това не беше негов проблем, тъй като те са възрастни хора; ако някои решат, че не са подходящи дори след като са се опознати по-добре, това също не беше негов проблем. Той само организираше

партитата както законните агенции за запознанства, а и не можеше да контролира какво правят хората. Питаше ме дали искам да участвам, вероятно да изкарам някакви пари, и ако откажех, не можеше да настоява. Тъй като не му дължах нищо.

И това, че ми позволяваше да правя каквото реша, като другите жени, които не му бяха длъжници — бе част от неговото прикритие. Ние разговаряхме с хората, никога не се качвахме горе, затова ако полицията започнеше да задава въпроси, можехме честно да кажем, че не ни е плащано да спим с никого, не сме били част от онези, които помагат на Джъдж да печели от разврат.

— Не си ли опитвала нещо, с което да се поотпуснеш? — питаше ме той. Тъкмо щях да превъртам песните, за да намеря нещо, което наистина да ме поотпусне, да излее малко еликсир в ума и сетивата ми, но трябваше да говоря с него. Той ми беше позволил известни волности, но си имаше граници и аз го знаех.

— Не — отвърнах. — Никога не съм изпитвала нужда или склонност към това.

— Трябва да опиташ. Може да ти хареса.

— Може — признах.

Това му допадна и бях възнаградена с усмивка, с проблясък на рубина в зъба му. Атмосферата в колата се покачи с няколко градуса: другите жени безмълвно се опитваха да ми кажат, иззад силния грим и сложните прически, да не го правя, да не ставам като тях. Бях се съгласила да ходя на тези партита, защото ми се плащаше. На тях също им се плащаше, но освен това имаха дълг към него, чиято лихва никога нямаше да изплатят.

— Знаеш ли, много от мъжете, които идват на моите сбирки, питат дали би излизала на срещи, Ейс — каза Джъдж.

Студ сви стомаха ми. Знаех накъде бие. Трябваше да се досетя, че ще се случи.

— Така ли? — отвърнах равнодушно.

— Да. Помисли си, може да освободим Джина от срещи някоя нощ. — Той плесна по бедрото червенокосата и я стисна така силно, че видях болката в очите и. — Може би трябва да опиташ.

Не казах нищо, вирах се в пода на колата. Краката му бяха огромни; обувките му лъщяха, връзките бяха вързани съвършено.

— Знам, че ми каза, че не си падаш по това, но може да ти хареса. Никога не се знае, докато не опиташ. Всъщност настоявам да опиташ тази нощ. Може да установиш, че е забавно.

Брюнетката до мен, която имаше сякаш безкрайни крака и се инжектираше между пръстите им видях я да го прави на последното парти, — се напрегна. Вероятно сви пръсти в много високите си обувки, в опит да забрави какво е било последния път.

— Вероятно — казах му, все още със сведен поглед.

— Знаеш ли, Ейс, ако имаш нужда от нещо, което да те отпусне, просто ми кажи и аз ще ти помогна. С радост. Може дори аз да ти го инжектирам.

Бе глупаво да си мисля, че мога да се справя с Джъдж, че мога да се оправя с човек като него, да взема каквото ми е нужно и да си тръгна. Мъжете като него не позволяват да бъдат изиграни от жени като мен. През цялото това време, докато се държеше добре с мен, той се опитваше да открие слабото ми място, за да го използва. А тогава щеше да ми предложи нещо друго и аз щях да се закача за кукичката завинаги. Ето защо не можех да взема никакви пари за тази вечер. Ако го направех, щеше да каже, че съм му длъжница. Знаех, че плаща на другите повече и тази нощ можех да си тръгна с три пъти повече пари от обичайното, но ако вземех и пени, щях да съм му длъжница — щеше да ми каже, че не съм била достатъчно добра, че трябва да изкарам още, за да му изплатя неустойката. (Бях го чувала да казва това.)

Мислех си, че трябва да изтърпя още три-четири партита и ще спестя достатъчно, за да си платя стая в хостела за бездомни за две години, когато името ми най-сетне стигне до върха на списъка от чакащи. Това означаваше, че няма да е нужно да се регистрирам всеки път и да отговарям на въпроси за името си. Щях да имам постоянен адрес, достъп до телефон и имаше шанс да си намеря работа.

Натиснах бутона на плейъра. „Сълзи“ от „Уомак и Уомак“ започна в главата ми и сякаш бях взела дрога, тялото ми се отпусна, докато мелодията се изливаше в мен. Рони винаги изскачаше в паметта ми, когато слушах тази песен. Песента, която разказваше за мелодията, думите, музиката, която не е същата без някого, винаги я събуждаше в ума ми. Бяхме на четиринайсет, свързани не само от еднаквото име и обичта към балета, и излизахме заедно по заведенията в центъра на

Лондон. Там пускаха и тази песен. Помня я, защото бяхме излезли от клуба за няколко минути и тази песен кънтеше от отворената врата, докато се молехме на огромния мъж с гола глава да ни пусне вътре, за да си вземем палтата. Бяхме навън само от десет минути, но за тези десет минути другата Виктория направи онова, от което се нуждаеше, за да избяга.

Брайтън, 2016 г.

— Искаш ли да отидем някъде другаде? — пита тихо Маршал. Навежда се над масата, притиснал менюто до гърдите си, а на лицето му с изписана тревога.

Ресторантът е хубав, но не твърде изискан. Удобен е, със сепарета и маси, интересен дизайн, интересно меню и приятен персонал. Чувствам се като измамница, тъй като всеки може да види, че не ми е тук мястото. След като напуснах Тод, не можех да си позволя да ям на такива места, дори да нямаха звезди от Мишлен. Обикновените неща стават твърде изискани, когато си живял като мен, а след последните няколко години не се чувствам на място в такава обстановка. Мъжът и жената на съседната маса са добре облечени и явно не се притесняват от подобни неща. Пият бутилка вино и чакат основното ястие, като постоянно се докосват през масата — спокойни и щастливи, че са заедно. Родителите в сепарето вдясно са си на мястото: седят с двете си деца, увещават по-малкото да яде, докато се опитват да хапнат и те и да провеждат разговор. Хората, които виждам над рамото на Маршал, изглеждат като стари приятели, които си говорят над халби със скъпа бира и пица — очевидно са свикнали да ходят по такива места. На тези хора им е тук мястото. И на Маршал му е тук мястото, на мен също. На мен също.

— Не, не, тук ми харесва. Всъщност е страхотно — казвам му.

— Изглеждаш доста смутена — казва той тихо. — Наистина можем да отидем другаде, ако искаш.

— От доста време не съм била на ресторант — отвърщам с усмивка. — Мисля, че съм забравила как да се държа. — Чувствам се не на място. Чувствам се, сякаш над главата ми има неонов знак, който показва, че съм била бездомница. Поглеждам към менюто, виждам думите за различните ястия. Сърцето ми ускорява ритъма си, въздухът

сякаш ме притиска, с мъка си поемам дъх. Бавно, внимателно трябва да го издишам отново.

Какво да поръчам? Как да поръчам? Дали сервитьорката ще ми се изсмее, ако избира погрешното вино с ястието? Дали ще ме помисли за странна, ако не си взема предястие? Ако си взема предястие, дали няма да сбъркам с избора на основното? Всички около мен ли ще ме слушат как поръчвам и ще разберат, че не ми е тук мястото, ще разберат каква съм била, как съм живяла, с какво съм се прехранвала, защото очевидно не ми е мястото тук?

Подскачам, когато Маршал слага ръка над моята.

— Добре ли си? — пита той. Виждам тъмнокафявите му очи. — Изглеждаш ужасена. Наистина можем да отидем другаде.

Не искам това да ме победи, но не мога да го направя. Не мога да седя тук и да се преструвам, че се вписвам, че съм нормален човек, който е водил нормален живот, включващ хранене в ресторанти.

— Всъщност може ли наистина да си тръгнем? Мисля, че не мога да остана тук.

— Разбира се, разбира се — казва той и вика сервитьорката да донесе сметката за каната с чешмяна вода и недопитата му бира.

Пакетче картопки, дървена вилица и твърде много сол и оцет. Ето това, *това* познавам, това харесвам, с това се чувствам удобно. Излязохме от евтината закусвалня срещу стария пристан, който се издига самотен и страховит на фона на тъмно синьо-сивото небе, и тръгваме бавно към светофарите, за да прекосим улицата към морето.

В Брайтън е оживено в събота вечер, групички хора вървят към центъра, към баровете, към ресторантите, към осветените от неонов светлини клубове. Само по някакъв късмет си намерихме места в онзи ресторант и се чувствам зле, че се отказахме от него. Но не можех да остана. Мислех си, че съм готова, че мога да започна живота си отново, сякаш нищо не се е променило. Разочарована съм от себе си, мислех се за по-смела, но явно не съм. Маршал не го споменава, не пита какво ме е разстроило толкова много, а и аз сигурно не мога да обясня. Той прие с готовност предложението ми да се разходим до морето и да си купим картопки. Улицата се простира докъдето поглед стига и в двете посоки, а лампите приличат на наниз от вълшебни светлини, опънати

от добродушен великан. Брайтън сияе, изпълнен с живот, с хора. Затварям очи и поемам дъх, за миг ароматът му ме успокоява, ароматът на морето. Понякога правех това в Бирмингам. Когато отивах към кафенето на Бърни, затварях очи за миг и вдишвах миризмата на моя нов град. Брайтън мирише на сол и оцет; Бирмингам мирише на кафе и възможности.

— Заради Елиза ли? — пита Маршал. Вървим бавно към пристана, далеч от дома. — Да не би да реши, че все пак не можеш да се справиш с това?

— Не, не е заради нея — казвам. — Не съм свикнала да ходя по такива хубави места, това е. Не съм подходящо облечена и се почувствах не на място. Сякаш всички ме гледаха.

— Ако са те гледали, то е защото си красива — отвръща той.

Спирам. Не прозвуча зловещо или престорено, сякаш се отива да ме ласкае или очарова — прозвуча искрено. Сякаш наистина ме смята за красива. Сякаш тази мисъл е минавала през ума му достатъчно често, за да я изрече на глас.

Моят втрънен поглед го кара да се смути: той също спира и започва да се визира твърде усилено в пакетчето с картопки и да го рови с вилицата си, сякаш проверява твърдостта им. Стоим така няколко секунди, тихи островчета сред шумното море на съботната нощ. Звуците, хората, чернотата на нощта текат около нас, огъват се около нас и не ни докосват.

— Е, тази реплика май уби разговора — казва той накрая, вдигайки поглед към мен.

В отговор се изправям на пръсти и притискам устни в неговите. За миг, бързо, за да видя какво е да целуваш някого. Да целувам мъж, когото харесвам, който ме смята за красива. Никога не съм го правила — никога не съм целувала първа някого. Все някой целуваше мен, докосваше ме, решаваше какво и как иска да бъде. Прели той да реагира, аз отстъпвам назад.

— Исках да видя дали мога да го направя — обяснявам му. — Мина доста време, откакто не съм целувала никого — исках да видя дали ще мога.

— Можеш да опитваш с мен винаги когато пожелаеш — казва той през смях.

Усмивам му се. Понечвам да го направя отново, да се приближа и да го целуна, този път да се насладя на допира на устните му, когато мобилният му започва да звъни във вътрешния джоб на сакото. Той го вади и проклина под нос.

— Сякаш има някаква аларма в главата си, когато направя нещо, което няма да ѝ хареса — казва той. — Елиза. Това е нейната мелодия. — Прокарва ръка по челото си, явно вбесен. — Обзалагам се, на каквото кажеш, че ще слезе да чука на вратата ми. И когато не отворя, ще почука на съседите, за да разбере дали са ме виждали. — Телефонът спира да звъни. Той гневно забива вилица в един картоф и стои изправен като пилон, докато посяга към джоба си с другата си ръка, за да извади телефона. — Сега пак ще позвъни и ако не отговоря... — Спира, после кима, когато телефонът се събужда отново. — Няма да спре, докато не вдигна. — Отхвърля обаждането. След по-малко от десет секунди телефонът пак звъни. Той се взира в екрана за миг и отхвърля обаждането с гневен жест. Накрая изключва телефона. — Мразя да си изключвам телефона, защото може бившата ми жена да иска да се свърже с мен заради сина ми, но Елиза ме подлудява. Всичко опитах — да не ѝ обръщам внимание, да говоря с нея, да я отблъсна внимателно, — но тя не се отказва. Не знам какво да направя, освен да отида в полицията. Не знам какъв ѝ е проблемът, но просто ме влудява.

Аз знам какъв ѝ е проблемът, заподозрях го още, когато се запознах с тях, но бутилката вино и отчаяното ѝ желание да влезе в апартамента ми го потвърдиха. Знам какъв ѝ е проблемът, но не съм сигурна, че мога да му го кажа. Първо, той не иска да разбере, и второ, вероятно не трябва да се забърквам още повече. Но пък сигурно вече мога да си замълча, след като го целунах, след като се сблжих с него.

— Аз знам какъв ѝ е проблемът — признавам, — но няма да ти хареса. Всъщност няма да повярваш.

— Какво? Че е толкова вманиачена по мен, че се е превърнала в преследвачка? Да, и сам го установих. — Той е ядосан, разстроен и се чувства безпомощен. Познавам тези чувства, как бавно разяждат увереността ти, карат те да правиш света си по-малък, по-пуст и по-незаплашителен. Би трябвало истината за ситуацията ти да те освобождава, да ти даде шанс да се освободиш, да те постави на пътя към нов живот в света. За нещастие истината може и да те накара да

останеш прикован към някакъв момент от миналото, да те накара да се страхуваш да направиш каквото и да било, защото вече съществуването ти е омърсено от нещо грозно, ужасяващо и неразбираемо. И понякога, понякога истината може да направи всичко много по-лошо, отколкото си предполагал, че е възможно.

Колкото и да е ужасяваща обаче, истината за тази ситуация трябва да бъде казана.

— Не — отвърнах аз, — проблемът ѝ е, че е наркозависима.

Маршал ми се изсмива в лицето, казва ми, че греша, и после ме поглежда хладно. Не трябваше да очаквам нещо друго. Кой иска да повярва, че негов познат е наркоман, когато изглежда относително нормално и се държи относително нормално? Кой би повярвал това за приятел, когато този приятел има работа и си го виждал замаян само когато е пил повече на Коледа? Не, много по-лесно е да попиташ непознатия, който ти е казал тази истина:

— Защо казваш такова ужасно нещо?

— Защото е така. Нямах да го кажа, ако не бях сигурна. Признавам, че я познавам съвсем отскоро, но е такава. Затова е обсебена от теб: обзалагам се, че ти единствен не я режеш, вероятно все още ѝ заемаш пари от време на време и ѝ позволяваш да влиза в апартамента ти, откъдето може да краде. Да, тя е обсебена от теб, иска да запази връзката си с теб, защото единствено ти все още ѝ помагаш да поддържа навика си.

— Тя не краде от мен.

— Разбира се, че краде. Обзалагам се, че редовно ти изчезват разни неща, но ти си убеден, че си забравил къде си ги сложил, или си казваш, че си имал трийсет паунда, вместо четирийсет. Сигурна съм, че другите ѝ приятели са спрели да ѝ заемат пари преди цяла вечност, когато тя е спряла да ги връща, и не я канят у дома си, след като са започнали да им изчезват вещи. Тя наистина е обсебена от теб, но ти си и единственото ѝ спасително въже, което ѝ помага да си мисли, че няма проблем.

— Тя не е наркоманка.

— Напротив. Познавам много хора, които се друсат, и пристрастените са точно като Елиза, дори да нямат дом и работа като нея.

— Щях да знам, ако е наркоманка — казва той строго.

— Ще ми се да мисля, че е така — отвърщам. — Виж, Маршал... — Слагам ръка на ръката му и говоря внимателно, като с човек, който е преживял ужасен шок. Той веднага отстъпва от мен, не иска да го докосвам. — Виж, Маршал — казвам отново и се опитвам да говоря още по-внимателно, но неговото отхвърляне ме ужилва, като стрела с отровен връх, в най-нежната, най-уязвимата ми част. Дори след всичко случило се още отчаяно искам някой да ми повярва. — Разбирам, че това е голям шок за теб. Не казвам, че тя е лош човек, но се нуждае от помощ и вероятно няма да я потърси, ако не съзнава проблема си. Мисля, че ще трябва да измине много дълъг път, докато го разбере. — Смачквам пакетчето с картофките, вече нямам апетит. — Ще се прибирам. Доскоро!

— Ника — вика Маршал след мен, преди да съм изминала и шест крачки.

Обръщам се на място, знам точно какво ще ме попита.

— И към какво мислиш, че е прирастена?

Поемам дъх.

— Не съм сигурна, но ако съдя по поведението ѝ и силната параноя, мисля, че има голям проблем с кокаин, смърка големи дози — затова и се облива с парфюм — и вероятно продължава да ги увеличава.

Той клати глава.

— Наистина мисля, че грешиш.

Кимам му и тръгвам към дома.

— Наистина мисля, че грешиш — вика той след мен.

Да — мисля си, докато се отдалечавам. — *И родителите ми казаха така, когато им разкрих истината за нещо, което не искаха да чуят.*

Бирмингам, 2010 г.

Нещата се оправиха. След онази организирана от Джъдж нощ, която беше изпълнена с болка и унижение, няколко години нещата бяха по-добре.

Намерих си сваятна работа и чистех офиси почасово, бях щастлива. Веднъж, когато излязох с приятелки от работата, срещнах един мъж и започнахме да се виждаме. Почти имах чувството, че най-

сетне съм възнаградена за всичко преживяно. Преместих се при него след три месеца. Преди това спях в колата, която купих. Продадох колата и спестих парите за черни дни. Преместих се при Вини без никакви илюзии, имах си свой живот, свои пари и аз контролирах тялото си.

Това с Вини не беше голяма любов, но се разбирахме. Ходехме в местната кръчма и си вземахме храна от закувалите. Предимно гледахме телевизия заедно и аз можех да седя на дивана му и да гледам как се сипе дъждът, и ми беше достатъчно, че вече не съм на улицата и не трябва да търся подслон. Всяка нощ мислех за Рийс, за всички останали навън, и отправях нещо като молитва за тях: надявах се, че са добре, че някак ще успеят да останат сухи, да поспят и да се събудят в по-хубав ден.

Накрая хванах Вини да ми изневерява. Един ден се прибрах у дома по-рано, защото в сградата, където работех, имаше изтичане на газ, и седнах тихо на дивана, като слушах как я чука в спалнята. Стори ми се, че с нея се забавлява несравнимо повече, отколкото с мен. Знаех, че трябва или да вляза, да се изправя пред него и да крещя като банши, или да си тръгна с гордо вдигната глава и непокътнато достойнство, но бях изморена. Просто седях и ги чаках да приключат, а после се усмихнах на жената, която влезе да си вземе чаша вода, облечена само с посткоитусно сияние.

— Е, добре си поживяхме, нали, Ейс? — каза Вини, след като изпрати своята изчервена приятелка.

— Да, така е — съгласих се аз. Не усещах негодувание, гняв или болка. Нашата връзка не беше особено страстна, ако трябваше да бъдем честни. В началото много се харесвахме, но после тръпката като че ли изчезна. Вероятно защото знаех какво ще стане накрая — аз пак ще се озова на улицата. Трябваше отново да подам молба за дългосрочно пребиваване в хостел, дъждът отново щеше да ме мокри и щях да местя вещите си от шкафче на шкафче на Бирмингам Ню стрийт, щях да се срещам по-често с Рийс и да плача вътрешно заради онова, през което той преминава. Вероятно щях да виждам и Джъдж, който още не можеше да ми прости, че не исках парите му. Знаех, че е много злопаметен и никога не забравя такива неща. Когато това с Вини приключеше, знаех къде ще се озова отново и го бях приела.

Но тези три години и половина бяха хубави. Струвах си. Спях в легло, хранех се редовно, ходех на зъболекар, не се налагаше да търся начини да пестя тампоните, защото не знаех дали ще мога да си позволя друга кутия. Бях живяла добре с Вини, не можех да го мразя.

9.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Не стигнах доникъде с търсенето на Ника. Абсолютно доникъде. Претърсих интернет възможно най-щателно. Регистрирах се във всякакви социални мрежи и пак няма резултат. Дори в избирателните списъци все още е посочен адресът на родителите ѝ в Чизуик. Чудя се дали да ида при тях и да ги питам за нея. Тя бяха основната причина да замине. Те, аз и онова, което направих.

Започвам да си мисля, че ще е нужно чудо, за да я открия. Без порядъка на манастирския живот безсънието ми се завръща, шумът в главата ми бавно започва да се надига. Сигурна съм, че, ако намеря Ника, той ще притихне, може дори да имам шанс да открия тишината.

Днес е Великденската неделя и аз съм на утринната литургия. Вчера мама каза на вечеря (която аз приготвих), че ще дойде с мен, тъй като пропуснала петъчната служба. Знаех, че няма да го направи. Каза го, защото си мислеше, че го очаквам от нея. Татко остави вилицата и я гледа много дълго. Тя се преструваше, че не знае какво го учудва толкова, и нарочно продължи да яде бавно.

— Да те чакам ли да тръгнем заедно, или ще дойдеш направо там, ако не си готова? — попитах.

— Ще съм готова — сопна ми се тя.

— Чудесно. Ще е хубаво да сме заедно. Може да поговоря с отец Емануел след службата. Той толкова много ми помогна, когато исках да стана монахиня. Ще се радвам да го видя отново.

— Прекрасно.

Тази сутрин не си правя труда да я чакам до последната минута. Знам, че няма да дойде. Мама понякога обича да ме дразни, нямам представа защо, но го прави. Църквата е на върха на голям хълм, затова не искам да я чакам. Искам да стигна там спокойна и готова, а не останала без дъх. Църквите напоследък вече не са така посещавани, хората са много заети със светските си животи, а и заради скандалите, които все изникват около Църквата, но аз ги обичам. Обожавам миризмата вътре, атмосферата, стремежа към тишина и покой.

Отец Емануел стои встрани и се усмихва на пеещия хор в пурпурнозлатни тоги. Гласовете им изпълват пространството; всяка дума от латинската версия на „Аве Мария“ е свършена. Затварям очи, когато стигат до втория стих, разгръщат го и го предлагат на паството, на църквата, на свещеника, на бог.

Отново отварям очи и оглеждам хората, търся познати лица. Ника може да е тук. Взирам се по-усилено, оглеждам хората по пейките, които мога да видя от мястото си. Тя може би изглежда различно сега. Вероятно изглежда различно. И може би е тук, била е тук още откакто се прибрах преди няколко седмици и тя мъчително ми липсваше.

На петата пейка отпред назад, от другата страна на пътеката, забелязвам Гейл Фрост, моята нежна Немезида от гимназията на Чизуик. Откакто работя там, тя постоянно намира начини да ме разпитва за религията и за бог, за предишния ми живот като монахиня, но така тихо и недоизказано, че е трудно да ѝ се разсърдиш. Все трябва да си напомням, че е нужно да ѝ се скарам, да я заплаша с наказания, да я изпращам при директора всеки път, когато прекоси границата на забавното и стане груба или злобна. Трудно е, защото тя е толкова симпатична.

Седи до жена, която е нейна по-възрастна версия. Гейл е хамелеон. Онази нощ пред бара я видях оскъдно облечена, с хваната странично дълга черна коса, опитваше се да изглежда по-голяма. На училище се облича спретнато, с униформата, с леко смъкната вратовръзка и откопчано горно копче, косата ѝ е хваната на големи детски афроплитчици с цветни панделки в началото и в края. В църквата е сериозна, почти строга с обикновена тъмносиня рокля и прихваната на тила коса. Онази нощ носеше големи халки, в училище е с малки обички, а в църквата е с перлени.

Вероятно съм се взирала в нея твърде дълго и тя извъръща глава към мен, за да види кой я гледа. Усмихвам ѝ се и в замяна тя леко извърта очи и пак се обръща наред, концентрира се отново в красивата, неземна мелодия на хора.

Лондон, 1991 г.
Търсех тишина.

Шумът в главата ми не спираше, не можех да намеря покой. А за да открия тишината, трябваше да спра да бъда онази, която трябваше да бъда, поне за малко. Ника не беше идвала на училище от пет месеца и се носеха слухове, че е изчезнала. Някакви (глупави) хора говореха, че била отвлечена от извънземни. Други пък казваха, че е отвлечена от хора. Трети твърдяха, че са я видели да отива към автобусната спирка, която води към станцията на метрото на Западен Чизуик, с чанта и куфар.

Слушах ги как гадаят какво се е случило с нея, защо е изчезнала, къде е отишла, и знаех защо. Заради мен. Заради онова, което й сторих.

От деня, когато Ника просто не дойде на училище, всичко се промени: сънят ми, винаги неспокоен и накъсан, като драскотини по керамична чиния, се разпадна напълно и аз бях измъчвана от изпълнена с кошмари дрямка, докато врявата в главата ми ставаше все по-силна. Спрях да ходя на балет. Татко ме попита защо, а мама не искаше да става суматоха, затова ми казаха, че трябва да започна пак, след като си почина. Когато господин Дано се появи у нас — както бе отишъл и у Ника, — те засилиха натиска върху мен. Той им беше предложил безплатни уроци, водеща роля във всяко представление, всичко, което поискам, стига да размисля. Беше им казал, че никога не е имал толкова надарени ученички като мен и Ника и щяло да е престъпление да се откажа. Чух всичко това от тях, много, много пъти, но изчезването на Ника ми беше дало кураж. Не спирах да отказвам дори когато мама си изпусна нервите за първи път в живота ми и се разкрещя, че точно затова никога не е искала момиче. Момичетата носели неприятности, все създавали проблеми, не искали да разберат, когато им се предлага нещо добро. Тогава татко се намеси и я спря, каза й никога вече да не ми говори така и че макар че бил разочарован, щом не искам да ходя, няма да ме принуждават.

Мислех си, че шумът ще спре след това, че когато не го виждам всяка седмица, тишината ще се завърне и ще бъда свободна.

Отчаяно исках и Ника да се върне. Чувствах се ужасно, изпитвах истинска болка в стомаха, когато си помислех, че ще живея без нея. Но това беше детинско, просто празни фантазии. Не можех да я върна, това беше истината, изписана с големи букви в ума ми. Тя си беше тръгнала заради мен и вече не можех да сторя нищо.

Сядах на една пейка в парка, през който понякога минавахме по нашия криволичещ път след училище. Не знаех какво да правя. Бях я накарала да замлъкне с онова, което сторих, и всъщност бях сторила същото и със себе си. А когато тя си отиде, някъде в себе си, в онези малки тихи пукнатинки в ума си, аз знаех, че никога няма да се върне. Под целия шум в главата ми, под бурята в гърдите ми, се чуваше едно шепнещо гласче. То не спираше да ми говори, обещаваше ми всякакви мъчения. Понякога излизах нощем — защо до тогава този глас ставаше най-страшен — и често се озовавах в парка, седях на различни пейки с часове, докато се изморях достатъчно, за да мога да заспя, когато се прибера.

В една от тези нощи, докато стоях на една пейка, аз стисках в ръка шишенцето със сънотворни на майка ми, а до мен имаше отворена бутилка вино. Знаех, че ще открия тишината на дъното на тази бутилка. Не бях спала, а шумът в мен бе станал толкова силен, че не можех да го спра. Всъщност не исках да го правя наистина, но това ми се струваше единственият начин да се справя с всичко — с болката от липсата на Ника, с агонията, че аз съм тази, която направи онова ужасно нещо, с постоянната врява в главата ми.

— Не знам какво да сторя — казах на глас и думите отекнаха в ушите ми. Затанцуваха около сърцето ми. Ника беше намерила своя изход, нейната тишина и вероятно това бе единственият начин аз да открия моята. Където и да отидех, шумът ме следваше и не можех да издържам повече.

— Изглеждаш много нещастна — каза ми тя.

Беше красива, или поне онова, което се виждаше от нея. Почти изцяло беше покрита с черно расо, а по челото ѝ минаваше бяла лента. Усмихна ми се и аз се вгледах в нея, запитах се дали е истинска и защо е тук.

— Обикновено не заговарям първа никого, но дойдох да се погрижа за хората, които живеят в парка, а ти изглеждаш толкова изгубена, че реших да ти помота.

Не бях изгубена. За първи път от осемгодишна знаех къде ще намеря съвършената тишина.

— Какво ще кажеш да направим размяна? — попита тя и протегна ръка към шишенцето в ръката ми. Искаше да ми даде в замяна някаква книга.

Не. Поклатих глава, не исках да правя размяна. Исках тишина. Исках бягство. Исках го, но не бях като Ника, не можех просто да си тръгна и да се опитам да започна отначало някъде другаде. Навсякъде щеше да е същото. Това бе единственият начин да сложа край.

Тя пак ми се усмихна.

— Моля те. — Тъмният ѝ поглед не се откъсваше от лицето ми. Беше толкова неподвижна, спокойна, уверена. Тишина. Тя беше тишината. — Моля те.

Аз ѝ дадох тишината, шишенцето с хапчета, а тя ми подаде книгата.

— Винаги чета това, когато се чувствам като теб.

— Чувствате се като мен? — попитах я. Откъде би могла да знае как се чувствам? Със сигурност единственият човек, което имаше някаква представа как се чувствам, си беше отишъл и аз вероятно нямаше да го видя отново.

— Да, понякога се чувствам като теб. Затова чета това. Всяка дума ме изпълва с благодат. Ако го прочетеш, ще разбереш защо исках да направим размяната. Аз ще взема шишенцето, а ти можеш да задържиш книгата.

Усмихна ми се за последно, стана и тръгна в нощта. Видях я да се насочва към група хора, които приличаха на бездомници и се мотаеха около люлките в парка, с бутилки и цигари, смърдящи. Тя започна да говори с тях, смееха се и се шегуваха, сякаш се познаваха добре. Щом си тръгна, огледах по-добре книгата, страниците ѝ бяха покафенели от времето, а ръбчетата им бяха извити от честото прелистване. Корицата беше олющена, мастилото се бе напукало и обелило. Тя ми беше дала своята тишина, своето бягство. Взирах се в книгата и се питах какво ли крият страниците ѝ.

— Ще ми дадеш ли тишина? — попитах книгата.

Тя ми беше взела шишенцето, затова няха друг избор, освен да опитам.

Отворих внимателно книгата. Вътре имаше твърде много думи с твърде ситен шрифт. Но въпреки че бях точно под уличната лампа, бе прекалено тъмно, за да чета. Напрягах очи, опитвах се да различа думите, да открия обещаната благодат. Не можах да я видя. Не разбирах какво имаше тя предвид. Бях разменила тишината си за тази книга, която не можех да започна да чета веднага. Трябваше да се

прибера у дома. Това ли беше целта ѝ? Да ме накара да се прибера, да ме накара да се откажа от онова, което бях намислила?

След два дни, когато прочетох книгата, бях открила онази благодат, за която тя говореше, и знаех какво грабва да направя: трябваше да стана монахиня и да се опитам да откроя тишината в бог.

Лондон, 2016 г.

След службата оставам пред църквата, чакам да говоря с отец Емануел. Той се сбогува с паството си, стиска ръцете на хората, говори сърдечно с тях. Той е много обичан свещеник, винаги е бил. Мъж и жена, които чакат да говорят с него, ми се струват познати. Сърцето ми подскача в гърдите, когато осъзнавам кои са: родителите на Ника.

И двамата са облечени с празнични дрехи, приличат на много порядъчни хора, които биха отгледали такъв сърдечен и изпълнен с доброта човек като моята приятелка. Спомних си ги от балетните представления — как сядаха отпред, до моите родители, изглеждаха горди и приемаха поздравления от името на Ника. И през цялото време знаех, че не са ѝ повярвали, когато им е казала какво прави с нея господин Дано, че са повярвали на него, когато ги е уверил, че тя преиграва и не е разбрала правилно докосванията му, а на следващия ден, той... той пусна „Танцът на Захарната фея“ много, много силно по време на урока ѝ.

Но може да са се променили след толкова години. Може би сега, когато и тя е възрастна, когато им е равна и те не очакват безпрекословно подчинение от нея, са оправили нещата помежду си. Може би, след като е напуснала онзи футболист, се е върнала и се е сдобрила с тях, и сега живее някъде из страната, има ново име — по брак, може би и дечица, и точно затова не мога да я откроя. Може би Ника живее добре и те са грижовни баба и дядо, а тя няма нужда да нахлувам в живота ѝ и да влача със себе си късчета от миналото.

Трябва да говоря с тях. Ако са се сдобрили и знаят къде е тя, тогава всичко ще е наред. Ще ми кажат, че е щастлива и няма да е нужно да се свързвам с нея. Ще го направя, но няма да се налага. Ако са се сдобрили, няма да се притеснявам да говоря с тях, напомняйки им за онова време, да се питам кой от двамата ѝ е казал, че трябва да

продължи да ходи на балет и да спре да се оплаква, ако иска да живее под техния покрив.

Дланите ми стават влажни и лепкави при мисълта да говоря с тях. Но трябва, ако искам да открия Ника.

Докато ги чакам да приключат разговора си с отец Емануел, се оглеждам. Гейл и майка ѝ стоят малко по-нататък и майка ѝ нещо ѝ се кара, наглася яката на роклята ѝ, прибира въображаем кичур от свършената ѝ коса. Много ми се иска да поговоря с тях, да се вмъкна някак в света им, но нямам повод. Те не ме познават, а и аз ще го направя само защото тя ми напомня за мен самата. След няколко минути един от хористите, все още с робата, се приближава до тях. Прегръща през раменете майката на Гейл и я целува леко по устните. Явно това е вторият баща на Гейл, тъй като е привлекателен, малко по-възрастен бял мъж с посребряла руса коса. Гейл извърта очи при целувката и така поглежда към мен.

Аз се усмихвам, още една възможност за връзка. Този път тя ме поглежда лошо, а после бавно и съвсем нарочно ми обръща гръб.

Е — казах си — така ми се пада.

— Здравейте — казвам любезно на господин и госпожа Харпър, когато стигат до края на алеята в църковния двор. Далече сме от останалите и от мястото ни се вижда цял Чизуик и съседните градове.

— Вие сте господин и госпожа Харпър, нали?

Те спират и ме поглеждат, преценяват ме. Майката на Ника се смръщва леко, сякаш се опитва да намести лицето ми в някакъв момент от миналото си. Тя е изключително стилна: косата ѝ е изправена под черната шапка, а гримът е толкова внимателно положен, че сякаш няма такъв. Носи скъпо на вид черно палто и дизайнерска чанта. До нея бащата на Ника също е много изтупан. Той като че ли не ме познава, просто ме гледа с приятно, питащо изражение.

— Да, ние сме — казва той.

— Не знам дали ме помните? Казвам се Вероника Харпър. Приятелка съм на дъщеря ви от училище.

И двамата реагират еднакво — сковават се, израженията им стават по-резервирани. Това ми показва, че не са оправили отношенията си с най-малкото си дете.

— Току-що се върнах в Чизуик, видях ви и реших да попитам как е Ника? Още ли живее тук?

Госпожа Харпър преглъща с мъка, леко разстроена от въпроса ми. Господин Харпър омеква малко, но само малко. Няколко секунди като че ли и двамата не смятат да ми отговорят и ще стоим тук, пред тази гледка към нашия роден град, без да разговаряме за другата Вероника.

— Не, не живее тук — казва накрая господин Харпър. — Дъщеря ни реши да се отчужди от нас преди много години. Тя беше много объркана млада жена.

Не съм изненадана, че това им е лайтмотивът — тя е решила да се откаже от тях, тя е обърканата. Питам се каква ли щеше да е моята история, ако не бях станала монахиня. Дали щях да отида в университет, да си намеря работа, съпруг, да си направим бебета? Или историята ми щеше да свърши някоя нощ в парка, с шишенце лекарства и бутилка вино? Питам се какво ли щяха да кажат тогава? Дали щяха да ме обявят за объркана млада жена, която се е напивала всеки уикенд, правила е секс с по-възрастни мъже в улички и коли и е разбила сърцата на родителите си, като е отнела собствения си живот?

— Разбирам — казвам. — Съжалявам да го чуя.

Госпожа Харпър внезапно се хваща за съпруга си, за да я задържи и успокои, като я прегърне. Ако не бях живяла с майка си, ако не знаех какво бяха казали на Ника, сигурно щях да се трогна. Щях да реша, че Ника е била егоистично дете, че те са били любящи родители и че без нея им е по-добре.

— Значи не сте се чували с нея оттогава? Откакто замина?

— Не — отвръща строго баща ѝ. — Както ви казах, тя избра да се отчужди от нас преди много години.

— И дори не е изпратила пощенска картичка или известие за смяна на адреса? — Насилвам си късмета знам го, но няма да имам друга възможност да говоря с тях. — Значи нямате никаква представа къде може да е?

От гърлото на госпожа Харпър се изтръгва тих стон и аз най-жестоко си мисля, че е по-добра актриса от майка ми. Мама може да се престори на загрижена и любяща, когато стане нужда — но майката на Ника направо я удря в земята.

— Моля ви, разстройвате съпругата ми. Не сме чували нищо за дъщеря си от почти двайсет години. Имате ли представа колко тежко е това за нас? Дадохме ѝ всичко, най-добрите възможности в живота, а тя ги захвърли обратно в лицата ни. Другата ни дъщеря, Саша, ни оказа огромна подкрепа и с години се опитва да компенсира заради онова, което Вероника ни причини. Тя също е съсипана от нейното поведение. За щастие синът ни напусна дома, преди поведението на Вероника да излезе от контрол, но всички бяхме наранени от нейните действия. А сега, ако обичате, бихте ли спрели да говорите за това.

Свеждам глава и казвам тихо:

— Разбира се. Съжалявам. — Ника, бедната, бедната Ника. Не знаех колко студени хора са те. Не знаех, че цялото ѝ семейство се е обърнало срещу нея. Че когато отиде в полицията, наистина вече е нямала какво да губи, защото всичките ѝ близки са вярвали, че тя е проблемът, че тя прави от мухата слон. — Няма да ви безпокоя повече.

Бедната ми Ника. Нищо чудно, че онова, което направих, е било последната капка. Аз бях единственият човек, на когото можеше да разчита, и...

Госпожа и господин Харпър си тръгват и аз отново го усещам: надигането на шума в главата ми, съкрушителната агония от мисълта, че съм увеличила болката на човек, когото така отчаяно обичах.

Трябва да я намеря. Трябва да оправя нещата.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Ника, опитвам се да те срещна, но ти явно пак си пуснала в ход твоята суперсила, а не искам да чукам на вратата ти, за, да не би да я затръшнеш в лицето ми. Съжалявам за онази нощ. Че не ти повярвах. Попитах Елиза и ти се оказа права. От известно време тя съзнава, че има проблем с наркотиците, и иска да получи помощ. Наистина стана добре, че ти повдигна въпроса. Благодаря ти. Ще направя всичко по силите си, за да я подкрепя и да получи подходящата помощ, а тя ще ми плати за нещата, които е взела. Ако искаш да вечеряме пак заедно някой ден, моля те, обади се. Номерът ми е долу. Живея в апартамент 207, ако някога решиш да се отбиеш, за да се пробваш отново с целуването.

Маршал :)

Знам наизуст всяка дума от бележката му, чета я няколко пъти на ден, откакто той я пусна в пощенската ми кутия преди два дни. Днес обаче тя съвсем не иска да ми излезе от главата. Изкуших се да се обадя, да му пиша съобщение. Да се свържа с него.

Когато изчистих половината от първия от определените ми етажи в хотела, все още не знаех какво да правя. Странно е усещането да ти повярват след първоначалната гневна реакция, но той наистина е в сериозно отрицание по отношение на Елиза. Не съм сигурна доколко тя е в отрицание по отношение на себе си и колко му е признала в отчаяното си желание да каже каквото той очаква от нея, за да го задържи в живота си.

Бутам количката, натоварена с кърпи, нови тоалетни принадлежности, чаршафи и препарати за почистване, по коридора към следващата стая. Човекът от 413 определено беше много чист и

подреден. Успях да изчистя стаята му за десет минути. Винаги правя така, в опит да си спечеля минута-две, за да отделия повече време на най-мръсните стаи. Тези етажи са с по-големи стаи, които отнемат повече време.

Лявото колело на количката понякога скърца и аз си казвам, че трябва да накарам момчетата от поддръжката да го погледнат. Докато си мисля това, бележката от Маршал се превърта в ума ми като пълзящи надписи в долната част на телевизионен екран.

Съчувствам му. Няма представа с какво си има работа. Елиза изглежда добър човек, но ще направи лоши неща. Вероятно вече е направила лоши неща, но още цял куп такива я очакват. Ще ги направи и накрая ще е ужасена, че не ѝ е останал никой. Маршал няма да е до нея. Сега той си мисли — всъщност вярва, — че ако я подкрепя и се грижи за нея, ако не ѝ се сърди, задето е краля от него, това ще ѝ помогне; че ако има рамо, на което да се опре, тя ще потърси помощ за проблема си. Мисли си, че е нейната скала, човекът, към когото тя може да се обърне в трудните моменти, че това ще я накара да се бори с „проблема“ си. А всъщност всичко ще е само вятър, всичко ще са само лъжи, нищо няма да излезе, защото тя няма „проблем“, тя е пристрастена. В момента иска само своята дрога, иска животът ѝ да се напасне към дрогата, иска единствено да ѝ се разминава за това, че се държи като пълна отрепка.

Рийс понякога се държеше така. Да, като пълна отрепка. Единственият начин, по който можех да остана негова приятелка и все още да го обичам, бе да съм честна със себе си относно какъв е той и на какво е готов, за да подхранва навика си. Наистина го обичах. Можех да го обичам, защото виждах какъв е всъщност. Когато го поглеждах, не виждах наркоман, който краде от мен и Вини, когато го пускахме в къщата. Не виждах дори мъжа, с когото бях пила кафе, след като ме беше спасил от изнасилване. Виждах момчето, което е трябвало да напусне дома си, защото майка му не го е защитила. Никога не съм виждала негови снимки отреди да започне животът му като Рийс, но можех да си го представя. Под надупчената от иглите кожа, под мръсотията, под мръсните дрехи, сиво-кафеникавите зъби и често неприятната миризма, аз винаги можех да видя момчето, за което домът е станал толкова ужасен, че е трябвало да избяга от него. Виждах го такъв, но знаех на какво е способен.

С Рийс бяхме вредни един за друг, защото той можеше да направи ужасни неща, можеше да ме измами, да ме обижда, а аз пак щях да го обичам, пак щях да се грижа за него, пак щях да съм неговото убежище, когато имаше нужда да се преструва, че води нормален живот. Рийс понякога се нуждаеше от сурова любов. И двамата знаехме, че всеки път щом влезе в дупката на хероина, не е паднал в нея, а е пропъзлял там. Сам решаваше да го направи. Да, това бе избор, направен заради така силно физическо и психическо желание, че той често не можеше да издържи на болката, която идваше, след като спреше да излива дрогата във вените си, но все пак беше негов избор. Моят избор не беше толкова физически, беше психологически, емоционален, инстинктивен — трябваше да съм до него. Трябваше да му показвам, че вярвам в него, защото си нямаше друг. И двамата знаехме, че той понякога има нужда от сурова любов, той знаеше, че аз имам нужда от сурова любов, но и двамата не бяхме достатъчно смели, за да я дадем.

Всичко това предстоеше на Маршал: рецидивите, обещанията, парите, емоционалният омагьосан кръг, в който щеше да попадне, докато Елиза се преструва пред него и пред себе си, че иска да бъде чиста. И тъй като и аз съм пристрастена, искам да бъда до него. Да му помагам, докато той помага на нея. Да подхранвам навика си с неговата нужда да помага на приятел.

Спирам количката пред 415. Няма табелка „Не безпокойте“ на дръжката на вратата, затова вдигам ръка.

Чук, чук! Чакам десет секунди.

Чук, чук!

— Почистване — викам. Чакам още десет секунди.

Няма отговор, нищо. Това невинаги означава обаче, че човекът не е в стаята — може да е заспал дълбоко, може да се къпе, може да е със слушалки и да не ме чува... средно стряскам поне по пет души на ден.

Прекарвам картата, прикрепена с халка към униформата ми, и бавно отварям вратата. Влизам, но оставам до прага, после пак чукам, „Почистване“. Няма отговор. Стаята е тъмна, защото пердетата са дръпнати, но не я усещам празна. В банята не свети, няма никой в леглото, но аз не съм сама тук. Брр. Средно това се случва поне два пъти на седмица — някой „случайно“ ме удостоява с гледка към

голотата му. Вече съм виждала толкова много голи хора — мъже и жени, — откакто работя тук, и нито, един от тях няма тяло, което да си струва гледането.

Да си тръгна ли, или да остана? Наистина не съм в настроения за шегички днес. Оглеждам сумрачната стая, виждам бъркотията, преценявам колко време ще ми трябва, когато се върна по-късно. Едно мъжко сако е окачено на стола до прозореца; на ниската пейка до вратата има куфар, който стои отворен, но в него няма дрехи, само бельо, доколкото виждам, затова сигурно те са окачени в гардероба. На пода до леглото има панталони, единият крачол е напъхан в другия; отгоре лежат чифт мъжки слипове, а до тях — бяла тениска на нощното шкафче виждам скъп часовник, красива сребърна запалка, монети и ключове — за кола и за къща. Не е твърде разхвърляно — вероятно банята също няма да има нужда от голямо чистене. Да си тръгна ли, или да остана? Стаята е неестествено тиха, макар че не съм сама. Да си тръгна ли, или да остана?

Крушката в банята внезапно светва и, сякаш от нищото, един силует се появява оттам, спира и се обляга на рамката, така че тялото му запълва цялата пролука. Мъж е, над белия корем има загорели, мускулести гърди. Гол е, разбира се, излага тялото си на показ, сякаш всеки по тази земя е длъжен да го види.

Аз веднага извъръщам очи, но знам, че вероятно първо е погледнал към мен, за да види доколко съм смутена, а после се е възхитил на отражението си в голямото огледало, до което стоя.

— О, извинете — казвам, извъръщайки очи. — Мислех, че стаята е празна. Почистване. Ще се върна по-късно.

Правя крачка назад, готова да затворя вратата след себе си.

— Не, не, не бягайте. Пак можете да почистите. Аз наистина нямам нищо против.

Неговият глас. Неговият глас пропълъзва в ушите ми, после се разлива из паметта ми, събужда всичките ми кошмари, кара ги да просветват в ума ми като неудържим порой.

— Ще дойда по-късно — успявам да кажа. Не вдигам глава, бутам очилата нагоре. — Извинете.

Излизам от стаята и затръшвам вратата. Не мога да си позволя миг, за да се съвзема, трябва да се махна оттук, да вляза в следващата

стая, да се скрия и да се надявам, че не ме е познал, да се надявам, че няма да отвори вратата, да надникне навън и да каже...

— Ники? Ти ли си?

Продължавам да вървя, защото не съм Ники. Ники е жената, която той създаде по свой образ.

— Добре тогава, Ника. Ника Харпър, спри веднага и говори с мен.

Дори не знам защо, може би защото дълбоко в себе си съм пак двайсетгодишното момиче, което правеше каквото той му каже. Може би съм знаела, че трябва да проведе този разговор, трябва да участвам в този сблъсък и няма смисъл да се опитвам да го избегна, затова спирам количката с понякога скърцащото колело.

Не мога вечно да бягам от късчетата минало. Някой ден някак ще трябва да се справя с него.

Обръщам се. Изглежда късчето, с което ще трябва да се справя сега, е късчето, свързано с Тод.

— Почти не те познах с тази прическа и с очилата — казва той. — Изглеждаш много различно.

— Ти също — отговарям. Малко е посивял по слепоочията, от слънцето на скъпите му почивки кожата му е загрубяла и той е по-стар, разбира се, но в общи линии изглежда същия. Но не това имам предвид. Преди се плашех от него — а след като го напуснах, още повече. В ума ми той бе ужасяващ, по-страшен от мисълта да спя на улицата. Може би се страхувах от това, което може да ме накара да направя, че ще ме накара да се съглася да продължи да ме тормози. А сега, докато стоя пред него, просветващите ужасни спомени като че ли не са свързани с него, с мъжа, който наднича през вратата, за да не показва голотата си в коридора. Тези кошмари са за някой много по-страховит. Някой очарователен и хубав; жесток и коварен. Това като че ли не е той. Той изглежда съвсем различно.

— Защо не се върнеш в стаята ми да поговорим? — пита той любезно.

Клатя глава.

— Не, предпочитам да остана тук.

— Не съм те виждал от десет години и искаш да говорим тук? — Маха с ръка към коридора, който всъщност е много хубав като за

коридор. Осветлението е приглушено, но не и долнопробно, килимите са чисти, тапетите са красиви.

— Защо не? — питам аз. — Какво му е на коридора?

— Стига, Ники, просто влез за момент. — Звучи весело, като човек, който успокоява бившата си, като контролиращ мъж, който ще стане много зъл, когато бившата му не направи каквото иска от нея.

— Не, благодаря — заявявам. — И без това нямам време, трябва да работя.

— Да, работа — подсмивва се той. Някога тази подигравка щеше да ме засегне. Щях да чакам другите думи, които да покрият раната отворена от тези, да ме накарат да се почувствам добре. Точно сега обаче тя отскочи от мен, без да ме засегне. — Изчакай — казва той, когато не отговарям. Изчезва за няколко секунди, после се появява с бял халат. — Не мога да повярвам колко ниско си паднала, Ники. Навремето се смеехме на камериерките в хотелите, че трябва да пълзят на колене и да чистят, за да изкарат за пакет цигари, помниш ли?

Клатя глава.

— Не, не помия, защото аз никога не съм се смяла на никого, който си изкарва хляба, Тод. Не мисля така за хората. Никога не съм мислила и няма да го направя.

— О, стига, знаеш какво имам предвид.

— Не знам, наистина не знам, защото винаги съм уважавала хората, с каквото и да се занимават. Не е трудно да не се мислиш за подобър от останалите само защото те не могат да си позволят твоя начин на живот.

— Наистина си се променила — казва той тъжно.

— Така ли? — питам. — А ти не си.

— Виж, това е глупаво, не можем да говорим нормално така. Нека те заведе на вечеря, ще поговорим и ще се опознаем отново. Искаш ли?

Толкова съм отвратена от това предложение, че едва се сдържам да не изкривя лице, сякаш той излъчва гадна миризма. Още по-отвратена съм, когато осъзнавам, че говори сериозно.

— Не, не искам. Благодаря, но не.

— Как така ми отказваш? — пита той. — Дължиш ми поне малко от времето си, не мислиш ли? Тръгна си просто така, след някакъв глупав скандал. Аз трябваше да се оправям с последствията от

отменената сватба. Знаеш ли какво ми беше? Беше толкова унижително. Някои от спонсорите ми щяха да дойдат на сватбата, възнамеряваха да пуснат специални продукти по случая, а ти обърка всичко. След това трябваше да изградя живота си отново. Освен това отидох при семейството ти. Обзалагам се, че не знаеш за това, нали? Защото си егоистична. Родителите ти казаха, че си ги напуснала по абсолютно същия начин, както напусна и мен, и че винаги си била неразумно дете. Аз се застъпих за теб. Казах им, че историите във вестниците за дрогата не са верни и че съм се грижил за теб. Направих го, въпреки че ме заряза така. Дължиш ми го, Ники, дължиш ми го. Е, готов съм да чуя обяснението ти за това, което ми причини, но не и тук. Трябва да седнем някъде като хората и да го обсъдим. Трябва да разбереш, че не можем да се преструваме, че не се е случило, но аз съм готов да опитам.

Тод явно с години е подготвял този момент, този разговор. Знае какво ще кажа аз, какво ще ми отвърне и как ще протече всичко. Говори, сякаш този разговор се случва точно според мисловния му сценарий, въпреки че аз не съм продумала.

— Франк получи ли си работата обратно? — питам аз.

— Франк ли? Кой, по дяволите, е Франк?

Франк е мъжът, заради когото още изпитвам такава вина, че често съм мислила да прекъсна изгнанието си, за да помоля работодателите му да размислят, заради когото почти бях готова да се върна при Тод, за да го помоля да го върне на работа.

— Франк е шофьорът, когото ти нареди да уволнят, защото беше добър с мен. — Това явно не е част от сценария в главата му.

Почти виждам как хиляди мисли минават през ума му, докато се опитва да го открие в паметта си. Очевидно го е правил и след това, очевидно е карал да уволняват и други хора, защото са били твърде мили с някоя от съпругите или годениците му. Обзалагам се, че го е правил толкова често, че наистина е забравил кой е Франк.

— Довиждане, Тод.

— Не смей да си тръгваш, Ники. Няма да си тръгнеш отново.

Стая 417 има знак „Не безпокойте“, затова продължавам нататък, без да обръщам внимание на ревящия мъж зад мен, спирам пред стая 419.

— Ники, върни се веднага. Веднага. Върни се тук. Не съм приключил.

Чук, чук! Чакам десет секунди.

— Чуваш ли ме, Ники? Ники! Ники!

Чук, чук!

— Почистване.

— НИКИ!

Прокарвам картата си през устройството, отварям вратата и влача количката след мен, след като се уверявам, че стаята е празна. Обикновено не го правя, но трябва да затворя вратата. Трябва да го накарам да спре да крещи. Това е хубав хотел: последното, което им трябва, е някакъв да стърчи в коридора и да крещи името на жена, която не съществува.

Бирмингам, 2015 г.

— Реших, че може да искаш горещ шоколад? — казах на момичето.

Забелязах я преди няколко дни, появи се в града откъм гарата и се отличаваше сред другите пътници, защото бе обгърната от страха на новодошлата, който бе като плътно и съвсем видимо одеяло. Забелязах как не спира да върви онази нощ, когато отивах да се видя с Рийс. Сега седеше на една платформа пред затворен магазин за обувки, с чантата до нея, а одеялото от страх е заменено с безнадеждност. Така трябва да съм изглеждала и аз, когато пристигнах в града; със сигурност помня, че така се чувствах.

Подадох ѝ стиропорена чашка с покрит с пяна горещ шоколад. Стори ми се твърде млада за кафе, вероятно нямаше да иска чай, а аз няхах представа дали ще иска билков. Горещият шоколад ми се стори добър компромис.

— Ако си от социалните, задръж си го — буквално ми се сопна тя с леко извита устна и присвити очи.

— Не съм от социалните — отвърнах.

— Ченге, значи. Е, не, мерси.

— Не съм полицай. Аз съм... — Каква бях? — Аз съм като теб. И аз съм бездомница.

— Да, сигурно.

Седнах до нея, без да почистя първо мястото, и тя се сепна, защото малко „нормални“ хора правят така.

— Аз вече не спя на улицата, но живея в нещо като приют за бездомни.

Тя извърна към мен тялото си, което изглеждаше крехко като на птиче с нежни крилца.

— Наистина ли си спала по улиците?

— Да, и ако смяташ да направиш същото, ще ти кажа това, което един добър приятел каза на мен: трябва да се криеш, да спиш скрита, за да се чувстваш поне донякъде в безопасност. Но има хора, които ще ти помогнат. Намери си място в приют и получи помощта, която ти се полага.

— Те просто ще ми кажат да се върна у дома. А аз не мога да ида там.

— Не, няма. Може би...

— Не мога да си ида у дома! — изпищя тя. Не я слушах, а трябваше. Аз бях започнала този разговор — защо изобщо говорех с нея, след като нямаше да я слушам? Тя не беше готова да приеме помощ от човек, който ще я уговаря да се прибере у дома.

— Извинявай — казах. Свалих капака на моята чаша и отпих. Горещият шоколад беше лукс, който рядко си позволявах. Усетих го твърде горещ по езика си и той изтръпна леко. Момичето прибира кичур мазна коса зад ухото си и разкри акнето по бузата си. Вероятно бе по-млада, отколкото си мислех. Отначало, отдалече, ми се стори на шестнайсет, но сега реших, че е по-скоро на четиринайсет.

— Аз съм Грейс. Ти как се казваш?

— Лори — промърмори тя. Държеше чашата с горещ шоколад, топлеше си пръстите. — Казвам се Лори.

— Приятно ми е да се запознаем, Лори.

Тя кимна.

— Наистина не мога да се прибера. У дома е ужасно. Не мога да ида там.

— Разбирам — казах аз. — Знаеш ли, през деня има центрове, където можеш да получиш храна и да седнеш в някое ъгълче да поспиш. А нощем, както вече ти казах, трябва да се криеш. Библиотеката също е подходящо място. Аз се опитвах да отседна в

хостел поне веднъж седмично, за да се изкъпя и да си изпера дрехите. Но е трудно, ако нямаш никакви пари.

Тя всъщност не ме слушаше, беше отново в мястото, където бе взела решение, че е по-добре да избяга, отколкото да живее с онова, което се случваше в дома ѝ.

— Чуй ме, ако си промениш мнението относно помощта, просто помоли някой бездомник да предаде съобщение на Грейс, или Ейс, и те ще се свържат с мен. Аз ще спя с теб навън, за да не си толкова изплашена.

— Защо ще го правиш?

— Защото знам колко страшно може да бъде. Но когато си готова, можеш да получиш и още помощ. Междувременно обаче е много важно да стоиш далеч от хората, които ще ти предлагат разни неща.

— Като теб ли?

— Точно така. Строго погледнато, не биваше да ти давам този горещ шоколад. Но ако ще живееш тук известно време, опитвай се да не дължиш никому нищо. Ще ти предлагат алкохол или дрога и ти ще си мислиш, че човекът е щедър, но всъщност после ще поиска да му се отплатиш. И понякога не просто с пари.

Тя ме гледаше, наблюдаваше ме как говоря, но всъщност не ме чуваше наистина. Лори още беше в шок. Още беше замаяна от факта, че е избягала от онова, което бе превърнало живота ѝ в ад. Този път нямаше да ме чуе, но ако други ѝ го повтаряха, повтаряха, повтаряха, вероятно накрая щеше да разбере. Може би нямаше да направи грешките, които повечето от нас бяхме допуснали по пътя.

— Лори, наистина съжалявам, че си се озовала тук — казах ѝ. Знаем колко е ужасно да чувстваш, че не можеш да се прибереш у дома. — Отпих отново от горещия шоколад; този път беше вече с правилната температура, млечен, с такава сладост, която се плъзгаше леко по гърлото ми. — Ако нямаш нищо против, ще поседя малко с теб. И ако искаш да говориш за нещо — за каквото и да е, — го направи. Ще стоя, докато искаш.

Седяхме там почти цялата нощ и тя не ми каза нито дума.

Брайтън, 2016 г.

В края на смяната ми почти очаквам госпожа Насър и някое от едрите пикола да ме чакат, готови да претърсят и мен, и количката, по обвинение, че съм откраднала нещо от Тод. Очаквам да направи нещо такова, за да ме дискредитира, да ми даде урок, задето си тръгнах от него за втори път. Но нищо няма. Приключвам смяната си и излизам от сградата без произшествия. Заставам пред служебния изход и се питам какво да сторя.

Не беше толкова страшно, колкото си мислех. По време на една обикновена смяна бях открила, че Мисленият Тод е много по-страшен от Истинския Тод. Може би паметта прави хората по-страшни, отколкото са всъщност. Може би е време да приключа и с една друга конфронтация. И без това не мога да си отида у дома, защото въпреки че не се страхувам от него, не искам да ме проследи и да разбере къде живея. Затова вероятно ще е най-безопасно и най-разумно да тръгна към центъра на Брайтън, да се кача на влака и да отида да се видя с родителите си.

Бирмингам, 2015 г.

Влязох при Бърни, за да се видя с Рийс, но него го нямаше. Лори беше там. Носеше раницата си и изглеждаше размъкната и изморена. Умората, която очакваш да видиш при такъв начин на живот, ясно личеше в нея. Косата ѝ бе вързана назад на мазна конска опашка, дрехите ѝ бяха мръсни, тя се движеше като човек, който не е спал от седмици. Беше слаба, емоционално изтощена, физически изчерпана достатъчно, за да направи сега това — да седи срещу Джъдж.

Стомахът ми се преобърна. Искях да отида до масата, да я издърпам от него, да ѝ напомня какво ѝ казах, какво са ѝ казвали без съмнение и другите — че не трябва да се забъркваш с хора като него, особено с него. Не приемай нищо от него! — искам да изкрещя. — Трябва да стоиш далеч от него. У дома е непоносимо, но Джъдж ще направи и този живот непоносим.

Преструвайки се, че не ги виждам, тръгнах към плота и си поръчах кафе, преди да седна на обичайната маса, която гледаше към вратата. Сложих слушалките в ушите си и усилих музиката до последно, за да удавя разговора им. Видях обаче как приключи той — той ѝ подаде нещо, което тя скри под дланите си, после нежно я потупа

по ръката и ѝ каза нещо окуражаващо, тя кимна с готовност и се усмихна благодарно.

Не се паникьосвай — казах си. Не е твърде късно. Ако успея да я разубедея, да я накарам да разбере, че Джъдж не е начинът да се справи с това, всичко щеше да е наред. „Живот на молитви“ продължаваше да звучи в ушите ми и аз броях секундите, докато той щеше да стане от масата.

Джъдж стана и понечи да излезе, но вместо това реши да ме удостои с присъствието си.

— Ейс, радвам се да те видя — каза ми, като застана твърде близо. Усетих миризмата на афтършейва му и тя ме запрати, както винаги, пак в последната нощ, в която работих за него.

Онази нощ, когато отказах да взема парите му и онова, което искаше да ми даде, за да ми стане по-леко, той се разгневи. Аз не вдигах очи и продължавах да повтарям, че не искам парите, че не е редно да ги взимам, защото смятам да напусна. Накрая прие думите ми и с поглед, който ми каза, че иска да ме хване за гърлото и да ми извие врата, отвори вратата на колата и ме пусна да изляза. Искаше да ме нарани, но не можеше. Хора като Джъдж успяват да се придържат към онова, което смятат за норми на поведение. Ако бях взела нещо от него, щеше да е съвсем в правото си, неговите норми щяха да му кажат, че може да прави каквото иска с мен. Но тъй като не ги взех, ако се разчуеше, че наранява хора, които нищо не му дължат, всички щяха да се откажат от него и да си намерят друг доставчик. Не можеше да е сигурен и дали някой няма да се разприказва пред полицията, за да се отърве от него. Джъдж ме пусна да си ида онази нощ, но това не беше краят. През годините не ми обръщаше внимание, а друг пък идваше при мен, като сега, и казваше колко се радвал да ме види.

Аз не вдигах поглед и този път свалих слушалките, за да измърморя поздрав, като знаех накъде ще тръгне разговорът.

— Как си, Ейс?

— Добре — отвърнах тихо.

Той продължи да се взира в ръцете ми, да изучава линиите по кожата ми, кокалчетата на пръстите, цвета на късите ми нокти. Наведе се към мен, така близо, че миризмата му изпълни сетивата ми; дъхът му леко плъзна по кожата ми, когато каза тихо и злобно:

— Още ли се сецаш за онзи път, Ейс? — прошепна той. — Когато шестима те изпукаха за една нощ. Разказаха ми всичко за теб, за тялото ти, за звуците, които си издавала, докато са те наранявали. Стори ми се чудесно, специално. И го направи безплатно. — Наведе се толкова близо, че устните му докоснаха ухото ми. — Никога не забравяй, че аз ти го причиних. Никога не забравяй, че мога да го направя отново винаги когато поискам.

После се изправи, доволен, че ме е накарал да потрепера, доволен, че е получил реакция от мен.

— Ако решиш да дойдеш на някое парти, само ми кажи — каза ми вече с нормален глас. — Сигурен съм, че много хора ще се радват да се забавляват отново с теб.

— Добре — отвърнах.

— Добро момиче. Аз също ще се радвам да се забавлявам отново с теб, ако това има някакво значение. — И като се усмихна на Лори, после на мен, излезе от кафенето.

Покрих устата си с ръка, вдишах и издишах дълбоко, за да прочистя ноздрите си от миризмата му, да прочистя ума си от него, да попреча на спомените за онази нощ да се събудят.

— Познаваш ли го? — попита Лори от другия край на заведението. — Джъдж. Познаваш ли го?

Кимнах, неспособна да отговоря.

— Той беше много добър с мен — каза тя. — Страшно добър. Знам, че ми каза да не взимам нищо от хората, но той беше адски мил. Дори каза, че ще намери къде да отседна, ако искам да се махна от улицата.

— Лори — започнах аз и се запитах какво да кажа. Тя беше вече в мрежата му. Не дотолкова, че да се съгласи да остане в някоя от къщите му, но това беше въпрос на време. Не и преди да я е хванал достатъчно здраво в капана си, за да прави всичко, което поиска от нея.

— Лори, просто внимавай с хора като него, става ли? — Трябваше и аз да внимавам, за да не му каже какво съм й казала. Щеше да има наказание. — Не всеки е такъв, какъвто изглежда, и не е добра идея да взимаш нещо от хора, които не познаваш. Не знаеш какво ще поискат в замяна.

— Но Джъдж е адски мил. Каза да не се тревожа за това, което ми даде, че е част от процеса по опознаване.

— Лори, ще ми се да говориш с хората, които могат да ти помогнат. Ти си достатъчно млада, за да получиш всякаква помощ, и те няма да те накарат да се прибереш у дома. Наистина няма.

Тя изсумтя, ноздрите ѝ потрепнаха от отвращение. Веднага скочи, грабна си раницата и спалния чувал и излетя от кафенето, без да ме погледне. И кой би могъл да я вини? Наистина, кой?

Пъхнах слушалките пак на мястото им и отново вкарах музиката в главата си. Трябваше да изтрия някак тези два разговора, които не ми бяха донесли нищо добро.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

— Здравейте. Аз съм Една Хайд, директор на гимназия Чизуик. Госпожице Харпър, питах се дали сте успели да обмислите предложението ми да постъпите на постоянен щат в нашето училище? Децата много ви харесват и смятат, че пасвате в нашето училище по много специален начин. Разбира се, ще обсъдим с вас допълнителна квалификация, но ще съм много благодарна, ако обмислите предложението ми. Очаквам отговора ви.

Изтривам съобщението от телефона, защото не искам да го обмислям. Всеки друг път, разбира се, бих се замислила да работя в училище, защото обичах да преподавам, щеше да ми хареса редовната заплата, благодарение на която щях да се изнеса от къщата на родителите ми, но още не бях открила Ника. Може да звучи странно, но не искам да се обвързвам твърде много, докато не разбера къде е и какво ще правя, когато я откроя. Да, „когато“, а не „ако“. Поне в това вярвам.

Секретарят минава на следващото съобщение, също оставено този следобед. Мама и татко ги няма, къщата е тъмна и аз стоя в коридора, слушам съобщенията на апарата, прикачен към телефона. Наистина трябва да си взема мобилен. Но пък се чувствам по-свободна така. Не съм принудена да говоря с всеки, когато му скимне да ми се обади.

— Здравейте, обажда се Клиф. Вероника, надявам се, че това е номерът, защото оставих няколко съобщения и не получих отговор. Вероника, не би ли искала да се видим отново? Е, аз искам. Мислех си, че изкарахме приятно? Моля те, отбий се в училището... — Изтривам съобщението, както изтрих и предишните. Харесвам го, но не търся нищо такова сега. Трябва да намеря Ника. Това е. Само това ме интересува, защото, докато не я намеря, не мога да правя никакви планове за живота си. Напуснах манастира, за да го сторя, и от това имам нужда.

Пак ми е трудно да заспя. Дълго стоя будна и часовете с откъслечните кошмари са твърде много, за да остана в стаята си и да се опитвам да не карам леглото да скърца при всяко мое движение. Хващам автобус до центъра на Лондон, откривам отворено кафене и сядам да чета.

Сега седя на маса до витрината в една пекарна, която работи почти цяла нощ. Вратата се отваря и аз я виждам да влиза със залитане.

Гледам я, докато стои там и се опитва да си поръча кафе и геврек. Палтото ѝ от белезникава изкуствена кожа все се смъква от рамото ѝ, както и тънката като макарон презрамка на черната рокля отдолу. Гейл.

След като тя поглежда за трети път през рамо към стъклената врата, най-сетне успявам да зърна мъжа с нея. Този е друг, поне три пъти по-възрастен, изтупан, прошарен, с хубав костюм и скъп шлифер. Пъхнал е ръце в джобовете си, но знам, че на лявата има венчална халка, а в портфейла му има семейна снимка с усмихнати дечица, вероятно не много по-млади от момичето, с което смята да прави секс тази нощ.

Без да се замисля какво правя, внимателно затварям книгата с ярко розова корица, ставам, изоставям — за кратко — недопитото кафе и недокоснатия геврек и тръгвам към плота.

— Гейл, колко се радвам да те видя — казвам ѝ. Тя се сепва, за миг е ужасена, когато осъзнава, че наистина съм аз, а после се овладява и се връща към обичайното си презрително отношение.

— Какво правите тук, госпожице? — пита ме. Очите ѝ се стрелват към масата, сякаш да провери дали не съм излязла с някой от другите учители на кафе в два през нощта.

— Ами наваксам с четенето — казвам ѝ и вдигам книгата, за да ѝ я покажа.

Очите ѝ се разширяват от изненада, когато прочита заглавието. Преди да успее да каже нещо, питам:

— Кой е приятелят ти, който те чака отвън?

— Ами... — Свива рамене. — Просто приятел.

— Бих искала да се запозная с него — заявявам. Не възнамерявах да казвам това; не знам какво съм възнамерявала, но не и това. Но пък

какво смятах да сторя? Можех да си затворя очите, да се престоря, че не съм я видяла, и да я оставя да продължи.

— Да бе — сопва се тя.

— Защо не?

— Да не сте ми майка?

— Не, просто човек, който се интересува от теб, от живота ти, от този „просто приятел“, с когото се виждаш.

Прекъсва ни рязко, силно почукване по прозореца от страна на Просто приятеля. Когато се обръщам към него, той вдига ръце към нея в агресивен жест на „Какво правиш? Не ме карай да чакам“. Тя е разтревожена, поглежда ме изплашена, после отвърща с жест: „Бързам колкото мога“. Аз му се усмихвам и му махвам. Той ме поглежда смръщен. Често съм виждала този поглед у мъже като него. Не се бъркай — казва ми погледът, — не и ако си знаеш интереса. Тези погледи бяха насочени предимно към Ника, когато тя не искаше да ме остави с някой от тях.

Ако си знаех интереса, нямаше да напусна манастира, нямаше да изляза по това време на нощта, за да седя тук и да се взирам в страниците на книгата, да се питам кога най-сетне ще мога да се наспя като хората. Ако си знаех интереса, щях да се откажа да търся Ника и да продължа напред. Ако си знаех интереса, може би щях да приема съвета на свещеника в Северозападен Лондон, при когото вече редовно се изповядвах, и щях да седя в дървената изповедалня и да търся начин да разкажа всичко за онова, което сторих, а после да получа опрощение и да продължа напред.

Тръгвам към вратата, отварям я и тя раздрънква звънчето, което кара собственикът да се появи от задната стаичка. Той беше взел парите на Гейл за поръчката и беше изчезнал отново в пекарната. Подозирам, че нарочно я бави, опитва се да ѝ попречи да стори онова, към което се е запътила, защото е твърде млада. Ако не гледаш дрехите и прическата, грима и поведението, разбираш колко е млада всъщност.

Мъжът изпъва рамене, когато приближавам. Вади ръце от джобовете си и потвърждава подозренията ми — венчална халка, дебела и златна, се кипри гордо на безименния пръст на лявата му ръка.

— Здравейте — казвам му. — Аз съм сестра Грейс. Тъкмо си поговорих с Гейл.

Мръщи се, не знае какво да мисли. Не съм облечена като монахиня, но поглежда към книгата в ръката ми и се колебае.

— Знаете ли, че тя е на четиринайсет? — питам с, както ги наричам, „монахински“ глас и усмивка. Използвам ги само при особено отвратителни хора; този спокоен, тих, снизходителен тон е особено ефикасен, но моето име и книгата в ръката ми би трябвало да са достатъчни за този престъпник. — На четиринайсет. На колко години с дъщеря ви? — питам. Предположение, разбира се. Той внезапно изправя още повече рамене, скръства ръце на гърдите си в отбранителен жест.

— Аз... нямам дъщеря — отвръща. И до края на изречението, до края на лъжата вече е уверен в нея. Толкова уверен, че дори я повтаря: — Нямам дъщеря.

Вдигам библията си. Тя е розова и нова. Купих я онзи ден, когато посегнах към моята библия, която много обичам, и не можах да установя контакт заради вината, която се разля по пръстите ми. Усещах нещо всеки път, щом я докоснех, но не успях да го проумея до този момент. Сега разбрах. Чувствах се виновна. Тази библия беше част от живота ми като монахиня. А както редовно казвах на хората, аз вече не бях монахиня. Трябваше да си купя нова, която да подхожда на новия ми живот.

— Закълнете се над библията, че нямате дъщеря — казвам му. — Закълнете се, че нямате дъщеря и ще ви повярвам.

Той се взира в книгата с розови корици, очите му са пълни със страх.

— Това е само книга — казвам му. — Сигурна съм, че човек като вас дори не вярва в тези неща. Така че просто сложете ръка върху тази книга и се закълнете, че нямате дъщеря. — Дъщеря вероятно на същата възраст като Гейл и вероятно причината да избереш точно нея — добавям мислено. Не ми пука кой какво ще си помисли, но е отвратително и извратено мъж на неговата възраст да тръгне с толкова малко момиче, а ако има дъщеря на нейните години, значи е още по-извратен.

Извратеният „просто приятел“ пред мен се взира в розовата библия. Звънчето на врата се обажда и Гейл излиза.

— Какво става?

Просто приятелят вдига поглед към нея. Хиляди мисли прелитат по лицето му в този миг и аз се чудя дали тя може да ги види и разбере. Той е по-голям от мен, вероятно от поколението, когато много хора не са смятали за нужно да вярват в бог, но и не са истински невярващи. Те просто пренебрегват тази част от живота, надяват се да отmine и ходят на църква само на сватби и погребения, може би дори на Коледа. Той се чуди, както човек, който има някакви спомени, че религията е означавала нещо в живота му, дали Гейл си струва. Дали си струва да отрече съществуването на дъщеря си, или на дъщерите си, за да може да изчука това момиче.

— Няма да се занимавам с глупости — казва той.

— Да, точно така, не се занимавайте.

— Какво ти каза тя? — пита Гейл.

— Попитах го на колко години е дъщеря му — заявявам аз, — а той твърдеше, че няма дъщеря. После поисках да се закълне върху моята библия, че няма дъщеря, и ми се струва, че щеше да го направи, нали? — Обръщам се към него и пак поднасям книгата напред. — Щяхте да го направите, нали? Макар да знаете, че съм монахиня и всичко останало, щяхте да се закълнете в Библията, че нямате дъщеря.

— Тя дори вече не е монахиня — казва му Гейл. — Ти дори вече не си монахиня — напомня ми. Искан да го успокои, но постига обратния ефект. В очите му проблясва страх. Страх, че някога съм била монахиня, страх, че може би наистина го познавам и знам какво е семейството му, защото дъщерите му ходят в религиозно училище или пък съм ги виждала в църквата.

— Хайде, де — казва Гейл и стиска ръката му между дланите си. — Просто се закълни. — Дърпа я към библията. — Няма значение, нищо не означава. Просто се закълни и ще се махнем оттук.

Той дърпа ръката си, отстъпва назад и изсъсква:

— Разкарай се. — Внезапно вече не е така привлекателен и достолепен, сега е доста по-очевидно, че е жалък, страхлив перверзник.

Гейл се смръщва, на лицето ѝ се изписва объркване. Под грима, роклята и падащото от рамото кожено палто тя е едно объркано, наивно момиче. Видяла е толкова много, преживяла е толкова много, но все още има моменти като този, които я изпращат отново в света, в

който е само тийнейджърка и малко момиче. — Защо не искаш да се закълнеш? — пита тя. — Щом нямаш дъщеря, защо не се закълнеш?

— Майната му — казва той, а към нея добавя: — И без това съм сигурен, че не ставаш, така че се разкарай. — Най-отровния тон обаче пази за мен, както и цялото си презрение и омраза, които се изливат в: — А ти се шибай отзад.

Изненадана съм, и облекчена, че наистина си тръгва. Но още по-изненадана съм, когато виждам, че Гейл е скрила лицето си с ръце и си изплаква сърцето.

— Как разбра? — пита ме тя. — Как разбра, че има дъщеря и лъже?

Обгръща с ръце чашата с кафе, вдигнала е палтото на сведенията си рамене и се взира в чернотата на кафето, докато говори.

— Как съм разбрала, че мъж, който иска да прави секс с четиринайсетгодишно момиче, вероятно е лъжлива свиня? Направо не знам как се досетих!

— Мислеше ме за по-голяма. Казах му, че съм на деветнайсет.

— Разбира се, че си му казала, и мислиш, че ти е повярвал? Той е поне на четирийсет и пет. И има венчална халка. Достатъчно отдавна е на този свят, за да знае, че не си на деветнайсет, без значение какво щеше да твърди след това. Той е достатъчно възрастен и опитен, за да знае, че момичетата — а ти си такава, съжалявам — винаги се обличат като по-големи. И ако, по някакво чудо на чудесата, той е единственият мъж на четирийсет и нещо на този свят, който не е знае, че вероятно лъжеш за възрастта си, тогава щеше да се надява да си по-малка от деветнайсет, за да му се размине, че е правил секс с момиче на възрастта на дъщеря си.

Тя стиска устни, преди да вдигне поглед.

— Позволено ли е на монахините да говорят за „секс“?

— Аз вече не съм монахиня.

— Да, вярно.

Мъжът зад плота, с плешивата глава и бялата престилка, идва с две чаши кафе. Когато влязохме отново тук, забелязах, че е застанал в другия край на плота, до изхода, за да може да изскочи навън и да се намеси, ако нещата с Просто приятеля загрубеят. Когато се върнахме

на моята маса, той като че ли сътвори от нищото геврек с фъстъчено масло и банан за Гейл, и кафе, кимна одобрително и прошепна: „Браво на вас“, докато ги оставяше пред нея. Този път оставя чашите и ме поглежда тъжно — явно е виждал много момичета като Гейл. Вероятно е доволен, че тя не е някъде с онзи Просто приятел, който ѝ прави бог знае какво.

— Колко пъти си правила това, Гейл? — питам я.

Тя опира глава на ръката си и се взира в масата, свива рамене.

— Не знам, веднъж или два пъти?

Значи е три-четири пъти — мисля си.

— Всеки път ли пиеш и взимаш наркотици?

Помня заглавията по първите страници на вестниците и списанията заради скандала, че Ника взимала наркотици. Нейният приятел футболист беше сниман с кокаин, който конфискувал от нея, и историята се раздуха. Той беше примерният спортист, опозоряван от своята алкохолизирана приятелка наркоманка. Но той се кълнеше, че ще остане до нея, докато тя се лекува и получава помощ. Знаех, че не е вярно. Ника, Ники, както и да я наричаха, никога не би взимала наркотици. Дори след всички тези години аз знаех, че тя по-скоро би страдала, отколкото да се предаде пред нещо като наркотиците.

— Какво ти става? Защо си се загрижила какво правя? — пита Гейл.

— Нищо не ми става — отвърщам. — Но съм загрижена какво правиш, защото ми напомняш за някого. И дори да не ми напомняше за нея, ти си интересен човек, Гейл. Въпреки начина, по който се отнасяш с мен, аз наистина те харесвам.

Вдига очи за миг, опитва се да прецени дали говоря сериозно.

— Смяташ ме за интересна? — промърморва.

— Да, искрено те смятам за интересна и искрено вярвам, че си важна. Не като Просто приятеля и мъжете като него, които се преструват, че се интересуват от теб, за да могат да правят с теб... — Е, аз вече не съм монахиня, но въпросът ѝ дали монахините можели да изричат тази дума, ме кара да заекна. Разбира се, че можем да я изричаме. Секс, секс, секс, секс, секс. Можем да я изречем колкото пъти искаме. Но след като повдигна въпроса, някак си се смуцавам. — За да могат да се възползват от теб. Сега звучи като някаква примерна

лелка, за каквито повечето хора мислят монахините, но ние не сме такива. А и аз вече не съм монахиня.

Гейл извива леко устни в усмивка.

— Много си странна.

— О, благодаря, това беше най-хубавото нещо, което някой ми е казвал тази нощ.

— Е, такава си. Имам предвид — оглежда се, — виж къде си седнала в три през нощта. Това е странно.

— А майка ти къде мисли, че си? — питам я. Тя няма да ми отговори за дрогата, затова поемам друга посока в разпита.

— Не знам. Сигурно у дома.

— Тя нощем ли работи?

— Не, нощем излиза.

— Къде ходи?

— Не знам. Не ми казва. Явно смята, че сега може да прави каквото пожелае, защото съм достатъчно голяма да оставам сама, а когато не бях достатъчно голяма, тя се обзаведе с детегледач.

— Не те разбрах, извинявай.

— Вторият ми баща.

— Ясно. Значи той остава при теб, вместо да излиза с нея?

— Да, преди, но сега излизат заедно понякога.

Знам какво ми казва, макар да не осъзнава, че го прави.

— Разбираш ли се с втория си баща? — Наблюдавам я внимателно. Тя не отговаря веднага: замисля се, взира се в кафето.

— Не знам — отговаря. — Сигурно. — Пауза. — Не че нещо ще се промени, ако не се разбирам с него, нали? Затова правя каквото мога.

— Какво искаш да кажеш? — И преди съм измъквала информация от хората, но тогава дрехите ми ги караха да ме приемат почти като свещеник и смятаха, че ще запазя тайната им до смъртта си.

— Той е добър — казва тя. — Всички така твърдят. Истинският ми баща вече не е при нас, и то, защото беше много гаден с майка ми. Удряше я и такива неща, беше много властен и не й даваше да излиза, постоянно крещеше на мен и на братята ми. После мама срещна втория ми баща и с неговата подкрепа събра кураж да си тръгне. И всички казват колко добър човек бил той. Има хубава работа, затова можем да живеем в доста готина къща, и не бие мама, оставя я да

прави каквото пожелае, дава ѝ много пари. Всички все това повтарят: „Ти си стъпи на краката с него, Сесил. Той е добър човек.“

— А ти какво мислиш?

Тя свива рамене, продължава да се взира в кафето си, дистанцирана от това, което казва, дистанцирана и от човека, на когото го казва.

— Братята ти харесват ли го?

— Откъде да знам? Почти не ги виждам.

— Значи през повечето време оставаш сама с втория си баща в къщата? — питам аз. Дали не стигам твърде далеч? Дали е готова да признае нещо?

Погледът ѝ плъзва от чашата по тялото ми, докато стига до лицето. Очите ѝ са леко присвити, устните ѝ са изкривени.

— Ако ще ме питаш нещо, питай направо — казва тя. Точно сега, в тази секунда, тя вече не е онова уязвимо момиче, което пие много и вероятно се друса, и позволява на извратени мъже да спят с нея, като се преструва, че сама го е решила. Сега пред мен седи отбраняващо се четиринайсетгодишно дете с изкривена от злоба физиономия.

— Работата е там, Гейл, че знам, че ако те попитам, ти най-вероятно ще ми се развикаш, ще ме наречеш болна и извратена, и сигурно ще си тръгнеш. А тогава няма да има с кого да говориш, или дори по-лошо — ще намериш кой да довърши започнатото от онзи твой приятел. Така че, не, не мисля да задавам този въпрос.

Тя клати глава.

— Господ не ти ли казва да си смела и да ме питаш всичко, каквито и да са последствията? — Определено има дарбата да прави всяка подигравка още по-гадна и болезнена. Обгърнала се е с толкова много шипове, че е невъзможно да се приближиш до нея, без да получиш множество наранявания. Тя наистина е моята по-млада версия.

— Не, господ не ми казва да правя това, нито каквото и да било — отговарям спокойно. — Всъщност той не ми нарежда, аз имам свободна воля, затова мога да правя каквото пожелаю. Всички имаме свободна воля.

Но нейното изражение не омеква изобщо.

— Ти също имаш свободна воля, Гейл. Можеш да избереш дали да ми отговориш на въпроса, който си мислиш, че щях да задам.

Изборът е твой. — Искам да извърна очи, да отстъпя пред предизвикателния ѝ поглед, но така ще я загубя. Ще реши, че съм слаба и не мога да се справя. Че съм поредният човек, който се появява в живота ѝ и предлага нещо, което не може да даде. — Усещам, че изборът е важен за теб, Гейл. Така че всичко зависи от теб. А ако решиш да ми кажеш, аз ще ти повярвам.

Седим в мълчание няколко минути. И двете не искаме да се откажем, не искаме да признаем поражението си.

— Ако ти кажа нещо — отвърща тя накрая, — ще трябва да го запазиш в тайна, нали? Не би го казала на никого, нали?

— Всъщност бих, защото вече не съм монахиня. И дори да бях, нямам право да изповядвам, така че онова, което ми кажеш, няма да е защитено от тайната на изповедта. Но макар че мога да кажа, няма да го направя. Никога. Ако някой ми довери нещо, пазя тайната му. Винаги. — Много ме бива в пазенето на тайни. Осъзнавам със срам, че се гордея с това. Гордостта е смъртен грях.

— Добре, ще ти кажа — отвърща тя. Зарязва преструвките и се взира в масата, като преглъща начесто и тихо, явно събира сили. Вдига поглед към лицето ми. — И няма да кажеш на никого? Обещавах ли, че ще запазиш тайната до края на живота си?

— Обещавам.

— Наистина ми е трудно, нали разбираш? — казва тя, изглежда плаха, ръцете ѝ са сплетени една в друга, докато чопли ноктите на палците си.

— Знам.

Големите кафяви, добре гримирани очи на Гейл се изпълват със сълзи, докато продължава да събира кураж.

Почти посягам през масата да хвана ръката ѝ, да я успокоя, но решавам да не го правя. Всяко внезапно движение може да я изплаши.

След още две преглъщания ме поглежда в лицето и аз виждам агонията и бремето, изписани в чертите ѝ. Тя изглежда много по-възрастна и много по-малка едновременно.

— Когато бях на девет или десет — казва тя така тихо, че трябва да се наведе към нея, за да я чуя добре. — Изпсувах в църква и дори не съжалих.

Усмихва се ангелски и вдига победоносно вежди. Бавно се отдръпвам назад и я оставям да ликува. Ето това е наказанието ми за

гордостта.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Разбира се, не се видях с родителите си.

Кого се опитвах да излъжа с тези мисли? Бях въодушевена от факта, че се изправих пред Тод, без да се прекърша, затова си мислех, че мога да направя всичко, да се справя с всеки. Бях вече до вратата им, когато реалността се вля в главата ми. Това бяха хората, които оставиха своята седемнайсетгодишна дъщеря да си тръгне, вместо да се замислят дали онова, което им с казала преди години и им повтаря оттогава, може да е истина — че човек, на когото е имала доверие, я наранява и тя иска те да го спрат.

С Тод мога да се справя след десет години по улиците, но с родителите ми? Хората, които винаги съм обичала инстинктивно, без значение колко са ме наранили? Не. Просто не. Никога няма да бъда достатъчно силна за това. Почти хуквам обратно към спирката на автобуса, за да хвана метрото до гара „Виктория“ и после влак за Брайтън. Сега седя тук в тъмното, с китарата в скута, и прокарам леко пръсти по струните, докосвам ги така внимателно, че те едва издават звук. Взирам се в полицата на камината и решавам да си купя малък сиди плейър. Ще го сложа там и ще мога да слушам музика в апартамента.

Чудя се какво ли прави Рийс сега. Дали е друсан? Дали още има нужда от медицинско лечение? Дали е вече чист след престоя в болницата? Дали Джъдж пак ще го пребива, защото не знае къде съм?

Мисля за Лори. Дали е в безопасност след всичко, което се случи, след онова, което я принудих да направи, за да се отърве от Джъдж?

Мисля за мама Мийчън, която дойде на улицата преди пет години и не спираше да плаче за децата си. Когато я видех, ѝ купувах кафе при Барни и седях с нея, докато тя плачеше и ми разказваше историята си толкова пъти, колкото бях готова да я чуя. Тя нямала пари, но не искала да живее от помощи, защото знаела с какво презрение се отнасят всички към такива хора. Затова се хванала на

допълнителна работа като чистачка, но не обявила доходите си, за да свързва двата края. Извикали я на разпит, после се намесила полицията. Но в това време ѝ отнели децата, вече била напълно разорена и изгубила апартамента си. И сега никой не искаше да я изслуша, никой не искаше да ѝ помогне. Можеше само да пише на децата си, светът ѝ беше толкова малък и всичко беше толкова ужасно. Тя плачеше и говореше, постоянно разказваше историята си, защото се надяваше, че когато този път стигне до края ѝ, всичко ще бъде различно и сега ще може да обясни как са ѝ върнали децата.

Мисля за Лудия Дъг, който се бе нарекъл така още след университета, когато бил на върха. Работел в Ситито, сключвал сделки, от които ще ти падне шапката, докато един ден не започнал да чува гласове и вече не можел да ги заглушава с алкохол. Започнал да отсъства от работа, защото се борел с гласовете. Всички други също започнали да го наричат Лудия Дъг, но със злоба, докато една сутрин не се събудил и вече не знаел кой глас е истински и кой неговият собствен, и нищо вече не било същото. Харесвах историите, които разказваше за важните клечки, с които е работил, и колко безкрайно непоправими изглеждаха всички.

Питах се за Мелвин, с амбиции за уличен тарикат, който се опитваше да се държи като Хъги Беър от „Старски и Хъч“, но като че ли не можеше да се отърве от изискания итънски акцент.

Мисля за Ейми, която разказваше на всеки различна история за живота, която е водила преди, и всяка беше по-убедителна от предишната.

Мисля за Теса, която бе избягала от насилник и бе диагностицирана с тревожност и депресия — заболявания, които няма как да видиш. Опитвала да се справя, но всичко ѝ идвало в повече, хапчетата не действали достатъчно, а списъкът с чакащи за терапия бил толкова дълъг, че когато вече не била в състояние да работи, хазяинът ѝ, който не можел да види заболяването ѝ и колко опустошително е то за живота ѝ, я изгонил. На улицата, далеч от очите му и далеч от мислите му.

Мисля си как бях една от тях. Някога бях част от този свят. Харесваше ми да ме наричат Ейс, когато говореха с мен, защото бях тяхна приятелка. Когато сядяхме да кроим планове как ще завладеем

света, или какво бихме сторили, ако „нормалните“ ни признаваха за хора.

Мисля си за всички, които съм срещала през годините, които живееха на улицата, и приюти, които сякаш просто се появяваха един ден и на следващия ги нямаше, които бяха част от онзи свят, в който престъпиш ли — ставаш невидим. Мисля за тях и искам да се върна там. Там се чувствах на място. Там ми беше мястото. Понякога имам усещането, че си играя на всичко това и утре ще се събудя, ще се върна в хостела или зад супермаркета, и ще трябва да ходя в библиотеката, за да се мия и изпишкам.

Онзи полицай ме попита дали това е животът, който трябва да водя, и аз си помислих, че не е това, че трябва да живея така — да спя в легло, да ям в малка кухничка, да имам работно време, — ето такъв живот трябваше да водя. Ами ако не е така? Ами ако животът, който трябва да водя, не е тук, а там, да бъда Грейс Ейс Картър сред хората, които познавам, сред хората, чисто минало познавам и с които се разбирам? Ами ако е писано да живея като невидима?

Посягам над китарата и взимам мобилния си. В него са запаметени два номера — на Саша и на хотела. Може би не чувствам този живот като истински, защото не съм свързана с никого. Може би част от проблема е, че Ника Харпър има нужда да установи възможно най-много връзки.

Здравей, Маршал. Какво ще кажеш да изпробваме отново целувките? Ника

Натискам бутона за изпращане, преди да съм размислила, преди да започна да се убеждавам, че наистина искам да стана Грейс Картър отново, забравяйки, че ще поставя в опасност всички, ако се върна в онзи живот.

Абсолютно. 15 минути? х
Или 5.
У вас? М х

У вас. До скоро. Н

Разбира се, че у тях. Оставям китарата, взимам ключовете си, слагам си очилата. Може и да съм готова за осъществяване на връзки, но не и да го допусна напълно.

Бирмингам, 2015 г.

Рийс ме чакаше пред работата, което означаваше, че се е случило нещо сериозно. От известно време беше трезвен и не се друсаше, всеки ден ходеше в центъра и търсеше възможност да продължи напред. Изглеждаше много по-добре. Сега живееше в едно общежитие за хора с психически проблеми, затова имаше достъп до баня, дрехите му бяха чисти за по-дълго, лицето му беше чисто, беше започнал да си пуска коса и дори май се замисляше да си обръсне брадата. Често ми казваше, като се взираше право в очите ми, че иска да направи нещо с живота си, може би да се установи с някого. Когато го видях да стои от другата страна на улицата, напрегнат, едва прикриващ ужаса си, разбрах, че е станало нещо сериозно.

— Кой? — попитах го. Очаквах да чуя за свръхдоза, арест, за човек, който просто е решил, че му стига толкова и се е надрусал до смърт. (Вътрешно се подготвих за деня, в който Рийс ще вземе това решение, когато ще влезе в дупката, без да има намерение да се събуди отново.)

— О, господи! — възкликнах, когато ми каза. — О, господи, господи, господи! — Това беше най-страшното. Бях го забравила. Само за четири седмици бях насочила мислите си към себе си и го бях забравила. — Покажи ми.

Лори седеше на един разкъсан картон под арките до канала. Ако беше решила да се крие, мястото не бе особено подходящо, защото всички бездомници по някое време идваха тук, но Рийс вероятно я беше довел, за да я накара да се почувства в безопасност. Солидните тухли и заслоняващите арки те караха да се чувстваш така. Освен това виждаш и светлината в двата края, но можеш да облегнеш гръб на

стената, за да се подпреш, и да чуваш утешаващото плискане на водата. Често идвах тук в началото. Никога обаче не оставях да спя, защото много хора го правеха, но ми харесваше да идвам, когато имах нужда да остана сама и да съм в безопасност.

— Съжалявам, че не те послушах — каза тя, когато седнах до нея. — Съжалявам, че си мислех, че знам всичко и при мен ще е различно.

— Кажи какво стана.

— Той каза, че трябва да му се изплатя за всичко, което ми е давал. За всичко, с лихва. Джъдж. Когато ми каза, че ще се грижи за мен, му повярвах, и всичко изглеждаше много по-лесно. А той беше така мил. Не вярвах, че ще направи това. Просто исках да се прибера у дома. Но не можех. Каза, че ако не му платя осемстотин паунда до петък, ще трябва да работя за него. Каза, че ще е само за малко и ще ми избира свестни мъже, но ако не си получи парите, ще трябва да го направя.

Осемстотин. Джъдж беше мръсник. Знаех го, но в такива моменти отново се убеждавах колко лош е всъщност. Той знаеше, че тя е едва на четиринайсет или петнайсет години, знаеше, че това ще убие душата ѝ, и вероятно го искаше. Да съсипе някого, да го направи свой роб, това му харесваше повече от всичко. Парите, които печелеше, бяха просто бонус.

Осемстотин паунда. Стомахът ми се преобърна от ужас, внезапно ми стана горещо и студено едновременно. Нямах начин тя да намери дори половината от тези пари. Бягството беше единственият вариант, но трябваше да избяга веднага, ако не искаше той да я открие, и въпреки всичко щеше да стане жертва на същото в някой друг град. Лори отчаяно искаше да бъде обичана и желана, някой да се грижи за нея. Не беше трудно да разбереш, че Джъдж е лош човек, но щом животът ѝ е бил толкова страшен, че да избяга и да стои тук толкова време, тя беше готова да си затвори очите за очевидните неща, докато не настъпи момент като този. Ако останеше тук и се опиташе да се разбере с него, той със сигурност щеше да я нарани много лошо — не чак толкова, че да не може да „работи“, но щеше да ѝ покаже, че вече е негова.

— Какво ще правим? — попита Рийс. Той обикновено не се сприятеляваше с новите. Беше мил с тях, наглеждаше ги в приютите,

ако беше негов ред, но обикновено се държеше на разстояние — познат на всички, но приятел с малцина. Правеше го, за да ги защити от моментите, в което щеше да падне в дупката. Очевидно обаче бе почувствал някакво родство с Лори, защото и той бе преживял същото.

— Не знам, по дяволите — прошепнах аз. Не можех да мисля, паниката и проблясъците на спомени парализираха ума ми и не му позволяваха да оформи мисли, нито да се спре на някоя от тях. Не исках и тя да свърши като някоя от жените, работещи за Джъдж — не само защото те не му бяха от полза за дълго, а нормалните хора рядко забелязваха, когато такава жена изчезне завинаги. Не исках да свърши и като мен, макар че бях донякъде „успешен“ бездомник, защото от десет години се справях някак, още бях жива и не се друсам.

В този момент имах нужда от музика. Имах нужда музиката да погали ума ми, да ме успокои достатъчно, за да мога да помисля. Трябваше да помисля.

— Съжалявам, съжалявам — скимтеше Лори до мен. Тя нямаше да издържи дълго. Рийс беше с шапката, която му бях подарила миналата Коледа. Пазеше и другата си, но съм сигурна, че слагаше тази, синя и вълнена, когато щеше да се види с мен, за да ме зарадва. Помнех шофьорската книжка, която ми даде преди толкова години. Ако не ми беше помогнал, щях ли да съм такава, каквато бях днес, или щях да съм вече използвана и изплюта от Джъдж, или някой като него, преди много време?

— Според теб колко души можем да съберем, за да ни помогнат? — попитах Рийс.

— Дванайсет, може би петнайсет.

— Не може да е някой, който се друсам в момента — казах му. Знаеше, че имам предвид и него.

— Аз съм чист — отвърна отбранително. — Но пък ако искаме само чисти, значи са десет.

— Добре, ясно. С нас стават дванайсет. Имаме четири дни да съберем по осемдесет паунда. Няма значение как. Просто трябва да ги съберем. Когато им обясниш защо, сигурна съм, че ще помогнат. Просто трябва да съберат осемдесет паунда до четвъртък.

— Осемдесет? — попита Рийс. — Но тя каза, че той иска осемстотин.

— Да, и досега никой не е успявал да му се издължи. Обзалагам се, че ще иска лихва, когато му ги дадем.

— Ние? Няма да му давам нищо, Ейс. Луда ли си? Ще помогна, ще накарам и другите да помогнат, но няма да припарвам до него.

— Добре, аз ще му ги дам — казах. Присмехулното лице на Джъдж, когато ми напомни какво ми стори онази нощ, се появи пред очите ми, но аз го пропъдих, хвърлих го на купчината с другите ужасни спомени. — Ще се срещнем тук в четвъртък вечерта. — Обърнах се към Лори. Можеш да останеш при мен дотогава. Трябва да се криеш, защото другите в къщата ще откачат, ако разберат, че си при мен дори за малко. Но трябва да си далеч от Джъдж до петък.

— Благодаря ти — рече тя, хлипайки. — Благодаря ти. Благодаря ти. Благодаря ти.

Седях на перваза на широко отворения прозорец, за да мога да пуша, без да се вмирише цялата стая на цигари. И за това можеха да ме изгонят. Времето, когато можеше да пушиш в стаята си, беше отминало. Всъщност ги бях отказала преди петнайсет години. Започнах ги пак преди четири дни.

Лори спеше на леглото ми, тихото ѝ похъркване изпълваше стаята. На другия ден щях да се срещна с Дявола. Не можех да спя от тази мисъл. Дръпнах от цигарата, усещайки как ужасът, който като че ли се бе настанил за постоянно в стомаха ми, се надига. Повече от всичко ми се искаше да пъкна слушалките в ушите си и да се отнеса за малко оттук. Не можех, вече нямах плейър. Щеше ми се нещо да прогони звука на Танца на Захарната фея, който не спираше да се върти в главата ми.

— Събрала си парите, малката? — попита Джъдж. Открихме го в сепаре в една кръчма в другия край на града. Той „притежаваше“ няколко кръчми — можеше да влезе в тях по всяко време и хората му освобождаваха неговото сепаре, а персоналът му носеше обичайната поръчка и всички добре знаеха, че не бива да му се пречат. Докато говореше, фокусираше цялата сила на тъмносините си очи върху нея,

още един начин да я ужаси, да се увери, че тя ще му се подчини. Освен това се преструваше, че мен ме няма.

— Да — каза тя тихо. Погледна ме, преди да бръкне в джоба си и да извади белия плик. Сложи го на масата, до чашата му с чай. Той пиеше чай, пред него бе нареден цял сервиз от фин порцелан — чак до изящната цедка. Не обичаше алкохол. Всички знаеха това. Не му харесваше да губи контрол и заради това не се друсаше, не пиеше алкохол, но винаги се опитваше да ги натрапи на другите.

Пликът, който Лори сложи пред него, не беше просто пълен с пари: той се издуваше от онова, което група хора бяха сторили, за да помогнат на едно момиче; беше претъпкан с мечтите ни за друг живот, с шанса ни да я спасим от живота, който ние живеехме.

Джъдж отпи бавно от чая и остави чашката на чинийката. Не взе плика, нито го погледна, само се взираше в нея все по-втрещено. Тя започна да трепери, като отстъпи назад, за да се изравни с мен.

— Впечатлен съм. Всичките осемстотин? — попита той.

— Да — отвърна тя тихо.

— О, малката, съжалявам, наистина, но сега има лихва. Бях мил с теб, но всъщност ми дължиш хиляда заради неприятностите и заради търпението ми. Е — той бутна обратно плика към нас, — благодаря ти, но ще трябва да събереш всичко.

— Значи, ако плати лихвата, дългът е уреден? — попитах го аз с пресъхнала уста и треперещ глас.

— Да, малката — каза той на Лори, като нарочно ме пренебрегваше, — ако успееш да ми донесеш още двеста паунда до няколко часа, дългът е уреден. — Той й се усмихна тъжно със затворена уста, скривайки рубина, който приличаше на капка кръв върху предния му зъб. Избута плика до края на масата. — Хайде, взимай го, върви си и всичко хубаво. Ела тук утре сутрин и ще започнеш да си изплащаш дълга.

Знаех, че когато пак заговоря, се обричам на нещо страшно. Част от мен беше ужасена какво може да ми се случи, но на по-голяма част не й пукаше. Правех това, то щеше да има страшни последствия, но аз ги бях приела.

— В плика са всичките хиляда. Преброй ги сам. Тя ти донесе хиляда.

Суровият му поглед се измести от Лори към плика и спря там. Почти го виждах как брои до десет наум, а после продължава до двайсет... до сто... до хиляда... до необходимото число, за да не скочи през масата и да ме сграбчи.

— Ама ти си била много хитра откачалка, а? — рече той.

Не казах нищо, сведох глава и забих поглед в червения килим.

— Предполагам, че ти си в дъното на тази история, а, Ейс?

— Лори сама събра парите. Това са всичките ѝ пари, тя ти ги връща. — Това трябваше да е съвсем ясно, ако исках тя да има шанс. След това щеше да разполага най-много с двайсет и четири часа, за да направи каквото ѝ казах. То беше условието, за да получи тези пари: трябваше да потърси помощ от социалните. Тя беше дете и те бяха длъжни да ѝ помогнат. Да, само докато стане на шестнайсет, но тези две години можеха да променят всичко.

Когато се срещнахме предишната нощ при арките, за да съберем парите, всички ѝ казаха, че трябва да го стори, за да ги получи. Всички бяха пределно ясни и открито ѝ обясниха какви престъпления са извършили и какви вещи са пожертвали, какви неща са изтърпели, какви последствия ще трябва да преживеят, за да ѝ ги осигурят.

Ние не просто щяхме да ѝ дадем парите: ние искахме тя да разбере какъв е животът по улиците, през какво ще премине, ако остане тук. Тя трябваше да знае, че това не са просто пари, а възможност, втори шанс. Нещо, което никой от нас не беше получил.

Аз бях пожертвала музиката си, заложих плейъра си, знаех, че ще е почти невъзможно да си го върна, защото към тези пари бях добавила и всичките си спестявания, за да събера осемдесет паунда. Тя нямаше представа как се чувствах без моята музика, че това бе единственото, което ми помагаше да преживявам тежките моменти, че това бе моето скривалище. Исках да ѝ обясня, но не можех. Някои неща са твърди лични, за да бъдат споделени.

— Браво на теб, малката. Е, явно вече си свободна. Но ако се нуждаеш от помощта ми, когато и да било, ела при мен. Вратата ми е винаги отворена за теб.

За първи път ме погледна.

— А ти, Ейс... с теб ще се разберем съвсем скоро.

Кимнах. Знаех го. През годините, когато пътищата ни се пресичаха и той не ми се подиграваше, вината ме поглеждаше така, че

да разбере — не е забравил. Той не забравяше, не му харесваше, че не ме е „победил“. Неведнъж си бях мислила, че вероятно има и други хора, които са го отблъснали, които са се приближили, но са се отдръпнали в последната минута. Не ги бях срещала обаче. Вероятно не беше умно да се хвалиш с това. Никога не бях казвала на никого за последното парти, на което работих за него, и как се освободих, като не взех парите му. Никой не би се похвалил, че се е възпротивил на Джъдж, ако искаше да остане здрав и читав. А да помогнеш на друг да се отърве от него също не беше здравословно. Денят, в който щяхме да „се разберем“, приближаваше, без никакво съмнение.

10.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Толкова е забавно да целувам Маршал.

Целуваме се от седмица и е много забавно. Не мога да измисля по-подходяща дума. Забавно е. С Вини беше приятно, но не и такава. С Маршал е такава удоволствие, такава радост.

Елиза, която замина на дълъг великденски уикенд при родителите си, явно за да им каже, още я няма, затова не се тревожим, че ще се отбие, докато се целуваме.

Тази вечер дори не си направих труда да мина първо през апартамента си, за да сваля униформата на камериерка. Бях взела двойна смяна и ми предстоеше почивен ден, затова в главата ми, във фантазиите ми, това щеше да е ден, в който ще продължа напред, ще укрепя тази връзка. Чукам на вратата му, тя внезапно се отваря и той ме дърпа вътре.

— Липсваше ми — казва ми, опрял устни в моите.

— Не колкото ти на мен — отвърщам. И забавлението започва отново. Езикът му нежно изследва устата ми, ръцете ми са на лицето му, придърпват го към мен, докато гърбът ми опира в стената и той е притиснат в тялото ми. Забавлението преминава в удоволствие, което пък прелива в желание. Целувките му стават по-настойтелни, той се приближава, притиска се в мен. Пръстите ми посягат към колана му, разкопчават го и после разкопчават панталона.

Той се отдръпва леко.

— Сигурна ли си, Ника? — пита. — Няма защо да бързаме. Особено след като едва се познаваме.

— Това го прави само още по-забавно — прошепвам. — Можем да бъдем всякакви.

— Само ако си сигурна.

— О, да, сигурна съм.

Той отстъпва, хваща ръката ми и ме повежда по широкия коридор към дъното на апартамента. Подминаваме банята, откритата врата на друга спалня, обзаведена като стая за малко

момче — очевидно стаята на сина му. Продължаваме и влизаме в неговата спалня. Той затваря вратата и сваля сакото от раменете ми. Разкопчавам ципа на панталоните му, копчетата на ризата и плъзгам ръце по късите къдрави косъмчета на гърдите му. Падаме на леглото и продължаваме, без да се целуваме, частично разсъблечени, докато той посяга към чекмеджето на нощното шкафче, за да извади презерватив. В мрака, в разгара на момента, се чувствам достатъчно сигурна, за да сваля очилата и да ги оставя на шкафчето. Пръстите му вдигат полага ми, свалят бельото ми. Той пак ме целува, този път по-дълбоко, по-настоятелно, обещание за това, което предстои. Стене до устните ми, докато аз му слагам презерватива. След това спираме за миг в тъмното, вираме се в очите на другия, и аз го насочвам, а после и двамата издаваме стон.

Всичко се разпада, всичко, което нося със себе си, в което съм се вкопчвала, се разпада и аз се наслаждавам на това. Аз съм тук. С някого. Той е в мен и е прекрасно. Аз съм с него и съм тук. Съществувам. По вените ми тече удоволствие. И аз съм тук, за да го усетя. Той се движи по-дълбоко в мен и е прекрасно, хиляди искри от неназовано чувство плъзват по вените ми; аз се движа под него и стонът му ме изпълва с радост. Пак започваме да се движим заедно, да стенем заедно, да се прегръщаме, докато се сливаме, екстазът ни отеква в стаята.

Откакто свършихме, не сме продумали. Лежим един до друг твърде изтощени, за да помръднем. Тялото му е прекрасно. Аз съм тук. Толкова често по време на такова нещо, и особено след това, не присъствам, не чувствам, опитвам се да го излича от ума си. А сега съм тук с Маршал и ми е... хубаво. Не мога да намеря точна дума, защото никога не ми се е случвало. Хубаво е, просто хубаво.

Хубаво е, че тялото ми ми принадлежеше, за да правя каквото ми харесва, хубаво е, че изпитах удоволствие от секса. Хубаво е, че за първи път се почувствах равна в секса, в инициативата, в участието и след това.

С Тод нямаше нужда да присъствам. Тялото ми беше там, за да може да съблича от него дрехите, които е купил, и да прави секс с него, ако пожелае. А с Вини го правех, защото имахме връзка. Вини ми показва, че сексът не е нещо, което трябва да изтърпяваш или да мразиш. Не беше неприятно, той се отнасяше с уважение, но аз пак

отсъствах и после се завръщах, но не се чувствах зле, както се чувствах с Тод.

За първи път правя секс, присъствайки в тялото си. За първи път осъзнавам, че мога да изпитам удоволствие от секса.

— Добре ли си? — пита Маршал внезапно. Прегръща ме, притиска ме към себе си и ме целува по челото. Звучи загрижен; прегръдката му с някак по-успокояваща от обичайната прегръдка след секс. — Наистина ли го искаше?

— Да, разбира се.

— Надявам се, че не си се почувствала принудена или нещо такова — казва той внимателно. — Не исках да се чувстваш, все едно си длъжна. Щях да изчакам, особено след като не се познаваме особено добре.

— Не се почувствах принудена. — Сега съм объркана. За първи път от толкова години исках да правя секс с някого и за първи път изобщо присъствах достатъчно, за да му се насладя. Защо той ще си мисли друго? — Точно това исках и наистина, наистина ми хареса. Не личеше ли?

— О, да, но ти плачеш.

Плача ли? Докосвам лицето си, докосвам сълзите, които са изскочили от очите ми, сълзите, които дори не съзнавам, че съм проляла. Избърсвам ги, посягам и грабвам очилата си от шкафчето, за да ги сложа на носа си и да се скрия.

— Съжалявам — казвам му. — Не е заради теб, а заради мен и обърканата ми глава. — Сядам, вече мога да се обърна към него, нали съм с очилата. Той е сбърчил леко чело и се взира в мен. — Беше невероятно. — Посяга и отмята кичур от челото ми, явно не е убеден. — Просто се развълнувах. Аз не съм... Не съм го правила от много време и както ти казах, малко съм объркана. — Навеждам се и го целувам по устните. — Съжалявам, ако съм те притеснила, беше толкова хубаво.

— Просто ми се ще да съм сигурен, че това искаш.

— Е, май има само един начин да ти го докажа.

— О, така ли?

Качвам се върху него и започвам да разкопчавам униформата си.

— Можем да го направим отново, но с по-малко дрехи.

— Идеята ми харесва. Много ми харесва.

Бирмингам, 2016 г.

Пръстите ме боляха, докато търках зачервените си от умора очи на излизане от работа. Вървах по тихата пресечка след края на смяната и после по една от главните улици към дома.

Бях изморена, почти изтощена, но взимах много смени, за да събера достатъчно пари да си откупя плейъра. Освен това трябваше да спестя, за да покрия наема и сметките, когато се случеше неизбежното с Джъдж и нямаше да мога да работя известно време. Не мислех, че ще ме убие, но щеше да ме нарани много лошо. Вече донякъде се бях примирила. Приех го като неизбежно последствие от това, че изобщо се забърках с човек като него.

Разбира се, бях помислила за бягство, но тогава той щеше да нарани друг заради мен. Аз бях забъркала това, аз трябваше да си платя. Доколкото знаех, Лори вече беше на сигурно място. Онази нощ, когато му дадохме парите, аз взех спалния си чувал и двете спяхме на улицата, но не скрити както обикновено, а на видно място. Аз легнах от другата страна на улицата, за да я наглеждам, но тя беше сама и когато служителите от благотворителните организации, които работеха с най-уязвимите бездомни хора, забележеха колко е млада, щяха да идат при нея. Бях го виждала и преди, знаех, че са искрени, затова, когато тя тръгна с тях, бях сигурна, че това е най-добрата помощ, която може да получи.

Тя ми помахаша, преди да тръгнат, и се наложи да извърна очи. Исках да ѝ помахам, искам да изтичам при нея, да я прегърна, да ѝ кажа, че се надявам да я очакват хубави неща, но не можех. Тя трябваше да разбере, че няма път назад, че ние няма — не можем — да ѝ помогнем отново. Ако се върнеше, щеше да е сама, щеше да е длъжница на хора, които са ѝ давали пари, щеше да е в голяма беда и аз нямаше да мога да ѝ помота. Не бях сигурна дали изобщо ще съм в състояние да помагам на някого, дори на себе си.

Тръгнах към главната улица и продължих към дома и тогава играта на светлината от отсрещните сгради ми напомни за другата Вероника.

Рони. Тя беше така жива в ума ми: лицето ѝ, приятелството ни, предателството ѝ, мъката ми по нея... всичко това преминаваше през

мен като порив, като призрак, който минава през стени.

Спрях, почти замаяна от мисълта за нея. Защо сега? Защо така силно? Да не би да е умряла? Да не би да премина през мен, преди да се запъти към отвъдното? Това предупреждение ли беше, че ще се случи нещо ужасно? Продължих към дома с разтреперани крака, страхът от значението на този момент се разливаше в мен с всяка крачка.

Отначало не видях колата. Когато я забелязах — черна и лъскава, с тъмни прозорци, — реших, че това е поредният идиот, който ме бърка с проститутка. Но твърде дълго караше до мен, за да е такъв, и когато привлече напълно вниманието ми, продължи още малко, преди да спре. Задната врата се отвори и зейна като уста на чудовище, готово да ме погълне на една хапка.

Значи това беше. Затова ме беше навестила Рони. Не тя бе умряла — аз щях да умра. И тогава вече щеше да има само една Вероника Харпър, израснала в Чизуик, която имаше талант да стане истинска балерина и чийто живот завинаги беше променен заради обичта ѝ към танца. Бавно тръгнах към очакващата ме уста и се наведох да надникна вътре. Рубинът на Джъдж проблесна срещу мен, когато той се усмихна.

— Здравсти, Ейс. Хайде да се повозим.

Брайтън, 2016 г.

Маршал ме гледа как се обличам в тъмното и мълчи. Знам, че иска да ме помоли да остана. Но това би било глупаво, след като си имам легло, само на пет етажа по-нагоре, и ние наистина не се познаваме особено добре. Когато съм готова, се навеждам над него и го целувам. Отдръпвам се, той не казва нищо, нито пък аз. Внимателно прибира косата от челото ми и за миг изглежда тъжен. Ако ме помоли да остана, сигурно ще го направя, но се надявам да не го направи. Надявам се да остави това да се развие естествено, бавно. Надявам се и аз да го направя. Маршал ми маха за довиждане, обръща се, затваря очи и се преструва, че спи. Аз излизам от апартамента му с мисълта, че ще се върна отново на следващия ден.

Бирмингам, 2006 г.

В ума ми звучеше „Африка“ на „Тото“, отново и отново, докато пътувахме към старата индустриалната зона. Възстановявах я — преди беше толкова пуста и грозна, откакто живеех в града, но сега я обновявах. Красотата, така очевидна в центъра, започваше да се появява и тук. Щеше да отнеме години, но накрая щеше да изглежда впечатляващо.

Опитвах се да не се тревожа какво е намислил Джъдж, дали ще ме остави жива, дали ще е толкова ужасно, че няма да мога да се справя с последствията. Той не би станал такъв и не би наложил властта си, ако не бе способен да причинява на хората немислими неща. Нямах смисъл да гадая какво ми е приготвил, какво ще бъде моето мъчение. Вместо това съчинявах писмо до родителите си.

Скъпи мамо и татко,

Пиша ви, защото в живота ми настъпи такъв момент, че вероятно няма да ви видя отново. Искам да ви кажа, че съжалявам, задето не поговорихме отново. Ще ми се да не беше станало така. И ми се ще... ще ми се да ми бяхте повярвали. Знам, че е трудно да чуеш такова нещо, но ми се ще... Предполагам, че вече няма значение. Моля ви да кажете на Марлон и Саша, че съжалявам, че нямах възможност да ги опозная по-добре.

Докато мислено пишех прощалното писмо до родителите си, писмо, което никой никога нямаше да види, думите ми започнаха да се смесват с думите от „Африка“, която звучеше в ушите ми: *Нуждата да бързаш, колко е трудно да се откъснеш от истинската любов, дъждът е като...*

Колата спря в празното хале на стара фабрика, изоставена преди много време. Покривът още се държеше, но имаше големи дупки, през които надничаше небето; стените изглеждаха стабилни. Никой нямаше да ме намери тук, разбира се. Много, много време. Мислех си за Рийс. Той не се появи в кафенето предната нощ, нито по-предната и никой не го беше виждал, когато тръгнах да го търся. Нямах да го видя отново. Той щеше да иде в кафенето, но аз нямаше да се появя. И той щеше да

разбере, че Джъдж вероятно ме е докопал и никой няма да открие тялото ми.

Откопчах колана, Джъдж също. Фактът, че си бях сложила предпазен колан, когато се качих в колата, която щеше да ме отведе към смъртта ми, почти ме накара да се усмихна. Бях се постарала да съм в добро състояние за онова, на което щяха да ме подложат.

Джъдж се вира в мен през целия път. Бяхме сами в задната част на колата и очите му, онзи заплашителен син поглед, не се откъснаха от мен през цялото време. Вероятно очакваше да се опитам да говоря с него, да го умолявам. Не го направих. Нямах да му доставя допълнително удоволствие, като го моля, преди да ме измъчва.

Дебелите му пръсти пригладиха внимателно лявата му вежда и той изглеждаше сякаш наистина му е много, много неприятно, че трябва да прави това. Знаех, че е човек, който предпочита тихия контрол на заплахата, властта, при която няма нужда да осъществява изречената заплаха.

— Така и не можах да те разбера, Ейс — каза той. — Още от самото начало не можах да разбера що за човек си. Не беше наркоманка, не пиеше, като че ли не искаше нищо конкретно. А не можеш да работиш с човек, който не иска нищо конкретно.

Бъркаше, разбира се. Искях много неща, но те не се купуваха. Искях много неща постоянно, но тях никой не можеше да ми ги даде.

— Част от проблема беше, че личеше, че не ти пука особено за теб самата. — Той отвори вратата и слезе. Бавно го последвах, не бързах да се изправя пред неизбежното.

И тогава го видях: Рийс.

Обърнах се рязко към Джъдж, после пак към Рийс. Приятелят ми стоеше на няколко метра от нас, обграден от двама здравеняци. Стомахът ми се преобърна и внезапно разбрах какво е да се страхуваш. Бях си мислила, че ме е страх, бях си мислила, че съм изплашена по пътя дотук, но сега бях ужасена — за Рийс. Цялото ми тяло пламна от ужас.

Дебелият вълнен пуловер на Рийс, дългото зимно палто и дебелият елек над него не можеха да скрият колко слаб и крехък е. Когато го срещнах за първи път, изглеждаше жилав; но през последните години беше станал слаб и опустошен от навика си, от начина си на живот. Сега беше чист, беше започнал да напълнява и да

изглежда нормално, но притиснат между двамата мъже изглеждаше крехък.

Когато не се появи в кафенето последните две нощи, си помислих, че отново е паднал в дупката след толкова време на въздържание, че пак се е озовал в началото.

— Помниш ли деня на първата ни среща, Ейс? — каза Джъдж. — Когато онзи там дойде при теб в кафенето, крещя ти и те обижда, а ти само седеше и гледаше. Всеки друг би му казал да се разкара, но не и ти, ти седеше и търпеше, защото те беше грижа за него. Да те е грижа за хората е чудесно, достойно за възхищение. Но и глупаво. Тогава разбрах, че съм те пипнал. Трябваше само да поговоря с теб, докато бе така разстроена от човек, за когото те е грижа, и за нула време щеше да започнеш да работиш за мен.

Рийс се взираше в мен, аз в него.

— Съжалявам — прошепнах.

— Мислеше се за много корава, а, Ейс? — продължи Джъдж. — Погрижих се да те изчукат шестима за една нощ и двама добре да те наранят, и все пак това не те разубеди, защото си мислеше, че си нещо повече. Е, оставих да ти се размине тогава. А после ти отведе Лори, моето красиво мъниче. Знаеш ли колко мъже се бяха наредили на опашка за нея? Колко пари можеше да ми изкара такова младо момиче? Извратеняците са голови на всичко за девойки. Всичко бях планирал, така се бях постарал, но ти си навря носа.

— Много съжалявам — оформям пак с устни към най-добрия си приятел.

— И тогава осъзнах, че няма да ти дам урок, като те нараня, нали, Ейс? Може да ми достави моментно удовлетворение, но ти няма да си вземеш поука, нали? — Той вдигна ръка, за да посочи Рийс с дебелия си пръст. — Помислих си обаче, че ако се погрижа той да кара цял живот на кашички, ако се лиши от някой крайник и от други неща това ще те убеди да не се ебаваш повече с мен. — Засмя се; нацърбен смях, който режеше като трион. — Какво ще кажеш?

— Съжалявам, Джъдж — казах му. — Съжалявам. Моля те не го прави. Съжалявам. Много съжалявам. Ще направя всичко, всичко. Искаш да работя за теб? Ще работя, ще работя за теб и няма да се оплаквам. Дори няма да ми плащаш, ще направя каквото кажеш, но моля те не го прави. Моля те, моля те.

Точно това искаше той. Това бе искал и Тод. Тод беше най-доволен, когато молех за обичта му, когато се извинявах, че съм го разстроила, опитвах се да го умилоствя, като правех онова, което искаше; всичко това му показваше, че си знам мястото и той има абсолютен контрол. Това искаше и Джъдж, в общи линии. Да знае, че притежава абсолютен контрол, че никой не би си помислил да му възрази. Щом се налагаше — да се моля, да се унижавам, да спя, с когото ми каже, за да спася Рийс, щях да го направя. Абсолютно.

— Радвам се да видя, че най-сетне си знаеш мястото, Ейс — каза Джъдж. — Но е малко късничко за това. Не мога да оставя да ти се размине. Ще дам лош пример на останалите. — Кимна ми. — Виждаш ли? Ти си виновна за това. Ти. Ти му го причини. Не аз.

— О, моля те, моля те, моля те — замолих се отчаяно. — О, моля те... — Звукът, който издаде Рийс, ме накара да си запуша ушите с длани, защото той разкъсваше всяка фибра на тялото ми. Не спираше, викът, агонията, гледката. И над всичко това думите на Джъдж: *Ти си виновна за това. Ти. Ти. Ти. Ти.*

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Има нещо приятно и нещо неприятно в пътуването с метрото. Връщам се от изповед в църквата в Северозападен Лондон, която започнах да чувствам като своя енорийска църква, и влакът е пълен с хора, които се прибират у дома след пазар, и купонджии, запътили се към центъра. Между станциите, докато влакът фучи по релсите, затварям очи, опитвам се да намеря състояние, в което няма да чувам шума и гласовете от миналото, които не спират да ми крещат. Опитвам се да намеря някакво подобие на тишина, опитвам се да си спомня защо трябваше да напусна манастира.

Спомням си колко забавно беше със сестрите. Всеки ден бе различен, винаги откривахме много поводи за смях и шеги. По време на почивката всички правехме нещо различно — шиене, плетене, четене, рисуване, просто разговаряхме. Представях си, че такъв е животът в училищните пансионни. Всички ще сме заедно, приятели, ще се опознаваме, ще разговаряме за деня си и какво се е случило във външния свят. Онези от нас, които наистина излизаха — за да се грижат за бездомните, в приютите за жени, в болниците към манастирите, или като мен, за да преподават в училищата към манастирите, — понякога споделяха наблюденията си със сестрите, но много внимавахме да не внесем тревогите, нещастията и лекомислието на външния свят в манастира. Ако се бе случило нещо, което да ни помогне в разбирането на Светото писание или молитвата, или пък бяхме срещнали хора, за които искахме да се помолим, го споделяхме, но нищо повече.

Напоследък ми ставаше все по-трудно да откривам тишината в манастира, дори в молитвата, и Голямата тишина понякога слагаше началото на най-трудната част от деня ми, но трябваше ли да напусна? Наистина ли трябваше?

Да, исках да намеря Ника, да потуша усещането, че съм Юда, но това ли ми пречеше просто да изповядам всичко и да продължа напред, да бъда опростена? Свещеникът в църквата в Северен Лондон ми каза

още първия път, че през цялото време съм се наказвала. Наистина ли беше нужно?

Влакът спира шумно, хората политат напред, после назад. Вратите се отварят, съобщения изпълват въздуха, нахлува шум, когато хората се качват и слизат от вагона. Колкото повече приближаваме Чизуик, толкова повече хора слизат и по-малко се качват. Вагонът вече е почти празен, никой не стои прав, аз съм сама на редицата седалки, срещу мен има само двама души. Чува се звън и вратите са затварят плътно. Тъкмо ще затворя очи, когато осъзнавам, че човекът насреща се вира встрани, явно за да не го забележа.

— Неловко е така — казвам му.

Той се усмихва, преди да погледне неохотно към мен.

— За кого? За мен, който ти оставих доста съобщения, или за теб, която не отговори нито веднъж?

— Не съм сигурна — казвам. Кой да знае, че Лондон е толкова малък, че постоянно ще се натъкваш на едни и същи хора? Взимам си чантата и сядам до Клиф. — Сигурно и за двама ни би трябвало да е неловко.

Той пак се усмихва.

— А може ли да попитам защо не ми се обади, като изключим очевидното?

— Кое е очевидното?

— Че не искаш да имаш нищо общо с мен.

— О, не, не е това.

— Значи искаш да имаш нещо общо с мен?

— Да.

— Но не ми се обади, защото...?

— Честно да ти кажа, защото трябва да направя нещо и не искам да се разсейвам заради каквото и да било.

— О, разбирам... ти си на божия мисия.

И двамата се смеем. Хубав е, когато се смее — хубав е и когато не се смее. Изглежда искрен. Виждала съм толкова много от лицата на хората през годините. Те се разкриват по толкова различни и привидно незначителни начини, и през повечето време дори не го осъзнават. Паркират ли на две места? Плюят ли на улицата? Прекъсват ли другите? Благодарят ли на човек, който им отстъпва път с колата, дори той да не ги чува? Все малки знаци за душата на човек. Клиф като че

ли има искрена душа, досега не съм видяла нещо, което да подсказва, че не е такъв, какъвто изглежда.

— Не, не съм Блус Брадър, благодаря ти, Клиф.

— Стига де, ти започна.

— Сигурно.

Влакът спира на станцията, този път по-бавно. Може би защото сега разстоянията са по-големи, колкото повече се отдалечаваме от Централен Лондон, и машинистът не смята за нужно да кара бързо и не спира, сякаш се опитва да не удари някое животно на релсите.

— Какво беше да си монахиня? — пита Клиф. — Трябваше ли постоянно да говорите за бог.

— Не, не точно. Не говорехме много, прекарвахме много време в мълчание, но когато не мълчахме, се забавлявахме. Ние сме съвсем нормални хора, които по една случайност са посветили живота си на бог и му служат.

— Значи просто така: нормалните хора така ли правят?

— Е, ще ми се да се мисля за нормална — отвърщам: — Всички монахини и сестри, които познавам, бяха нормални. Ние просто носим бог в сърцето си и във всичко, което правим. Опитваме се да бъдем добри, да показваме любовта и красотата на бог на останалите, но и се молим божията любов да защитава всички по света. Да си монахиня или сестра не е точно работа, а призвание, част от теб самия. Не можеш просто да приключиш работния си ден, нито да спреш да се опитваш да поставяш бог в центъра на всичко, което правиш, точно както не можеш да спреш да си женен в края на деня. Когато си женен, си съвсем обикновен човек, както си обикновен човек и когато си посветил живота си на бог.

— Предполагам, че имам известни проблеми с ужасните неща, които хората вършат в името на бог — отвърща Клиф.

— Аз също — признавам. — Имам проблеми и със зверствата, извършвани от управници, избрани уж от мен, от теб, от всички, които са гласували или не са гласували за тях.

Клиф ме поглежда, сякаш е впечатлен от мен, погледът му се задържа на устните ми. Харесва ме, но като че ли е заинтригуван от мен и като човек.

— Защо вече не си монахиня? — пита той и мести поглед от устата ми към очите.

— Казах ти, че трябва да направя нещо и не можех да го сторя, докато бях монахиня. Не можех да го направя и да поставям бог в сърцето на всичко, което върша. В сърцето на повечето неща, да, но не на всичко.

— Значи не е било, защото нещо ти е липсвало, да речем, физически контакт? — Клиф усилено се опитва да не гледа към устата ми; мисля, че усилено се опитва да не си представя какво ще е да ме целуне.

Установявам, че и за мен е трудно да не мисля какво ще е да го целуна. Не мога да си спомня кога за последно съм целувала някого, или някой ме е целувал. По време на дивия ми период не се целувах особено. Доколкото си спомням, последният, който ме целуна, бе Големият Т, когато бях на петнайсет, точно преди Ника да ме помоли да отида с нея в полицията. Това беше преди повече от двайсет години. После всичко ми е мъгла, защото спрях да излизам толкова много. И мъжете от клубовете рядко искаха да целуват, когато осъзнавах, че няма нужда да го правят. Щом разбяха колко пияна и податлива съм и че е достатъчно просто да ме изведат навън, за да получат каквото искат, рядко си правеха труд за нещо друго, освен за онова, което ще ги доведе до оргазъм.

— Понякога физическият контакт ми липсваше — казвам. Понякога ми се искаше да се свия в нечия прегръдка, да се почувствам в безопасност. Емоционално се чувствах така с бог, но не и физически. Понякога ми липсваше физическата страна на секса, близостта между двама души. Само понякога обаче. Мисълта за секс беше опетнена, потъмнена от другото, което се случваше в това време, така че не ми липсваше, липсваше ми тишината, която той понякога успяваше да ми донесе и способността му да ме откъсне от писъците в главата ми. — Наистина ми липсваше прегръдка.

— Да — каза Клиф. — Прегръдка.

Взира се в очите ми.

— Искаш ли да ме питаш нещо, Клиф?

Той се чуди дали ще посмее. Влакът спира на следващата станция — трябва да приближаваме Западен Чизуик, най-близката станция до дома на родителите ми. Но не искам да извърщам поглед и да прекъсвам зрителния контакт точно в този момент.

— Да — отговаря той, все още взирайки се в мен.

— Питай.

— Може ли да те целуна? — Гласът му е почти шепот, макар че сме единствените пътници в тази част на вагона. В другия му край има още трима. На практика сме сами, но той все пак шепне.

Клатя глава.

— Не и преди да си ми задал въпроса, който си умираш да ми зададеш от първата ни среща — отговарям също така тихо.

С ъгълчето на окото си виждам, че приближаваме станцията: Западен Чизуик.

— Това е моята спирка, Клиф, съжалявам. — Взимам си чантата и ставам. — Ще се видим. — Тръгвам към вратата, а той седи на мястото си, смаян, че го срязвах така в толкова критичен момент.

— Ще ти се обадя — вика след мен, докато излизам от вагона.

Заставам на платформата, докато вратите се затварят. Вдигам ръка и махам. Той ми прави знак „обади ми се“ и ми маха. Няма да му се обадя. Искам, много бих искала, но не мога. Не и преди да направя каквото трябва.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

През повечето време не стигаме до спалнята. Едва влизам в апартамента на Маршал и започваме: дърпаме дрехите си; целуваме се по устните, по врата, по лицето, по тялото; докосваме се, притискаме се един в друг, той навлиза в мен, аз го прегръщам с всички сили; стигаме до оргазъм; и после се смеем на себе си, че сме така обезумели от желание.

Тази вечер е особено интензивно: той вика силно, когато свършва, притиснал лице в шията ми; аз трябва да затворя плътно очи, за да не избухна в плач, докато вълните на екстаза минават по тялото ми. Правим го отново на дивана, вместо той да ми приготви спагети, както е обещал. Сега е късно и сме отпуснати и мързеливи. Седим на дивана, аз по потник и бикини, той гол до кръста, с разкопчани джинси. Ето така трябваше да се чувствам с Тод, но не се получи. Когато се прегръщахме, винаги го усещах изкуствено, насилено; винаги бях нащрек, очаквах мига, в който ще ми покаже, че съм го ядосала, че съм пукнала някоя от яйчените черупки, по които винаги вървах, и ще се наложи да се извинявам до края на вечерта, да се опитвам да оправя нещата.

— Спагетите са чудесни — казвам на Маршал.

— Трябва да се съглася с теб, че наистина са чудесни.

Побутвам го с крак и той се смее.

— У теб май няма и капка скромност, а, господин Маршал?

— Какво? Защо да отричам, когато нещо е хубаво?

— Е, сигурно няма защо.

— Стига де, госпожице Ника, трябва поне да се опитаме да се опознаем. За да има какво да си говорим между сеансите.

— Предполагам, че си прав. Откога си разведен?

— Три години, четири месеца и... пет дни.

— Знаеш го с такава точност?

— Да. Не беше по мое желание — тя не ме обичаше вече и поиска да се разделим. Затова аз се преместих тук от Уортинг и

усилено се опитвахме да не си развалим отношенията. Така че сега сме нещо като приятели и се разбираме добре по отношение на детето.

— На колко години е синът ти?

— Девет. Почти девет. Много ми липсва. Това е най-трудното нещо при развода, с всичко друго мога да се справя, но не е лесно да съм далеч от него. Виждам го през уикенд и понякога през седмицата, ако поиска, защото има много занимания след училище и не мога да се вредя. Обажда ми се, ако реши да дойде. Има си стая тук и понякога остава за седмица-две. Но е трудно. И не се обиждай, но вече не допускам никого в отношенията си с него. Трябва да имам с някого много дълга връзка, за да си помисля да го представя на сина си.

— Това е много разумно — казвам аз.

— Аз, разумен. Еха, не вярвах, че ще го чуя. Твой ред е: кога беше последната ти по-значима връзка?

— Ами... за последно живях с един мъж преди пет години? Да, пет години. Боже, все забравям колко съм остаряла. Пет години. Е, сега си ти: кои са любимите ти желирани бонбони?

— Ехе, какво е това, разпит? Това е много личен въпрос. Ще трябва да ти го върна. Твой ред е: защо откачи така в ресторанта, когато излязохме за първи път?

Въздишам. Лесно е да съм откровена с Маршал, но колко откровеност може да понесе, преди да започне да се чуди дали е добра идея да има нещо общо с мен?

— Защото често ми се случва да не се чувствам на място в изискани заведения. Онази нощ се паникьосах, че всички ще разберат, че съм измамница, и ще ми се смеят, или дори по-лошо, ще ме накарат да напусна. Знам, знам, че е глупаво, но понякога не мога да се овладея.

— Ти не си измамница, Ника.

— Е, благодаря ти. Твой ред е: коя песен те е срам, че не можеш да спреш да слушаш отново и отново?

— Не се срамувам от музикалния си вкус. По душа съм рапър, но харесвам и соул, малко от „Могаун“, малко груув. Нищо срамно няма тук.

— Не ти вярвам. Всеки си има песен, от която го е срам — коя е твоята? Бъди честен.

— Ами добре, но не казвай на никого: Пол Маккартни, „Никога вече самотни нощи“.

Не очаквах това. Едва не изплювам спагетите, така ме напушва на смях.

— Стига де, не е честно. Не прави така. Бях откровен, каза ми да съм откровен.

Пак се хиля.

— Е, понякога се прекалява и с откровеността. И не се тревожи, никога няма да кажа на никого за това.

— Добре, а твоята?

— Имам много. Преди няколко години няхах компютър, но имах музикален плейър и една позната ми качваше музика. Безброй песни от осемдесетте. Да, знам, че повечето от тях са ужасни, но много харесвам тази музика. Ако не броим „Никога вече самотни нощи“, разбира се... Така че имах много песни и трябва да ме е срам, че ги слушах отново и отново, но не ме е срам. И все пак, ако трябва да избира една, тя ще е „Африка“ на „Тото“. Обичам музиката, неспокойния ритъм, но стиховете... Колкото и да се опитвам, не мога да разбера как са успели да вмъкнат думата „Серенгети“ в песен. Просто не мога.

— Серенгети ли? За резервата ли става дума?

— Да, Серенгети. Почти съм готова да си затворя очите пред това, че песента намеква, че Африка е страна, а не континент, но цял Серенгети...

Чук-чук, зън-зън.

Вилицата на Маршал спира пътуването си към устата му и нашият приятен разговор започва да се разпада, прогонен от завръщането на човека, за когото почти не сме говорили през последните три седмици. Когато тя удължи престоя си там със седмица, а после с още една, предположих, че вероятно е изгубила работата си и се опитва да измъкне пари от родителите си, макар че бе казала на Маршал, че ще търси помощ. (Никой не може да удължи годишния си отпуск така в последната минута, но все пак не бях съвсем сигурна.)

— Бях забравил, че се върна — прошепва той. — Тя ми се обади няколко пъти през деня, но я прогоних от ума си. Мислех си, че ще имаме поне още няколко дни.

Чук-чук, зън-зън.

— Предполагам, че няма да приеме гледката много добре — казвам аз.

— Да, няма да го приеме добре. Звучеше толкова овладяна по телефона — ами ако това попречи на възстановяването ѝ? Все се питах дали не трябваше да ѝ кажа още по телефона. Сега съм убеден, че трябваше.

Чук-чук, зън-зън.

— Искаш ли да се скрия в банята?

Той поема дъх, събира кураж.

— Не. Тя все някога ще разбере, не пречи да е сега.

Той оставя чинията си на ниската масичка за кафе пред нас, става бавно, като човек, тръгнал към ешафода. След като излиза от стаята, се връща, грабва тениската си, облича я и си оправя джинсите. Аз също оставям чинията си. Взимам си панталоните и ги обувам. Бързо обувам чорапите, връзвам шала си на врата, обличам жилетката. Тъкмо ще седна отново, когато забелязвам сутиена си на пода и го грабвам. Чувам как входната врата се отваря. Чувам и поздравя на Елиза, сърдечния отговор на Маршал. Нямам време да обличам сутиена; ако го скрия зад възглавница, тя със сигурност ще го намери. Взирам се в черната дантела, все едно е бомба с часовников механизъм, после скръствам ръце на гърдите си, за да прикрия издутината и факта, че съм без сушен.

— Влез да пийнем нещо — казва той високо, за да ме предупреди. — Ника е тук, тъкмо хапвахме спагети. Не знаех, че ще се върнеш днес, иначе щях да направя и за теб.

— Здравей — казвам ѝ бодро, когато се появяват на прага. — Маршал спомена, че си заминала. Добре ли прекара?

Елиза се вира в мен. Не продумва цели трийсет секунди, просто се вира, вероятно си мисли как си е „поговорила“ с мен и се чуди защо не е свършило работа като при останалите.

— Ника — заявява тя. — Радвам се да те видя.

Маршал тръгва към кухненския бокс, налива бяло вино в голяма чаша и я носи на Елиза. Тя сядат на креслото срещу мен, стиснала чашата в една ръка, а с другата стиска здраво подлакътника. Втрещва се в мен.

— Добре ли си? — пита Маршал, като я потупва по рамото, преди да прекоси стаята. — Много страшно се взираш в Ника.

— Така ли? — казва тя и го поглежда с обич, когато той сяда на дивана. — Съжалявам, без да искам. Мисля за друго. — След няколко секунди зеленият втренчен поглед отново се забива в мен.

Маршал ме поглежда, преди да каже:

— Всъщност Ника...

— Тъкмо си тръгваше. — Навеждам се напред и ставам, все още със скръстени на гърдите ръце. — Тъкмо си тръгвам. Изглежда имате да си поговорите за много неща, а аз трябва да свърша нещо, затова до скоро.

— Остани моли ме Маршал. — Довърши си поне спагетите. Тъкмо каза колко са вкусни.

— Вкусни са, но наистина трябва да тръгвам.

— Чао. Тогава — казва Елиза.

Не съдържам усмивката си: тя си мисли, че ме е спласила, че съм водила толкова сигурен живот, че някакъв си неин поглед ще ме изхвърли от живота на Маршал. Дори не й хрумва, че го правя заради него. Той не може да го види, но тя е на някакво ново ниво на нестабилност, което я прави непредвидима и опасна. Все още не мога да преценя колко опасна, затова се оттеглям, за да се подготвя за нея.

— Радвам се, че се видяхме, Елиза, надявам се да се видим отново скоро.

— До скоро, Ника — казва Маршал.

Когато съм в коридора, скрита от вратата към стаята, прокарвам пръсти по гърлото си и клатя глава към него. Не й казвай, оформям само с устни.

Той отваря ръце. Защо?

Клатя глава. Просто недей.

Отваря ръце. Защо?

Аз размахвам ръце и клатя глава. Довери ми се, просто недей.

Той свива рамене. Добре.

Притискам пръсти към устните си и му изпращам въздушна целувка. Той прави същото.

Толкова много го харесвам. Не е просто заради секса и удоволствието от него, харесва ми, че сме свързани. Това ме кара да се чувствам, сякаш съм свързана със света, сякаш мога да говоря с хората

и мога дори да опитам да спя цяла нощ. Това ми помага да вярвам, че в света има повече добро, отколкото лошо, и че някак ще намеря пътя си през него. За първи път от толкова време изпитвам нещо повече от мимолетни проблясъци на надежда. Имам начин за връзка със света; и имам надежда, че благодарение на това мога да остана свързана.

Бирмингам, 2016 г.

— Мразиш ли ме? — попитах Рийс четири дни след като Джъдж го нарани. Беше в безсъзнание цели два дни, а през следващите два идваше на себе си само понякога. Оперираха лявото му коляно, трябваше да наместят почти всичките му пръсти и да ги шинират, а торсът му беше бинтован, за да поддържа спуканите му ребра и натъртените органи. Синините по лицето не бяха много — те искаха да го наранят, да го накарат да пици, а той пицеше повече, когато удряха тялото му, а не лицето. Беше много зле, вероятно щеше да остане още в болницата, защото раните му бяха сериозни, а нямаше друго подходящо място, където да се възстановява. Попитах го дали ме мрази, защото откакто пристигнах днес, не бе казал и дума, абсолютно нищо. Аз поговорих малко, но той само ме гледаше, сякаш не ме познаваше, и не бях сигурна дали се преструва заради другите пациенти, или наистина не знае коя съм. Или пък — по-вероятно — просто ме мразеше.

В отговор на въпроса ми, той се втренчи за миг в мен и превърна центъра на гърдите ми в мишена на гнева и отвращението си. После бавно извърна глава и погледна през прозореца на малкото отделение. В стаята имаше още седем легла, на равни разстояния, с нощни шкафчета, стол за посетители и дълга зелена завеса. Станах, дръпнах завесата около леглото, за да се скрием за малко и да можем да говорим по-свободно. Другите пациенти не ни обръщаха внимание, но никога не се знае кой слуша и какво може да научи.

— Съжалявам — казах му, когато седнах и преместих стола си по-близо до леглото. Повтарях го, откакто го докараха тук, преди и след операцията. Дори докато спеше, пак му го шепнех, надявах се да се просмуче в съзнанието му и да разбере, че съм там и че има при кого да се върне. Някой, който ужасно съжалява за случилото се с него. — Много съжалявам. Не знаех, че ще го направи.

— Не трябваше да ходиш с нея — каза той тихо. — Трябваше да я пуснеш сама, за да му даде парите тя, така той нямаше да разбере, че сме замесени.

— Не можех. Знаеш го. Той нямаше просто да ги приеме. Щеше да наговори какво ли не и да я хване на въдицата отново. А нямаше да може да го направи пред свидетел, който ще разказва на всички как не е удържал на думата си. А и той не знае, че ти или някой друг е замесен. Само аз.

— Само ти? — рече той, като все още гледаше настрана. Бяха обръснали косата му, за да зашият скалпа на тила му, където го изритаха няколко пъти. — Погледни ме, Ейс. Виж какво ми направиха, защото ти искаше да помогнеш на някаква си тъпачка, която не разбира от дума. Всички ѝ казаха да не взима нищо от него, не само ти. Всички ѝ казаха, но тя не ни послуша. Ти ѝ помогна и виж какво стана с мен.

Той също искаше да ѝ помогне, беше видял в нея същото, което бе видял и в мен, и искаше да ѝ помогне. Както и останалите. Всички се забъркахме в това, защото се опитвахме да върнем времето назад, да попречим на един човек да стане като нас и да изчезне от „нормалния“ живот. Той бе забравил тази отчаяна нужда да помогне, защото го болеше. Беше наранен. Светът му се бе преобърнал. И беше прав, нараниха го заради мен, той беше невинна жертва, защото аз се бях опълчила на един ужасен човек. Той беше като Франк, шофьора, който загуби работата си преди толкова години. Съпътстваща жертва. Франк и Рийс бяха все косвени жертви, жертви на изборите, които бях направила.

— На теб май наистина ти се умира, а? — каза Рийс тихо, но злобно, думите му бяха изпълнени с отрова и гняв. — Всичко, което ти наговори, беше вярно — не ти пука достатъчно за теб, затова си такава. Затова той нарани друг, защото така ще ти пука, нали? Откакто те познавам, Ейс, ти се разстройваш или плашиш само когато някой друг загази. Ти си ужасно бреме и адски опасна за всички, които те познават, особено когато някой като Джъдж се появи, защото той добре разбира хората и такива ситуации.

— Не е вярно — възразих, макар че вероятно беше вярно. Вероятно имаше нещо общо с изтръпването в мен. Със способността ми да потушавам всяко чувство.

С бързо, но внимателно движение, за да не размести нещо, Рийс пак се обърна, отвращението му се превърна в тих, тлеещ гняв, когато се втренчи в мен.

— Точно така е, мамка му. Как само го молеше, обещаваше му всичко, така ли щеше да направиш, ако го причиняваше на теб?

Не. Отговорът беше не.

— Аз щях. Докато ме караха натам, го молех, обещавах му всичко, но съм сигурен, че ти не си казала и дума, докато не ме видя. Тогава вече не млъкна. Не можеш да имаш приятели, когато не ти пука за теб самата, Ейс. Просто не можеш.

— Съжалявам. Ще си тръгвам. Ще те оставя. Съжалявам. Само това исках да ти кажа, че съжалявам. — Станах от стола.

— Не, не, не тръгвай — каза той тихо. Седни. Остани.

— Не, прав си. Не бива да имам приятели, щом съм такава.

— О, седни, глупава краво. Знаеш, че не исках да го кажа, просто си приказвам. — Лицето му се разкриви от болка, когато се опита да раздвижи ръка, за да ме накара да седна. — Седни. Дължиш ми го, сядай.

Направих го. Помнех нощта, когато се запознахме — как ми каза, че когато е в дупката, си събира всички дългове. Досега нищо не му бях дължала.

— Наистина ли те е накарал да се чукаш с шестима за една нощ? — попита Рийс.

Ръцете им, лицата им, телата им, звуците, които издаваха, онова, което ми причиняваха, ме връхлетя като потоп от образи, пълзящи в ума ми, гърчещи се из тялото ми. Веднага се сковах, втренчена в онази нощ. През повечето време я забравях; дори когато Джъдж я споменаваше и се опиташе да ме унижи, не успяваше да го направи. Но сега ме връхлетя. От много време не се бях чувствала така зле, така крехка и съсипана. Обичайните ми защити бяха свалени и не можах да спра образите, които се нижеха в главата ми, в тялото ми.

Сълзите, появили се в очите ми, докато Рийс „само си приказваше“, се откъснаха и започнаха да се стичат по лицето ми. Вдигнах ръка да ги избърша, да скрия болката си от него, и това като че ли прекъсна потока от образи. Пак можех да се движа, можех да прогоня онази нощ в дъното на съзнанието си, където ѝ беше мястото.

— Всъщност бяха четирима. Той си мисли, че са шестима, но двама не искаха, обичаха жените си, смятаха всичко това за отвратително, но въртяха бизнес с него и това бе едно от условията. Само поседяхме и си поговорихме малко, но ме накараха да обещаая, че няма да му кажа.

Рийс поклати леко глава в нещо като отчаяние.

— Защо изобщо се забърка с него? Мислех те за по-умна. Ти си по-умна.

— Той се появи, когато бях много отчаяна — свих рамене. — Тогава всичко ми изглеждаше безнадеждно и се случи така, че той просто седна пред мен в този момент.

Погледът му вече не е изпълнен с гняв, той свърза казаното от Джъдж с казаното от мен, спомни си кога точно се забърках и като че ли му просветна, че и той има някаква роля в това.

Трябваше да заговаря, преди да си е спомнил добре и да започне да се обвинява за нещо, за което не беше виновен.

— Освен това ми харесваха парите — признах. — Харесваше ми да мога да спя в хостел или в пансион със седмици. — Прокарах ръце по лицето си. — И да се обличам с хубави рокли, да пия питиета... За известно време се чувствах почти нормална. Сега ми се струва ужасно, и тогава ми се струваше ужасно, дори преди да спя с онези мъже. Знаем, че е ужасно, и ме е срам, но беше така.

— Нищо срамно няма.

Не искам да ме мразиш, Рийс — признах аз. Можех да понеса много, но не и той да ме мрази. Беше детинско, но той ми беше най-добрият приятел. След Вероника не бях имала много приятели, хора, на които да разчитам, с които да прекарвам време без никакви очаквания. — Не мисля, че ще го понеса. Мислиш си, че не ми пука за мен, но не е така. Ще се чувствам толкова... изгубена, ужасена и не знам, вероятно наистина ще искам да се самоубия, ако вече не си ми приятел.

Той пое дълбоко дъх, като се взираше в мен, очите му ме изследваха като микроскоп.

Какво ли вижда? — питах се.

В огледалото аз виждах очи, нос, уста, бузи, чело, брадичка, дългите масури на косата, навити на кок на тила. Не виждах съчетанието на чертите, не виждах недостатъците на кожата, които й

придаваха дълбочина и сенки. Никога не забелязвах дали тази комбинация е красива или хубава, или просто приятна. Взирах се в огледалото и не виждах нищо повече от черти.

— Каква искаше да станеш, когато беше малка? — попита той.

— Това начин да ме успокоиш ли е? Аз, която според теб нямам чувства, току-що си казах всичко, а ти сменяш темата.

— Сериозно питам: каква искаше да станеш като малка?

— Балерина — признах. — Не балерина с розова рокля и коронка. Исках да стана истинска балерина, да си изкарвам хляба с това. Не исках винаги да получавам главните роли, нито пък да бъда звезда или нещо такова, просто исках да стана балерина. А ако наистина се превърнех в прима, това щеше да е просто черешката на тортата, а тортата бе — че ще танцувам цял живот.

— И защо не стана? Не беше достатъчно добра ли?

— Напротив, бях. Показах се роден талант. Аз и още едно момиче бяхме много надарени. Но се наложи да спра, после избягах от дома и повече не съм танцувала.

О... видях го как си мисли. Всичко си идваше на мястото: бе чакал повече от десет години, за да разбере коя съм, и сега си мислеше, че знае. Погледна ръцете ми. Някак успях да ги поддържам относително меки и в добро състояние. Вече нямах крем за двайсет лири, но бяха горе-долу добре. Краката ми в обувките обаче бяха грозни. Грозни, с деформирани, изкривени пръсти, и твърди, почти вечни мазоли на стъпалата, защото бях искала да стана балерина. Тренирах толкова усилено, наказвах краката си по-страшно от другите части на тялото си, за да го постигна. Дори аз да забравех мечтата си, краката ми щяха да ми я напомнят.

— Мислиш ли, че щеше да ме погледнеш, ако беше станала балерина? — попита Рийс. Ох! Този удар от приятел, от този приятел, беше като нещо твърдо и тежко, което се заби право в сърцето ми. Предизвика дори повече болка, защото бе използвал признанието ми срещу мен.

— Да — казах. — Абсолютно.

— Не, нямаше. Знаеш го. Кога ще спреш да водиш този живот и ще се върнеш там, където ти е мястото?

— Това е моят живот, Рийс. В случай че не си разбрал, не е лесно да се махнеш от улицата. И не ми ги приказвай тия, че „ако работиш

усилено, ще станеш ценен член на обществото“, нито че ти живееш на улицата, защото така си решил. Истината е, че аз нямах избор, когато се появих тук преди десет години. Може би всички са си мислели, че имам, че можех да отида в полицията, но никой нямаше да ме чуе. Знам, че ти и много от другите смятате, че не съм като нас и не съм истинска бездомница, но съм точно такава. И то от десет години. Вероятно ще бъда такава още десет, или дори двайсет. Аз съм тази, която съм, и това е животът ми. И затова те познавам, затова си мой приятел.

— Как е истинското ти име, Грейс Картър? Щом сме такива големи приятели, кажи ми истинското си име.

Сега бе мой ред да го погледна с отвращение, докато се облягах в стола си.

— Все забравям, че си гадняр не само когато се друсаш, нали?

— Работата е там, приятелко, че ние с теб сме вредни един за друг. Ние се държим взаимно тук. Заклещени. Отдавна трябваше да съм пукнал от свръхдоза, това беше моята съдба. А ти трябваше да си намерила друг Вини и да живееш някъде другаде. Но ти ме държиш тук, даваш ми причина да живея. Понякога обаче аз не искам да съм тука, знаеш ли? А ти ми пречиш. Благодарен съм, не ме разбирай грешно, но има сутрини, когато вдигам поглед, виждам онази дупка, от която трябва да изпълзя, и просто не мога, но трябва, защото мисълта как седиш там и ме чакаш и после кръстосваш улиците да ме търсиш... Не мога.

— Това е добре. Добре е, че имаш причина да продължаваш. Това е хубаво.

— Погледни ме, Ейс. Хората, с които си имам работа всеки ден, ми причиняват това, защото могат. Това е животът ми. Но ти не бива да си тук. Когато се събра с Вини, това беше шансът ти да се махнеш, да ме напуснеш и да оставиш всичко зад себе си. Но ти не го направи заради откачената си лоялност, защото ти пука за мен повече, отколкото за теб самата... По възможно най-милият начин, Ейс, ти трябва да бъдеш разкарана, далече. Върви си живеи живота, който трябва да водиш.

— Това е моят живот.

— И си мислиш, че Дъждж ще спре? Мислиш, че това беше и е приключил с теб? Наистина ли си мислиш, че няма да използва всеки,

когото някога погледнеш, за да ти даде още уроци? Когато напада нас, за да ти отмъсти, ние какво трябва да правим?

— Всичко ще е наред, защото аз ще отида в полицията.

Той затвори очи, сгърчи лице, сякаш злите пръсти на болката се забиха в нервните му окончания.

— Мамка му! Не знаеш кога да спреш, нали? Ченгетата? Ти откачи ли?

— Не, това е единственият начин да го спра.

— Аз вече им казах, че не помня нищо, че съм нямал нищо общо и е можело да бъде всеки. Какво, ти ще се върнеш и ще им кажеш друго?

— Просто ще им кажа какво видях, какво се случи.

— Ти си тръгна, преди да дойде линейката, и ми остави мобилния си, за да могат да ме намерят — сега ще се върнеш и ще признаеш всичко? Дори да ти повярват, каква полза ще има според теб?

— Не исках да си тръгвам, ти ме накара. Щях да остана и да им кажа всичко още тогава. И не става дума само за случилото се с теб, нали? Ходила съм на много техни „партита“, говорила съм с много хора, слушала съм разговорите им. Всички тези „контакти“ на Джъдж, който обича да говори за бизнес и да се хвали пред жените, защото ние не съществувахме за тях — аз чух всичко. Всичко е в главата ми. Знам, че беше преди години, но той не се е променил, все още върши същото, защото му се разминава от много време.

— Ейс, погледни ме. Погледни ме.

Направих го, погледнах го. Синините, превръзките, развалината, останала след онзи, който бе решил да ми даде урок.

— Следващия път това ще си ти и ще си мъртва, само ако разбере, че говориш с ченгетата. Ще убие и мен. Този човек не си поплюва, знаеш го. Отведе ни наред нищото, защото не вярваше, че ще дочакам линейката. Хората като нас нямат значение за него. Ако идеш при ченгетата, няма да има полза, само ще стане по-лошо.

— Трябва, Рийс. Нека поне веднъж лошият бъде наказан. Поне веднъж.

— В живота не става така, не и за такива като теб и мен.

— Е, може би е време да се случи. Може би този път ще получим справедливост и лошите ще отидат в затвора.

Той се мръщеше, гледаше ме, сякаш говорех на непонятен език. Може би наистина бях твърде идеалистична и глупава, въпреки всичко, което бях преживяла, но трябваше поне веднъж да се получи. Трябваше поне веднъж лошият да си получи заслуженото; поне веднъж някой, който цял живот е наранявал другите, да получи възмездие, вместо да продължава, сякаш е пазен от някакво специално покритие, което му позволява да извършва престъпления срещу другите отново и отново, година след година.

— Няма смисъл да говоря с теб. Ти просто ще го направиш, без да ти пука за последствията. Виж какво направи с мен, само погледни, и после ми кажи, че си е струвало заради „справедливостта“, че „справедливостта“ не е само за онези, за които някой го е грижа.

Замълчах.

— Ако го направиш, не искам да те виждам отново, да говоря с теб, вероятно просто ще изляза и при първа възможност ще взема свръхдоза, защото вече няма да има за какво да живея; защото ти ще си мъртва, мамка му. Всъщност, да, върви, направи го. Нека и двамата се отървем от този свят.

Искаше ми се да го накарам да разбере защо трябва да го направя.

— Рийс, ти заслужаваш някой да се погрижи за теб заради това, което ти се случи. И заради онова, което ти се е случило преди толкова години, което те е накарало да излезеш на улицата. Ти си човешко същество, ти си важен като всеки друг, който е бич нападнат. Ти заслужаваш някой да се погрижи за теб.

Той не спираше да клати глава и с всяко движение очите му ставаха все по-студени, по-далечни, докато накрая сякаш гледаше непозната, сякаш се взираше в нищото.

— До скоро, Ейс — рече накрая. Помръдна, измъчван от болката, извърна се от мен и се престори, че ме няма.

Това беше: край. Всъщност, ако трябва да съм честна, свърши още преди да седна на този стол. Вероятно още когато поиска да го оставя сам в онзи стар склад. Бях решила, че е размислил, но не, моето нехайство към мен самата явно винаги ме водеше дотук — до преданост към някой като него. Аз бях опасна за него. Ако не отидех в полицията, той сигурно пак щеше да говори с мен, щеше пак да се вижда с мен, за да има на кого да излива болката си, когато дрогата

развърже езика му, но вече нямаше да е същото. Нямаше да идва на кафе при Бърни. Нямаше да си говорим до канала, нямаше да гледаме как листата се носят по водата. Нямаше да седим пред вратите на магазините и да гледаме звездите, да си представяме, че живеем така, както искаме. Няма да ме поглежда, сякаш иска да ми каже нещо, но не намира думи. Джъдж добре е знаел какво прави, когато е решил да нарани Рийс вместо мен. Знаел е, че това е краят на приятелството ни и че така ще накара всички останали — хората, с които бяхме свързани по различни начини — да се пазят от мен. Той ме беше изолирал и това означаваше, че когато замисли следващото си отмъщение, няма да има кой да ми помогне.

— Обичам те, Рийс — казах му. Трябваше да го кажа — вероятно това бе последната ми възможност да говоря с него. Той трябваше да знае, че каквото и да мисли за решението ми, това е самата истина. Той имаше значение; някой наистина го обичаше.

Исках да чуя същото в отговор, отчаяно исках да знам, че и той ме обича, но щях да чакам до края на света, ако си мислех, че Рийс ще го произнесе, особено сега, след като бях решила да ида в полицията.

— До скоро — прошепнах в тишината, преди да започна дългото си пътуване към полицейския участък.

11.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Впечатлена съм. Елиза успя да изчака цели седем дни, преди да се появи на прага ми. С Маршал не сме се виждали от завръщането ѝ, защото тя го чака да ходят на работа заедно и някак успява да излезе от работа едновременно с него, а после цяла вечер говорят за възстановяването ѝ — в общи линии прави всичко по силите си, за да ни разделя.

— Може ли да поговорим? — пита тя.

— Разбира се — отвърщам възможно най-любезно. Елиза прави крачка напред и е изненадана, когато не отстъпвам. Запазвам позиции. Няма да я пусна вътре, няма да ѝ мине номерът. — Дълъг ли ще е разговорът?

Тя се мръщи, невпечатлена от остроумието ми и от това, че не я каня.

— Питам дали ще отнеме много време? Ако ще е дълго, може да се разходим. Ако не, тогава ще говорим тук.

— Не мисля, че би искала да говорим тук. Стените са много тънки и съм сигурна, че няма да искаш някой да чуе онова, което ще ти кажа. Според мен трябва да влезем вътре.

— Тогава разходка — отвърщам, без да помръдна. — Или можем да идем у вас.

Лицето ѝ се изопва, зелените ѝ очи стават предпазливи, чертите ѝ се напъват. На света не съществуват достатъчно парфюми и ароматизатори, които да прикрият миризмата на марихуана в апартамента ѝ. Вероятно успява да оставя впечатлението, че е попрекарила неволно с парфюма през деня, но няма начин да скрие миризмата в апартамента си. И ако вляза там и я усетя, ще кажа на Маршал, без съмнение.

— Добре, нека се поразходим.

— Ще се видим отвън — казвам ѝ, после се прибирам и затварям вратата. Взимам си телефона, ключовете, палтото и обувките. Навън не

е студено, струва ми се, но може да се наложи да се поразходя след „разговора“, за да си прочистя главата или за да се отърва от Елиза.

Тя още е там, стои на пост пред вратата ми. Усмиввам ѝ се: много е забавно как си мисли, че ме е страх от нея, че от всичко, което ми се е случвало в тоя живот, тя е в топ десет на най-страховитото. Порано говорих със Саша. Каза на мама и татко, че ме е видяла и първата им работа била да попитат дали Тод знае. Първият въпрос. Не как съм, къде съм, дали ще се прибера да ги видя? Не: първата мисъл била за Тод. Саша скоро ще се мести и няма търпение: Чувствам се така неблагодарна, но не искам Трејси-Ди да си мисли, че подобно поведение с нормално.

Отвън жегата на лятото се надига да ни посрещне. Седмица след като започнахме да спим заедно, Маршал ме попита дали не ми пречи, че никога не правим нищо — само се любим и ядем, а после се връщам в апартамента си. Не ти ли пречи, че никога не излизаме на чаша вино, да вечеряме или да правим нещо?

— Не — отвърнах. — *Трябва ли?*

— Повечето хора го правят — каза той.

— Може би и ние ще го правим, когато ни омръзне от толкова много секс, нали? — отвърнах.

— Добър план, жено, добър план.

— Знам, че вие с Маршал прекарвате много време заедно — казва Елиза и прекъсва мислите ми. — Още щом ми видя гърба, му се нахвърли.

— Когато те срещнах, ми се стори толкова мила — отвръщам. — Наистина си помислих, че можем да станем приятелки.

— Когато те срещнах, не мислех, че си курва, която ще ми забие нож в гърба и ще налети на моя мъж в мига, в който ми види гърба.

Охо, това пък откъде дойде. Няма смисъл да я убеждавам в нищо, нито пък искам или имам нужда да го правя.

— Доста си откровена. Това ли беше разговорът?

— Искам да стоиш далеч от него. — Гласът ѝ трепери от усилието да се удържа. — Стой далеч от него. Той няма нужда от такава като теб.

— От такава като мен?

Тя спира да върви.

— Потърсих те в интернет. И знаеш ли кое е странното? Няма нищо за теб. Сякаш не съществуаш. — Трепери, докато говори; по шията ѝ плъзва червенина, която се разстила към бузите. Мъчително е да гледам нервността ѝ, нуждата ѝ нещо да я успокои. Вади от задния си джоб модерен телефон — много тънък, с тъчскрийн. Изненадана съм, че още не го е продала, макар че вероятно е въпрос на време. Освен ако не е успяла да измъкне пари от родителите си. — Но онзи ден преглеждах Фейсбук и изскочи това. — Показва ми телефона, виждам снимка на трийсетинагодишна жена. Косата ѝ е на дълги масури, спуснати пред лицето, но все пак чертите ѝ се виждат. Усмивва се и скулите ѝ изпъкват, кафявите очи изглеждат изморени и не са съвсем фокусирани в обектива. Под леко размазаната снимка на тази жена едва разчитам някакви думи. Чета ги няколко пъти, преди да осъзная какво означават.

Виждали ли сте тази жена?

Грейс Ейс Картър е на трийсет години и е изчезнала от хостела за бездомни хора в района на Брайтън през януари 2016 година. Грейс е уязвима и се смята, че страда от депресия. Семейството и приятелите ѝ са много разтревожени за нея. Ако вие или някой друг знае къде може да се намира, свържете се с чичо ѝ на посочения долу имейл. Моля ви, споделете.

Много съжалявам, че е изчезнала, но не знам какво общо има това с мен — казвам аз. Гласът ми не потрепва, изражението ми също. Няма да се издам.

— И аз така си помислих в началото, но после се вгледах внимателно и си казах: „Тя прилича на Ника“. След това се вгледах още по-внимателно и осъзнах, че това е Ника. Това си ти. Отрязала си си косата, сложила си очила и не приличаш вече съвсем на тази Грейс Картър, но си ти.

Ако търси реакция, няма да я получи. Какво се очаква да направя? Да се предам и да признам всичко на тази жена, която иска единствено да ми навреди?

— Всичко пасва — казва тя. — Тази бездомна жена е изчезнала през януари и скоро след това ти се появи тук с ново име, нов външен вид и без да знаем нищо за миналото ти. Маршал също не знае много за миналото ти, както и аз, никой в сградата не знае, питах ги. Е, какво си направила, откраднала си чужда самоличност и чужд живот?

Това е Джъдж, разбира се. Опитва се да ме намери, да ме накара да замълча. Преглеждах новините, но нямаше съобщение, че е бил арестуван или дори разследван. Предположих, че полицаят, детектив-сержант Бренан, е работил за него, когато ме убеди да замина, че онова, което ми наговори в колата, как Джъдж щял да навреди на всичките ми приятели, докато не замълча, как не трябвало да се тревожа, защото той — детектив-сержант Бренан — щял да се погрижи за Рийс, докато бил в болницата и щял да го държи под око, когато го изпишат, всичко това са били само лъжи, за да ме накара да не свидетелствам срещу Джъдж. Но това съобщение в интернет, с което Джъдж се опитва да използва готовността на хората да помагат, за да ме намери, подсказва, че полицаят може би все пак беше искрен. И фактът, че Джъдж ме търси, означава, че според него съществува опасност да бъде съден за нещо. Но може и да означава, че е убил Рийс, за да го накара да мълчи.

— Гледаш твърде много телевизия — казвам на Елиза.

— Няма да се измъкнеш, като ме изкараш луда — казва тя. — Това си ти.

— Ако наистина вярваш в това, тогава съобщи информацията си на полицията.

— Какво? — Не очакваше такъв отговор.

— Аз това бих направила. Няма да вярвам на всичко, което съм прочела в интернет. Не знам кой е този, който търси някой си, дете уж бил изчезнал, затова ако наистина ми се струва, че някой извършва престъпление или е уязвим и изчезнал, и знам къде може да е, ще съобщя в полицията, за да решат те какво трябва да се направи. Но това е мое мнение.

Тя свива устни и те заприличват на смачкана салфетка, ноздрите ѝ потреперват като на нападащ бик.

— Стой далеч от Маршал. Стой далеч и от двамата ни. Забелязах те, Ника, как все се прокрадваш, не пускаш никого в апартамента си,

стоиш си сама. Е, аз съм сигурна, че не искаш Маршал да види тона, така че стой далеч от него, иначе...

— Иначе?

Тя се извърща към мен. Парфюмът ѝ е замайваш толкова отблизо, но усещам и миризмата на онова, което се опитва да скрие канабис в най-силната му форма. Когато я познаваш, никакъв парфюм не може да я прикрие.

— Иначе ще му покажа това и тогава ще се наложи да му признаеш малките си тайни или ще го изгубиш.

Първо на първо той не е мой. Колкото и да обичаш някого, никога не го притежаваш. Можеш само да получиш правото да прекарваш време с него. Аз бях получила правото да прекарвам време с Маршал, защото и той го искаше. Да, мислех си, че ще се получи, той беше първата ми връзка със света и чрез него, като се уча да бъда с него, ще осъществя още връзки, още много връзки, докато се закотвя както трябва в този живот. Оказва се, че само съм заела онова време с него. Нямаше да има нищо постоянно.

Не мога да осъществя връзки със света. Не и когато съм тази, която съм. Не и когато отворих писмо от сестра си, препратено ми днес, и откривам отново, че миналото ме преследва. Отново ми беше напомнено, че не съм нормална, че не съм като другите, че не ми е позволено да имам хубави неща като времето ми с Маршал. Аз съм счупена, колкото и да се опитвам, колкото и да се преструвам, нищо не може да ме поправи.

— Маршал знае ли, че си изгубила работата си, Елиза?

За разлика от мен, тя не умеє да се прикрива, когато я хванат неподготвена: очите ѝ се разширяват за миг от шок, после ужасът превзема лицето ѝ и тя отстъпва крачка назад. Твърде късно си припомня, че трябваше да вземе връх над мен, че тя е тази, която трябваше да контролира ситуацията, и се стяга, преструва се, че не съм се досетила за още една от малките ѝ тайни.

— Само не забравяй какво ти казах. Стой далеч от него или ще покажа на Маршал снимката, ясно ли е?

Драматичното ѝ оттегляне не постига желанния ефект. Не ми пука за Елиза. Не ми пука за никого в момента. Точно сега искам само отново да изчезна от лицето на земята.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

На леглото ми мама е оставила купчина писма и бележка, написана на едно от листчетата, на които си прави списъци за пазаруване: *Вероника. Ако обичаш, обади се на Клиф. Грубо е да не отговаряш на обаждания, а на мен не ми харесва да говоря с него. Поздрави, мама.*

Грубо е да не отговарям на обажданията на Клиф. Но съм малко притеснена, че още не е схванал посланието, че известно време не искам да се виждам с никого.

Отварям плика със заплатата си, с извлечението от банката, другите пликове с реклами, които някак успяват да ме открият сега, когато отново живея тук. Може би трябва да се свържа с изпращачите им — сигурна съм, че ще открият Ника без никакви трудности. Последният плик е по-голям от другите и от дебела, скъпа хартия. Очевидно е покана, но е с марка от Брайтън. Не знам какво може да е или кого познавам в Брайтън. Щом го отварям, се налага да го прочета отново и отново. Отвращението се разлива по тялото ми няколко пъти, пречи ми да си поема дъх. Взирам се в думите, които са отпечатани в златно на дебелия кремав картон.

Това може да се нарече божествена намеса. Отговор на отчаяната ми, ограничаваща живота ми нужда да намеря Ника. Но наистина ли няма друг начин? Ако тя е жива, ще дойде и аз ще я намеря. Но наистина ли няма друг начин? Поканата пада от скованите ми пръсти и аз сядам пак на леглото. Придърпвам се възможно най-назад, за да намеря най-далечното ъгълче, свивам колене до гърдите си и се вирам в поканата. Наистина, наистина ми се иска да имаше друг начин.

БАЛЕТНО СТУДИО „ДАНО“

Сърдечно ви кани да присъствате на
отбелязването на нашата

40-годишнина

Събота, 21 май, 2016 г.

В новото ни студио в Брайтън

От 7:30 вечерта

Препоръчва се официално облекло.

Моля, потвърдете броя на гостите на посочения по-долу имейл адрес.

С нетърпение очакваме да споделим с вас хубавата храна и спомените си.

12.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Месинговата табелка на стената до червената врата гласи:

БАЛЕТНО СТУДИО „ДАНО“

Основано 1975 г.

Париж. Лондон. Брайтън

В центъра на червената врата има огромно сребърно 40, а отгоре две бели балончета, със същия номер в средата.

Отвътре чувам звуците на парти, глъчка на разговарящи хора, звън на чаши, тиха музика и чести изблици на смях. Стоя на каменните стъпала пред балетното студио и затварям очи. Представям си кой е вътре. Всички момичета от времето, когато танцувах, когато исках да бъда балерина. И жените още отпреди аз да се родя. Всички жени и момичета, които са дошли след мен. Толкова са много, всяка с различна история, различни преживявания, дошли са да празнуват живота, миналото и успехите на мъжа, който ме насилва шест години, почти осем, ако броим и двете години, които посвети на това да накара Рони и мен да го обожаваме толкова много, че да се усъмним в себе си и да не смеем да кажем и дума против него.

Не знам защо дойдох тук. Когато отворих писмото, препратено ми от Саша с клеймо от Брайтън, не очаквах да видя неговото име, името на жена му, да се изправя пред факта, че живеят толкова близо до мен. Типовото писмо, придружаващо поканата, ме призоваваше да отида и да отбележа поредната важна годишнина в живота на един велик мъж. Неговата танцова школа бе създавала балерини, които бяха постъпили в престижни школи по целия свят; той лично бе обучавал жени, които бяха обиколили сцените по целия свят. И пак негова беше заслугата за младите момичета, които бяха намерили начин да

изразяват себе си чрез танца, бяха се насладили на свободата, която танцуването им даваше.

Велик човек, уважаван от мнозина.

Не дойдох да празнувам с него. Предполагам, че исках да видя дали някой ще се появи. Надявах се, че като вляза, ще видя как той, жена му и вероятно синът му седят сами и премислят всичко, което е сторил, и осъзнават, че никой вече не се преструва, защото момичетата вече не трябва да убеждават родителите си да им вярват, а ще покажат ясно отношението си, като не дойдат. Няма да се съберат тук, където беше школата и домът му, и няма да пият, да ядат, да разговарят с него.

Пристигнах и установих, че не е сам. Беше обграден от хора, партито вътре като че ли течеше с пълна сила, преливаше от хора, които уважаваха и него, и балетната му школа.

Не разбирах защо са изпратили поканата на адреса на родителите ми. Толкова лесно ли бяха забравили, че именно аз бях проговорила, аз бях отишла в полицията, аз бях избягала при първата възможност? Или бях толкова незначителна, а обвинението ми беше толкова нелепо за всички, включително и за родителите ми, че са ранили, че ще си спомня за всичко със смях, като за детска лудория, която вече може да бъде забравена, нали вече съм възрастна и разбирам как стоят нещата в света? Или пък, по-вероятно, може би са изпратили до мен поканата за другата Вероника?

Когато бях на шестнайсет години и половина, всичко спря, той спря. Бях ходила в полицията преди година и нищо не се промени. Дори стана по-лошо. Но после, когато станах на шестнайсет и половина, на уроците само танцувах, учеше ме на нови техники, а не ме наказваше, заедно съм го издала.

Много ясно помня деня, в който спря. Чух как дишането му се промени и познатият ужас от мисълта какво предстои започна да пълзи из мен, защото именно дишането му беше предупреждението. Следващото, което щеше да каже, щеше да бъде началото на това и аз се стегнах, за да се подготвя, защото тялото ми беше сковано от страх, а умът ми се опитваше да опустее, когато вратата на студиото внезапно се отвори. Беше госпожа Дано. Усмивваше се, но все пак виждах студа в очите ѝ, който пазеше само за мен, след като ѝ бях казала какво ми причинява той, а той я беше убедил, че лъжа.

Той отиде до вратата, за да се опита да я изведе, но тя не се хвана. Реши да остане и да гледа как напредва една от най-добрите им ученички. След това редовно се появяваше неканена, което го принуди да спре да ме докосва повече.

Така че през последните шест месеца, през които живях в Чизуик, аз само се учех да танцувам, без в стомаха ми да се група страх като цимент и без в гърлото ми като лава да се надига жлъчка. Така и не можах да си спомня какво е да танцуваш само от обич към танца и отвращението продължаваше да пълзи из цялото ми тяло, а спомените за случилото се прогаряха ума ми, но можех да танцувам.

Знам, дори сега, че ако кажа на хората за това, те ще попитат защо съм търпяла, когато съм станала на петнайсет, на шестнайсет, почти на седемнайсет. Тогава вече определено съм била по-голяма, по-висока и по-силна. Можела съм да го спра, ако съм искала. Знам, че хората няма да разберат, че на каквато и възраст да бях, щом го видех, че се приближава към мен, щом някой отключеше спомена за него, аз отново ставах на единайсет — ужасена, че някой, когото обожавах, ще ми направи нещо толкова ужасно; пак ставах на тринайсет — отново оглупяла от ужас, защото това, което ми направи, беше толкова отвратително, че повръщах цяла нощ. Когато станах по-голяма и уж вече можех да го спра, аз всъщност още бях на тринайсет — застинала в онзи миг на ужас, замръзнала от шок.

Когато бях на шестнайсет и половина, всичко спря, но аз не спрях да се ненавиждам и газии ненавиист ме накара да изчезна.

Не биваше да идвам тук, осъзнавам. Трябваше да си остана у дома и да си мисля, че всички са го изоставили, а не да идвам и да виждам, че всъщност на никого не му пука, че е бил обвинен, и всички все още го смятат за велик човек.

— Питам се дали ще се появиш — казва тя. Гласът ѝ изобщо не се е променил. Помня го така ясно, сякаш съм го чула вчера. Стои до мен, чакаме реда си да излезем на сцената, крещи в ухото ми, че този клуб е отврат и трябва да идем другаде, моли ме да говоря вместо нея и повтаря, че съжалява. Помня гласа ѝ съвсем ясно, макар че почти двайсет години са се натрупали между нас. — Всъщност се надявах да се появиш. Само заради теб дойдох — добавя тя.

Това е причината и аз да дойда, разбира се. Искан да видя другата Вероника Харпър.

РОНИ

Брайтън, 2016 г.

Още от шест часа наблюдавам улицата, за да видя кой отива на партито и да не я пропусна. Времето минаваше и тя не се появяваше, а аз започнах да си мисля, че няма да дойде. Че ще постъпи разумно и няма да припари до тази част от миналото, която иска да забрави. Но осъзнах, че ако не дойде, край, няма да мога да я открия.

Когато я видях да приближава към червената врата, спира и се взира в сградата, сякаш решава дали да позвъни, едва не ми призля от ужас и тревога. Тя имаше същата походка, както кога то бяхме на седемнайсет. Беше със същия ръст и макар че сега косата ѝ беше права и къса и като че ли носеше очила, веднага я познах.

Приближих се бавно, сърцето ми бумтеше в ушите ми, дишах шумно като маратонец.

— Питам се дали ще се появиш — казвам ѝ. Тя не помръдва, но ме е чула, защото цялото ѝ тяло се скована. — Всъщност се надявах да се появиш. Само заради теб дойдох.

Тя изобщо не помръдва. Стои като вкаменена и ме оставя да говоря. Когато казвам каквото имам за казване, тя пак не помръдва.

— Като че ли обвиняваш мен за лошия избор, който си направила тази вечер — казва накрая.

— Надявам се да не е така. — Това е моят начин да ѝ кажа, че отчаяно исках да я видя, и ако за целта е трябвало да дойда тук, то аз съм го направила.

Другата Вероника Харпър, Вероника с „к“, бавно се обръща към мен. Представяла съм си този момент милион пъти. Ще се видим, погледите ни ще се срещнат и ще се хвърлим в прегръдките си, ще заровим лица в шиите си и ще плачем. Ще изплачем годините, в които бяхме разделени, ще изплачем живота, който сме водили по време на раздялата, и ще намерим начин да се съберем отново. Да бъдем отново истински приятелки. Толкова пъти съм си представяла тази сцена, че почти усещам ръцете си около нея, сълзите си, накъсаните от хлипане признания.

А излиза, че това, което можем да направим, е да се усмихнем леко, смутено, да се опитваме, но да не успяваме да се погледнем в очите, да слезем по стъпалата до тротоара и да стоим една до друга, неловко и сякаш не на място.

— Дори не знам защо дойдох — признава тя. — Беше такъв шок да получа покана и да открия, че те са тук... толкова близо до мястото, където живея. Никога не ми е хрумвало да ги потърся, знаеш ли? Тази част от живота ми приключи, затова не очаквах да чуя нещо за тях... А се оказва, че са в Брайтън. И животът им си продължава както винаги. Не знам, може би дойдох да ги погледна в очите и да видя дали помнят.

О... А аз си помислих, че е дошла заради мен. Помислих си, че може би фигурирам сред причините, които са я накарали да се върне към тази болезнена част от миналото си. Освен това живее тук, в Брайтън.

— Радвам се да те видя — казвам. — Наистина дойдох заради теб. Дойдох да ти кажа, че съжалявам. Затова исках да те намеря. Искам да ти го кажа от много години. Много, много съжалявам.

В тишината след моето извинение се вирам в обувките ѝ, твърде много се страхувам да я погледна в лицето. Тя носи бели маратонки, които не изглеждат първа младост. Питам се дали и тя като мен бяга от балетните пантофки като от чума. Самата мисъл да напъхам краката си в тях кара стомахът ми да се преобръща. Чудя се дали и за нея е така. Защото, макар привидно да преживяхме едно и също, и понякога се чувстваме като копие на преживяванията на другата, беше различно. Всяко преживяване не може да бъде изличено или омаловажено, като ни събереш заедно, за да се превърнем в безлики „оцелели“ от перверзните на един ужасен човек. Може би след всички тези години Ника е открила начин да танцува отново.

По долния ръб на белите ѝ маратонки са изписани с маркер ноти.

— Тези ноти на песен ли са? — питам аз.

— Да — отговаря тя. Това го потвърждава: няма да приеме извинението ми; вероятно ще избягва да говори за всичко, което би довело до извинение. Част от заблудата ми, че всичко ще се оправи, бе и илюзията, че ще е лесно. Мислех си, че ще мога да кажа думите, да ги кажа искрено, и всичко ще бъде простено. В арогантността си си мислех, че за прошката е нужно само да открия Ника, да я видя, да се срещнем, да произнеса вълшебните думи. При първа възможност да се

изповядам и да си позволя да получа опрощение. Върховна дързост е да вярваш, че можеш да постигнеш прошка без никаква помощ от бог.

— Виждах те по вестниците и списанията — казвам, за да я накарам да говори. Това сигурно ще я ядоса, ще я накара да започне разговор.

— Това не бях аз — казва тя просто. — Беше друга, която много прилича на мен и има подобно име. Ами ти, с какво се занимаваш?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа. — Точно тя, която бе с мен постоянно, няма да повярва на трансформацията ми.

— Е, добре — отвърща, затваря уста, но не вдига очи.

— Какво, дори няма да попиташ? — предизвиквам я аз. Повече от суета, от нуждата ми хората да се интересуват от мен, както аз се интересувам от тях. Всъщност не, от нуждата Ника да се интересува от мен, както аз от нея.

— Не, дори няма да попитам. Сигурна съм, че имаш причини да не ми казваш, и ги уважавам, макар да не знам какви са.

— Станах монахиня — отвърщам.

— Виж, ако не искаше да ми кажеш, защо изобщо повдигна въпроса? А после ме занасяш. Какъв е смисълът? Е, достави ли ти удоволствие, струваше ли си?

— Не те... занасям. Наистина станах монахиня. Кълна се в бог.

Това вече я кара да ме погледне.

— Ти си станала монахиня?

Усмиввам ѝ се, това е шанс да огледам лицето ѝ, да забележа бръчките, петънцата, погледът зад очилата.

— Усетих призвание и го последвах.

— Мислех, че призванието ти е балетът? И двете искахме да станем балерини. Нали затова станахме приятелки. Само за това говорехме.

— Нещата се променят.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Вероника Харпър монахиня. Предполагам, че се случват и по-странни неща. Но монахиня? Никога не бих предположила.

Тя ми липсваше. Срам ме е да го призная, особено пред себе си. Но Рони ми липсваше. Дори когато не можех да говоря с нея, когато отказвах да я хвана за ръка, тя беше специална за мен. Приятелството ни живееше в самото ми сърце. Без Рони много, много дълго, не се чувствах жива, истинска или част от нормалния живот. Ето защо ме болеше толкова много, разбира се. Ето защо не можех просто да отхвърля това и да проявя разбиране, както в миналото. Рони беше част от мен и когато ме предаде, аз преживях най-ужасната раздяла в живота си.

РОНИ

Брайтън, 2016 г.

— Къде ще спиш довечера? — пита ме Ника.

— Как разбра, че не живея в Брайтън? — питам аз. Малко се наежвам от намека, че не съм достатъчно готина по брайтънски. Роклята ми не е точно пълен боклук, но почти. Същото важи и за палтото ми. Но мога да съм готина по брайтънски, ако поискам.

Щях да те питам дали искаш да останеш у нас, но ако живееше в Брайтън, можеш да се прибереш у дома и да се видим утре.

— Не живея в Брайтън, права си. С удоволствие ще дойда, ако предложението важи?

— Да, разбира се, защо не.

Не се замислям, когато посягам ихващам ръката ѝ. Правя го по инстинкт. Обичам да усещам кожата ѝ. Кожата ѝ има специален код, който само аз мога да разчитам. Когато я докосвам, се преобразявам. Спомням си всички хубави неща за нея. Искам да се наведе и да я целуна по устните. Не сексуално; просто това ще е най-бързият начин да се свържа с нея, да ѝ покажа колко много ми е липсвала, колко незавършена съм била без нея. Молах се за нея всяка нощ, откакто я видях за последно, и дори преди да реша да стана монахиня, пак молах бог да я пази. След толкова години, в които не знаех нищо за нея, сега знам, че е добре, и искам да я целуна. Искам да изразя по възможно най-физическия начин, че я обичам. Тя е моя близначка по име, мое отражение.

— Много ми липсваше — казвам.

Внимателно, без никакъв драматизъм или злоба, тя издърпва ръката си от моята. Става ми студено.

— А ти не ми липсваше — казва ми.

— Е, благодаря.

— Наистина. Просто все си намирах други прецакани хора, които да заемат мястото ти.

13.

РОНИ

Брайтън, 2016 г.

— Имам само една завивка, защото никой не ми гостува — казва тя. Пътят до дома ѝ минава в мълчание. Напомня ми за онзи път, когато се връщахме на автобусната спирка от дома на Големия Т, и мълчаливото разочарование на Ника като че ли витаеше около нея. Докато вървим, езикът на тялото ѝ се променя, става още по-студен. Тя като че ли съжالياва за решението си да ме допусне толкова бързо в живота си, вероятно се тревожи, че ще повярвам, че ми е простила. Аз определено не го вярвам. Осъзнах колко незначителна и неадекватна е думата „извинявай“ още когато я изрекох. Изобщо не мисля, че ми е простено.

— Ще се завия с палтото си, няма проблем.

— Ако искаш, можеш да спиш в леглото.

Личи си, че за първи път пуска някого тук. Апартаментът е почти празен. Има разни неща — диван, телевизор, кресло — оборудван кухненски бокс в дневната, но нищо лично. Тя прилича на монахиня, толкова оскъдни са вещите ѝ. Има дискове на полицата над камината, много ярко оцветени гръбчета от двете страни на преносимия сиди плейър и радио. В нишата от другата страна на камината има романи, повечето стари и протрити. Няма килим на пода, пердетата като че ли вървят с апартамента. На креслото е облеганата китара, вестник е хвърлен на дивана, на плота, който разделя кухнята от дневната, има спретната купчина писма.

Всичко е подредено.

— Ти живееш като монахиня — казвам. — Всъщност сякаш изобщо не живееш тук.

Ника потрива очи.

— Винаги можеш да си тръгнеш. Ако си решила да се държиш грубо и да ме обиждаш, с радост ще ти посоча вратата и ще изчакаме още дващестина години до следващата среща, става ли?

— Не, съжالياвам. Не исках да прозвучи така. Малко съм развълнувана, че те видях. И едва не видях тях. Може ли да те

прегърна?

Тя клати глава и прави крачка назад.

— Не, не може. — Отстъпва отново, докато стига до входа за кухнята. — Искаш ли чай или кафе? Имам мляко и захар, и мога да го направя като хората.

— Съжалявам — казвам ѝ.

— Вече го каза. Виж, ще направя чаша кафе. Вероятно ще ме държи будна цяла нощ, но не ми пука. — Нервна е. Движенията ѝ са резки, не я свърта: докато чака чайника да заври, слага две чаши и сипва кафе в тях, взима млякото, все мърда, движи се. Това ми напомня за разговора с игуменката и как кракът ми не спираше да се тресе. Напомня ми и как нейният крак се тресеше, когато ми каза, че той е ходил у тях и е накарал родителите ѝ да я върнат при него.

Чувам рязко електронно жужене и след няколко секунди тя посяга към задния си джоб и вади телефона си. Взира се в него, явно чете съобщение. Вместо да отговори, хвърля телефона настрани, клати глава, сякаш в отчаяние. Гадже? Любовник? Годеник? Съпруг? Кой я изнервя още повече? Чайникът завира и от чучура му излиза пара, тя го затваря, преди той да се затвори автоматично.

— Беше ме страх — опитвам отново. Мисля за Юда, за онова, което той е направил и защо го е направил. Защо според мен го е направил. — Не, не е точно така. Бях ужасена. Бях...

— Може ли да не говорим за това сега? — прекъсна ме Ника. Тя почти стоварва чайника пак на поставката. — Мислех, че ще мога да говоря с теб и да слушам тези неща, но не мога. Не мога. Не мога и толкова. — Хвърля чаената лъжичка, с която разбъркваше кафето. — Можеш да спиш в леглото ми, може дори да седнем там с кафето и да поговорим за живота си, но нека не споменаваме тази част точно сега. Не и тази нощ.

Кога? — искам да попитам. — Тази истина прогаря дупка в душата ми, трябва да я изкарам от себе си. Кога? Кога ще ми бъде позволено да го направя?

— Нямах ли приятел или нещо такова? — питам я.

Спалнята ѝ е също толкова празна и лишена от всякаква емоция като дневната. Функционална е, като моята килия в манастира и стаите

ми в различните метоси, в които живеех. Тя сама е избрала да живее така. Питам се защо. Така ли става, когато си като мен, като нея: лишаваш се от хубави неща, отърсваш се от оковите на вещите? Лампионът свели и седим в двата края на леглото, свили сме колене, държим чашите.

Тя поглежда за миг към телефона, който лежи на нощното шкафче.

— Не, нямам. — Лъже. Очевидно има някого, но не върви добре. — Ами ти?

— Ами аз всъщност бях невеста на Христа. Очевидно вече не съм.

— Защо си тръгна?

— Не искаш да знаеш.

— Да не те хванаха да се чукаш с някой свещеник?

— Не! Как ти хрумна!

— Тогава защо?

— Заради теб. Исках да оправя нещата с теб. Не знаех как ще стане и как ще те намеря, но знаех, че не мога да те търся и да остана монахиня. Първо се обучавах, после станах сестра и след това пак монахиня. Така или иначе не можех да продължа, ако исках да оправя нещата.

Светлината от лампиона не стига много далеч, но ясно виждам, че ѝ става неприятно, че съм направила нещо заради нея. Взира се в чашата си, прибира един кичур зад ухото си.

— Защо изобщо стана монахиня? — пита ме. Все още се взира в чашата си, за да не гледа жената, която седи в другия край на леглото, за да не поглежда към мен.

— Дълга история. — Вероятно не иска да знае какво е участието ѝ в нея, затова решавам да прескоча тази част. — Срецнах една монахиня. Не знам какво правеше в парка толкова късно, но беше там.

— А ти какво правеше в парка толкова късно?

Колебая се. Дали ще си помисли нещо лошо за мен, ако разбере, че съм търсила тишината, бягство от хаоса в главата ми? Вероятно. Аз самата още се упреквам за това. През годините се учех на състрадание, повече към мен, отколкото към другите, но с това още се боря. С това и със стореното на Ника. Но трябва да го кажа, за да разбере историята ми.

— Откраднах от майка си хапчета за сън и взех бутилка вино, за да се самоубия. Седях в парка и разсъждавах върху това. — Струва ми се толкова отдавна. Бях толкова отчаяна. Нуждата да спра шума, да намеря тишината, беше по-силна от всякога.

Тя като че ли не реагира на думите ми, освен че се смръщва, сякаш от припомнена болка. И тя ли е стигала дотам? И тя ли е стигала до ръба?

— Монахинята — тя беше облечена като монахиня, с черно расо и воал, а не като сестра — седна до мен и ме помоли да разменим хапчетата за нейната книга. Два дни по-късно, когато прочетох книгата, поисках да стана монахиня.

— Прочела си Библията за два дни? Впечатляващо.

— Тя не ми даде Библията. Всъщност ми даде „Да убиеш присмехулник“. Каза, че всяка дума е благодат и че тя я четяла, когато се чувствала като мен.

— „Да убиеш присмехулник“ те накара да станеш монахиня? По дяволите, мен не ме накара! Не съм сигурна дали ще искам пак да я прочета.

— Не, не беше точно заради книгата. Всъщност и беше, и не беше. Беше заради силата на книгата. В нея имаше нещо толкова истинско, сякаш можех да бъда всеки от героите, можех да бъда каквато пожелаея. И в главата ми беше толкова тихо, докато я четях. Имаше една част, в която един герой, който си беше атеист, каза, че е грях да убиваш присмехулник, и аз осъзнах, че монахинята е имала точно това предвид, когато ми каза, че всяка дума е благодат. Аз щях да убия присмехулник, ако се самоубия. Тогава си помислих за жената, която ми даде книгата. Тя знаеше какво става в главата ми и тъй като беше монахиня, дойде да говори с мен в този миг на отчаяние. Ако друг човек ми беше дал книгата, щях да му кажа да се разкара. Аз я изслушах само защото беше такава, защото беше облечена така. Искях да разбера какво е да си такава.

— И това желание не се появи съвсем внезапно. Винаги съм вярвала в бог. Винаги съм се питала какво има „отвъд“ и като че ли в бог имаше толкова много красота и покой. Монахинята и книгата ми напомниха за това. — Това бе друг начин да потърся тишината. След като прочетох книгата, знаех, че бог и тишината ще ме намерят. Щях

да мога и да изкупя онова, което бях сторила на Ника, като живея прост живот и търся тишината.

— Значи е безопасно да чета „Да убиеш присмехулник“? Няма да ме накара да отдам живота си на бог или нещо такова? — казва Ника. Знам, че иска само да наруши сериозността на момента, да разведри атмосферата в стаята, но все пак настръхвам леко, защото ми се струва, че ми се подиграва.

— Току-що ти казах част от най-съкровениите си мисли и причини да предприема най-голямата стъпка в живота си, и ти можеш само да се шегуваш за книгата? — Може би съм нещо повече от настръхнала. Наранена съм. Гордостта ми е наранена. Егото. Откакто напуснах манастира, забелязвам колко ми е трудно понякога да живея със смирение.

— Какво друго искаш да кажа? — Смехът ѝ е тих и озарява лицето ѝ. Не ми се подиграва, опитва да се справи с чутото. — Какво трябва да кажа? Зададох ти въпрос и ти отговори, така става при разговорите.

— Добре тогава, разбирачке, ти къде изчезна, когато напусна онзи, за когото щеше да се омъжваш? Тод, така му беше името, нали? Както беше по всички списания, както ходеше по сватбени бутици, в следващия миг изчезна от лицето на земята. Какво стана? — Няма да ѝ кажа, че я следях, защото ми харесваше да наблюдавам живота ѝ, без да се натрапвам — защото може да го възприеме погрешно. Може да си помисли, че съм се наслаждавала на това, че сякаш се държи по начина, по които се държах и аз преди години.

Тя се подсмивва, но не гадно. Подсмивва се, сякаш няма да ѝ повярвам, ако ми каже.

— Няколко години живях на улицата. Купих си кола и живях в нея известно време. Срецнах един човек и живях с него три години и половина, вероятно три години по-дълго, отколкото трябваше, защото ми харесваше да имам покрив над главата. След това пак започнах да спя по улиците и в друга кола, и в разни хостели, преди най-сетне да успея да си взема стая в хостел за бездомни. Скоро след като дойдох в Брайтън, се нанесох в този апартамент.

Оглеждам пак стаята: разбирам защо е толкова гола, защо няма вещи, защо всичко е толкова функционално. Тя от години няма нищо и ѝ е станало навик. В дома на родителите ми, в сегашната ми стая, аз

също имам само най-необходимото. Положихме обет за бедност и това също се е превърнало в навик за мен.

— Била си бездомна?

— Бях бездомна — потвърждава тя.

Грижила съм се за бездомни през годините: работех в безплатни кухни, понякога нощем раздавахме храна и горещи напитки на хората, които спяха навън. Понякога, когато температурите падаха твърде много, отваряхме местната църковна зала, за да могат хората да спят вътре. Чувала съм толкова тъжни истории, виждала съм толкова много самотни и изплашени хора, които няма къде да идат. Не искам да мисля, че Ника е живяла така. Сигурно е изпитала много болка, сигурно е умирала от страх. Може би затова е такава дръпната. Не мога да си представя как ще оцелееш толкова дълго като бездомен, ако си така щедър и добър, каквато беше преди. Всичко е можело да ѝ се случи и вероятно ѝ се е случило. Нещата, които съм виждала... младите момичета, които ставаха проститутки, мъжете, които бяха напуснали семействата си поради психическо заболяване, жените, които бяха изгубили децата си след бягството си от насилник, младите жени с тревожност и депресия, които не бяха получили разбиране заради тези скрити, невидими страдания. Физическото, психическото и емоционалното бреме на тези хора беше ужасно. Колкото и да помагах на бездомните, аз все пак можех да отида в килията си и да плача заради болката, която бях видяла. Можех да се моля за душите им. Можех да моля бог да ги пази, да облекчи страданието им. Молах се и за нея: всяка нощ Ника беше в молитвите ми и нямах представа, че и тя с една от бездомните, за които плачех. И тя е била някъде там, навън.

— Защо плачеш? — пита ме тя, като търка очи с палец и показалец.

— Извинявай, извинявай — казвам ѝ. Не искам да плача пред нея. Не искам да излиза, че аз съм страдащата. — Съжалявам.

— Моля те спри да го повтаряш. Не ти ме направи бездомна.

Но и двете знаем, че не е вярно. Ако се върнем назад по стъпките си, ако тръгнем по лъкатушната камениста пътека на живота си, аз виждам къде е най-значимия кръстопът. Къде животът ни се преобърна, къде тя вероятно е тръгнала по пътя към Тод, към раздялата с него и живота на бездомница след това. За да прекара дълги години в студа, сам-сама, като прави какво ли не, за да оцелее. Вероятно е

взимала наркотици. Вероятно е проституирала. И всичко това заради стореното от мен.

Не мога да спра да плача и треперя така силно, че разливам кафето по единствената ѝ завивка. Искях да оправя нещата, но как бих могла? Как ще получа изкупление за стореното, щом последствията от него са такива?

— О! Престани! — Тя гневно дърпа завивката, стоварва чашата си на нощното шкафче и става от леглото. — Престани. Не те пуснах тук, за да правиш това. Не го искам, не ми е притрябвало.

Не успява да напусне стаята, каквото според мен е намерението ѝ. Мисля си, че се отдръпна от мен, за да се овладее, да се отърве от всичко, което ми каза, и всичко, за което ѝ напомням, все едно сгъва дрехи в куфар, после затръшва капака и го слага някъде далеч. Вместо това я гледам как тръгва към вратата, спира и обляга глава на нея. Бавно блъска глава в бялото дърво. Не се чува звук, затова разбирам, че не я удря силно, но все пак го прави. Бум, бум, бум, бум, докато краката ѝ поддават и тя се свлича на пода, покрила лицето си с ръце, плаче. Искам да отида да я успокоя, да я прегърна, но съм скована от собствените си стонове.

И без това защо ще иска да я утешавам, когато всъщност аз ѝ причиних всичко това?

Лондон, 1995 г.

Полицаят ни гледаше, сякаш бяхме глупави, фантазиращи си ученички. Седяхме пред него в малката тъмна стая, с касетофона между нас. Изглеждаше ядосан: с червено лице, носът му приличаше на смешен картоф, а очите бяха малки, зли и сини. Изплаших се от него, изплаших се от него повече, отколкото от това, заради което бяхме тук.

Ника също изглеждаше изплашена, трепереше, но продължаваше да говори, казваше му всичко. Той не си водеше бележки, макар че имаше бележник и черна химикалка.

— Разбираш какво казваш, нали? — попита той, когато тя замълча.

Тя кимна.

— Можеш да съсипеш живота на елин човек с такива измишльотини. — Гласът му беше суров, дори гневен. Аз се гърчех вътрешно и треперех външно. Той щеше да ми се разкрещи, ако му кажех истината.

— Не си измислям — каза Ника. — Не си измислям, наистина.

— Чуй ме сега. — Полицаят заби пръст в бележника пред него. — Животът на много добри хора е бил съсипан от лъжите на глупави малки момиченца като теб. Хайде, кажи защо си всъщност тук? Какво направи той? Скара ти се, каза ти, че не си толкова добра балерина, за каквато се мислиш, и ти реши да му отмъстиш, така ли?

— Не, не бих направила такова нещо — каза Ника. — Той го прави и на нея, нали, Рони?

Малките зли очички внезапно се втренчиха в мен. Той щеше да ми се разкрещи, щеше да каже на родителите ми и тогава всичко щеше да се разбере. Щяха да разберат за пиенето, за наркотиците, за секса с толкова различни мъже. Ако кажех истината, всички щяха да разберат каква съм и щяха да ме намразят. Щяха да мислят, че съм курва.

— Е? — попита той грубо и рязко.

Погледнах към Ника, тя държеше ръката ми, подтикваше ме да го направя, да кажа истината. Вече беше казала на родителите си и те не ѝ бяха повярвали. Твърдеше, че щели да повярват, ако се намеси полицията. Щели да повярват на нас и тогава всичко щяло да спре.

— Е, той и „на теб ли го прави“? — Полицаят беше много гаден. Но знаех, че това е нищо, в сравнение с онова, което ме очакваше, когато всички разберат.

Поклатих глава.

— Не, не го прави.

Усетих как ръката ѝ се изплъзна от моята и прекъсна връзката. Не можех да я погледна, не можех да видя какво е изражението ѝ.

— Рони? — попита тя отчаяно.

— Всичко си измислихме — казах аз.

— Рони, просто му кажи истината. Няма страшно, кажи му истината. — Тя не знаеше за другите неща, затова си мислеше, че няма страшно. Тя не знаеше за другите неща, затова как би могла да знае, че няма страшно? Мислеше си, че щом е била често с мен, докато някой ме е чукат или когато съм пушила трева, или съм смъркала кокаин, или съм падала пияна, знае всичко. Тя не знаеше и половината.

За първи път, откакто Ника започна да говори, полицаят изглеждаше доволен. Облегна се назад, кимна, като ѝ се хили подигравателно. Ето така щяха да ме гледат хората, ако знаеха: сякаш съм боклук, сякаш съм лайно, с което може да си изцапат обувката.

— Вие, момичета, сте едни и същи. Ако някой леко ви закачи, ако ви каже това-онова, веднага правите от мухата слон и съсипвате живота на един свестен човек.

— Не лъжа — каза тихо Ника.

— Сега ще чакате тук, ще се обадя на родителите ви. Мисля, че трябва да знаят какви ги вършите.

— Моля ви, не се обаждайте на родителите ни — казах отчаяно. Те не биваше да разбират за това. — Ние съжаляваме, много съжаляваме. Няма да правим повече така.

— Не лъжа — повтори Ника. — Не ми пука дали ще се обадите на родителите ми, защото не лъжа.

— Моля ви, моля ви. Не им се обаждате. Обещаваме да не правим повече така.

— Имате късмет, че няма да ви взема отпечатъци и да ви арестувам, задето губите времето на полицията — заяви полицаят. — А сега се махайте оттук, преди да съм размислил.

— Не лъжа — каза Ника. — Защо никой не ми вярва? Не лъжа.

— Разкарай се. Веднага.

— Съжалявам, Ника. Просто не можех да му кажа истината. Не можех.

Тя се взираше през мен, сякаш ме нямаше. Очите ѝ изглеждаха като стъклени и като че ли не беше тук. Тялото ѝ все още бе в този свят, но онази същност в него, която я правеше Ника, я нямаше. Изглеждаше така, както аз се чувствах през повечето време — тялото ми винаги беше там, но аз бях някъде другаде.

— Те няма да ми позволят да спра. Мислят го за прекрасен и ми помага да сбъдна мечтата си. И то безплатно. — Говореше тя на въздуха. — Докато съм под техния покрив, трябва да правя каквото ми казват. Няма къде да ида, никой не ми вярва. Трябва да се махна оттук. Трябва да се махна.

— Съжалявам, Ника. Сигурна съм, че полицаят все пак ще иде да говори с него и ще му каже, че знаят. Сигурна съм, че ще го спре.

Тя не ми проговори повече. Не ми каза и една дума. Продължихме да седим една до друга в училище, докато минаха изпитите. На уроците по балет седяхме една до друга, но не си говорехме. Аз хващах ръката ѝ, а тя се държеше все едно ме няма. Почти не говореше с никого. Ходеше на училище и си вършеше работата. Разбрах, че се е хванала да работи на две места (ако броим и раздаването на вестници рано сутрин) и я виждах на балет два пъти седмично — за общите уроци, а после и за индивидуалните. Тя се превръщаше в невидима. За да може, когато направи онова, което направи после, когато най-сетне си тръгна, никой да не забележи.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Дори не знам защо плача. Не съм от ревливите. С плач не се стига доникъде.

Научих това още в ранна възраст, когато мама ми крещеше да спра, а аз бях още почти бебе.

С плач не се стига доникъде, знам го. Най-много да ти кажат, че караш човека, когото обичаш, да се чувства виновен, след като най-сетне си видял истинския му облик.

С плач не се стига доникъде, знам го. Най-много да освободиш някой от ужасите, които живеят в теб.

Дори не знам защо плача. Не исках. Исках да изляза от стаята, да се съвзема, да се върна обратно и да ѝ кажа да престане, или да си тръгва. Да ѝ кажа, че тя е първият човек, когото каня в дома си и не искам да се държи така. А ето че съм се свила на пода, плача и не знам дали някога ще мога да спра.

14.

РОНИ

Брайтън, 2016 г.

— „Град на име Злоба“ се излива от сиди плейъра на Ника.

Седим на завивката ѝ, на пода в дневната, главите ни се докосват, вираме се в тавана. Би трябвало да съм на църква. Неделя е и би трябвало да съм на църква, но не съм способна да изляза оттук. Ние физически не сме способни да излезем оттук. Тя се обади в работата да каже, че е болна, и лежим на пода от часове, слушаме музика и от време на време разговаряме за разни неща, например кои са любимите ни желирани бонбони, кога за последно сме се опитвали да преброим звездите на небето.

Изминалата нощ сякаш никога не се е случвала. Сякаш не сме седели и не сме плакали в спалнята ѝ, сякаш тя не се върна на леглото, сякаш не легнахме в двата му края и не плакахме, докато заспим. Почти, но не съвсем, защото не говорим за нищо, свързано с живота ни досега. Намерихме си безопасни неща, за които да говорим, но не и за другите, за истинските. От тях се пазим като от тигър, който ще ни нападне и ще ни разкъса.

— Нотите на маратонките ти от коя песен са? — питам я. Струва ми се безопасен въпрос, далеч от тигъра.

Но не е безопасен. Тя внезапно сяда. Аз се обръщам да видя защо е седнала и установявам, че се вира в отсрещната стена. Няма нужда да виждам лицето ѝ, за да знам, че празният поглед се е завърнал. Да разбере, че отново се е отнесла.

— Отивам до тоалетната — казва тя и излиза, преди да мога да реагирам.

Чук-чук! На вратата се чука и аз не знам какво да правя. Да отворя ли? Да се престоря, че няма никого? Но музиката е силна и това няма да мине. Може би идват точно защото музиката е много силна. Аз намалявам малко звука и се надявам да си идат.

Чук-чук! Ето пак. Излизам в коридора, поглеждам към банята, вратата ѝ е затворена, после към предната врата. Трябва да отворя, нали? Нали? Какво друго мога да направя?

Един висок, добре сложен мъж с най-красивата тъмнокафява кожа и големи тъмни очи стои отвън. За миг се сепва, преди хубавото му лице да се смръщи.

— Вие не сте Ника.

— Не, не съм. Аз съм другата Вероника Харпър.

— Извинете, не ви разбрах.

— Бях съученичка на Ника, или Вероника с „к“, както я наричахме, а аз съм Вероника със „с“. Имаме еднакво име и фамилия. Затова тя стана Ника, а аз Рони.

— Честно да ви кажа, не ми стана по-ясно. Извинете, ако съм прозвучал грубо, не исках. Лесно се обърквам. Ника вътре ли е?

— Да, в момента е в банята. Искате ли да влезете да изчакате?

— Не съм сигурен, че трябва. Не знам дали иска да говори с мен.

— Защо, какво сте направили?

— Не знам.

— Вие нейният приятел ли сте?

— Не, не — казва Ника зад мен. Ледът в гласа ѝ ми подсказва, че не е трябвало да го разпитвам така. Май сбърках като отворих вратата в чужд дом.

— Здравей, Маршал — казва тя. — Какво обичаш?

Той се вира в нея, иска да я сграбчи и да я целуне, иска да я хване и да не я пуска повече. Поглеждам към босите си крака, защото дълбочината на чувството и желанието между тях е така неприкрито, че е почти голо. На показ, осезаемо.

— Искаш да говорим тук, на прага и пред приятелката ти? — пита той.

Тя вдиша бавно и издиша още по-бавно.

— Влез.

— Сигурна ли си?

— Да, влез.

Всички се връщаме в дневната и аз хуквам да вдигна завивката и да сложа възглавниците на дивана, да вдигна чашите от кафе, които сме оставили на пода. Връщам ги в кухнята и се спотайвам там няколко секунди. Не знам какво да направя. Да остана ли тук? Да ида ли в спалнята? Да си тръгна ли?

Той явно не се притеснява да говори пред мен, защото започва:

— Мислех си, че между нас всичко върви добре, а после ти ме разкара и не съм те виждал повече от три седмици, не отговаряш на съобщенията ми. Какво става?

Явно и тя не се смущава да говори пред мен, защото казва:

— Не беше голямата любов, нали? И двамата знаехме, че няма да продължи дълго.

— Нищо такова не съм знаел!!! Да, беше предимно физическо, но аз искрено си мислех, че има нещо повече.

Обръщам се с гръб към тях, за да се престоря, че ме няма. Това е ужасно. Не искам да слушам. В градския транспорт хората често говореха за такива неща, когато седях срещу тях, защото бях невидима като монахиня. Мислеха си, че не слушам, или вярвах, че ако слушам, тайната им ще умре някой ден с мен. Този човек, този Маршал, няма представа, че съм била монахиня, и въпреки това говори съвсем открито.

— Маршал, сексът беше хубав, но си мислех, че и двамата знаем, че е само това.

Той си спомня, че съм там, и поглежда към мен. Въпреки че съм с гръб към тях, го разбирам, защото Ника казва:

— О, не се притеснявай от нея, била е монахиня. Или сестра. Или монахиня. И двете, май. Няма да каже на никого.

— Добре тогава. Сексът не беше хубав, беше фантастичен. Хареса ти, и на мен ми хареса — много. И не разбирам защо си тръгна без никакво обяснение. Заради Елиза ли?

Коя е Елиза?

— Не. Е. мъничко, донякъде. Тя ме почерпи с още една чашка от откачените си глупости, но и да не беше така, животът ми е твърде объркан. Случиха се толкова много неща, че аз... — Гласът ѝ потреперва. Знам какво иска да каже, но няма да го направи.

— Тя не мисли, че заслужава хубави неща или мили хора, в твой случай — казвам аз. Още съм с гръб, затова не съм сигурна дали ме поглеждат. — Ника си мисли, че няма право да ѝ се случват хубави неща или да е с добри хора.

— Няма нужда да говориш вместо мен — внимателно ми напомня тя, вероятно с напрегната усмивка на смаяното лице.

— Напротив, има — отвърщам. — Имаш нужда някой да говори вместо теб в момента, защото Маршал изглежда мил човек и нямаш

право да го отпращаш само за да се накажеш. Ако не беше мил човек, ако не го харесваше вече или ако го харесваше, но не искаше да излизаш с него, това щяха да са все основателни причини да го разкараш, но не и за да се нараниш. Това е същото като да забиваш парчета стъкло в ръката си, за да се освободиш от болката, когато всъщност си причиняваш още по-голяма болка.

— И откъде знаеш толкова за това, нали си била монахиня? И откъде монахините научават изрази като „да го разкараш“? — пита Ника.

— Знам това-онова. Знам как говорят хората. — Предимно от наблюдаването на отношенията на хората около мен; а и понякога си мислех какво би ми харесало в една връзка и как бих се опитала да направя всичко възможно да я проваля, защото няма да се чувствам достойна, няма да я заслужавам. Както не допускам Клиф, когото всъщност доста харесвам. Всичко случило се преди ми казва, че нямам право на хубави неща.

— Е, стана неловко — казва Маршал в тихата стая. — Не знам какво трябва да направя сега.

— Може да седнеш и да поиграем на карти, ако искаш? — казва Ника. — Ако искаш. Аз имам някъде тесте и можем да пуснем музика. Мисля, че дори имам „Никога вече самотни нощи“.

— Ей! — възкликва Маршал.

— Извинявай, пошегувах се. Можеш да останеш да поиграем, ако искаш. Само ако искаш.

— Да, искам — отговаря той.

— А ти, монахиньо, също можеш да останеш. Стига да спреш да говориш вместо мен.

— Добре. — Не съм осъзнала, че оставането ми не се подразбира, но не го казвам. Всъщност това е голяма чест, след като й дължа толкова много. — Благодаря ти. А може ли вече да се обърна към вас?

— Ако искаш — казва Ника.

Не ходих на църква. Ника се сбогува с Маршал на входната врата, а днес аз не ходих на църква. Не съм се молила цял ден. Малко

съм нестабилна, разстроена, чувствам се неудобно в кожата си. Сякаш съм забравила да си измия зъбите.

Но не искам да си тръгвам. Стоя си, дори в тоалетната не отивам, защото ме е страх, че ако изляза от стаята, атмосферата ще се развали и хубавото ще си отиде, ще останем пак трима непознати, които се преструват, че имат нещо общо помежду си, докато седят и слушат музика отпреди почти три десетилетия.

Всъщност трябва да си вървя. Сега, когато Маршал си отиде, и аз трябва да си ида и да оставя Ника на мира. Но не искам. Искам да остана.

— Днес не ходих на църква — казвам ѝ, след като ми направи последната чаша чай. Реших, че трябва да кажа на някого.

— Това хубаво ли е или лошо? — пита ме тя.

— Честно да ти кажа, не знам.

— След като си монахиня, надявам се, че винаги си била честна.

Дали намеква за случилото се преди толкова години, или просто се шегува?

— Честна съм. Не знам как да се чувствам заради това, че не отидох на църква в неделя за първи път от повече от двайсет години.

— Сигурно е странно.

— Много странно.

— Благодаря ти за това, което каза на Маршал. Не трябваше да се бъркаш, но ти благодаря. — Прошепна го като младо момиче, което споделя тайните си със сестра си посред нощ. Не иска никой да чуе, дори аз.

— Ще започнеш ли да се виждаш пак с него? — пита тя.

— На работа съм в шест сутринта. Ако искаш да останеш, ще трябва да си тръгнеш до пет и половина. Вероятно няма да е трудно, след като сигурно си ставала по това време с години.

Ще приема това за „Гледай си своята работа“ — мисля си, докато тя става и излиза от стаята. Е, поне имам още една нощ, за да се опитам да кажа колко съжалявам и да се опитам да излекувам дупката, която бавно разяжда душата ми.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Наложи се да моля Ника четири пъти, преди да ми даде телефонния си номер. Третия път просто не ми обърна внимание и продължи да прави каквото там правеше, а на четвъртия застанах пред нея, докато тя прибираше пакета с обяда си и музикалния плейър в джоба на палтото си, и я попитах.

Тя ме изгледа много дълго, сякаш преценяваше дали да ми откаже, после въздъхна примирено, написа номера на листче и ми го подаде, без да ме поглежда. Онова, което имахме предишния ден, си беше отишло, отново ставахме непознати.

— Може ли да ти се обадя? — попитах я, когато стигнахме до мястото, където щяхме да се разделим — тя щеше да продължи към хотела, където ми каза, че работи, а аз — към гарата.

— Ако се налага — отвърна тя. Не ме погледна и ме заболя. Пак гордостта ми, или просто чувствата ми? Бях се надявала, че леко сме разчупили преградата, която времето и моето предателство бяха издигнали между нас, но не — тя се отдръпна от мен, може би дори по-далече от преди.

— Налага се. — Надявах се да прозвучи смешно. — Наистина се налага. Намерих те отново; не искам да те изгубя пак. Не и когато трябва да ти се извиня подobaващо.

Погледът ѝ най-сетне намира моя и се вираме една в друга. Внезапно я виждам каквато беше в деня, когато я забелязах в балетното студио. Имаше две опашчици с розови панделки в края и в погледа ѝ се четеше, че ще стане балерина, че това е единственото, което иска да бъде. В този поглед видях най-добра приятелка и сродна душа. Тя също, ако се съди по това, което ми бе казвала през годините. Исках пак да я целуна. Да се свържа с нея без думи, както правехме, когато бяхме малки. След като се вира в мен още няколко секунди тази сутрин, тя клати глава, подразнена.

— Чао, Рони.

— Само да попитам — не си ли искаш бикините и сутиена, които ми зае? — Опитвах се да я задържа още малко. Щом не можех да хвана ръката ѝ, да я прегърна, да я целуна, исках да постои още мъничко до мен.

— Не, не си ги искам. Чао.

— Чао — казах. Разочарованието ме заля. Не го бях осъзнала, докато не я видях на стълбите — тишината беше там, където беше Ника. С нея дойде покоят. Може би защото тя можеше да разбере, тя беше моята друга половина, липсващата част, която потушаваше бурята в мен. Ако успеех да намеря начин да ѝ се извиня, може би тишината щеше да се завърне и аз щях да мога да я пусна да си отиде. Тя сама щеше да реши дали да бъде моя приятелка и аз щях да мога да приема това.

Тя се отдалечи бързо, преди да мога да кажа още нещо, за да удължа времето ни заедно, и аз неохотно поех към дома.

Още щом пристъпвам прага на дома на родителите си, потискащото усещане да съм тук и цялата тайна история на къщата се стоварват върху мен почти непоносимо. Не мога да си поема дъх; налага се да присвия очи няколко пъти, защото шумът в главата ми се покачва с няколко октави.

До телефона има бележник и химикалка и дори от вратата виждам как пасивната агресия на мама чака да ми се нахвърли. Тя е използвала червено мастило, буквите са огромни и подчертани няколко пъти. Съобщението покрива цялата страница. Тръгвам към него с трепет. Обзалагам се, че Клиф се е обадил отново и това я е вбесило. В моя защита ще кажа, че всъщност му се обадох, но той не отговори, затова оставих съобщение, в което казвах в общи линии. Да, добре, разбрах, че е готов да ми зададе онзи въпрос, но както вече съм обяснила, в момента не съм готова за срещи, ще му се обадя по някое време, когато направя онова, което трябва да сторя. Не съм виновна аз, че той не е схванал това като „спри да ми звъниш“.

Взимам бележника, когато виждам, че има четири страници със съобщения. Четири страници с червено мастило, всяко изписано все по-агресивно, подчертано и завършено с удивителни. Не знаех, че някой ще си направи труда да изпише половин ред с

!!, но ето, пред мен се разкрива още едно от лицата на майка ми.

Отгръщам на последното съобщение, за да видя кога е дошло, тъй като ме нямаше по-малко от четирийсет и осем часа. В дъното на листа е написала с главни букви и е подчертала шест пъти:

ВЗЕМИ СИ МОБИЛЕН!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

И без това щях да го направя. Всичко съм измислила: ще си взема мобилен и с него ще осъществя връзка с Ника. Ще ѝ изпращам съобщения, ще ѝ се обаждам веднъж седмично, бавно ще изграждам контакт, за да станем отново приятелки. А когато станем приятелки, ще се извиня. Ще обясня всичко, защо излъгах полицията, и да се надяваме, че ще разбере. Дори да не ми прости, просто да разбере колко съжалявам. Колко много съжалявам. Колко много винаги ще съжалявам.

Отгръщам на първата страница и започвам да чета съобщенията. С всяко чета по-бързо и по-бързо, прелиствам страниците, докато стигам до последното. Всички са от един човек. Свалям си палтото, хвърлям го на пода и взимам стълбите по две. Трябва да се изкъпя, да се преоблека и да изляза.

Съобщенията са от госпожа Сесил Фрост: Гейл е опитала да се самоубие.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Срещата с Рони обърка всичко в главата ми. Повече, отколкото смятах за възможно. Това, че поиска номера ми, бе съвсем нормална молба от човек, с когото искаш да поддържаш връзка. Но исках ли да поддържам връзка с нея? Мисля, че понякога я мразя, защото излъга полицаия. И не само заради това. А заради всичко. Аз бях привлечена в орбита около нея и трябваше да изживея онова, което тя правеше. Звучите, когато всякакви ужасни мъже я чукаха, от различни клубове и барове, никога не загълхнаха. Те са попили в ушите ми и се просмукват в паметта ми. Мога да ги съживя, тези звуци, тези преживявания, и сякаш всеки от тези мъже сумти в моето ухо, а не в нейното, и аз съм неспособна да го спра. Нощем лежа, слушам всичко това отново, докато паметта ми го превърта, и накрая най-лошото се втурва да заеме мястото си.

И защото я обичах толкова много, така и не можах просто да си тръгна. Не и докато тя не излъга полицаия. Неведнъж бе отказвала да сложим край на болката, но това беше последната капка за мен. Не можех повече. Нямахше вече как да оправим нещата след ходенето в участъка. Стоях на тротоара отвън и тя ми говореше, а аз осъзнах, че трябва да си тръгна. Освен ако не исках да спя по улиците, трябваше да си го поставя за цел, да спестявам и да си тръгна — в общи линии да изпълня условието на родителите си, че ще спра да ходя на балет, когато вече не живея в къщата им.

Мислех си, че съм готова да видя Рони, че знам как да се справя с нея, ако се озове пред мен. Но не бях.

След работа отивам да пийна нещо. За първи път от десет години, но ще отида да пийна нещо и ще пусна музиката много силно. Ще се отпусна поне веднъж и ще се опитам да върна времето, което имах преди животът в Брайтън отново да се насочи към миналото ми. След работа ще започна отначало, отначало. И този път ще се получи.

15.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Когато си сестра ИЛИ монахиня, хората не те виждат. Виждат дрехите ти, виждат онова, което те символизира в умовете и спомените им, но не виждат теб, човека. Все още не съм свикнала да вървя по улицата, хората да ми се усмихват и мъжете да ме оглеждат, за да решат дали съм „секси“, както казват момичетата в училище. Все още не съм свикнала да влизам и в болница, да кажем, и хората да не ме забелязват. Няма воал, няма голям кръст, няма проста синя пола, блуза и жилетка, затова те не ме виждат като предложение за духовна помощ и утеха. Без всичко това, което обикновено ме прави невидима другаде, в болница съм просто посетител, който идва при близък човек.

Откривам Гейл в легло в детското отделение. В стаята има още четири легла, двете отсреща са заети, а отделението изглежда много приятно — с кремави стени и ярки картинки на животни и герои от телевизионни сериали. Завесите около леглата са кремави с малки сини цветчета и всяко кътче си има телевизор над леглото и тапицирано кресло. Тя седи в леглото, взира се в телевизора, стиснала дистанционното, но като че ли не го използва. Очите ѝ са много, много широко отворени и тялото ѝ е сковано, сякаш е ужасена от нещо, което току-що е видяла.

— Не си много бърза — казва ми, когато ме вижда. Бавно дърпам завесата около нас и заставам до леглото ѝ, срещу креслото.

— Ходих при приятелка в Брайтън. Едва сега получих съобщенията и веднага дойдох. Между другото, здравей и на теб.

— Имаш приятелка? Съмнявам се.

— Да не би да поиска да ме видиш, защото съм единственият човек, когото ти е удобно да обиждаш? — питам я.

— Вероятно. — Тялото ѝ се отпуска леко, изпъкващите мускули, вероятно свръхчувствителните нервни окончания, също леко се отпускат. Тя ми се усмихва свенливо с притворени клепачи. — Благодаря, че дойде.

— Как да не дойда, когато знам какво топло посрещане ме очаква? А и не е никакъв проблем. Ще ми се да бях дошла по-скоро.

— Мама откачи — заявява тя. — Всички го наричат вик за помощ.

— Такова ли беше? — искам да попитам, но се спирам — тя трябва да го признае пред мен, за да го признае пред себе си. Няма смисъл да задавам въпроса, трябва да се запита сама; ако го задам, тя ще ми отговори каквото си мисли, че искам да чуя. Ако изчакам, може да ми каже истината.

Понякога се чудя, след всичко, което знам за живота сега, след всичко, за което съм се молила, дали щеше да е вик за помощ, ако бях изпила хапчетата на майка си преди толкова години. И дали това всъщност исках? Помня много ясно агонията в главата си. Всяка мисъл прокарваше нова рана през ума ми. Ако посегнех нагоре, можех да усетя пулсиращата болка, която прогонваше всяка разумна мисъл. Когато бях там, където Гейл е сега, търсех тишина и облекчение от агонията в мен. Не, изпиването на таблетките нямаше да е никакъв вик за помощ.

— Не беше вик за помощ — казва Гейл. — Кой би ми помогнал? Кой би ме изслушал дори, камо ли да ми помогне? Бях толкова изморена. Исках да заспя за хиляда вечности и като се събудя, да видя, че всичко, което ме изморява, вече го няма. Разбираш ли?

— Да, разбирам. Наистина разбирам.

— Няма ли да ми се караш? Каж ми, че съм била егоистична и че това е смъртен грях, и тем подобни монахински работи?

— Аз вече не съм монахиня. И дори да бях... не бих могла да ти се карам за нещо, което и аз едва не направих.

— Едва не си се самоубила? Защо?

Седнах на леглото и се вгледах в синята завивка и голямата бяла ивица на прегънатия върху нея чаршаф. Напомня ми за воала, който носех.

— Животът ми беше ужасен. Не бива да го казвам, защото искрено вярвам, че всеки живот е безценен, но навремето ми се струваше, че е ужасен. У дома нещата не бяха добре, родителите ми почти не ме забелязваха, най-добрата ми приятелка не ми беше проговаряла от осемнайсет месеца и после избяга. Чувствах се много самотна.

— И защо не го направи? — пита тя.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа. Но основната причина е, че не исках да умра. Исках да живея, просто исках всичко ужасно в живота ми да изчезне. То всъщност не изчезна, но успях да фокусирам вниманието си върху новата си цел, която беше да стана монахиня.

Гейл вдига очи (иронично) към небесата и се отнася от мен като облаче, издухано от вятъра. Мисли си, че се опитвам да я посветя, да я вкарам в лоното, което съм напуснала, а не че просто се опитвам да разкажа част от живота си.

— Трябва да кажеш на някого какво ти причинява той — заявявам аз. — Дори ако не мислиш, че е толкова лошо, дори само да се отърква в теб, пак трябва да кажеш. Той няма право да те докосва, да ти казва разни неща, да ти показва неприлични снимки. Нищо толкова. Няма право да те кара да се чувстваш така. Няма значение кой е, няма право да го прави.

Лицето ѝ се изкривява от мъка и ужас.

— Ами ако тя не ми повярва? — казва, хлипайки. Всичко в мен се обръща заради жестокия спомен, когато и аз се чувствах така. Горката Гейл. Помня какво е. Нечия миризма да е по теб, смесена с миризмата на собствения ти страх, да си постоянно на ръба да очакваш да се случи, да си ужасен, че ти ще бъдеш обвинен. Ужасно е, че още някой трябва да мине през това. Ужасно е, че Гейл минава през това. В такива моменти си спомням другата причина да си тръгна. Тя беше там, но не исках да я погледна, не исках да я изследвам подробно, защото пак щях да се превърна в Юда — щях да предам още нечия любов. В такива моменти се питам защо крехки, изгубени души като Гейл трябва да минават през онова, през което минах и аз, през което мина Ника, през което минават хиляди, милиони. Разбира се, отговорът е свободната воля. Хората имат свободна воля и явно често използваме тази свобода, за да нараняваме другите.

Ника едва не се пречупи, когато родителите ѝ не ѝ повярваха, но това, което я пречупи наистина, беше моята лъжа пред полицаия и това, че той не ѝ повярва. Тя разчиташе на мен, тя беше моята опора в толкова много отношения толкова много години и когато трябваше да застана до нея, аз се държах като двама от най-обичаните апостоли на Исус в нощта преди разпването: първо станах Юда и я предадох; а после се превърнах в Петър и излъгах, когато поискаха да потвърдя

думите ѝ. Моят свободен избор да се държа по този начин нарани друг човек. Имах си причини, но с времето разбрах, че те не са били достатъчно основателни. Кошмарният живот на Ника се превърна в истински ад заради моята свободна воля. Знам го, защото господин Дано ми го каза.

— Не мога да ти обещаая, че тя ще ти повярва — казвам на Гейл. Взимам ръката ѝ. — Но ти обещавам, че аз ще бъда до теб толкова дълго, колкото имаш нужда. Ще те подкрепям, ще се застъпвам за теб и ще говоря с теб. И ще ти помогна да казваш истината, докато някой ти повярва.

— Наистина ли? — пита тя и подсмърча.

— Да, абсолютно. И ако не си готова да говориш, пак ще те подкрепя. Но, Гейл, мисля, че трябва да кажеш. Ако изборът е между живота и вратата, че трябва да мълчиш, за да защитиш майка си, твоят живот и твоята безопасност са по-важни. Винаги ще бъдат по-важни.

Завесата внезапно се отваря и пред нас се изправят двама души, объркани и гневни: майката на Гейл, която отблизо наистина е по-възрастна версия на дъщеря си, и вторият баща на Гейл, хористът, който се държи като човек, който е свикнал да командва.

— Коя сте вие? — пита Сесил Фрост. — Какво правите с дъщеря ми зад дръпната завеса?

Ставам и пускам ръката на Гейл. Очите на майка ѝ се стрелват към моите ръце, после бързо и критично ме оглежда отново. Мисли си, че опасността идва отвън, от перверзници, които се спотайват по ъглите, опитват се да отвлекат деца от улиците. Тя не осъзнава, че перверзниците могат да живеят и в дома ти, да спят в леглото ти, да правят любов с тялото ти, да стоят до теб в болниците. — Попитах, коя сте вие?

— Казвам се Вероника Харпър, бях замествах учител в училището на дъщеря ви. Взели сте номера ми оттам и сте ми се обадили? На мен сте оставили съобщения през последните дни, че Гейл иска да ме види.

— О, да, вие сте монахинята, нали?

Вече не съм монахиня — едва не казвам. Няма нужда някои неща да се изясняват точно сега.

— Точно така.

— Защо искаше да ви се обадя? Имам предвид какво означавате вие за дъщеря ми?

Мъжът до нея гледа ту Гейл, ту мен. Опитва се да разбере дали ми е казала и дали той трябва да започне да я описва като лоша, проблемна, човек, на когото не може да се има доверие, докато едновременно с това намеква, че някой явно е насадил фалшиви спомени в главата ѝ. Да направи с Гейл това, което господин Дано правеше с Ника.

— Мисля, че заради предишното ми призвание Гейл е решила, че може да сподели с мен лични неща, които вероятно няма да иска да сподели с друг в момента. — Оставям Сесил да реши от думите ми, че съм обвързана от тайната на изповедта.

— Какви лични неща? — Вниманието ѝ отлита веднага към дъщеря ѝ. Тя тръгва към нея, хваща ръката ѝ и се навежда. — Бременна ли си? — пита я. — Затова ли е всичко? Защото да знаеш, че не ми пука, не искам да те изгубя заради това.

— Не съм бременна — прошепва Гейл.

— О, Гейл и, какво е тогава? Защото вече не мога нищо да се сетя, а ти от три дни не си казала и дума на никого защо го направи. Каза ли на тази жена? Защото и аз трябва да знам. Каквото и да е, пак ще те обичам; нищо няма да промени обичта ми към теб. Ти и братята ти сте най-важното в живота ми. Можеш да ми кажеш всичко, всичко. Мислех си, че го знаеш. Всичко, по всяко време.

— Стига, Сесил, остави я на мира. Ще ти каже, когато реши — обажда се пастрокът на Гейл. Паника. Това, което жена му казва, не е това, което той иска да чуе, не е това, което той иска Гейл да чуе. За да му се размине, Гейл трябва да вярва, че майка ѝ е като моята майка, като моя баща, като майката на Ника, като бащата на Ника — равнодушна, незаинтересована, готова да повярва по-скоро на възрастния, отколкото на детето. Той трябва да покаже на Гейл, че никой няма да ѝ повярва, че никой не го е грижа особено, че е изолирана и сама.

— Господин Фрост, мисля, че трябва да оставим Гейл и майка ѝ насаме. Вероятно Гейл не би искала да говори пред публика. Какво ще кажете да излезем за малко в коридора? — И аз да мога да реша дали искам да ме арестуват за нападение.

— Не, не, ще остана. Сесил и Гейл се нуждаят от мен.

— Всичко е наред, скъпи, върви — отвърща Сесил. — Мисля, че тази жена е права, твърде много сме. Искам да поговоря с нея, за да разбера какво става. Това е най-важното сега. Ти ще ме подкрепиш после, както винаги правиш.

Той ме поглежда кръвнишки, вира се заплашително в Гейл, опитва се да ѝ каже да си затваря устата. Тя се вира в мен и не го вижда. Аз ѝ се усмихвам и кимам леко. Това може да е нейният единствен шанс засега. Казах ѝ истината — ще бъда до нея на всяка стъпка от пътя. Тя само трябва да говори. Това не мога да сторя вместо нея. И ако не е готова, значи не е готова и аз просто ще чакам.

В коридора пастрокът ѝ започва да крачи напред-назад, като човек в клетка, който се опитва да се измъкне, да се върне на арената, където може да контролира кои от лъвовете на истината ще бъдат освободени.

— Тази Гейл, понякога е такава лисица — казва ми. — Трябва да ѝ се скарам, че причинява на майка си всичко това. — Клати глава, пак крачи, напред-назад, напред-назад, пред мен. — Прави го само за да я тревожи. През цялото време пие, пуши, друса се, вероятно. Сигурен съм, че вече излиза и с момчета. — Спира, за да прецени как върви кампанията по очернянето ѝ, дали му вярвам. Тези неща биха били шокиращи за всеки, особено за една монахиня. Вероятно си мисли, че трябва да се обърна срещу нея, да не вярвам и на дума, която излиза от мръсната ѝ малка уста.

Аз мълча.

— Аз, аз... аз искам да кажа, знам, че трябва да проявя повече разбиране към ситуацията ѝ, израснала е без бащинска фигура, но вярвам, че младите хора се нуждаят от дисциплина. Те се нуждаят от твърди граници, от някой, който ще ги държи на правия път. Аз съм активен член на местната църква. В днешно време много хора са се откъснали от Църквата, но аз мисля, че е важна част от живота на семейството. Гейл не проявява голямо желание да идва с нас, но ние смятаме, че е важно. Може би ще я посъветвате колко важно е бог да е част от живота ѝ. Ще ѝ помогне да се откаже от лъжите, от пиенето и обикалянето. Мисля, че присъствието ви наистина ще ѝ е от полза. — Спира и ме гледа одобрително.

Не знам защо си мисли, че съм на негова страна, или защо трябва да ми пука за одобрението му, но той го потвърждава с кимане и с

изражението си. Стоя съвсем неподвижно и го наблюдавам. Той ожесточено се сражава с моето мълчание, с несигурността дали се връзвам на думите му.

Ще може ли Гейл да го направи? — питам се, докато мъжът, който е превърнал живота на едно четиринайсетгодишно момиче в ад, крачи напред-назад пред мен.

Ясно ми е какво прави: с всяка дума се опитва да намери слабо място у мен, нещо, което ще ме помести от позицията ми — която е неизвестна величина, — за да застана твърдо на негова страна. Отчаяно иска да се обърна срещу Гейл и майка ѝ, когато истината започне да излиза наяве.

— Не сте много приказлива, нали? — казва ми.

Клатя глава.

Лицето му се набръчква в разбираща усмивка. Той се успокоява, преценява това ново късче информация и мисли за нов начин да спечели подкрепата ми. Следваща тактика: чар. Ако някой не говори много, по-вероятно е да реагира на някой по-спокоен, по-тих, по-овладян; по-вероятно е да го подкрепя, ако видя своите особености у него. Спира да крачи, обляга се на отсрещната стена, подражава на моята поза — леко изпънати напред крака, ръце зад гърба.

И наистина:

— Много съжалявам за преди малко — казва ми тихо. — Аз по принцип не говоря така. Просто толкова се тревожа за Гейл и, разбира се, как всичко това се отразява на майка ѝ. Влудява ме. Извинете.

Слушам го и се чудя какво ще последва след чара, каква ще е следващата тактика. За жалост няма да разбере: майката на Гейл изфучава покрай мен към съпруга си. Той има време само да се изправи леко от стената, преди тя да го удари така силно, че чувам как ръката ѝ, или пък челюстта му, изпукват. Толкова съм смаяна, че не мога да реагирам. Той залита пак към стената и притиска лицето си, объркан и втрещен. Втрещен е, защото си е мислил, че е сплашил Гейл достатъчно, за да не каже, че е влязъл под кожата на майка ѝ достатъчно, за да не реагира, че е довел до съвършенство образа си, за да не може никой да повярва на какво е способен. Майката на Гейл пак налита към него, сграбчва го за раменете и забива коляно между краката му. Този път вече реагирам: издърпвам я от него и я държа,

докато той се смъква на колене, като дърво, отсечено само с един удар на правилното място.

Тя просто пръска отрова, тялото ѝ е готово за атака, трудно ми е да я удържам, да я спра да не го удари отново.

— Копеле мръсно — съска тя. Предполагам, че не иска да притеснява другите млади пациенти, като му крещи, макар че не проумявам как успява да се сдържа, когато е същински вихър от гняв. — Имаш късмет, че няма да ти го отрежа. Обадох се в полицията, вече идват. Исках само да те изритам така, че да видиш звезди посред бял ден, преди да те разкарат оттук. Копеле мръсно! Тя е моето детенце, моето детенце. И най-добре да те затворят за дълго, защото докопам ли те отново, няма да спра, докато не те очистя. Разбра ли, разбра ли?

— Не, госпожо Фрост — казвам. Едва успявам да я удържам. Част от мен не иска да я удържам, разбира се. Част от мен иска да я пусна и тя да му даде това, което заслужава. Но Гейл не заслужава майка ѝ да влезе в затвора, или дори да я отведат за кратко. — Спрете. Върнете се при Гейл, моля ви. Тя е най-важна сега. Наистина, тя е единствената, за която трябва да се тревожите. Върнете се при нея, моля ви. Моля ви.

Това като че ли има ефект и тя се успокоява достатъчно, за да се освободи от мен.

— А ти — озъбва ми се. Приближава лице към мен. Аз се свивам. — Наричаш се божия жена — тя е дете. Тя. Е. Дете. Трябваше да ми кажеш още щом си разбрала.

— Опитвах се да я подкрепя, да ѝ позволя да реши какво да направи.

— Тя е дете — отвръща тя с отвращение. — Не оставяме децата да взимат такива решения. Казваме на някого. Ти казваш на мен, а аз казвам на полицията. Не я оставяш просто да се прибере в къща, където един перверзник я тормози. Тя можеше да умре. Ако беше направила нещо, това нямаше да се случи. Сега нямаше да сме тук. Тя можеше да си увреди черния дроб завинаги от тези хапчета. Можеше да умре, и то само защото те е страх да кажеш. Ти си истински позор. Не знам на кой бог си мислиш, че служиш, но не е на моя.

Всяка дума, всяка сричка, всеки звук на нейното отвращение са напълно основателни и аз свеждам засрамена глава. Сбърках, като се опитвах да постъпя правилно. Трябваше да отида право при нея, при

директора на училището, в полицията. Трябваше да направя нещо. Моето бездействие тласна Гейл към това. Майка ѝ се връща при нея. Сестри, лекари, санитарии и пациенти се взират в нас. Чули са всяка дума и вероятно също ме осъждат. Знам, че само бог може да съди, но как да не се осъдя в тази ситуация? Как да го прехвърля на бог и да намеря прошка и разбиране у него? Това, което направих — това, че нищо не направих — е непростимо.

Внезапно шумът в главата ми става много силен. Ужасно силен. Едва успявам да мисля, толкова е силен. Когато тя си тръгва, аз притискам ръце към ушите си, макар да знам, че шумът е в главата ми. Може би, ако успея да спра поне външният шум, няма да е чак толкова зле. Но не, той не спира. Тръгвам бързо към изхода, шумът е толкова силен, че не само ме оглушава, но ме и ослепява. Имам нужда от тишина. Трябва да намеря тишината. Трябва ми нещо, което ще накара шума и болката да спрат.

Трябва ми Ника.

16.

РОНИ

Брайтън, 2016 г.

Ника не отваря вратата. Звъня ли звъня, не спирам да звъня, а тя не отваря. Отчаяна съм. От мига, в който напуснах болницата, съм отчаяна, спешно трябва да говоря с нея. С времето става по-зле. В гърдите ми има цял чувал с диви, раз беснели се котки, които се бият, опитват да се освободят. Трябва да видя Ника, за да освободя всичко от гърдите си.

А тя не отваря. Дойдох тук право от болницата и вече е късен следобед. Мислех си, че ще се е прибрала и ще мога да я видя. Натискам пак звънеца, но знам, че звъни в празен апартамент. Или пък звъни в апартамент, чийто обитател седи на дивана и не обръща внимание на отчаяната, леко полудяла жена отвън.

Извързвам се от голямата врата и се питам какво да сторя. Да отида ли в хотела, където работи? Ами ако се прибере по друг път и я изпусна? Ще трябва да търпя всички тези чувства, всички котки в гърдите си много по-дълго, далеч по-дълго, отколкото бих могла да издържа. Една руса жена с шлифер се приближава към входната врата и в отчаянието си тръгвам към нея. Успокоявам се, не искам да изглеждам нестабилна, когато я заговоря.

— Извинете, познавате ли Ника? — питам я. Дори успявам да се усмихна.

— Да, защо, коя сте вие? — пита тя. Искане ми се да отстъпя от нея: много силно се е напарфюмирала — ако се приближа още малко, парфюмът ѝ направо ще ме облее. Освен това носи твърде много грим и за миг се питам какво ли крие.

— Ами аз съм ѝ стара приятелка. Дойдох да я видя, но тя явно не си е у дома. Чудех се дали сте я виждали днес?

Това като че ли събужда интереса ѝ и тя вече не е леко подразнена, а се превръща цялата в слух.

— Стара приятелка? За Грейс ли става дума? За Грейс Картър?
Клатя глава.

— Коя е Грейс Картър? — питам още по-объркана. Шумът в главата ми се надига до оглушителни нива. Нямам време за игрички и за разговори за някоя си Грейс Картър.

— Някоя, просто си помислих... Няма значение — казва русата жена, разочарована, и отново губи интерес към мен. — Казахте Ника, нали? Е, съжалявам, но не мога да ви помогна.

— Мислех си, че вече се е прибрала от работа, тъй като излезе много рано сутринта...

— Съжалявам, не мога да ви помогна.

Жената пъха ключа в ключалката на външната врата. Ако ме пусне вътре, мога да почакам пред апартамента на Ника. После ми хрумва — разбира се! Разбира се! Маршал. Може би е с него.

— А познавате ли Маршал? — питам аз.

Жената спира и се обръща към мен.

— Да, познавам Маршал — отвръща, гледа ме с подозрение. — Познавам повечето хора в сградата.

— А знаете ли в кой апартамент живее?

— Да, но защо?

— Мислех си, че Ника може да е при него.

— И защо Ника ще е при него?

— Защото той е... — Елиза. Вероятно говоря с Елиза. Разбира се, че е Елиза. Ника и Маршал не говориха повече за нея, след като я споменаха при първия разговор, но аз съм сигурна, че това е тя и не бива да казвам нищо повече, не и след като знам, че може да се нахвърли на Ника и да се намеси във връзката им.

— Той е какъв? — пита тя.

— Приятел? Той ѝ е приятел. Тя ми спомена, че ѝ е приятел.

— Ясно. И вие решихте, че може да е в неговия апартамент, тъй като ѝ е приятел?

— Просто ми хрумна. Освен това тя спомена и някоя си Елиза, познавате ли я? Тя също ѝ е приятелка. Ще ми кажете ли къде живее, може Ника да е там?

Тя ме гледа с отвращение, зелените ѝ очи са сурови и изпълнени със съмнение: изобщо не се е заблудила от опита ми да замажа положението.

— Аз съм Елиза. Но очевадно тя не е в моя апартамент, нали? — Гледа ме надменно. — Но сте права, може да е при Маршал. Защо да

не проверим?

Тя е ужасна. В мига, в който реши, че ще кажа, че Маршал и Ника са гаджета, се преобрази, превърна се от предпазлива непозната в жестока и ревнива бивша приятелка. Обаче не мога да си представя Маршал с нея. Тя изглежда твърде... има подходяща дума, някъде в съзнанието ми е, на върха на езика ми е, дума, която описва много то варианти на нестабилност у нея, но не мога да се сетя. Тя просто не изглежда от типа, който Маршал би харесал. Но пък кой е нечий тип? Ако ме познавахте от дванайсетата ми до шестнайсетата ми година, нямаше да решите, че съм от типа, който се нрави на бог. Все пак той наистина иска грешниците да се обърнат към него, затова може би все пак винаги съм била негов тип, просто не съм го осъзнавала, докато монахинята не ми даде книгата.

— Не, няма проблем, мисля, че просто ще почакам тук.

— Добра идея, аз ще ада да проверя сама. — Фалшивата й усмивка е зловеща, излъчва тиха ярост. Тя като че ли вече мислено разфасова Ника.

Ето защо ми трябва МОБИЛЕН ТЕЛЕФОН!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Можех да предупредя Ника, че към нея е тръгнала една кандидат серийна убийца. А тази Елиза не ми каза кой е апартаментът на Маршал, затова не мога да му позвъня, за да ги предупредя. От разговора им онзи ден останах с впечатлението, че това между тях с било предимно секс. От което е логично да се заключи, че ако в момента са заедно, се занимават именно със секс. Ако Елиза почука на вратата и те са във вихъра, тя със сигурност ще разбере. Подозирам, че когато това се случи, тя напълно ще...

— Ти не се ли прибра? — пита ме Ника. Бях толкова заета да се страхувам, че не съм забелязала кой минава по улицата.

— Прибрах се — отвърщам. Едва се сдържам да не я награбя в прегръдка. Толкова съм облекчена да я видя. Сега шумът в главата ми ще спре и Елиза няма да я завари гола в апартамента на Маршал и няма да започне да разфасова хора. — Върнах се. Трябваше да те видя. Трябва да ти обясня.

— Рони, не тази вечер. Изтощена съм във всяко отношение, не е време за този разговор.

— Трябва да ти кажа защо. Не за да се оправдая и не искам да ми прощаваш или дори да разбереш, но трябва да бъда честна. Моля те.

След това ще си тръгна и ще те оставя на мира. Ще ми е трудно, но ще опитам.

Чудя се какво вижда, докато стои така неподвижно и се взира в мен иззад очилата си. Чудя се дали ме вижда с опашки и розови панделки, със същото изражение като нейното — на човек, който е решил, че иска да танцува. Чудя се дали гледа назад във времето, към мига, когато е разбрала, че ще станем най-добри приятелки, сродни души.

Възможно, вероятно, защото накрая казва:

— Добре. Твърде изморена съм да споря точно сега. Твърде изморена съм за каквото и да било. — Ключовете ѝ потракват, когато понечва да отключи вратата.

— О, между другото, струва ми се, че май ти създадох проблем с Елиза. — Решавам, че трябва да го спомена сега, преди да сме започнали да говорим за другото.

Ника извърта очи.

— Защо, какво си... — всъщност, честно да ти кажа, не искам да знам. Не ми пука. Ще се оправя с нея, когато му дойде времето. Просто влез и ми кажи каквото искаш да ми кажеш, а после ще можеш да хванеш последния влак за Лондон.

Тя не ме накара да хвана влака за Лондон. Седи и слуша, и аз усещам, че ѝ казвам всичко. Мислех да ѝ кажа само една част, да обясня защо постъпих така, но не мога да спра. Говоря, говоря, говоря. Казах ѝ дори за Гейл, за това, което ми каза майка ѝ и че е съвсем вярно. Докато говоря, шумът в главата ми затихва, затихва, затихва, докато накрая вече не го чувам. Накрая в главата ми е почти тихо.

Когато реших да стана монахиня, започнах да се изповядвам всяка седмица. Влизах в дървената кутийка и казвах всичко на свещеника в църквата на три спирки на влака от дома ми. Не исках да говоря с човек, който ме познава или може да познае гласа ми. Исках да говоря свободно. Свещеникът ме слушаше и ми даваше опрощение. Когато излизах от изповедалнята, за известно време шумът в главата ми изчезваше, прогонен от изричането на истината. Получавах тишината, за която копнеех. Ето как разбрах, че трябва да стана монахиня: щях да открия тишината при бог, бог беше в тишината.

Този ефект, обезболяващ и пречистващ, започна да избледнява през последните години. Особено осезаемо през последните месеци, когато мислите за Юда започнаха да се промъкват във всяка моя молитва. Тогава приех, че съм предала Ника по такъв начин, че прошка можех да получа единствено от нея. Приех също и че съм предала бог, като не съм била честна по време на изповедите за онова, което сторих. Аз бях предателка, страхливка, и това бе шансът ми да оправя нещата.

— Ще се молиш ли с мен? — питам я, когато спирам да говоря. Седим пак на леглото ѝ, най-топлото място в апартамента, освен ако не седнем пред включената готварска печка.

Ника клати глава.

— Не, това не е за мен. Но ти се моли, ако искаш.

Тогава ѝ задавам друг въпрос и тя се взира в мен. Взира се, взира се, взира се. Накрая казва:

— Да.

И повече не ми продумва цяла нощ.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Правя го заради Рийс. Той вероятно е мъртъв заради мен и трябва да направя нещо хубаво, за да се отърва от желанието за смърт, в което той ме обвиняваше и заради което вероятно са го убили.

Правя го и заради четиринайсетгодишното момиче, чиято най-добра приятелка го предаде, когато имаше най-голяма нужда от нея.

Правя го и заради себе си, заради Ника, момичето, на което никой никога не повярва.

17.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

— Какво става, довела си още една монахиня, за да ни покръсти всичките, а? — казва през смях чичо Уорън.

Смехът на чичо ми — всъщност гласа му — много ме дразни днес. Той седи на дивана до майка ми, обул е татковите пантофи, горното копче на ризата му е разкопчано. Явно е спал тук снощи. Радвам се, че ме е нямало: той щеше да се опита да говори с мен, вероятно щеше да каже няколко тъпи шегички и после да очаква да приема извиненията му. И аз щях да ги приема. Трудно е да не приемеш, когато някой ти се извинява и почти си обучен да му прощаваш.

— Ника не е монахиня — казвам на мама и татко.

— Ника? Що за име е това? Звучи източноевропейско. И не се обиждай, скъпа, но не приличаш на източноевропейка — казва чичо на моята приятелка, която стои до вратата на дневната.

Не му обръщам внимание. Не мога да си позволя да ме отклони с мисли колко е зlobен и какъв ефект има това върху мен. Трябва да го направя.

— Мамо, татко, помните ли Ника? Другата Вероника Харпър?

Те пият чай и кафе в дневната и всичко е много цивилизовано и културно, същински образец на онова, което майка ми иска да бъде животът ѝ. Често си мисля, че е родила деца само защото това се очаква да направи тя, бяла жена от средната класа с уважаван съпруг, който има хубава работа и кара хубава кола. Всъщност никога не ни е обръщала внимание, буквално сякаш извършваше машинално това, което се очаква от нея, за да не бъде безпокоена повече. Аз бях „безпокойство“ в човешки облик и това я изтощаваше. Затова и ние обичахме чичо — той се занимаваше с нас, нямаше нищо против суматохата, бъркотията, усилието да прекарва време с нас. Чичо ни обръщаше внимание, каквото рядко получавахме доброволно от майка си, и ние го обичахме заради това.

— О, да! — казва мама. Става и излиза от стаята, за да донесе чаши и чинийки с кейк. Докато я няма, татко остава вестника си и се изправя. Протяга ръка и стиска сърдечно ръката на Ника.

— Помня те, Вероника — казва той. — Ти изпълни много красиво Захарната фея в „Лешникотрошачката“ една Коледа. Отначало се надявахме нашата Вероника да получи ролята, но ти се справи прекрасно. И Вероника получи своя шанс следващата година с ролята в „Лебедово езеро“. Бяхте фантастични.

— Благодаря — отвръща Ника. Бързо отдръпва ръката си от неговата. През цялото време го гледа предпазливо. Тя е притеснена още откакто тръгнахме от Брайтън сутринта, почти постоянно е със слушалки в ушите. Докато аз преследвах тишината, Ника е използвала музиката като своята дрога. Знам, че копнее да си сложи слушалките сега, за да избяга от това.

Когато мама се връща с две чаши, Ника стиска ръката ѝ. Чичо Уорън не е помръднал от мястото си, затова ако Ника смята да стисне и неговата ръка, ще трябва да се приближи. Очевидно е, че не иска да е тук, и че ѝ е било трудно да влезе дори в дневната; така че няма начин да помръдне от мястото си до вратата, сякаш готова да избяга.

Днес е вторник, слънчев следобед през май. Искам да запомня това. Да запомня чувството, какъв е бил светът преди предстоящите мигове на честност и истина.

— Много мило, че ни посети, Вероника. Другата Вероника — смее се мама. — Винаги съм смятала за странно, че двама души от съвсем различни семейства, но с еднаква фамилия, могат да кръстят дъщерите си с едно и също име.

Трябва да го направя сега, преди да се изплаша и да оставя мама да се превърне в свършената домакиня, и да стане невъзможно да я накарам да слуша. Обръщам се към Ника, после към семейството си. Искам братята ми да са тук. Никакви тайни повече, никакви лъжи. Искам всички те да знаят. Време е. Треперя, почти се треса, когато подавам ръка на Ника. Когато не я поема, пак се обръщам към нея. Тя стои замръзнала, ужасена от това, което смятам да сторя. Държа ръката си протегната, защото имам нужда да го направя с мен, имам нужда да хване ръката ми, за да мога да го кажа на глас.

Нуждая се от теб — казвам ѝ мислено.

Тя пристъпва напред и пъха ръка в моята; пръстите ни се преплитат и аз съм смела. Имам кураж. Тя стои до мен и в главата ми е почти тихо. Точно това трябва да сторя.

— По дяволите! Нали няма да ни кажете, че сте от ония? — обажда се чичо Уорън. — Винаги съм мислил, че си малко странна, а и желанието ти да си само сред жени по цял ден... Е, нали знаеш как става...

— Мамо и татко, когато бях на петнайсет, отидох с Ника в полицията. — Чичо замръзва, родителите ми също. Те очевидно не знаят за това. — Учителят ни по балет блудстваше с нас още откакто бяхме на единайсет и ставаше все по-лошо, докато, когато станяхме на тринайсет, стана толкова лошо, колкото може да бъде. Ника отиде в полицията... Трябва да спра. Не мога да го направя. Помня пустотата в очите и, когато застанахме пред участъка, начина, по който беше изчезнала в тази пустота, защото разбра, че вече никой няма да ѝ повярва и ще трябва да се връща отново и отново при него. — Ника отиде в полицията и аз... аз излъгах и казах, че не е вярно. Трябваше да излъжа, защото... защото чичо Уорън го правеше с мен още откакто бях на осем, и се страхувах, че ще направи нещо на Брайън и Деймън, ако кажа на полицията.

В дневната на родителите ми петима души реагират по различен начин на думите ми: аз усещам сълзите, които са били готови да се излеят от очите ми; Ника не помръдва и подозирам, че не диша; чичо ми пребледнява и поглежда първо към единия от родителите ми, после към другия, за да види кой ще реагира пръв; баща ми се взира в мен, сякаш съм се появила изневиделица сред облак дим; а майка ми... майка ми ме гледа така кръвнишки, сякаш съм я предала, като съм разкрила тази тайна, която всъщност не е била тайна за нея.

— Той спря, защото мама го хвана... тя влезе, докато той... — трябва да кажа думата, трябва да кажа тази ужасна дума, за да не го омаловажавам повече, за да стане ясно колко ужасно беше. — Мама го видя как ме... изнасилва в кухнята, когато той трябваше да ме гледа след училище.

— Вероника! — ахва шокирана мама.

— Видях те, мамо. Видях отражението ти в прозореца на кухнята. Видях как влезе в кухнята с торбите, после излезе и се върна пак, като вдигна много шум, за да разбере, че си се прибрала. Ръката на

Ника хваща по-здраво моята, толкова здраво, че вероятно и двете ни боли, защото пръстите ѝ се впиват в моите. — Видя какво ми прави, как ме наранява и вместо да му се развикаш, да се обадиш в полицията, ти просто излезе.

Видях силуета ѝ в прозореца на кухнята и си помислих, че съм спасена, че всичко ще свърши и тя вече знае, ще го спре, ще се отърве от него. Но тя просто отстъпи назад и дръпна вратата зад себе си. А аз започнах да плача и да се давя, не само защото той ме нараняваше, а защото мама беше видяла какво ми прави и излезе. И нямаше да се върне. В минутите между осъзнаването, че тя никога няма да се върне, и силното затръшване на входната врата, последвано от силния ѝ вик: „Прибрах се“, бяха най-дългите минути в живота ми. Той ме пусна, изсъска ми да си обуя пликчетата, да се оправя и да запомня, че ако кажа и дума на някого, ще убие братята ми и ще нагласи всичко така, че да изглежда нещастен случай.

— Не можех да кажа на полицаите истината, защото той винаги казваше, че ще убие Брайън и Деймън, и знаех, че ще го направи. Той винаги беше тук и знаех, че ще го направи, когато ги извежда навън с колелата, и всички ще си помислят, че е нещастен случай, само аз ще знам истината и аз ще съм виновна, че са мъртви, защото не съм си мълчала.

След онзи ден, когато мама го видя да ме изнасилва, чичо не ме докосна отново, но винаги беше наоколо, постоянно ми се подиграваше. Никога не ме докосна отново, но заплахата за това бе съвсем ясна и очевидна; мисълта, че мама знае и няма да направи нищо, за да не настане суматоха, също не ме напускаше.

След онзи ден майка ми вече не ме погледна в очите; държеше се, сякаш бях невидима.

Баща ми става.

— Вярно ли е? — пита той майка ми, гласът му трепери. Объркан е, гневен, шокиран и изплашен едновременно, всяко от тези чувства си съперничи с останалите, за да се прояви първо.

— Не беше така, Джефри. — Мама трепери, пребледняла е, ръцете ѝ се движат трескаво, докато се опитва да обясни, но не е помръднала от мястото си. — Той каза, че е било само веднъж, че просто чувствата му към нея са го обзели, объркал се е и е стигнал твърде далеч. Казах му. Казах му да не я докосва повече. Погрижих се

да не я докосва повече. Пусках я да излиза колкото иска, за да не е в къщата, когато той е тук.

— МЛЪКНИ, МАРГАРЕТ! МЛЪКНИ ВЕДНАГА! — крещи татко. Обръща се към мен и разтваря ръце. Ника ме пуска и аз отивам при него. Той ме прегръща, притиска ме към себе си, защитена съм. — Бедното ми момиченце — шепне той в косата ми. — Бедното ми момиченце, бедното ми момиченце. Много съжалявам, трябваше да разбере. Трябваше да се досетя. Много, много, много съжалявам. Много съжалявам, че не те защитих.

Шумът в главата ми изчезна. Вероятно не завинаги, но най-сетне мога да мисля. Мога да мисля и да спра да мисля. Мога да съществувам. Мога да намеря тишината, дори за съвсем кратък миг. Баща ми ме люлее и ме утешава, отново е тихо.

— Ника, съжалявам и за това, което се е случило с теб — казва баща ми, пуска ме, за да прегърне и нея. Искане да я успокоя, да ѝ покаже, че ѝ вярва. Че и тя има значение.

Обръщаме се към нея, но вече я няма. Чичо ми също го няма, вероятно е избягал, докато е имал възможност. Но мен ме интересува Ника. Тя заслужава някой да я утеши, да ѝ каже, че ѝ вярва, да я прегърне и да ѝ каже, че съжалява. Тя заслужава това много повече от мен.

Изхвърчам от дневната, през входната врата и излизам на улицата. Оглеждам я в двете посоки, очите ми я търсят диво, но няма и следа от нея. Виждат се само коли и къщи. Няма хора. Няма я Ника.

— НИКА! — викам, защото не може да е далече. — НИКА, върни се. НИКА! МОЛЯ ТЕ! Моля те, върни се. — Стоя на улицата и крещя, докато завесите на прозорците започват да потрепват, хората надзъртат навън. Продължавам да крещя, крещя ѝ да се върне. Накрая татко излиза и слага ръка на рамото ми.

— Тя си отиде, Вероника. Отиде си. Ела вътре. Ела и ми кажи всичко.

— Но няма да мога да го направя без нея — обяснявам му. — Родителите ѝ не ѝ повярваха, а сега тя си отиде и не знае, че някой го е грижа за нея. Не е честно, татко.

— Знам, Вероника, знам. — Той внимателно ме въвежда в къщата, прегръща ме отново и се опитва да ме успокоя.

НИКА

Лондон, 2016 г.

Чувам я как вика името ми, казва ми да се върна.

Не мога да се върна. Как да го направя? Баща ѝ ѝ повярва. Тя нямаше нужда от мен, трябваше само да изрече думите и той ѝ повярва. А на мен никой не ми повярва първия път. Как да се върна и да гледам как тя получава онова, от което аз се нуждаех през цялото време?

— НИКА! — чувам я да крещи.

Но не помръдвам, седнала съм зад една кола. Няма да помръдна, докато не се прибере в къщата и мога да се махна оттук, от този град, и никога да не се върна.

18.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Искам да се върна в апартамента си, да пропълзя в дупка и да изчезна отново.

Искушавам се, по един първичен, животински начин, да захвърля този живот и отново да стана Грейс Картър. Това е опасно мислене, опасна фантазия, не само за мен, но и за всички, които познавах.

Вместо това вървя бавно от гарата в Брайтън, със сведена глава, в случай че видя някой познат. Когато стигам у дома, влизам в общия коридор, после се качвам до втория етаж, изминавам коридора, който е същият като този на моя етаж, и спирам пред 207.

Маршал още не се е върнал от работа, но аз не мога да бъда сама. Трябва да съм с някого, с когото се чувствам в безопасност и който ме познава като човек с неувреден, неопетнен живот. Трябваше да изключа телефона си, защото Рони звъни постоянно, откакто изчезнах от къщата ѝ и спря да крещи по улицата. Знам, че ще се появи по някое време, може би дори днес, затова не бива да съм вкъщи сега. Сядам, свивам колене до гърдите си, бавно пъхам слушалките в ушите си. Натискам бутона на плейъра. „Инексес“ — „Имам нужда от теб тази вечер“ започва да звучи в ушите ми и аз се усмихвам. Понякога плейърът ми като че ли знае какво преживявам и ми дава подходяща песен. Не съм слушала тази лесен от цяла вечност. Облягам чело на коленете си, свивам се в музиката и си позволявам да се отнеса.

— Да поговорим за сбъдването на мечтите — казва Маршал.

Една от слушалките се е смъкната от ухото ми, затова гласът му ме събужда. Вдигам глава — заспала съм седнала и мускулите ми са се схванати, дори най-лекото движение събужда болка. Боли и да изпъна крака, да извърна лице към мъжа, който ми говори. На лицето му има толкова мила усмивка, че дъхът ми секва. Никой никога не ми се е усмихвал така.

— Какво имаш предвид? — питам го.

— Цял ден мисля за теб, прибирам се и ти чакаш. Не мислех, че някога ще навляза толкова навътре в живота ти, че да те видя да седиш и да ме чакаш.

Вместо да отговоря, свалям и другата слушалка, прекъсвам „Заклевам се“ на „Бойс ту мен“ насред припева, бавно навивам жиците около плейъра.

— О, още един от прочутите ми убийци на разговори.

— Денят беше дълъг — казвам му. — Искях да те видя, това е всичко. Ако не е удобно...

— Какво точно от думите ми разбра като „не е удобно“? — шегува се той. — Аз също исках да те видя, чудех се колко време трябва да измине, след като бяхме с теб и другата Вероника, и ето те тук. Много удобно за мен.

— И не ти ли се струва зловещо, особено след като и някой друг постоянно се появява така?

— Не, изобщо не ми се струва зловещо.

— Е, аз всъщност не... сецаш се. Надявах се да поговорим?

— Супер. Страхотно. И аз искам да ти кажа някои неща. — Маршал оставя чантата с лаптопа си и става. После ми подава ръце. Пръстите ми се плъзгат лесно и някак познато между неговите, докато ме дърпа да стана. Мисля си как държах ръката на Рони, докато казваше на родителите си истината за живота си. Коя е била, през какво е минала, защо е направила някои неща. Помня как ме болеше, докато я стисках силно. Усещах как се изплъзва, докато говореше, и трябваше да се вкопча в нея, да я задържа, за да не замълчи. Помня момента, в който я пуснах, когато баща ѝ отвори ръце и тя отиде при него. Завиждах. Защо повярвах на нея, а на мен не? Какво ми има, че трябва да нося тази срамна тайна сама?

Маршал задържа пръстите ми малко по-дълго, сякаш мога да падна. Случилото се ме препъна, наистина ме накара да падна, когато си мислех, че едва ли вече нещо може да ми причини това. Спомних си за дупката на Рийс и как и аз имам своя, как се клатушкам много близо до ръба ѝ, трябва да се хвана за него, за да не се подхлъзна. Ако падна в желанието да бъда Грейс Картър, няма да се измъкна повече.

— Искаш ли спагети? — пита Маршал. Още държи ръцете ми и се взира в очите ми — вероятно не осъзнава, че ми помага да не падна към миналото.

— Да, може да хапна спагети. — Да, може да хапна спагети. И може да се преструвам, че всичко е нормално, засега.

— Елиза пак е започнала — казва ми Маршал, докато реже зеленчуци в кухненския бокс.

Стоя точно до него (имам нужда да съм близо), докато търкалям един покрит с пръст праз по плота и слушам тракането на ножа. Това е успокояващ ритъм, почти приспивен. Обаче ако се опитам да се вкопча в него, той спира да реже и се заема с друг зеленчук.

— О... — отвърщам.

— Ти не вярваш, че някога е спирала, нали?

— Не, всъщност не — клатя глава.

Той спира да реже и застива неподвижно, наклонил глава, взира се в металния абсорбатор.

— Аз също, ако трябва да съм честен. — Трак, трак, трак, започва отново. — Бях доста самонадеян, като си казвах, че мога да ѝ помогна и че един разговор ще реши нещата. Тя дойде онзи ден и открадна новия таблет, който купих за рождения ден на сина си. Този уикенд той ще дойде при мен за седмица и няма да мога да му дам подаръка, защото тя го открадна. Измъкна го точно под носа ми. Не можах да повярвам. Тя отрича, отрича, отрича. Дори се опита да обвини теб, като намекна, че не те познавам много добре, но те пускам в апартамента си. Едва когато заплаших, че ще кажа на родителите ѝ и на полицията, си призна. Плака, обеща да ми върне парите, защото го била продала.

— Кога стана това?

— В неделя вечерта. Тя намина, след като бях у вас, и до понеделник вечерта, когато се скарахме, го беше продала. После се опита да ми каже, че го е продала, защото си изгубила работата. Ама как, по дяволите...? — Удря вбесен с ножа. — Как изобщо знае къде да го продаде толкова бързо? Направо не е за вярване. — Пак започва да реже. Дори не мога да помисля за нея, камо ли да я погледна. Цял ден телефонът ми беше изключен. Всъщност очаквах тя да ме чака пред вратата, не ти.

— Тя каза ли ти кога е загубила работата си?

— Не, макар че трябваше да се досега, тъй като нямаше пропуск за сградата последните няколко пъти, когато ходехме на работа заедно.

Сигурно е станало, преди да отиде при родителите си. Направо не знам как ще се оправя с всичко това.

— Трудно е, когато човек, на когото държиш, се окаже в такава дупка.

— Коего ме кара да те попитам ти как разбра? Искях да те питам и преди, но не ми се струваше уместно.

— Е, Маршал, знам, защото елин от най-любимите хора в живота ми — не е гадже или нещо такова, а приятел, когото обожавах — беше наркоман. Знам, че е неуважително да го наричам така, и трябва да кажа, че е бил пристрастен към хероина, но ако го направя, ще омаловажа нещата. Сякаш не правеше всякакви ужасни неща, за да си набавя пари. — Тракането на ножа пак спира. Аз се вирах в белите плочки на пода, докато говоря, и сега вдигам поглед и виждам, че изглежда шокиран. Не, не шокиран, шокът е нещо мимолетно. Той изглежда ужасен. — Но аз го обичах толкова много. Затова се примирих. Научих се да му отказвам, когато искаше пари, но не можех да скъсам с него. Той самият ми каза, че това, че не късам с него, е вероятно едно от най-лошите неща, които мога да направя. Не можех обаче, не и докато не се наложи. — Не можех да го отрежа. Рийс беше моят наркотик. Моят наркотик бяха хората, които се нуждаеха от мен. Точно това е различно при Маршал: той не се нуждае от мен така, както Рони се нуждаеше от мен, както Рийс се нуждаеше, както Лори се нуждаеше.

Маршал оставя ножа, забравил за готвенето, защото е научил за мен повече, отколкото е предполагал.

— А сега той добре ли е?

Мъката, причинена от този въпрос, е огромна и трябва да затворя очи и да се съвзема, преди да отговоря.

— Вероятно е мъртъв. — Казвам го на глас и то ме разкъсва. — Не съм сигурна, но имам причини да смятам, че е мъртъв.

— Господи, това е ужасно. Можеш ли някак да разбереш?

Клатя глава.

— Не, не мога. Работата е там, Маршал, че преди известно време бях бездомна. Срегнах Рийс, моя приятел, когато бях бездомна, и сега не мога да се свързвам с никого от този си живот.

— Нямах представа — казва Маршал. — Ти винаги изглеждаш толкова невъзмутима; спокойна и овладяна. Мисля, че точно това

изнервя Елиза — не може да те сплаши като другите жени... — Той се смръщва внезапно. — И ти трябваше да седиш и да слушаш как Себастиан говори за бездомните хора и колко нежелани са те. Господи, изненадан съм, че не стана и не му заби един. На мен ми се искаше, а дори не съм бил на улицата. Нямах представа. — Прегръща ме. Бащата на Рони я прегърна така — прегърна я, когато имаше нужда от него. Маршал ме целува по главата и ме прегръща още по-силно.

— Знаеш ли какво означава това? — пита ме той след малко.

— Не, какво?

— Вече не става дума просто за хубав секс.

— Мислех си, че е фантастичен? Не го понижавай така.

— Само проверявам дали внимаваш — казва той. И ме прегръща още по-здраво, ако изобщо е възможно.

В два сутринта се измъквам от апартамента на Маршал. Още не съм готова да остана цяла нощ. Той ме помоли да остана, но аз му казах, че ще си помисля по въпроса. Когато заспа, си помислих достатъчно и реших да се прибера, да си дам малко пространство, за да смея случилото се през последните дванайсет часа: Рони най-сетне ми каза всичко и аз напълно разбрах защо излъга полицията. Баща ѝ ѝ повярва и тя най-сетне получи подкрепата, от която имаше нужда.

А аз за първи път в живота си правих любов. С Маршал не правихме просто секс, а любов, разкрихме уязвимите си места, не бързахме, бяхме внимателни; никога не съм се чувствала така присъстваща в тялото си, както тази нощ. Почувствах всяка ласка, всяка целувка, всеки допир, всяка въздишка, всеки стон, всеки тласък в мен. Малко се изплаших колко лесно е да се отпусна с Маршал, защото нищо от това не ми напомняше за друго. Всичко с него беше ново, изпълнено с уважение, с равенство и с удоволствие. Ето затова поиска да остана, искаше да пресъздаде тази близост и интимност на сутринта.

Аз обаче имах нужда да помисля. Да изследвам как тази нощ успях да се откъсна от миналото си за малко и да бъда с него изцяло. Всички задръжки, страхове, ужаси и спомени ще се завърнат, зная го със сигурност. Но тази нощ бях свободна.

Едва не изкрещявам, когато виждам фигурата, която седи в коридора срещу вратата на Маршал. Взирам се в нея, изумена съм, че може да направи такова нещо и да не съзнава колко е откачено. Гледа сутиена, който стърчи от купчината дрехи и обувки в ръцете ми.

— Не казвай, че не съм те предупредила — шепне тя.

— Елиза, това е откачено.

— Не казвай, че не съм те предупредила — съска тя.

— Добре — свивам рамене. — Няма. — Е. какво друго да кажа на такава откачалка като нея?

19.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Мислих. Мислих, мислих, мислих.

Не се молих. Защото не мога да се моля за това, за което мисля. Мисля как да отмъстя на господин Дано. Но нищо не ми се струва достатъчно, нищо не ми се струва правилно. Чичо изчезна. Татко мисли, че е избягал в Испания, но е решен да го хване, ако това искам. Аз искам да отмъстя на господин Дано.

Би трябвало да се моля за това, да насоча тези мисли към бог, за да може той да ме води, да ми покаже пътя. Но съм твърде ядосана, за да го направя. Ядосана съм заради всичко. Ядосана съм и съм объркана. Двете чувства текат през мен като съседни реки; често едната прелива бреговете си и изпраща огромни вълни през мен, опустошителни, поглъщащи всички други чувства и всякаква разумна мисъл. Реката на гнева прелива най-често.

Татко поема най-голямото бреме на гнева ми, вероятно защото говоря предимно с него. Той ме слуша, прегръща ме, все ми повтаря, че съжалява. Приема какво му казвам; че не ни е обръщал достатъчно внимание, на мен и братята ми. Деймън и Брайън също признаха колко ужасени са били от чичо Уорън и казаха какво ги е карал да правят, когато са били сами с него. Не, не като това, което бе причинил на мен, но все неща, които уж ще ги направят „по-корави“, ще ги „научат как да станат мъже“. През повечето време криели раните си, защото знаели, че мама няма да направи нищо, по-скоро ще им се скара, че създават суматоха, отколкото да ги защити и да се опълчи на чичо. Татко трябваше да се изправи пред това, което бракът му с човек като мама бе причинил на децата му. Призна, че е знаел, че тя понякога е твърде равнодушна към нас и се налагало да се намесва, но не предполагал докъде може да стигне. Преди три дни каза на мама, че се развежда с нея и ще посочи като една от причините за развода, че не ме е защитила. Освен това започна да търси нова къща, защото не можел да понесе мисълта да остане тук след всичко, което се е случило.

Ядосана съм на мама, разбира се. Но като че ли няма голям смисъл, защото всичко, всичко пак се оказва свързано с нея. В цялата история явно тя е жертвата. Както казва: направила всичко по силите си за всички ни и не можем ли просто да спрем с тази ужасна суматоха? Постоянно иска да знае какво ще направя по отношение на господин Дано, защото ако отида в полицията, вероятно историята ще се появи във вестниците, а тя нямало да понесе да е майка на момиче, което обвинява такъв уважаван човек в педофилия. Какво щели да си помислят хората за нея? Какво щели да си помислят за нашето семейство? Ако някой спомене за чичо, тя се преструва, че не чува, преструва се, че не разбира за какво говорят. Една огромна част от живота ми и гневът ми отскачат от щита, който е издигнала около себе си.

Ника не отговаря на обажданията ми. Нямам сили да ида в Брайтън да я видя и от факта, че телефонът ѝ е почти постоянно изключен, разбирам, че не иска да говори с мен. Тя направи това, което обеща — дойде с мен, — и сега, след като изпълни обещанието си, вече не иска да има нищо общо с мен. Не мога да я виня. Сигурно бе много болезнено за нея да види как татко веднага ми повярва, веднага ме прегърна. Тя не беше получила това. Никой никога не бе заставал на нейна страна.

Затова съм толкова ядосана на господин Дано. Затова мисля за отмъщение. Той я нарани и му се размина. Той я нарани и никой нищо няма да направи.

Поне чичо ми си получи заслуженото — вече не може да се върне и да се държи все едно нищо не е било. Живее с постоянния страх, че полицията ще го открие и не знае кога ще почукат на вратата му и ще го накарат да се изправи пред престъпленията си.

Чичо Уорън също кара реката на объркването в мен да прелива редовно. Той ме насилваше и в същото време се държеше мило с мен. Купуваше ми разни неща, даваше ми пари, слушаше ме. А после правеше онези ужасни неща и ме болеше, бях изплашена, а след това объркана — не знаех какво да чувствам. Той така ужасно обърка съзнанието ми, постара се да го обикна, преди да направи това, което направи. И въпреки това всичко започна така бавно и внимателно, че през повечето време не бях сигурна, че става нещо нередно. А когато разбрах, че е нередно, започнах да го мразя, но все пак още го

харесвах. Той често се извиняваше след това, казваше, че съжалява, че не е искал, и аз не знаех какво да направя. Много пъти бях на ръба да кажа, но колелото на Деймън, кръвта, която се опитвах да почистя от коляното му, бледото му лице, докато се опитваше да изтърпи болката, се появяваха в ума ми и аз си спомнях на какво е способен чичо Уорън и че може да нарани братята ми. С времето обаче объркването ми отслабваше, а гневът и омразата ми към него нарастваха.

Както и омразата към господин Дано.

Мисля много за него. И как да му отмъстя.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Ника, знам, че не искаш да говориш с мен, и много съжалявам за всичко. Трябва да оправя нещата. Надявам се, че ще чуеш това съобщение, когато научиш какво съм сторила, и се надявам да разбереш. Трябва да го направя. Не е честно, че ти не получи справедливост и никой не ти повярва. Ако направя това, те ще знаят какъв е той и ще ти повярват. Трябва да го направя. Аз... аз те обичам. Ти си най-добрата ми приятелка. И много съжалявам, че те разочаровах.

Тя няма да го направи. Никой не прави така. Никой нормален човек. Говорихме за това, мислехме за това, но никога не го направихме. Колкото и да ни се искаше, никога не го направихме.

Натискам „1“ на малката клавиатура на телефона, за да чуя пак съобщението, което е оставила преди час.

Има нещо... нещо в интонацията на гласа ѝ, в мелодията на думите ѝ. Ако беше песен, щях да слушам как са подредени думите, как текат в хармония с гласа, какво липсва и какво е там. Тя пак говори в ухото ми и аз я слушам.

Натискам „1“. Какво е? Какво липсва? Нещо ме смущава, нещо ми пречи да повярвам, че тя няма да го направи. Нещо липсва от аранжирката, нещо жизненоважно ме кара да се притеснявам все повече и повече. Бог. Липсва бог. Винаги, когато говоря с нея, тя споменава бог, вярата си, упованието си в по-висша сила. Тя може и да мисли как ще стори това, но бог би я възпрял, вярата ѝ би я възпряла. Тя говори за справедливост, но не и за прошка.

Тя ще го направи. Рони наистина ще го направи.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

— Питала ли си се дали водиш живота, който трябва да водиш?
— питам я.

Тя е на най-горното от каменните стъпала. В тях с времето се е набила мръсотия, няма да им се отрази зле едно хубаво почистване с четка. Рони стои пред червената врата и изглежда готова да натисне звънеца, да започне процеса.

— Не — казва тя.

— Не ти вярвам. Хайде, кажи ми, питала ли си се някога дали живееш живота, който трябва да живееш?

Тя въздиша и свежда глава. Обзалагам се, че е свила устни, затворила е очи и усилено се опитва да не се моли за правилния отговор.

— Дори да съм, какво значение има?

— Аз мислех, че не водя живота, който трябва да имам. Мислех си, че има някъде живот, който трябва да живея, и когато спра да бъда някоя друга, мога да се прехвърля на него и да започна отначало. Но работата е там, че аз съм тази, която съм. Това е животът, който трябва да водя, просто защото това е животът, който живея. Когато хората ми казваха, че да съм бездомна не е животът за мен, аз все се защитавах и твърдях, че напротив, това е. Но не го вярвах. Все си мислех, че ако върна няколко години назад, всичко можеше да е по-различно. До момента, преди да напусна Лондон, преди да срещна Тод, преди да напусна Чизуик, преди да отида в полицията, преди да кажа на родителите си. Не спирах да се връщам така и какъв е смисълът? Всъщност аз живях този живот. Той е мой, само мой. Аз съм тази, която съм, заради всяко нещо, което ми се е случило. Не мога да се преструвам на щастлива постоянно, не мога да се преструвам, че неведнъж съм мислила да сложа край. Но аз съм тази, която съм. Това съм аз. Аз нямам нужда от справедливост.

Тя се обръща да ме погледне. Иска да заплаче, но се бори със себе си.

— Ами ако аз искам справедливост? Моят чичо изчезна, вероятно в Испания, и аз искам справедливост. Искам този мъж да си плати. Не само заради мен, но и заради теб.

— Нямам нужда от справедливост — повтарям.

— Е, аз имам — отвърща тя с такава решителност, че стиска зъби, преди да се обърне и да натисне звънеца.

— Няма да можеш да го направиш — казвам ѝ. — Била си с чичо си с години и не си могла — защо си мислиш, че сега ще можеш?

— Заради теб.

— Аз нямам нужда от справедливост.

— Не разбираш! — вика тя. — Това е...

Млъква рязко, защото вратата се отваря. Високата изискана жена е облечена безупречно. Тя е класическа красавица и винаги е била. Помня първия път, когато я видях, колко красива ми се стори. Имаше царствена осанка и исках да бъда като нея. Исках да бъда точно като нея. Косата ѝ сега е прошарена, вдигната на кок, на лицето ѝ има малко бръчки, но в общи линии все още е същата богиня, която видях като осемгодишна и реших, че искам да стана балерина.

— Здравейте? — казва тя, усмихва се първо на Рони, после на мен. — Какво обичате?

Изкачвам стълбите възможно най-бързо ихващам Рони.

— Не, не, сбъркали сме адреса. Извинете, че ви обезпокоихме. — Дърпам Рони.

— Познавам ли ви? — пита тя, когато Рони не помръдва. Взира се в жената, сякаш вижда възплъщение на самия Дявол.

— Не, не — казвам бързо. — Хайде, Рони, да вървим.

— Рони? — пита госпожа Дано. — Момент... Рони? — Тя поглежда към мен. — Ника?

— Да — отвърща Рони. — Ние сме. Дойдох да дам нещо на съпруга ви. — Не знам кой е по-изненадан, когато Рони внезапно връхлита покрай жената с много скъп кашмирски костюм — госпожа Дано или аз. Не знаех, че е способна на това. Тръгва през къщата, очите ѝ диво търсят жертвата ѝ.

— Скъпа, кой е? — Неговият глас. Отново съм на единайсет, ужасена от онова, което ми е направил за първи път. Отново съм на тринайсет, чувам щракането, когато пуска плейъра и „Танцът на Захарната фея“ изпълва залата, а аз съм почти съсипана от това, което

прави после. На петнайсет съм, виждам лицето му, когато ми казва, че полицията е говорила с него и той ще ме накаже, задето продължавам да издавам на хората нашата тайна.

Вдишвам, вдишвам, вдишвам, вдишвам. Сърцето ми сякаш прелита през времето, опитва се да избяга от миналото в настоящето и бъдещето. Трябва да се махна оттук, трябва да се обърна и да избягам.

— Какво става? — пита госпожа Дано, Рони, която тича по стълбите, откъдето дойде гласът.

Спокойно, Ника, спокойно — казвам си. — Трябва да я спреш. Забрави за него — мисли за нея и какво ще стане и с двете ви, ако тя го направи.

Хуквам и аз, трябва да я спра. Не искам справедливост, не искам това.

В дневната им на горния етаж Рони стои до масата за хранене. Изглежда са вечеряли, пили са вино, сега вече са на сирена, хапки и плодове. Трябваше да се досетя — ако бях се замислила за тях повече от необходимото, — че са хора, които превръщат всяка вечеря в дълго удоволствие. Ръката на Рони е опасно близо до ножа за плодове на масата. Той е малък, остър и опасен. Тук има още двама души — мъж и по-млад мъж — и аз се опитвам да не поглеждам към тях. Концентрирам се в Рони, която се взира в двамата пред камината, докато ръката ѝ се приближава до дървената дръжка на ножа.

— Кои са тези хора? — пита господин Дано и агонията от всички тези години отново ме залива. Опитвам се да не се страхувам, но губя битката с ужасените си по-млади същности.

— Напуснете, преди да съм повикала полиция — казва госпожа Дано, която влиза след нас.

— Извикай полиция — казва Рони. — Наистина мисля, че трябва да чуят това. — Гласът ѝ се е променил. Звучи някак далечна, звучи студена. Тя се е отделила от себе си, за да може да стори това. Другите двама мълчат — вероятно гледат оръжието, което е на милиметри от ръката на тази непозната.

— Рони, моля те не го прави. — Говоря съвсем бавно, успокояващо. Тя диша тихо, но накъсано, което ми казва, че не е напълно готова. Подготвя се и когато дишането ѝ, звукът на това, което си мисли, най-сетне се забавя и нормализира, тя ще е вече напълно

откъсната. И тогава вероятно ще го направи. Тогава ще използва ножа и вече няма да има връщане и за двете ни.

— Всъщност, Ника, трябва да го направя — казва тя.

— Не трябва.

— Трябва. Не знаеш колко ужасно се чувствах всеки ден, всеки ден, откакто излъгах онзи полицай.

— Знам. И аз така се чувствах. И двете минахме през това, забрави ли, затова разбирам как си се чувствала.

— Не, не разбираш. Не беше същото. — Тя се обръща към мен за миг, клати глава в нещо като съжаление и се обръща пак към жертвата си. — Съжалявам, много съжалявам. — Тя пак клати глава, сякаш се опитва да прогони спомен, опитва се да се отърве от истина, която не иска да каже. — След като ти отиде в полицията и те си поговориха „приятелски“ с него, той вече не ме докосна. — Дишането ми се забавя, става по-равномерно, почти замира. — Той каза, че аз съм показала лоялност, но ти... ти трябва да бъдеш наказана. Ето защо винаги влизаше при него първа. Той после ми казваше какво ти е направил, докато аз трябваше да танцувам за него.

С угълчето на околото си виждам по-младия мъж, вероятно синът му, как вдига ръка към устата си и поглежда възрастния. До мен госпожа Дано продължава да се задъхва, мисля, че плаче, но тя не ме интересува, не мога да мисля за никой друг.

Изцяло съм концентрирана в Рони. И в това, което призна.

— Продължи почти година, преди да спре, защото жена му започна да идва — казвам й.

— Каза, че си заслужаваш всичко, което ти причинява. Нали? — Изплюва тя към него, дишането й се забавя още повече. Приближава се до момента, в който ще го направи. — Съжалявам, Ника. Много съжалявам. Жена му започна да се появява заради мен. Знаех, че е като майка ми, мисли само за себе си, затова й написах анонимно писмо, в което казвах, че съпругът й възнамерява да я напусне заради своята ученичка от „Лешникотрошачката“.

— Била си ти? — казва госпожа Дано.

— Да, аз бях. Трябваше да направя нещо. Нещата, които той ми казваше, че причинява на Ника...

Рони спира да плаче и трепери. Успокоява се; неподвижна е, готова. Готова е да отнеме живота му и да го накара да си плати за

онова, което ѝ е сторил, което стори на нас, и вероятно на безброй други.

Аз поглеждам сина му, малко по-голям е от нас — очите му са широко отворени и ужасени. Той понякога идваше на общите уроци, но винаги седеше отстрани с книга и никога не участваше. Той не заслужава да става свидетел на това.

— Не си виновна ти — казвам на Рони. — Ти нямаш никаква вина — за нищо. Дори не си виновна, че излъга полицията. Не ти трябва да раздаваш справедливост. Да си вървим.

— Той трябва да си плати за стореното — отвърща тя. — Трябва да си плати. И щом го направя, ще мога да спя нощем, ще спра да се мразя и ще се чувствам нормално.

— О, Рони — казвам, докато пристъпвам към нея. — Много те бива в самозаблудите, нали? Няма да стане нищо такова. Всеки ден от живота си ще си спомняш лицето му, ще помниш усещането и никога вече няма да можеш да заспиш. Знаеш го, нали? Дълбоко в себе си го знаеш. — Вече съм достатъчно близо, телата ми почти се докосват. Усещам топлината от голите ѝ ръце, макар че са настръхнали. Внимателно покривам ръката ѝ с моята, свивам пръсти около нейните и бавно я отдръпвам от масата, далеч от ножа, далеч от най-голямата грешка в живота ѝ.

Опитвам се да не гледам към него, защото всеки път, когато го зърна, спомените нахлуват в ума ми и вибрират в тялото ми. Всеки път чувам неговата честота и как тя резонира в света, усещам болка, изпитвам страх, спомням си какво е да искаш да спреш да съществуващ.

Бавно, внимателно, дърпам Рони назад, докато застава до мен, до вратата, готови сме да си тръгнем. Другите трима в стаята издишат, но най-силно издиша той. Изплашен е. Много изплашен.

Искам пак да го почувства. Искам да знае какво е да си малък, слаб и ужасен от това, което ще ти се случи. Искам да го изпита дори за част от секундата — какво е да си истински изплашен. Погледът ми е привлечен от ножа. От това, което може да стори той. От нещото, което ще го накара да се чувства като жертвата.

РОНИ

Брайтън, 2016 г.

Тя е бърза, толкова е бърза, че едва успявам да видя какво става. Движи се с невероятна скорост, ножът се озовава в ръката и, преди да мога да я спра, преди да ѝ кажа да не го прави, наистина не си струва да губиш безсмъртната си душа заради това. Заради него не си струва да изгубиш свободата и душата си.

Предполагам, че е нужна повече сила, отколкото влага тя, предполагам, че ще е по-трудно от това, което тя прави. Лицето му е изкривено от шок, очите му излъчват болка, устата му зейва от изненада, преди той да се свлече и да падне на пода.

Четиримата стоим напълно ужасени; смразени от стореното. Но госпожа Дано се съвзема първа, достатъчно, за да изтърве ножа. Той изтраква шумно на лъскавия дървен под. Погледът ми се премества от мъжа на пода към ножа, който жена му стискаше допреди малко. Отстъпвам назад, за да се отдалеча от оръжието. Не мога да повярвам, че дори за миг съм си помислила, че мога да сторя това. Не мога да повярвам, че съм се смятала за способна.

— Какво направи? — пита тихо Ника. Шокът ѝ протича по вени през всяка сричка. — Какво направи?

И внезапно госпожа Дано избухва. Красивата, овладяна жена, жената, на която исках да приличам, която носи кашмир и перли, която фризира косата си по най-елегантен начин, изчезва и се превръща в крещящо чудовище:

— КАЗА МИ, ЧЕ ТОВА СА ЛЪЖИ! — пищи тя на съпруга си. — Че не им харесвало, че ги караш да полагат усилия, затова са си измислили всичко! Каза ми, че когато ѝ предложиш ролята в „Лешникотрошачката“, тя ще се успокои и ще стане ясно, че си е измислила всичко, за да ме манипулира, да контролира теб? И това са били лъжи, наистина си ѝ го причинявал! На тях! Правил си това на тях и на всички останали, които те обвиниха! — Очите ѝ са безумни, тялото ѝ е страховито, напрегната е до крайност.

Някъде отзад синът ѝ, копие на баща си, спокойно вади мобилния си телефон и започва да набира.

— Линейка, моля. И полиция — казва той сякаш съвсем спокойно. А през това време майка му продължава да крещи.

— Принуди ме да се преместим тук от Лондон, защото новите момичета не разбирали методите ти и щели да лъжат за теб, а репутацията на човек можело да бъде съсипана само от едно обвинение! Аз изоставих всичко заради теб и сега разбирам, че е било истина! Ти си насилват тези момичета! Изнасилвал си ги! А аз всеки път ти вярвах!

Очите на сина са странно изцъклени, докато говори по телефона, сякаш е в друг свят, свят, в който ужасът, който чува, изчезва още щом достигне до ушите му, за да може той да извика спокойно линейка и да им каже, че баща му е намушкан с нож от майка му. Че майка му е в истерия. Не, той не е в опасност. Да, да дойде полиция. Да, той знае как се оказва първа помощ и ще го направи, щом затвори телефона, но баща му не изглежда толкова зле. Не, добре е, няма нужда да останат на линия, докато линейката пристигне.

— Да, моля, побързайте — казва накрая.

Когато затваря телефона, не отива към баща си, за да го успокои, да му окаже първа помощ и дори не го поглежда. Стои неподвижен, с широко отворени очи, лицето му е мъртвешки бледо на фона на гъстата черна коса. Поглежда Ника, после мен, после пак Ника.

Не мога да погледна към Ника, защото не знам как да я погледна след онова, което разкрих. Не мога да гледам дълго и към мъжа, който кърви на пода пред мен. Той е странно, зловещо мълчалив, но очите му са отворени, от него се лее пот и притиска с длан раната от ножа, затова разбирам, че не е мъртъв. Всеки път, когато го зърна, виждам, че очите му са разфокусирани, сякаш вижда нещо, което не е тук. Мисля, че знам какво гледа, какво вероятно вижда, докато животът му изтича. Затова и не мога да го гледам твърде дълго, защото знам какво трябва да направя: да предложи утеха. Трябва да хвана ръката му и да му предложи единствената версия на последно причастие, която мога да изпълня като бивша монахиня — да го утеша вероятно в последните му минути. Но просто не мога да го направя.

Внезапно синът му като че ли идва на себе си, шокът от случилото се е изчезнал. Тръгва към майка си и аз очаквам да отвори

ръце и да я прегърне, да я утеши, да ѝ прошепне, че разбира и би сторил същото на нейно място. Но той посяга покрай нея, грабва платнените салфетки от масата и след миг е на колене до баща си. Внимателно отдръпва ръката му, оглежда раната и започва да притиска салфетките към нея, за да спре кръвта. Толкова е нежен с него, любящ и притеснен, че се сепвам. Къде е човештината ми, прошката ми, състраданието ми, нали съм жена, посветила живота си на бог? Къде е състраданието ми като човешко същество?

Ето защо не можеш да остана в манастира — напомням си. — Не мога да открия толкова много прошка в сърцето си. А прошката, истинската прошка, е способността да минеш отвъд своята болка и да постъпиш правилно, дори ти да нямаш полза от това. Този момент, и всички, довели до него, ми показват това.

— Трябва да живееш — казва той на баща си, спокойно. — Трябва да живееш, за да си платиш. Не заслужаваш да умреш, без да си платил за стореното. — После поглежда към майка си, която най-сетне е спряла да крещи и се взира в него. — И се надявам, че в ада има специално място за такива като теб, задето си си затваряла очите толкова години. — След тези тихи, страшни думи, погледът му отново става стъклен, докато спира кръвта от раната на баща си и чака заедно с нас линейката.

Сирените пристигат първи, после тежките забързани стъпки. Следват викове, заповеди, къщата се осветява на пресекулки от сините светлини на колите отвън, отвеждат ни настрани после ни разделят; много хора говорят едновременно. Най-сетне поглеждам към Ника, за да видя какво мисли, какво чувства, какво иска да направим сега. Каквото и да реши, аз ще го сторя, ще ѝ дам всичко, от което има нужда. Целият ми живот ще бъде посветен на нея и на желанието ми да ѝ се отплатя.

Тя се взира през мен, като че ли изобщо не ме забелязва. Като че ли не забелязва никого. Върви, накъдето я насочват, но не отговаря и на най-простите въпроси.

Това ли е? Това ли е краят, или само началото?

20.

НИКА

Лондон, 2016 г.

В къщата на родителите ми цари хаос.

Предната врата е отворена. Отвън е паркиран бял микробус, страничната му врата зее и е частично пълен с кафяви кашони. В коридора също има кашони, които водят към задната стая. Струпани са и пред стълбите. Всички за запечатани и готови да бъдат натоварени в микробуса. Обзалагам се, че Саша и Ралф не са имали представа с колко много неща са претъпкали къщата на родителите ми.

Влизам през входната врата. Вероятно трябваше да почукам — все пак съм чужд човек, — но и това ми се струва странно. Това беше моят дом, мястото, в което можех да дойда, когато бях бездомна. Точно затова ми е странно да те наричат „бездомен“. Сякаш това означава, че просто си без покрив на главата. Ами ако ти липсват всички други неща, които правят дома: любов, приемане, внимание, грижа? Чувство за принадлежност? Тогава не си ли бездомен? Не си ли без дом? Това, което имах с Тод, не беше дом. На улицата имах всички тези неща.

— Ника! О, господи! — казва Саша, когато влизам в задната стая.

Тя минава покрай нещата по пода и идва към мен, прегръща ме през врата. Все още е странно да видя колко много ме обича сестра ми, колко се радва да ме види след толкова много години, в които съм имала чувството, че дори, не ме забелязва.

— Толкова се радвам да те видя. Как разбра, че се изнасяме днес?

— Не съм — отвърщам и я прегръщам. Притискам я към себе си за няколко секунди: тя вероятно няма да иска да ме прегърне отново, когато чуе онова, което имам да им кажа. Вероятно няма да иска да ме види повече. Но трябва да го направя. Колкото и да боли, трябва да го направя и да приключвам. Рони искаше да дойде с мен, но полицията я задържа по-дълго, за да я разпитат за чичо й.

Освен това как бих могла да й се доверя отново? Тя ме излъга. Дори онази нощ в апартамента ми в Брайтън, когато се държеше сякаш

ми е казала всичко, пак ме лъжеше, пак криеше нещо.

Родителите ми седят в креслата, в които винаги са седели. Радвам се, че е така, че са тук, в задната стая, във всекидневната, която е точно до кухнята. Още преди да си тръгна, избягвах тази стая, която беше предимно за важни гости. Винаги съм я свързвала с деня, в който господин Дано дойде да убеди родителите ми, че начинът, по който ме докосваше и нещата, които ме караше да правя, са нещо съвсем нормално и аз съм разбрала погрешно. Всяка част от тази стая ми напомня как той пиеше чай, ядеше бисквити и казваше на родителите ми, че получавам главната роля в „Лешникотрошачката“. Изнасили ме за първи път на следващия ден и ми каза, че вече може да прави каквото си пожелае с мен, защото никой няма да повярва и на една моя дума.

— Ралф! Скъпи! — вика Саша близо до ухото ми. — Скъпи! Ника е тук!

— Ника? — пита Ралф. Чувам го на горния етаж, после слиза по стълбите. Върви бързо по коридора към мен и ме прегръща.

— Ника! Господи, колко се радвам да те видя! — възкликва той. — Саша не е на себе си от щастие, откакто ти се появи. Не е на себе си. Аз също, очевидно. Трейси-Ди няма търпение да се запознае с теб. Тя сега е на училище, но по-късно, нали?

Не помня Ралф да е бил толкова приказлив, никога. Никога. Или пък да се е радвал толкова на присъствието ми. Опитвам се да превъртя спомените, както превъртам песните в плейъра си, за да намеря време, когато Саша и Ралф са били толкова загрижени за мен. Но Саша почти не се задържаше у дома. Тя беше предимно с Ралф, защото се опитваше да избяга от атмосферата, в която живеехме.

— Е, ако това не е доказателство колко се радваме да те видим! — казва Саша. — В случай че си забравила, Ралф никога не говори толкова много.

Родителите ми не са продумали. Вероятно са в шок, ако трябва да съм честна. Аз също съм в шок от факта, че пак съм тук, пак виждам това място, пак виждам тях. Нищо не се е променило за толкова години. Нищо основно поне. Килимите изглеждат нови, но са подобни на старите, тапетите са нови, но със същите шарки. Мебелите изглеждат стари и ми напомнят за мебелите, когато живях тук, когато това беше „дом“.

Те изглеждат същите. Мама е съвършена, както винаги: спокойна, дрехите и са безупречни, гримът — внимателно положен. Мисля си, че госпожа Дано ми заприлича на нея, когато я видях за първи път — красива жена, която се поддържа добре и винаги изглежда добре, каквото и да става. Баща ми е с удобни дрехи, както винаги: когато се прибере от работа, си сменя костюма с ежедневни панталони и тениска с дълги ръкави. Предполагам, че вече е пенсионер. Не съм питала Саша за тях; нямах сили.

— Осъзнавате ли, че микробусът е широко отворен? — казвам на Саша и Ралф.

— Какво? — пита Ралф, опитва се да погледне Саша и към микробуса навън едновременно. — Саша!

— Не съм виновна аз, ти товариш багажа — сопва се тя. — Е, хайде, не стой така, върви да видиш дали липсва нещо. Тъпчо.

— Ти си тъпчо!

— Не, ти.

— Не, ти.

Те продължават така до вратата и ме оставят сама с моите тихи, притеснени родители.

— Вероника — обажда се първи татко.

— Здравей, татко отвърщам. — Здравей, мамо.

Тя запазва мълчание, отдалечена, дистанцирана. Предполагам, че съм я наранила много силно, когато си тръгнах. Трябвало е да обяснява отсъствието ми на семейните събирания; трябвало е да обяснява защо съм по всички вестници и списания, прочута с това, че взимам наркотици, наричам се Ника и си провалям живота. Баща ми вероятно е успял да го понесе по-леко, да го игнорира — все пак той имаше син, който бе важен човек и работеше в Ситито. Не, дъщерите са отговорност на майката. Майката трябва да им показва как да станат жени, да бъде пример за скромност, достойнство, благоприличие и интелигентност. По-малката дъщеря трябваше вече да е омъжена и с деца. Ако не, виновна е майката. Моята майка. Всичко, което направих, е отражение на нейните качества като майка. Вече го разбирам. Разбирам защо не можа да приеме онова, което ѝ казах за господин Дано — защото то означаваше, че се е провалила. Ако думите ми бяха истина, значи тя бе отгледала дъщеря, която не може да казва „не“, беше отгледала курва. Нямаше значение, че той ме принуждаваше; тя

не искаше да бъде майка на дъщеря, за която някой — а те щяха да са много — ще пита как така се е оставила да бъде изнасилвана постоянно от човек, който ѝ преподава балет. Научих много в библиотеката в Бирмингам. Четох и препрочитах всяка книга, която имаше връзка със случилото се с мен, първо като дете, после като тийнейджър, накрая като жена, която живее с мъж, който бавно разкъсва душата ѝ.

Прочетох различни теории, различни мисли, безброй обяснения. Знам тези теории така добре и мога да разбера дали са правилни или грешни и как понякога пасват идеално на живота ми. Но след всички мисли и след проумяването идва това: родителите ми не ми повярваха. Те повярваха на човек, който изнасилва дъщеря им, вместо да послушат същата тази дъщеря, която бе дръзнала да им каже истината. Те бяха убедени, че това е мой проблем и могат да го игнорират.

Родителите ми не ми повярваха.

Мама се обръща да погледне баща ми.

— Както вече казах, не мисля, че ще успеят да съберат всичко в един микробус. Но пък какво ли знам аз? Никой не ме слуша за нищо.

Тук съм повече заради майка си, отколкото заради себе си.

— Защо си дошла, Вероника? — пита баща ми.

Някъде отзад чувам как Саша и Ралф се приближават. Добре, добре. Ще го кажа на всички, за да могат да смелят новината и да решат до каква степен съм опозорила семейното име — отново.

— Дойдох, защото трябва да ви кажа нещо — отвърщам. Внезапно, почти неистово, ми се приискава Рони да е с мен, за да мога да хвана ръката ѝ и да почерпя сила от физическото ѝ присъствие. — Не знам дали помните другата Вероника Харпър? Е, снощи тя отиде в дома на бившия ни учител по балет господин Дано, за да му отмъсти заради... — Още не мога да произнеса тази дума. Почти не мога да я помисля, камо ли да я произнеса. — Искаше да го убие, защото тормозеше нея и мен толкова много години.

— Какво? — пита Саша. Влиза в стаята и ме гледа объркана и ужасена. — За какво говориш?

— Знам, че не ми повярвахте тогава, но след снощи той вече е разследван заради много случаи на сексуално посегателство над деца. Полицията казва, че вероятно е посегнал на още много момичета, освен на мен и Вероника, затова сигурно всичко скоро ще излезе по

вестниците. Няма да споменат имената ни, но исках да ви кажа, преди да се случи, защото неговото име ще бъде оповестено. Така ще имате време да измислите какво да кажете или да решите, че почти не помните този учител по балет и не помните да е правил нещо нередно с дъщеря ви. Както и да е. Реших, че заслужавате да го знаете.

— За какво говори тя? — пита Саша родителите ми. Те мълчат и тя пак се обръща към мен. — За какво говориш?

— Не мога да го повторя, Саша. Почти цяла нощ говорих за това с полицаите и не мога да го повторя пак. Просто реших, че трябва да знаете, защото ще се разчуе и вероятно ще ида в съда да свидетелствам, ако се стигне дотам. И повечето хора ще разберат, че той е живял и преподавал тук, и е правил това предимно с най-изтъкнатите си ученички, сред които бях и аз.

Лицето на Саша започва да трепери — сякаш ще се разплаче всеки момент.

— Ти... ти си им казала, че този човек те е насилвал, и те не са направили нищо? — пита ме тя.

Тод също, искам да кажа. Тод също ме тормози с години и ме изнасилва по друг, по-подмолен начин. А от всичко, което прочетох, разбрах, че ако ти се е случило като дете, особено ако не си казал на никого или никой не ти е повярвал, вероятно ще попаднеш в подобна връзка като възрастен. Има голяма вероятност да се окажеш с човек, който също ще те насилва. Следваш модел — ако някой те е използвал и е преминал границите ти, ако винаги си правил това, което искат другите от теб, ако не очакваш да получаваш добро отношение, ти си благодарен и на най-малкото.

Сестра ми се обръща рязко към родителите ми.

— НЕ СТЕ НАПРАВИЛИ НИЩО? — крещи тя. Гневът ѝ е толкова неочакван, че отстъпвам назад. Не съм вярвала, че някой ще се застъпи така за мен.

Ралф слага ръка на рамото ми и аз се стряскам толкова силно, че едва не подскачам.

— Много съжалявам, Ника — шепне той. — Нямах представа. Това не е трябвало да ти се случва.

Саша идва при мен, сграбчва ме в прегръдка и ме притиска към себе си.

— Защо не ми каза, Ника? Защо не ми каза?

Никога не сме били толкова близки; не и както трябва да бъдат близки две сестри. Но така или иначе...

— Нямахте да понеса, ако не ми повярваш. Мама и татко не ми повярваха — и нямахте да мога да живея в една стая с теб, ако и ти не ми вярваш.

— Това е толкова ужасно — казва тя. — Вече всичко добива смисъл, защо се затвори така в себе си. Аз бях твърде заета да се опитвам да бягам от ужасната атмосфера у дома, че не го забелязвах съвсем. Никога не съм разбирала защо си тръгна и дори не помисли да се върнеш. Затова продължавах да ти изпращам пощата — просто исках да поддържам някаква връзка с теб, да знаеш, че имаш връзка с някого. Не разбирах защо не искаш да говориш, защо... не мога да повярвам, че не са направили нищо.

Саша ми вярва. Ралф ми вярва. Двама души ми повярваха още щом им казах.

Саша ме пуска, обръща се към родителите ми.

— Не мога да повярвам, че толкова време съм живяла с вас и ви позволявах да се грижите за Трејси-Ди, когато всъщност сте защитавали човек, който е изнасилил дъщеря ви. Е, стига толкова, Ралф — казва тя през рамо, — вземи всичко, защото няма да стъпим повече тук. Не ми пука дали ще се наложи да изхвърляме нещо, но трябва да изнесем всичко наведнъж.

Тя плъзга ръка в моята.

— Хайде, Ника, идваш при нас.

— Не, не, няма проблем. Аз си имам живот и работа в Брайтън — казвам ѝ. Думите ми се струват някак странни, нищо не ми изглежда реално или осезаемо. Сякаш съм пълен с хелий балон — лек и готов да се отнесе нанякъде. Ако затворя очи и пусна ръката ѝ, ще се понеса. Всичко е малко нереално, защото за първи път ми повярваха веднага.

— Не, Ника. Няма да приема това. Имаш нужда някой да се грижи за теб известно време. Тя остава с нас, нали, Ралф?

— Да — вика той от коридора. Действа бързо; изнасянето, което досега вървеше бавно, някак небрежно, доколкото мога да съдя по атмосферата в къщата, когато влязох, сега става почти трескаво.

Саша ме извежда навън и ме настанява на предната седалка на микробуса, после се връща в къщата, за да помогне на съпруга си.

Мама така и не ми продума, мисля си, докато седя в микробуса, застопорена там, сякаш Саша завърза връвчицата на балона.

Дори след всички тези години съмненията на майка ми към мен си остават. Аз не съм дъщерята, която е искала, не съм момичето, което е искала да отгледа. Чудя се дали щеше да ме харесва, да ме предпочита, ако просто бях мълчала и търпяла през всички тези години. Да не би и тя да го е преживяла?

Помня как ме гледаше понякога, как се взираше в мен, сякаш не може да проумее какво толкова е станало. Когато не ядях, когато седях и се взирах в нищото, когато повръцах преди уроците по балет, понякога я виждах как ме гледа, като че ли правя от мухата слон. Това се случва на всяко момиче — сякаш ми казваше изражението й. — Защо го превръщаш в такъв голям проблем?

Бързо и решително прогонвам тази мисъл. Никой, преживял такова нещо, не би оставил и друг да го преживее, нали?

— Ние ще се грижим за теб — казва Саша, когато се качва в микробуса. — Ще останеш колкото искаш, защото сега най-важната си ти.

РОНИ

Брайтън, 2016 г.

Те ни вярват. Те вярват на Вероника Харпър и Вероника Харпър. Те вярват, че той ни причини това; те започнаха разследване и ще се свържат с всички настоящи и бивши ученички, за да видят коя от тях ще говори с тях.

Те ни вярват. И един от полицаите дори ни се извини (поотделно), че не са ни вярвали толкова години. Не знам какво е казала Ника или какво е почувствала, но се надявам, надявам се, надявам се, че това, че ни повярваха този път, ще ѝ помогне. Това не може да изличи миналото, но може да направи бъдещето по-хубаво. Поне се надявам. Тя излезе от полицията преди мен. Аз трябваше да остана, за да им разкажа всичко за чичо си. Те искат да разследват и него. Не само заради онова, което ми стори, но и заради престъпленията срещу братята ми. Ще говорят с Брайън и Деймън, за да разберат какво искат да се направи.

Госпожа Дано вероятно ще бъде съдена за опит за убийство; очаква се съпругът ѝ да се възстанови напълно от случилото се миналата нощ. Казах на полицаия, който ме разпитваше, че това е добре, но част от мен иска да беше иначе. Признавам го, защото сега изповядвам всичко. Всичко.

Най-сетне признах всичко. Всичко в мен беше изречено и повторено. И то не на човек, който ще ми отвърне да кажа „Отче наш“, ще изслуша угризенията ми и после ще опрости греховете ми, а на друг. По някое време ще отида на изповед и ще кажа всичко на свещеника, ще разкрия наистина сърцето си, че не можех да се отърва от мисли за отмъщение, че не можех да простя и че не можах да помогна на умиращ човек. Да, може да не съм вече монахиня, но както обясних на Клиф, това е призвание, а не работа. Все още се чувствам като монахиня и знам, че би трябвало да се държа като такава. Но засега най-важно ми се струва, че се изповядах.

Освободих се от бремето и едновременно с това пак усещам бреме.

Откакто съм в Брайтън, искам да отида в апартамента на Ника, да я видя, за да ѝ кажа отново, че съжалявам. Но това ще е заради мен, не заради нея. Това ще е поредният опит да я накарам да ми прости, когато има всички основания да не го прави. Надявам се, че се е обадила на Маршал и се е свила в прегръдките му, обливана от обожанието, което той очевидно изпитва към нея. Надявам се, че не е сама и има кой да се грижи за нея.

Надявам се, че това е началото на следващия етап от живота ѝ. Със сигурност е начало за мен.

Седя тук, във фоайето на полицейския участък, и чакам татко да ме вземе. Свила съм колене към гърдите си и съм облегла глава на тях. Надявам се той да не се бави много.

21.

НИКА

Брайтън, 2016 г.

Нямаше ме почти три седмици.

Саша не искаше да ме пусне и аз установих, че не мога да си тръгна, защото и аз не го исках.

Спах в тяхната малка спалня за гости, в която имаше само легло, кръгло килимче на пода и лампа до леглото. Спах много, понякога проспивах почти целия ден, събуждах се, обръщах се и заспивах отново. Нощем миналото често ме измъчваше: тревогата се прокрадаваше в мрака, проникваше в ума ми и ме държеше будна със своите полубезформени спомени и ужасяващи проблясъци.

Моята по-голяма сестра се обади в работата ми и им каза. Просто така. Би трябвало да ѝ се ядосам, че не ме попита дали искам да им каже, но тя мисли, че няма от какво да се срамувам и не съм направила нищо лошо, и е готова да се нахвърли срещу всеки, който се усъмни в това. Госпожа Насър очевадно е проявила голямо разбиране и отказала на любезното предложение на Саша да ме замести, за да си запазя работата.

Често чувам Саша и Ралф да говорят нощем и знам, че тя се обвинява, че не е забелязала нищо. Обвинява се, че не си е била у дома, че не сме били достатъчно близки, за да ѝ кажа.

Не си виновна ти — искам да ѝ кажа. — Никой не е виновен — само той.

Тя отиде да се види и с бащата на Рони. Да му каже, че Рони трябва да спре да ми звъни засега.

— Много ми домъчня за него — обясни ми след това. — През повечето време седяхме и мълчахме, защото не знаехме какво да кажем. Изглежда все едно някой го е разкъсал, парче по парче. Изглежда толкова съсипан, но се опитва да се държи заради Рони. — Както аз заради теб — добавя безмълвно.

Изпратих на Маршал съобщение, че ще отсъствам няколко седмици и ще се свържа с него, когато се върна. А се връщам сега. Върнах се. На работа съм, смятам да се видя с Маршал, да говоря с

него за всичко, което е прочел напоследък във вестниците. Той знае, че познавам господин Дано и че историята ме е потресла, но не знае всичко.

Мисля, че намерението ми да кажа на Маршал върна Тод в мислите ми. Може би защото казах и на него и той го използва, за да ме тормози и наранява. Доставяше му някакво извратено удоволствие, а тогава аз не познавах друго отношение. Изчетох всичко за това в библиотеката и можех да погледна назад и да го видя, но едва сега мога и да го почувствам. Рони започна да пие, да взима дрога и да спи с по-възрастни мъже, защото смяташе, че това заслужава. При мен тази роля пое Тод.

Когато мисля за него, винаги стигам до Рони. Толкова сме свързани, историите ни са така преплетени една в друга, като дървета, израснали от един корен — дори след години на раздяла стъблата на нашите истории пак се преплитат. Ние сме като музика на нотен лист: ноти за дясна ръка и ноти за лява ръка, изсвирени заедно, за да бъде песента завършена.

Не съм я виждала. Тя послуша Саша и спря да ме търси, което е най-доброто и за двете ни. Това ми даде шанс да искам да говоря с нея. Ако ми беше пред очите постоянно, щях да искам да се махне. А сега искам да говоря с нея. Сега, след като ни повярваха, след като други хора започнаха да говорят за господин Дано, светът и за двете ни е различен.

Излизам от служебния вход на хотела към широката уличка зад него. Винаги се изумявам колко е обширно това пространство, въпреки че в тази част на Брайтън всичко е тясно и сбутано, сякаш сградите са се сгушили една в друга, за да се пазят от силните ветрове, които идват откъм морето. Обикновено тук отвън стоят поне трима-четирима души от персонала, пушат, пият кафе или пък клюкарстват за някой друг, който работи в сградата. Днес е празно. Светлината изтлява и небето скоро ще стане светлосиво, знак, че вечерта приближава, а после и нощта.

Рони. Мисълта за нея препуска през мен, както преди месеци, когато Джъдж реши да ми отмъсти. Трябва да спра — мисълта за нея с така мощна, че се втурва през тялото и ума ми като силна вълна, която едва не ме поваля. Рони. Поемам дълбоко дъх и го задържам. Когато усещам прииждането на паниката, си напомням, че трябва да дишам.

Дишам. Точно това съветват книгите; да дишаш. Това потиска паниката и успокоява ума. Посягам към джоба си, вадя плейъра. Обикновено не съм със слушалки, когато вървя по улиците, не се чувствам в безопасност, ако не чувам какво става около мен, но след дишането музиката е следващото, което може да ми помогне.

Някакво шумолене вляво не успява да отклони вниманието ми от развиването на слушалките. Трябва да дишам. Дишай. Още шум, после стъпки, и тогава усещам ръка на гърлото си, блъска ме назад към стената.

— Здравей, Ейс — чувам гласа на Джъдж в ухото си, тялото му ме притиска към стената, ръката му бавно смазва гърлото ми. — Отдавна не сме се виждали.

Затварям очи, но още чувам дишането му, усещам миризмата му.

Вече не ми се умира. Рийс би се гордял с мен. Сега имам причина да не ми се умира. Всички тези мисли и чувства си отидоха, защото вече съм свързана, защото вече имам дом, имам хора, които ми вярват.

— Не се ли радваш да ме видиш, Ейс? — шепне той в ухото ми. — Толкова време те търся. Знаех, че няма да чакам дълго, преди да вбесиш някого толкова, че да те хвана. Една мила дама ми съобщи за теб. Каза, че си с нова прическа, нови очила и ново име. Дори ми каза къде работиш — мило, нали? — Той клати ръка, за да ме накара да кимна. — Да, мило е, Джъдж — казва вместо мен.

Отварям очи, той сваля очилата ми и ги хвърля настрана, за да може да ме гледа право в очите.

Чудя се дали вижда в тях тази мисъл: Не искам да умра. Не искам да умра и не искам да умра така.

— Сбърках преди всички тези години — казва той. — Трябваше да приключа с теб още когато отказа да се подчиниш. Но човек трябва да внимава, нали? Ако на улицата решат, че не си честен, няма да играят по правилата, накрая загубите ще станат много и ще се наложи да се постараяш доста, за да намериш нови попълнения. — Притиска устни до ухото ми, вероятно изпитва удоволствие, когато потръпвам. Той обича този миг, когато човекът потръпва. Това му показва, че жертвата е разбрала кой е шефът. — Това беше грешка. Аз не правя

много грешки, но трябваше да смажа теб, а не друсаното ти приятелче. Мислех си, че това ще те държи във форма, може би дори ще те накара да продаваш за мен, но пък той си въобрази друго. Въобрази си, че може да ме победи. — Притиска се още повече в мен. — Изгубих всичко заради теб, Ейс. Уж верните ми хора се обърнаха срещу мен, изплашени за собствените си кожи. Успях да се спотайвам достатъчно дълго, докато те намеря. Няма да си струва, но все ще е нещо.

Преди бях Грейс Ейс Картър, невидима и незабележима. Никого нямаше да го е грижа, ако умра в някоя уличка, ако ме убие наркодилър, с когото съм била достатъчно глупава да се забъркам. Сега съм Вероника Харпър. И съм била голяма глупачка да мисля, че това не се случва с всички, видими или не.

— Не го прави, Джъдж — казвам. Скоро някой ще дойде. Знам, че ще дойде. Тази уличка е зад оживен хотел, през нея се минава направо към крайбрежната. Някой ще дойде и ще сложи край на това. Ако успея да говоря достатъчно дълго, все някой ще дойде. — Не знаех, че Рийс ще отиде в полицията. Наистина не знаех. Той беше против това. Отряза ме, когато му го предложих. Не знаех. Моля те, моля те не го прави. Каквото и да е намислил. Защото нямам представа какво е. Наистина ли ще го направи тук? Когато всеки миг може да се появи някой?

Внезапно той приближава така близо лицето си, че мога да преброя всичките му пори. Изглежда изморен, отчаян; сега е лишен от обичайния лукс и е като всички останали, които използваше и тормозеше.

— О, Ейс, много ми е приятно да те чуя да се молиш отново. Цял живот бих го слушал. — Рубинът в предния му зъб просветва всеки път, щом разтвори устни. Той няма какво да губи, очевидно е. Човек, който няма какво да губи, е способен на всичко.

Но всеки миг някой ще се появи. Някой ще дойде и ще ме спаси. Мислех си, че съм се отказала от надеждата за спасение, но не е така. Не и сега, когато знам, че има хора, които ще ми повярват, че има хора, които ще се грижат за мен, ще ме обичат. Искам да бъда спасена. Искам някой да се появи иззад ъгъла, да излезе от хотела и да ми помогне.

— Моля те, моля те.

— О, Ейс, да, точно така ми харесва.

Някой ще ме спаси. Знам го.

Той внезапно се отдръпва и за миг мога да си поема дъх. Но се е отдръпнал, за да може да замахне и да забие юмрук в корема ми. Превивам се от болка и притискам мястото на удара.

— Чао, Ейс. Никога не ме забравяй, нали, скъпа?

Стъпките му се отдалечават, не тича, просто ходи бързо, човек, който бърза да се махне оттук. Човек, който дори не поглежда към жената, която е нападнал. Поне беше само това, поне реши само да ме удари и да ме пусне. Може би не е чак толкова лош, за колкото го мислех — може би, също като при Тод, и Джъдж в действителност не е така страшен като мисълта за него. Опитвам да се изправя, но не мога, затова пристъпвам напред. Махни се оттук, Ника. Колкото по-скоро се раздвижиш, толкова по-бързо ще се махнеш оттук. Успявам да направя една крачка, принуждавам се на втора и спирам. Трябва да спра. Този удар... беше много силен. Толкова силен, че не мога да дишам. А ръката ми е мокра. Лепкава и мокра.

Свалям ръка от корема си и се вирам в нея: нещо лепкаво и червено покрива пръстите и дланта ми. Устата ми се изпълва със слюнка и вкус на желязо; вихър от светлина се върти в главата ми и после изчезва. Препъвам се... залитам... падам...

Никой няма да дойде, нали? Никой няма да ме спаси. Това беше. Тук е краят на Вероника Харпър, на Ники Харпър, на Грейс Ейс Картър, на Ника Харпър. Тук свършва всичко. Вече няма да бъда невидима, защото ми се струва, че сега всички ще ме видят. Всички ще ме видят, когато...

РОНИ

Лондон, 2016 г.

Моля се за Ника. Молах се за нея всяка нощ, когато не знаех къде е. Щом поех пътя да стана монахиня, тя беше в молитвите ми. Когато станах монахиня, после сестра, а след това отново монахиня, Ника присъстваше във всяка моя молитва.

Липсва ми.

Липсва ми така силно, че е като болка, която не мога да облекча. Затова се моля за нея, моля се да е добре, където и да е, да знае колко много я обичах и колко много я обичам все още. Светът не ми се струва същият без нея. Върнах си я за толкова кратко, толкова много неща исках да ѝ кажа. И сега няма да имам шанс. Загубих единствената си най-добра приятелка.

Това ли е животът, който трябваше да водя? Без нея? Не знам. Не знам. Моля се за нея, макар че съм ядосана на господ. Вече мога да го кажа, мога, защото знам, че той няма против да се усъмняваш в него. Обичам го, винаги ще го обичам. Защото моят бог ме обича, той ми е дал свободна воля и ми е позволено да му се ядосвам, да не го разбирам, да го поставям под съмнение. Знам, че неговият промисъл ще се разкрие с времето, но сега съм ядосана и ме боли, и все пак все още го обичам с цялото си сърце.

Гневът ми към татко вече изчезна. Все още го усещам понякога, но не като преди. Той все така се опитва да го приеме, да намери път напред, защото мама отказа да участва в процеса по развода. Не само това, тя — явно — отново е жертва, защото стореното от господин Дано е по вестниците и хората се питат що за майка е, тъй като тя е нямала никаква представа какво се случва със специалните му ученички.

Полицията все още търси чичо и се надявам, че той усеща приближаването им, както аз усещах неговото, когато бяхме сами в къщата; надявам се да се чувства зле, безпомощен и абсолютно ужасен.

Очаквам божия промисъл за мен да се разкрие. Междувременно просто замествам в гимназията на Чизуик и се моля за Ника при всяка възможност. Защото само това мога да сторя.

Никога няма да забравя как я видях за първи път, когато постъпих в нейното училище. И после я видях отново в балетната школа, когато нейното лице изразяваше точно онова, което аз си мислех: Искам да стана балерина. Искам да бъда от онези специални ученици, които ще изминат целия път.

Толкова много ми липсва. И мога единствено да се моля за нея и да се надявам, че някой ден ще я видя отново.

РОНИ

Лондон, 2016 г.

— Госпожице! Госпожице! Госпожице Харпър!

Аз съм в друг свят и чувам името си само след като го изкрещават. Спирам на тротоара пред гимназията. Късно е и съм тръгнала към дома. Не исках да се прибирам при родителите си и при лудостта у дома. Трябваше да се изнеса, но не искам да оставям татко. Той търси къде да живеем и снощи каза, че може би е намерил място.

Обръщам се бавно и виждам, че Гейл тича към мен, маха с ръка, за да привлече вниманието ми. Зад нея, със скръстени на гърдите ръце и изражение, което ми подсказва, че би ме зашлевила, ако можеше, стои майка ѝ. Ето така съм си представяла, че трябва да се държат всички майки, когато разберат, че дъщеря им или синът им са били тормозени. А не като моята майка.

— Здравей, Гейл казвам. Толкова се радвам да я видя. Семейството ѝ се изнесе от Чизуик, след като започна разследването срещу втория ѝ баща, затова не съм я виждала преди лятната ваканция и след това, когато започнах да преподавам тук.

— Чаках те — казва тя, когато спира пред мен. — Ема каза, че си се върнала тук, но вероятно скоро ще напуснеш. Исках да ти благодаря.

— Да ми благодариш? Аз не успях да ти помогна, Гейл — напомням ѝ. За да получа потвърждение, поглеждам през рамо към майка ѝ, която също се взира в мен.

И Гейл поглежда през рамо към своята строга майка.

— Мама ли ти каза така? — Свива рамене. — Сигурно е права в някакъв смисъл. Но когато ми трябваше приятел, ти беше до мен. Макар че си странна и си учител. И нещо като монахиня. Не че имам нещо против монахините. Казах на мама, че ако беше отишла в полицията или ѝ беше казала, щях да отричам. И тогава щеше да стане по-лошо, защото никога нямаше да мога да ѝ кажа истината. Казах ѝ, че ти направи точно това, от което се нуждаех — изслуша ме, повярва

ми и ми каза, че ще си до мен, окуражи ме да говоря. Обясних го на мама.

— Но тя още ме мрази, нали?

Гейл свива рамене.

— Да, малко е упорита.

— Изглеждаш много по-добре, Гейл, толкова се радвам.

— Преструвам се, госпожице. Не постоянно. Понякога наистина се чувствам добре, но когато не е така... се преструвам.

— Но не се преструвай прекалено много, става ли? Майка ти трябва да знае кога не си добре, за да може да те подкрепи. Тя не може да изличи болката, но много те обича и ще е винаги до теб. — Не знам дали съм права, но ми се струва добър съвет и вероятно ще помогне на Гейл да не се изолира и да даде шанс на майка си да ѝ помогне.

— Сега ще тръгвам — казва тя. — Мама ме пусна само защото ѝ казах, че ще дойда и без разрешение. Не беше много доволна, когато ѝ казах, че искам да те видя. Ще го преодолее. — Вместо да се отдалечи, пристъпва напред. — Може ли да те прегърна?

— Само ако майка ти е съгласна — отговарям.

Гейл се обръща.

— МАМО! — крещи. — МОЖЕ ЛИ ДА ПРЕГЪРНА ГОСПОЖИЦАТА?

Без да сваля очи от мен, майка ѝ кима бавно. Гейл се хвърля в прегръдките ми, почти ме завърта.

— Благодаря ти — казва тя. После си тръгва, маха ми, подскача към майка си. Майка ѝ я прегръща през раменете и се отдалечават. Усмиввам се, опитвам да се свържа, опитвам да покажа, че разбирам какво чувства. Тя само ме поглежда и отминава. Не я виня. Как бих могла да я виня, след като се държи точно както исках моята майка да се държи преди всички тези години?

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО НИКА

Хоув, 2017 г.

Трябваше да съм мъртва.

Това е — с две думи.

Казват, че съм лежала там поне десет минути. Десет минути и никой не е излязъл да изпуши цигара, да пие кафе, да си тръгне от работа или да мине направо към крайбрежната.

Трябваше да съм мъртва.

И никой не знае защо не съм. Бях изгубила много кръв, оръжието му бе засегнало жизненоважен орган, а здравето ми не беше особено добро след всички години на лишения.

Предполагам, че знам защо съм още тук, но не мога да го кажа на никого. Ще ме помислят за луда. Аз се мисля за луда, а бях там.

Като че ли се включвах и изключвах. Тъмнината се разнасяше за миг, отстъпваше на ярко бяла агония, последвана от усещане за безтегловност, сякаш се отнасях. Но моята котва, онова, което ме свързваше със света, беше някой, който шепнеше думите от „Африка“ на Тото в ухото ми. Всеки път, когато се включвах, чувах думите, съвсем ясно, и се вкопчвах в „Серенгети“ и неговата неуместност. В мисълта колко е глупаво да сложиш тази дума в песен, както бях казала на Маршал преди месеци. Това ме задържа тук, но не мога да го кажа на никого.

Вече съм излекувана. Зашита отвътре, защита отвън, раната е зараснала, белегът все още личи. Всички знаят, че съм излекувана. А още ме боли. Не казвам на никого, не искам да знаят, че още боли. Постоянно. Напомняне, вероятно, колко близо съм била до смъртта.

Хванаха Кийт Иън Джун, наричан още Джъдж, няколко дни след опита да ме убие. Детектив-сержант Бренан от Бирмингам ми разказа как са го заловили, но не го слушах много внимателно. Тогава не бях много на себе си, а по-късно не посмях да попитам, за да не решат, че се вкопчвам в лошото, вместо да мисля позитивно.

Видях Кийт Иън Джун във вестниците, изглеждаше доста жалък, но аз пак се изплаших. Не би трябвало, вече бях в безопасност, но не можех да кажа на никого, че вече се плаша от всичко. Сега, когато разбрах колко много ми се живее, колко много искам да бъда тук, всичко ме плаши, защото всичко може да ме нарани. Всъщност това е добре, защото означава, че съм способна да чувствам и да се грижа за себе си. Вече се възприемам като важен човек, който заслужава да бъде обичан.

Всъщност точно Джъдж, големият престъпник, наркопласьор и сводник, реши да сложи край на живота си в затвора след три ноци. Детектив-сержант Бренан от Бирмингам дойде да ми каже, че според него Джъдж е получил известна помощ в това отношение, защото бил забъркан с опасни хора, но никой нищо не можел да докаже, затова нищо не можело да се направи.

Когато видях детектив-сержант Бренан за втори път, се зарадвах, защото си мислех, че ще ми каже какво става с Рийс. Когато го попитах, той се смути. После призна всичко:

— Именно Рийс поиска да си тръгнеш — обясни ми той. — Отидох да го видя онази нощ, когато ти дойде в участъка, и той ми каза, че ако те убедя да си тръгнеш завинаги, за да водиш живота, който трябва да водиш, ще свидетелства срещу Джъдж и ще доведе още много хора, които ще направят същото. Трябваше да го преместим, за да го защитим — ново име, нов живот. — Веднага разбрах защо Рийс го е направил: никакви дългове. Той знаеше, че именно неговите действия станаха причина да се забъркам с Джъдж, и е искал някак да оправи нещата. Полицаят добави: — Попитах го дали иска да ти предам нещо, ако те видя отново, и той каза: „Кажи й — аз също.“. Не знам дали си наясно какво означава това? Но тъй като вече е защитен свидетел, не можеш да се срещнеш с него.

Всъщност тайничко наистина се надявах, че някога ще го видя отново, ще се срещнем и всичко ще бъде наред. Тази мечта си отиде. Рийс, какъвто го познавах, не съществуваше. Но той ме обичаше. Точно както аз обичах него. И се вкопчвам в това.

Родителите ми дойдоха да ме видят в болницата, защото така бе редно — случаят се появи във вестниците, нямаше как да ме пренебрегнат и да обяснят на приятелите си защо не са го направили.

Седнаха на столовете за посетители и след цял час мълчание си отидоха, изпълнили задължението си.

Саша обаче почти се пренесе тук, за да се грижи за мен, но успях да я убедя, че съпругът ѝ и дъщеря ѝ имат нужда от нея в Лондон, така че трябва да се върне при тях.

Маршал ми подава ръка и ми помага да изляза от колата.

— Сигурна ли си? — пита ме. След като излязох от болницата и накарах Саша да си отиде, той се грижи за мен и ставаме все по-близки. Прекарваме много време заедно, слушаме музика, разговаряме и се смеем. Смеем се толкова много, че почти забравих какъв бе животът без толкова много смях. Понякога дори правим секс и любов. Той знае всичко за мен, защото е описано с подробности във вестниците. Благодарна съм им. След всички тези години, в които криех лицето си и истината, сега вниманието на пресата не ми пречи. Вестниците казват това, което на мен ми е трудно да кажа, те помогнаха да бъдат намерени и други хора, чийто живот е бил съсипан от мъжа, който ме учеше на балет, казаха на Маршал какво се е случило и няма нужда да го правя аз. Той вече знае почти всичко за мен и не се държи по-различно, все още иска да прекарва почти цялото си свободно време с мен.

— Сигурна ли си? Да. Не. Но трябва да го направя.

Мога да вървя, добре съм, излекувана съм, но боли. Мисля, че знам как да облекча болката.

Елиза си отиде. Апартаментът ѝ беше продаден, вещите ѝ бяха опаковани и изчезнаха от сградата почти за един ден. Тя уж постъпи в клиника, но ми се струва, че Маршал си го повтаря, за да се чувства по-добре, задето се обади на родителите ѝ и им каза всичко. Тя призна, че се е обадила на Джъдж за мен, за да защити Маршал. Била ужасена, че той едва не ме уби, но мисля, че това беше капката, която преля чашата. Маршал стигна предела си; вече разбра какво е сурова обич.

Бавно и постепенно стъпвам на паважа пред каменните стъпала на тази сграда в Хоув, недалеч от Брайтън. Не е нужно да се движа толкова предпазливо, но както казах, боли. Наистина боли. Улицата е тиха и спокойна, къщата също изглежда красива и спокойна. Синята врата е затворена, затова мога да седна на горното стъпало и да чакам.

— Обади ми се, когато си готова да тръгнеш — казва Маршал. Притиска устни в моите, затваря очи, опира чело в моето за миг.

Когато се отдръпва, се взира в очите ми и ми се усмихва, още един начин да ми каже колко ме обича. — Аз... е, знаеш.

От известно време се опитва да ми го каже, но съзнава, че не съм готова да го чуя изречено с думи. Със сигурност не съм готова да го изрека. Но го изпитвам, той също, и двамата го знаем.

Усмихвам му се, надявам се, че вижда обожанието ми.

— Аз също.

Накрая входната врата се отваря и чувам стъпки. Не съм я виждала от седем месеца. Не можех. Тя се опита да дойде в болницата, в апартамента ми, не спираше да се обажда. Но не можех. Просто не можех.

Шест... седем... осем и тя сяда до мен.

— Откога чакаш тук? — пита ме.

— Достатъчно дълго. Няма къде другаде да съм точно сега.

— Мислех си, че вече никога няма да те видя.

— И все пак се премести чак в Хоув, за да се увериш в това — отвърщам.

— Не е само заради теб. Тук ми харесва, имам чувството, че се вписвам добре. И е тихо. Най-сетне успях да зърна божия промисъл за мен и това е част от него. Тишината е тук. Освен това си намерих страхотна работа, работя в приют за бездомни и даже си имам нещо като гадже в Лондон. Виждам се по-често и с братята си, защото сега сме само с татко и те ни посещават редовно.

Затварям очи. Мисля за всичко, което искам да й кажа. Щях да я разбера, ако ми беше казала, че господин Дано не я е докоснал повече. Достатъчно зле бе, че се случва с мен, никога не съм искала и тя да минава през това. Нямахше нужда да лъже.

— Коя е песента, която се срамуваш, че слушаш отново и отново? — питам я.

— Ами, не съм мислила за това. „Африка“ на Тото. Глупава песен, звучи така, сякаш Африка е някаква страна. И са успели дори да вмъкнат „Серенгети“ в нея. Но ми харесва, мога да я слушам отново и отново.

Усмихвам се на себе си.

— Съжалявам, Ника — заявява тя.

— Никога повече не ме лъжи — казвам ѝ.

— Няма. Никога. И наистина много съжалявам.

— Знам.

— Не, не — казва тя. — Ника, погледни ме, моля те.

Накланям се така, че да не засегна центъра на болката, и се обръщам към нея. Тя се взира в мен, сините ѝ очи са ясни, открити, освободени от бремето. Тя изглежда по-свободна. Казва, че е намерила тишината. Не знаех, че това е търсила, но вече я е намерила и бремето я е напуснало.

Тази част от пътуването едва започва, но вече имам хора, които ми вярват безусловно. Полицайката, която води разследването на Дано, е като истинска хрътка — постоянно ми се обажда, за да ми каже как напредват, уверява ме, че ще направи всичко по силите си, за да го види зад решетките. Насочиха ме към професионална помощ и вече мога да започна да се справям с онова, през което преминах. Не съм стигнала още до мястото, където е Рони, но се приближавам.

Не се пречупих, когато всяка седмица в продължение на повече от осем години търпях насилие от човек, който първо ме бе накарал да го обикна, за да може да ме насилва. Не се пропуках, когато живях с кошмарния си приятел, който се опитваше да ме превърне в своята издокарана кукла за секс. Не се разпаднах, когато живях повече от десет години без дом. Не се предадох, когато лежах в една уличка и кървах до смърт. Сега съм тук, в началото на моето възстановяване, и ще го постигна. Знам го.

Внимателно, сякаш се страхува, че ще се разпадна, ако натисне твърде силно, Рони вдига длан към лицето ми.

— Съжалявам.

Също толкова внимателно свалям ръката ѝ от лицето си и сплитам пръсти в нейните, както винаги е искала да направя.

— Повярвай ми — казвам нежно, — знам.

Издание:

Автор: Дороти Кумсън

Заглавие: Когато бях невидима

Преводач: Боряна Даракчиева

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: британска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8993>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.